

மதேவராயர் நன்குய்யமே

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபை (லிமிடெட்)

இச்சுராயில் தமிழ்நாட்டில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்

தனிஸ்ரீலோகம் ஸம்பாக்யாகம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	1	10	0
பராதாதி தனிஸ்ரீலோகம்	0	8	0
மாமசரமஸ்ரீலோகம்	0	1	9
சூஷ்ணஸ்ரீலோகம் ஓம்பணி	0	2	6
யதிதர்மஸமுச்சயம்	0	9	0
முதல் திருவந்தாதி	0	9	0
இரண்டாம் திருவந்தாதி	0	6	6
மூன்றாம் திருவந்தாதி	0	6	0
நான்காம் திருவந்தாதி	0	7	0
திருவிரூத்தம்	1	14	0
திருவாசிரியம்	0	3	0
பெரிய திருவந்தாதி	0	7	0
திருவெழுபத்திருக்கை	0	3	0
பெரிய திருமடல்	0	5	0
திருக்குறுந்தாண்டகம்	0	3	0
திருநெடுந்தாண்டகம்	1	0	0
திருப்பல்லாண்ட	0	8	0
இராமாதச ஓற்றந்தாதி உரையுடன்	0	8	0
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்	0	7	0
ஷண்மததர்மரிதி	0	1	0
பெரியதிருமொழி க-முதல் ௧௧ பத்துக்கள்	8	0	0
பெரியாழ்வார் திருமொழி ஸம்பாக்யாகம்	5	6	6
திருச்சத்த விருத்தம் வ்யாக்யாகம்	1	6	0
துருமாலை ஸம்பாக்யாகம்	0	14	0
திருப்பள்ளியெழுச்சி	0	3	0
அமலகுதிபிரான்	0	7	6
திருவாய்மொழி ஓற்றந்தாதி	1	0	0

இப்படிக்கு

ரா. திருவேங்கிடத்தானய்யா,

சார்யதர்சி, தனாகாரி.

நெ. 31, வெங்கிடாசலமுதலி வீதி, சென்னை.

புதிதாய்ந்த நூல்.

பாமகாருணிகரான பெரியஜீயாருளிச்செய்த

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதித் தனியன்.

அல்லும்பகலுமனுபவிப்பார் தங்களுக்குச்
சொல்லும்பொருளும் தொகுத்துரைத்தான்—நல்ல
மணவாளமாமுனிவன் மாறன்மறைக்குத்
தணவா நூற்றத்தாதி தான்.

(க)

தனியன் பதவுரை.

அல்லும்பகலும்	இரவும்பகலுமாகிய எப்பொழுதும்
சொல்லும்பொருளும்	(இனிம) சொற்களையும் பொருள்களையும்
அனுபவிப்பார் தங்களுக்கு	(நெஞ்சுருளிநும்படி) அனுபவிக்க விருப்புமவர்களுக்காக,
நல்ல	நன்மைபொருந்திய
மணவாளமாமுனிவன் தான்	மணவாளமாமுனிகள்
மாறன்	நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
மறைக்கு	தமிழ்வேதமான திருவாய்மொழிக்கு

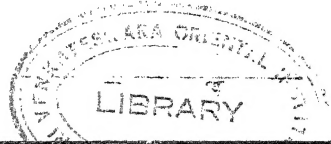
தணவா மிகவும் பொருந்தின
நூற்றந்தாதி நூற்றந்தாதியை
தொகுத்து ஸங்கரஹமாக
உரைத்தான் அருளிச்செய்தார்.

(சொல்லும் பொருளும் தொகுத்து—சொல்லையும் பொருளையும் சுருக்கி என்றவ்வுபமாகவுமாம்.) (க)

மன்னுபுகழ்சேர் மணவாளமா முனிவன்
தன்னருளா லுட்பொருள்கள் தன்னுடனே—சொன்ன
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியும் தேனை
ஒருவாதருந்து நெஞ்சே யுற்று. (உ)

நெஞ்சே மனமே!
மன்னுபுகழ்சேர் நித்யமான கீர்த்தியையுடையரான
மணவாளமா முனிவன் மணவாளமா முனிகள்
தன் அருளால் தம்முடைய க்ருபையினாலே
உள்பொருள்கள் தன்னுடனே ஆழ்ந்த கருத்துகள் அமையும்படி
சொன்ன அருளிச்செய்த
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி
ஆம் தேனை யாகிற தேனை
உற்று கிட்டி
ஒருவாது இடைவிடாமல்
அருந்து பானம்பண்ணு. (உ)

தனியன் பதவுரை முற்றிற்று

ஸ்ரீமதே ராமா துஜாயநமஃ.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதிக்குப்
பின் னாலோகஞ்ஜீயருளிச்செய்த வ்யாக்யாநம்.
அவதாரிகை.

ஸ்ரீயப்பதியான ஸர்வேஸ்வரன் (க) 'திருமாலாலுளப்பட்ட சட
கோபன்' என்னும்படி ஆழ்வாருக்கு 'மயர்வற மதிலமருள், இப்
படிநிர்வேதுககடாக்கூபாந்ரபூ(ஊ) தரானவாழ்வாரும்(உ) 'அருள்
கொண்டாபிரமின்றமிழ்ப்பாடினான்' என்னும்படி திருவாய்மொழி
முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களை 'பண்ணார் பாடலாம்படிபாடியருளி,
அநந்தரம் தம்முடைய நிரவதிகக்ருபையாலே மதராகவிப்ரப்ருதி
ஸஜ்ஜநங்களுக்கு (ங) 'அந்தாதியேலிட்டிவித்தேனும் பொருளைச்
சிந்தாமற் கொண்மினீர்தேந்து' என்னும்படி யுபதேசித்து, அவ்
வளவுமன்றிக்கே * ஊரும்நாடுமுலகமுந் தம்மைப்போலேயாம்
படி * செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொண்டருளி நடத்திப்
போந்த வந்தரம்நெடுங்காலம் சென்றவாறே இத்திவ்யப்ரபந்தங்
கள் ஸங்குசுதமாய்ப்போனபடிபைத் திருவுள்ளம்பற்றி, "இதுக்கா
வாரார்" என்றுபார்த்து, நாதமுனிகளை (ச) "அருள்பெற்ற நாத
முனி" என்னும்படி தம்முடைய கடாக்கூ விசேஷத்தாலே கடா
க்கூத்தருளி, இவர்க்கு திவ்யஜ்ஞாநத்தையுமுண்டாக்கி, அந்ததிவ்ய
சுக்ஷுர்மூலமாகவே ஸரணாகதி புரஸ்ஸாமாக தீர்க்க ஸரணாகதி
யான் திருவாய்மொழிமுதலான திவ்யப்ரபந்தங்களையும் ப்ரக,ஸிப்
பித்தருளினார். ✓

இப்படி ஆழ்வாருடைய திவ்யகடாக்கூத்துக்கு விஷயபூதரான
நாதமுனிகளும் (ரு) "அழித்தலுற்றவன் றிசைகளாக்கினான்" என்
னும்படி இத்தமிழ் மறைகளை இபலிசையாக்கி நடத்தியும், அதுக்கு
மேலேகுருகைக்காவலப்பன், உய்யக்கொண்டார் துடக்கமான ஆஸ்
திகரைக்குறித்து, ப்ரபத்தடர்த்த ஸஹிதம:க விதகைப்ரஸாதிதக,
அவர்களும்படியே அவர் திருப்போரூர்க்கு மணக்கால் நம்பி

(க) திவாய்-அ-அ-க்க (உ) கண்ணி-அ (ங) ச-திருவ-க(ச) உபதேச-நக (ரு)

முகேந ப்ரஸாதிப்பிக்க, பின்பு (க) 'ஆனவந்தார வைவளர்த்தீதான்' என்னும்படி அவரும் அத்நை வர்த்தி (யி-ஓ) ப்பிக்க, அவர்கடாக்ஷ லக்ஷ்யபூதராய்*மா நனடிபணிந்துய்ந்தஎம்பெருமானும், (உ) 'வள ர்த்தவித்தாய்' என்னும்படிவர்த்தி (யி-ஓ) ப்பித்துக்கொண்டுபோர, பின்பு, * ராமாதுஜபகாம்பீபாஜ ஸமாஸ்ரயண ஸாலிகளான கோ விந்தக்ஷராதிப பட்டாரய நிகமாந்தமுதிபாய்ந்தமாய் உபதேஸபரம் பரயா ஸங்குதிதவ்யா க்க்யாநமிக நடந்து சென்றவிது, * திருமால் சர்க்கடலையுள் பொதிந்து* இன்பத்திருவெள்ளம்மூழ்கினநம்மாழ் வரவதாரமாய் நம்பிபின்னையென்று பேர்பெற்றலோகாசிரியராலே லோகமெங்கும் வெள்ளமிடும்படி * தீர்த்தங்களாயிரமான திருவாய் மொழி விஸதவ்யா க்க்யாந ரூபமாய் ப்ரவலிக்க, அது (ங) 'ஆக்க வர்பால்' என்று துடங்கமேலோரளவும் விஸ்த்ருதமாயிற்று.

இப்படி தீர்க்க ஸாணாகதியான திருவாய்மொழி நாதயாமுந யதிவாநிகளாலே வர்த்திப்பித்துக் கொண்டு போந்தமையைப் பற்றி "திருவருள்மால்" என்றும் "நாபுலவஹ்நெகர-நாதம் பங்கஜநேத்ர" என்றும் இத்தனியன்களாலே வந்த வித்தஸம்ப்ரதாய க்ரமம் தேவாதிபரளவும் தர்ஸப்பிக்கப்பட்டது. இப்படி பரம்பர யாநடந்துவந்ததிருவாய்மொழியினிட்டின்ஸம்ப்ரதாய க்ரமந்தான் அதுக்குநேசரிகரான*தேவப்பெருமாஸ்கைக்கொண்டருளும் திரு மலையாழ்வாரடியாகவிதேகாஹோபயநூயதிநகரா-ஹெணகலிஹோ-காந்தோபயந்த்ருயமிநகருணைகலிந்தோ* (ச) என்னும்படி யானஜீயரிடத்திலே "மணவாளமா முனியானவேரிதேங்கி" என்னும் படிதேங்கிற்று.

அத்தைப்பற்றினிறே "சூய-ஹ்ரெஸௌந ஸூ-யி-மகஸர்ஜி ஹ்ருகிஹாஹ்ரெஹிதீர யொமீஹ்ரவ்யு வகாரொ உயத்திஹிகயி தி-ஹ்ரயாச்சீரஸைலநா தாதசுகதஸடஜித்ஸாதி பாஷ்யோமஹி ம்நாயோநீந்த்ரஸ்யாவதாரோ உயத்திஹிகதிதே" (ரு) என்னும், "திரு வாய்மொழிப்பின்னே த்ருத்தாள் சேர்ந்தங்குரைகொள் தவிழ்மதை க்கும் மறைவெள்ளத்துக்கு மோடமா யாரியர்க்கரிட்ட நூலையுள்ளு

(க) (உ) தனியன் (ங) உபதேச-சக (ச) வரவர-ஸ்தோ (ரு) யதீந்த்ரப்ர.

† (பா) திருவருள் மூழ்கின.

ணர்ந்து" (க) என்றும், "தமிழ்வேதமாயிவ வேர்தவென்னங்கரை
கண்டகோயில் மணவாளமாமுனி" (உ) என்றுஞ்சொன்னார்.

இப்படி முப்பத்தாறாமிரப்பெருங்கரையைபாலே "மதிளரக்கர்
வண்புகழ்மேலான்ற தமிழ்மறைகள்" (ங) என்னும்படி தம்விஷய
மான திருவாய்மொழியி னர்த்தத்தை இவரிடத்திலேகேட்கவேணு
மென்று, பெருமாள் தாமுந்திருவுள்ளமாய் ஸ்ரீரங்கவாஸ்தலம்
நிவாமிராயுட்கூட கூடகூட - ஸ்ரீதவாகடம் ஸ்ரீபுரம
ர்த்தத்தவம் த்வதுக்தம்" எனும்படியாமுங்குறப்பட்டுக் கேட்
டருளினாரே.

அதின் பின்புர்ப்பட்டநாதமுனி வாரமஹாதீர்பாகி துடக்க
மான வாசார்யர்களாகிற கால்களாலே புறப்பட்டுக்காடுங்கரம்பு
மெங்குமேறிப்பாய்ந்துபலித்ததுஇப்படி, ஸ்ரீரங்கவ்யாஸ்பாக (ஊ) ம
மற ஸ்வஸூக்தியாலே வஸீகரிக்கவல்லவைபவமானது, "மணவாள
மாமுனி தோற்றியபின்னலலேவா தமிழ் வேசந்தலங்கிபது" (ச)
என்றும், "மணவாளமாமுனி வந்திலனைலாற்றிற்கரைத்த புரியல்
லலேவா தமிழாரணமே" (ஞ) என்றும், அநவய வயதிரேகங்களி
ண்டாலும் சொல்லப்பட்டது, இவர்தாமும் 'என்கை திருவாய்மொ
ழிப்பிள்ளை பின்னருளால் வங்கவ தேசமார்க்கம்" (சு) என்றும்
அத்தாலே "மாறன்கலையணவாகப்பெற்றேம்" (எ) என்றும் 'வகா
ஷைஷணவாமஜுதாஸநாஸ - வருளபூஷணவாகம்ருதாஸநம்"
என்றும், தாமுமருளிச் செய்தார்.

ஏவம்விதமாஹாதம்யபுக்தரான விவர் தம்முடைய வதுபவத்
துக்குப்போக்குவிடாகவும், திருவாய்மொழியினுடையதுர்க்கரஹ
மான வர்த்தக்களையெல்லாருமறியும்படி ஸுக்ரஹமாகவும் ஸ்வ
யக்தமாகவும், "சொல்லும்பொருளுந் தொகுத்தரைத்தான்"
என்னும்படி ஸங்கதியாக விப்பரபந்தத்திலே யருளிச்செய்கிறார்.
சட்டில், ஸங்கதியேயாயிற்று இவர்தாமிப்படி ஸங்கரஹித்தரு
ளிச் செய்கிறது.

இப்பரபந்தங்களுக்கு அநேகநிர்பந்தங்களுண்டாயிரேயிருப்பது
அநேகங்னையெண்ணில்; 'வெண்பா' என்கிறசந்தஸ்ஸாகையும், இப்

படியான விப்பாட்டில் முற்பாதிமில் ஒரோ திருவாய்மொழி யின் தாக்பர்யமும், தக்ஸங்கதிக † ளடைகையும், பாட்டுக் கள்கோலும் ஆழ்வார் திருநாமங்கள் வருகையும், அதில் தாத் பர்யங்களைத் தத்பர்யந்தமாகப் பேசுகையும், அந்தாதியாய் நடக்கு வையுமாகி வவந்த நிர்ப்பந்தமுண்டாயிருக்குமாயிற்று இது தான் * பாலோடமுதன்னவாயிரமான திருவாய்மொழியின் ஸார மாகையாலே 'திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதியாந் தேனை' என் னுப்படி ஸரஸமான நிருபகமாய், ஆயிரத்தின் ஸங்க்ரஹமாகை யாலே ஒரோ திருவாய்மொழியினர்த்தத்தை யோரோபாட்டா யருளிச்செய்கையாலே அத்தான் நூறுபாட்டாய், *அல்லும்பகலு மதுபனிப்பார்க்கு நரதிஸபபோக்யமாய், அவ்வளவு மன்றிக்கே உடைபவர் நூற்றந்தாதியோபாதி ஆழ்வார் நூற்றந்தாதியு முத் தேய்யமாகையாலே ஆழ்வார்திருவடிகளிலே ப்ரேமமுடையார்க்கு அநவதாநு ஸந்தேயமுமாயிருப்பதென்றாயிற்று.

இதில் சரமபர்வமான வாழ்வார் திருவடிகளையிறே ப்ராப்ய ப்ராபகங்களாக நிஷ்கர்ஷிக்கிறது; அதுதான் * பராங்குஸபாத பக்தராய் * சடகோபர்தே மலர்த்தாட்கேய்க்தினிய பாதுகமாமெந் தையிராமாணிகளையும் வந்திருக்குமிதே, ஆழ்வார்தாம் திவ்ய மஹிஷிகளுடையவும், திவ்யஸூரிகளுடையவும், முக்தருடையவும் முமுக்ஷுக்களுடையவும் படிகளையுடையராயிருக்கையாலே உடை யவரும் இவர்விஷயத்திலேயா யிற்றிடுபட்டிருப்பது.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

வ்யாக்யானாவதாரிகைமுற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா துஜாயநம:.

பரமகாருணிகரான பெரியஜீயர ருளிச்செய்த
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

மூ.—உயர்வே பரன்படியை யுள்ளதெல்லாந்தான்கண்டு
உயர்வேதநேர்கொண்டிராத்து - மயர்வேதும்
வாராமல் மானிடரை வாழ்விக்கும்மாறன்சொல்
வேராகவே விளையும்விடு.

(க)

பதவுரை.

உயர்வு	உயர்த்தியையுடைய
பரன்	பரமபுருஷனுடைய [லும்
படியை உள்ளது எல்லாம்	ஸ்வபாவமாயிருப்பவற்றை யடங்க
தான்கண்டு	தாம் ஸாக்ஷாதிக்கரித்து
உயர்வேதம் நேர்கொண்டு	உயர்ந்தபிரமாணமாகியஸ்ருதியின்
	சாயையாலே
உரைத்து	அருளிச்செய்து

அ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி க-பா. வ்யாக்யாநம்

மயர்வு ஏதும்	துளி அஜ்ஞாநமும்
வாராமல்	உண்டாகாதபடியாக
மானிடரை	மதுஷ்யர்களை
வாழ்விக்கும்	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
மாறன்	நம்மாழ்வாருடைய
சொல்வேர் ஆக	ஸ்ரீ ஸ்லக்தியடியாக
விடுவினையும்	மோக்ஷமுண்டாம்.

(க)

அவ;—முதற்பாட்டு. (உயர்வேபரன்படியித்யாதி) இதில் ஸர்வஸ் மாத்பரன் திருவடிகளிலே தொழுதெழுப்பாராயென்றுபரத்வப்ராதி பாதகமாயிருக்கிற வாழ்வார் திவ்யஸ்லக்தியான வித்தருவாய் மொழியடியாகவே சேதநர்க்கு மோக்ஷலாப மென்னுமர்த்தத்தை அவுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

அதெங்கனே யென்னில்; ஸ்வரூபநுருணவிபூதிகளால் பரிபூர்ண னுப் வர்வஸ்மாத்பரனுப் ஸ்ரியப்பதியாய் அபௌருஷேயமான ஸு த்நுட்பரமீண ஸ்ருதிகளாலே ப்ராதிபாதிக்கப்பட்டுள்ளவெம்பெரு மாணை பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளால் அவிசால்யமாம்படி அவன் ப்ராஸா தத்தாலே ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்து அநுபவித்த படியே ஸவிபூதிகளுன வெம்பெருமாணப்பேசி, ஏவம்விதனுனவன் திரு வடிகளிலே (க) ‘மொவெண்குடையுடையாமகம் - குணர்த்தா ஸ்யமுபாகதம்’ என்னும்படி அடிமைசெய்துஉஜ்ஜீவியென்று தம் திருவுள்ளத்தை அநுபாவித்தருளிச் செய்த முதற்றிருவாய் மொ ழியினர்த்தத்தை யவுவதித்து, * உயர்வேபரன்படியாலே யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;—(உயர்வேபரன்படியை யுள்ளதெல்லாந்தான்கண்டு) பரத் வத்தில் பரத்வமாயிற்று இத்திருவாய்மொழியில் ப்ராதிபாதிக்கப் படுகிறது. “ஆமவையாயவையாய் நின்றவவர்” என்றும், “முழுது ன்டபரபரன்” என்றும் “அளிபொறையாய் நின்றபரனடிமேல்” என்றும், பரத்வத்தைபாயிற்றுஇதிற்சொல்லுகிறது;† உயர்வேபரன் படியாவது (க) “தஜீஸாராணாவாஜெஹேஸாராஜ- தமீஸ்வராணம்

(க) ரா-கி-ச-கஉ (உ) ஸ்வேதா-க.

† இங்கு ஸமீஸிபாடம் கோஸூத்தரத்தில் காண்க-

பரமம்மஹேஸ்வரம்” என்றும் “வராவரானாடி வரஜை-
பரஜை பரானாம் பரம” (க) என்றுஞ்சொல்லுகிற ஸர்வஸ்மாத்த்பரத்
வத்தையாயிற்று, “உயர்வற உயர்லம்” என்றருளிச்செய்தது;
அத்தையடி யொற்றியாயிற்று இவரிப்படி யருளிச் செய்கிறது.
“உயர்வே” என்கிற அவதா (யா) ரணத்தாலே-அல்லாதாருயர்த்
திகளைப்போலே தாழ்கையன்றிக்கே மேன்மேலான என்று முயர்த்
தியேயாய் நுக்கை (உ) “நெகிநெகிநேதிநேதி” (ங) “நொஜிநொ
உதிசொநெகி-நொத்தயமதோ உதிசொநே” (ச) “நலத்தாலுயர்ந்
துயர்ந்தப்பாலவன்” (ரு) “அயர்வறுமமார்களதிபதி” (சு) “தேவர்க்
குந்தேவாவோ” என்னக்கடவதிநே. அன்றிக்கே, உயர்வே
ன்று-உச்சராயமாய், “ஏ” என்று-ஏய்கையாய் - பொருந்துதலாய்
அது அல்லாதார்க்குப்போலே அநதுருபமா யிருப்பதன்றிக்கே,
எம்ப்பரனென்று - அதுருபமாய்ப் பொருந்தியிருக்கிற பரனென்று
மாம். இப்படி உயர்த்தியாயிருக்கிற பரன்படியாவது - பரத்தை
காந்தமான ஸ்வபாவம்.

உள்ளதெல்லாமாவது - முதற்பாட்டில் கல்யாணகுணையோக
மும் நித்யவிபூதியோகமும் விக்ரஹ வைலக்ஷண்பமும், இரண்டாம்
பாட்டில், இவற்றுக்காய்ரயமான திவ்யாத்மஸ்வரூபம் சேதநா
சேதந விலக்ஷணமென்னு மதுவும், மூன்றாம் பாட்டில் நித்ய
விபூதியோபாதி ததீயபத்யகாரத்தாலே அவனுக்கந்தரங்க
மாய்த் தோற்றுகிற லீலாவிபூதி யோக(ம)மும், நாலாம்பாட்டில்
அந்த லீலாவிபூதிநினைப ஸ்வரூபம் அவனதீநென்னுமதுவும்,
ஐந்தாம்பாட்டில் அதிநுடைய ஸ்திதியும் அவனதீநென்னுமது
வும், ஆறாம்பாட்டில் அதிநுடைய ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியும் அவன
தீநென்னுமதுவும் ஏழாம்பாட்டில் ஜகத்துக்குமீஸ்வரனுக்குமுண்
டானஸரீராத்மபாவமும், எட்டாம்பாட்டில் (இதுக்கிசையாதகுத்
ருஷ்டி கிரஸநமும்) த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யவாத கிரஸநமும், ஒன்பதாம்
பாட்டில் ஸூர்யவாதி கிரஸநமும், பத்தாம்பாட்டில் வ்யாப்தி
ஸௌகர்யமுமாகிற கிணை. இப்படி, உள்ளதெல்லாவற்றையும், (தான்
கண்டு) (எ) “ஹிஷ்டிபாதிதேயக்ஷு வ ருஜெ யொமஜெஸூரடி -

(க) வி-பு-க-உ-கஉ. (உ) ப்ரு-ச-ந. (ங) ஸ்தோ-ர- (ச) தி-வாய்-க-எ-உ

(ரு) தி-வாய்-க-க-க. (சு) தி-வாய்-அ-க-ரு. (எ) கி-க-அ.

‡ குண்டலிதம் க்வாசிக்கம்,

(மயர்வேதும் வாராமல்) மபர்வாவது - அஜ்ஞாநம், அத அத்யஸ்பழும் வாராதபடி. "மயர்வறி" என்று தம்முடைய வஜ்ஞாநத்தைஸர்வேஸ்வரன் ஸ்வாஸநமாகப்போக்கி ஒப்போலே இவர்களுடையஜ்ஞாநாதுதயாந்யதாஜ்ஞாநவிபரீகஜ்ஞாநங்களைஸ்வாஸநமாகப்போக்கி இப்படி பரத்வவிஷயமான வஜ்ஞாநகந்த (ம.ந.) ம்

(15) யஜுர். சூ.

(ரு) லைத-நா-கடு.

கஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உ-பா, வ்யா க்யாரகம்.

மூ.—விடுசெய்தி மற்றெவையு மிக்கபுகழ் நாரணன் தான்

நாடுகலத்தாலடைய நன்குரைக்கும்—நீடுபுகழ்

வண்குருகூர் மாற்றினித் தாமலிலத்தோர் தாம்வாழ்ப்

பண்டபுடனேபாடி யருள்பத்து.

(உ)

வாராதபடி. (மானிடரைவாழ்விக்கும் மாறன்சொல்) பரோப
தேசுகர்ப்ப(ஊ)ஸ்வாநுபவப்ரகாஸகமான ஸ்ரீஸ-டுக் தியாலேமநு
ஷ்யஜம்மாக்களாயுள்ளவர்களை வாழ்விக்கும். வாழ்விக்கையாவது-
பகவத்துபவைகபரராக்கி(க)“வண்குருகூர்-ஸந்தமேநம்”என்னும்படி-
பண்ணுகை, தம்மைத்தொழுதெழப் பண்ணினுப்போலே. (மாறன்
சொல் வேராகவே விளையும்வீடு) அதாவது-இப்படி ஸகல ஜீவோஜ்
ஜீவந தத்ப்ரரான வாழ்வார் திவ்யஸ-டுக்தியடியாக பகவத்குருந
முண்டாய், அதடியாக மோகூலாபமென்றபடி; ஸ-டுக்திமூலமாக
வே முக்திபவிக்குமிறே. ‘பரனடிமேல் குருகூர்ச் சடகோபன்
சொல் நிரனிதையாயிரத்திவை பத்தும்வீடு’ என்றத்தைக் கடா
ஷித்தருளிச்செய்தபடி. அன்றிக்கே, ஆழ்வார் திருநாமமடியாகவே
மோகூலம் வித்திக்குமென்கிறாராகவுமாம். தனுக்தியாலேயாதல், தத்
விஷயமான வுக்தியாலேயாதலாகலாமிறே. (உ) “தென்குருகூர்
நகர்நம்பிக்கன்பனாய் மதுரகவிசொன்னசொல் நம்புவார்பதிவைகு
ந்தம் காண்மினே” என்னக்கடவதிறே.

(க)

பதவுரை.

நீடுபுகழ்

பெரும்புகழையுடையரும்

வண்குருகூர் மாறன்

வளப்பத்தையுடைய திருக்குருகூர்

க்குத் தலைவருமான நம்மாழ்வார்

இந்தமாலிலத்தோர் தாம்

இப்பெரிய பூமியிலுள்ளவர்கள்

வாழ்

உஜ்ஜீவிப்பதற்காக

பண்டபுடனே

கிருபையுடன்

பாடியருள்

பாடியருளின

(க) தை-ஆ-க-

(உ) கண்ணி-கக,

பத்து	(“விடுமின் முற்றவும்” என்கி) பத் துப்பாட்டுக்களானவை
மற்று எவையும்	(பகவத்விஷயத்தவிர) மற்றெல்லா வற்றையும்
வீடுசெய்து	விட்டு
மிக்க புகழ்	மிகுந்த புகழையுடைய
நாரணன்	ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய
தாள்	திருவடிகளை
நாடு	உலகத்தாரெல்லாரும்
நலத்தால் அடைய	அபிநிவேசத்தால் ஆஸ்ரயிக்க
நன்கு உரைக்கும்	நன்றாக உபதேசிக்கும். (உ)

அவ;— இரண்டாம்பாட்டு (வீடுசெய்து) இதில் தம்முடைய திருவுள்ளம்போலே அதுபவத்துக்குத் துணையாய்த் திருந்தும்படி ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்துப்பரோபதேசம்பண்ணுகிறபாசரத்தைப்பது பவித்து அருளிச்செய்கிறார். அது எங்ஙனம் பென்னில்; கீழ் எம் பெருமானுடைய பரத்வத்தை யதுபவித்தவர் அதுபவஜிதஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே * வெவாயநூவாபூஷா - போதயந்தே பரஸ் பரம் பண்ணியல்லது தரிக்கமாட்டாதே துணைத்தேட்டமாயதுக் கீடானுரை ஸம்ஸாரத்திலே காணுமையாலே அவர்களைத் திருத்தி யாகிலும் சேர்த்துக்கொள்ளுவோமென்று பரோபதேச ப்ரவ்ருத் தராய், பகவத்வ்யபிநித்த விஷயங்களின் கோஷபாஹுஸ்யத்தை யும், பகவத்குணவைலக்ஷணயத்தையுட்பதேசியா நின்றுகொண்டு ஆப்ராப்த விஷயங்களைவிட்டுப் ப்ராப்தவிஷயமான வெம்பெருமானை பஜிபுங்கோளென்கிற*விடுமின் முற்றத்திலர்த்தத்தை “வீடுசெய்து” இய்யாதிபாலே யருளிச் செய்கிறான்.

வ்யா;— (வீடுசெய்து மற்றெவையும்) (“க்ஷோவாநூஸாநா ராஸ்து -த்யத்த்வாபுத்ராம்ஸதாராம்ஸசு”) (அ)என்னும்படி தம்மவ ஹங்களைய பரித்யஜித்து. வீடுசெய்து - விடுகையைச் செய்ய.

(ச) ரா-யு-க-க-ச- + (பா) பரித்யஜித்த பரிந்ரஹங்களையையும்.
† அதுபவித்து.

(மற்றெவையும்) பகவத்வப்பதிரித்தமாயி நுன்னுள்ளவை பெல்லாவற்
றையும் நினைக்கிறது. பஐரவிரோதிகளாய் அஹங்கார மேறுதுவா
யுள்ள தடங்கலும் முழுகூவுக்கு த்யாஜ்யமே. “விநிமின்முற்ற
வுமலீநிசெய்து” என்றத்தைப்பின்சென்றபடி. “மின்னின்நிலையில
மன்னுபிராக்கைக ளென்னுமிடத்திறையுன் னுமினீரே” “நீர்தும
தென்றிவைவேர்முதல்மாப்து” என்றும், “அதுசெற்று” என்றும்
“உள்ளவிம்முன்றையுமுள்ளிகெடுத்து” என்றும், இப்படிஸதோஷ
மாயிருக்குமதெல்லாம்த்யாஜ்யமாய், அத்தால்ஸகுணமாயிருக்கும்து
உபாதேயமாயிடுற யிருப்பது; அத்தைச் சொல்லுகிறது (மிக்க
புகழ்நாரணன்றாளென்று). “நிலவண்டுகழ்நாரணன்” என்றத்
தைப் பின்சென்றபடி. ஸம்ருத்தமான கல்யாணகுண லஹிதனாய்
ஸர்வஸ்மாத்தபரண நாராயணனுடைய சரணங்களை, (நாடுநலத்
தாலடைபன்குரைக்கும்) “லீநிசெய்மின்” “இறையுன் னுமினீரே”
என்று நாடாகவே ஆஸ்ரயிக்கும்படி இவருபதேசிக்கிறது. அத்தை
நினைத்திடுற “நாடுநலத்தாலடைய” என்கிறது. நலத்தாலடைகை
யாவது - “எல்லையிலன்னலம்புல்து” “அவன் முற்றிலடங்கே”
“சசனடங்கெழிலலிதென்றடங்குவுள்ளே” “இறையுள்ளிலொடுங்
கே” “ஒடுங்கவ வன்கண்” என்று அங்கநா பரிஷ்வங்கம்போலே
அபிஷேகஸுத்தாலே யாஸ்ரயிக்கும்படியை விதித்தபடியென்கை.
இப்படி லோகத்திலுண்டான ஜநங்கள் பக்தியாலே பஜிக்கும்படி
நன்றாக உபதேசித்தருளும். உபதேசுத்துக்கு நன்மையாவது - நிர்
ஹேதுகமாகவும், உபதேஸ்யார்த்தங்களில் ஸங்கோசமின்றிக்கே
உபதேசிக்கையுமென்றபடி.

திருவாய்மொழிதோறும் திருநாமப் பாட்டுண்டாகையாலே
அத்தையும் தத்தத்பலக்கோடே தலைக்கட்டாக வருளிச்செய்கிறார்
நீடுபுத்த வன்குருகூர் மாறணிநத் மாலிலத்தோர்தாம் வாழப்பண்
புடனேபாடியருள்பத்தென்று). அதாவது-ஸம்ஸாரிகள் வைமுக
யம்பாராமல் பரோபதேஸம் பண்ணுகையாலே நித்யமாய்நெடுகிப்
போருகிற யஸஸ்யையுடையராய்; தர்ஸநீயமாயுதா(சா)ரமானதிரு
நகர்க்கு நிர்வாஹகரானவாழ்வாரென்னுதல்; அன்றிக்கேவண்மை-

திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதி கூ-பா, வ்யாக்யாநம்.

கடு

மூ — பத்துடையோர்க்கென்றும் பரனெளிபனும் பிறப்பால்
முத்திதருமாநிலத்திற் மூண்டவன்பால்—பத்திசெயும்
என்றுவரத்த மாறன்றனின் சொல்லாறபேரம் நெடுகச்
சென்றிற்றப்பா மஞ்சிறை.

(ங)

“வண்ணிதன்குருகூர் வண்சடகோபன்” என்னும்படி ஆழ்வார்க்கு,
விசேஷணமாதல். இப்படியான தம்மொளதார்யத்தினாலே இந்த
மஹாப்ருதிவழி லுண்டானவர்களைல்லாரும் பகவத் டதநத்தாலே
ஸத்தைபெற்றுவாழும்படி. (பண்புடனேபாடியருள்பத்துடன் பு-
ஸ்வபாவம். தம்முடைய க்ருபாஸ்வபாவத்தாலேயாதல், ஒளதார்
யஸ்வபாவத்தாலேயாதல், பரப்பறப்பாடி யருளினதுபத்துப்பாட்
டாயிற்று. “சேர்த்தடத்தென்குருகூர்ச்சடகோபன் சொல் சீர்த்
தொலையாயிரத்தோர்த்தவிப்பத்து” என்றத்தைப் பின்சென்றடி.
“பாட்டுக்கு க்ரிஷ்ணமும், பத்துக்குக் கருத்து” என்கையாலே பத்
துப்பாட்டுக்கு முயிர்ப்பாட்டு ப்ரகாநமாயிருக்கும், அந்த நிதாநப்
பாட்டுக்குஸேஷமாயிருக்கும் மற்றப்பாட்டடங்கலும்; இதுஇத்திற்
வாய்மொழி திவ்யப்ரபந்தத்துக்கெல்லாருள்ளதொன்றிறே. “வீதி
மினென்று - தூரஜோவாபெய ஷேஷமணவரிதூம - த்யா
ஜ்யேபாதேய தோஷசூனபரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்
பநமந்த்ரமாகவுபதேசித்து” என்று ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே நாயனா
ருமருளிச்செய்தார். இத்தை பத்திபரமாக யோஜித்த பாஷ்யகா
ரர் பாஷ்யம் தலைக்கட்டி யருளினபின்பு, ப்ராபத்திரமாகயோஜித்த
க்ரமத்தைப்பற்றவாயிற்று ஆசார்யர்களைல்லாரும்பபடியே யோ
ஜித்தார்கள்; இவருமப்படியேயருளிச்செய்தார்.

(உ)

பதவுரை.

பரன்

“ஸர்வேஸ்வரன்.

பத்துடையோர்க்கு

பக்திமாகளுக்கு

என்றும்

எந்நாளும்

எரியன் ஆம்

ஸுலபனுவன் ;

பிறப்பால்

அவதாரத்தாலே

முத்திதரும்

மோஷத்தைக்கொடுத்தருள்வன்;

(ஆதலால்)

கக திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கூ-பா, வ்யாக்யாரம்.

மாநிலத்தீர்	(இந்தப்)பெரியபூமியி லுள்ளவர்களே!
ஏண்ட அன்பால்	படிந்த அன்பினாலே
பத்திசெயும்—என்று	(அவன்விஷயத்தில்) பக்திபண்ணுங்
உரைத்த	கள்” என்றருளிச்செய்த
மாதந்தன்	ஆழ்வாருடைய
இன் சொல்லால்	மதுரமான திருவாய்மொழியின்
	அநுஸந்தானத்தினால்
நெடுகச்சென்ற பிறப்பாம்	நீளமாகத் தொடர்ந்துவந்த பிறவி
அம்சிறை	யாகிய கடுஞ்சிறை
போம்	நீங்கும். (கூ)

அவ;—மூன்றாற்பாட்டு (பத்துடையோர்க்கென்றும்) இதில், ஸௌலப்யத்தை யுபதேசித்த சிவ்யஸூக்தியை யறுவறுத்தருளிச் செய்கிறார், அதென்றுணையென்னில்; ‘ஸர்வஸ்மாத்த்ராய அதிந்த ரியனைவனை கூழூர்ரான நாங்கள் கண்டு பஜிக்கும்படியென்றுணையென்று வெருவுகிறஸ்ஸாரிகளைக்குறித்து “பாணாவன்றானே அதிந்த்ரியமான வடிவைக்கண்ணுக்கிலக்காக்கிக்கொண்டு இதர ஸஜாதீ யஸம்ஸாரிகளுக்கும் பஜிக்கலாம்படித்தன்க்ருபையாலேராமக் ருஷ்ணாகிருபேணாவதறிந்து ஸுலபனைபின்புபஜிக்கத்தட்டில்லை என்கிற * பத்துடையடிபவரிலர்த்தத்தை “பத்துடையோர்க்கு” என்றருளிச் செய்கிறாரென்கை’

வ்யா;— (பத்துடையோர்க்கென்றும் பரனெரியனும் பிறப் பால்) பத்துடையோர்க்கு - பக்திமான்களுக்கு. பத்துடையோர் - “நிதியுடையோர்” என்னுமாபோலே. ஆஸாலேஸமாத்த்ரத்தையே போரப்பொலிய வெண்ணிறுக்கு மீஸ்வராபிப்ராயத்தாலே யரு ளிச்செய்கிறார்; ‘பத்துடையடிபவர்” என்றாரிறே. ஏவம் விதபக்தி யுக்தர்க்கு. (என்றும்) ஸர்வகாலத்திலும். (பரன்;) ‘யாவையும் யாவரும் தானுமைவுடைநாரணன்” “மலர்மகள் விரும்பும்நமரும் பெறலடிகள்” என்று சொல்லப்படுகிற ஸர்வஸ்மாத்த்ரான ஸர்வே ஸ்வரன், (எரியனும்)(க) “வாயு-வஸு-நோ-வாயு-ஸு-நோ” (உ) “ஐகேளஸு - இமெளஸ்ம்” இத்தாதிப்படியே யெனியனும். “பத்

அகம் + கிணறு + அகம் = கிணறு

என் செயலைச் சொல் லுமெனவிரந்து—விஞ்சு

நலங்கிய துமாறனின்கே நாயகனைத்தேடி

மலங்கிய தும்பத்திவளம்.

... (♯)

(முத்திரும்) அவதரித்தவிடத்தே பகலிக்கும் ரக்ஷஸ்ஸுக்கும் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும், “வீடாந்தெனிரூபிலேமைய தொழி விலன்” என்றத்தைப்பின்சென்றபடி, (மாநிலத்தீர்) அவனவதரிக் கைக்கிடான விந்த மஹாப்ருதிவிஜயவர்களை! (முண்டவன் பால்பத்திசெயும்)விதிப்ரேரிதராயன்றிக்கே அத்யந்தாபி(வி)நிவேஸ யுத்தராய் பரத்வஸௌலப்பாதிருணவிபிஷ்டனாவவன் திருவடிக ளிலே பக்தியைப் பண்ணுங்கோள், (என்றுரைத்த) என்றருளிச் செய்த, இத்தால் - “நன்றெனநலஞ்செய்வதவனிடே” என்றத்தை யநுபாவித்தபடி, (பத்திசெயுமென்றுரைத்த மாறன்றவின் சொல் லாற்போம்) அவதாரஸௌலப்பயத்தைய முன்னிட்டாஸ்ரயியுங்கோ னென்று ஆழ்வார் ஸ்ராவ்யமாக வருளிச்செய்த வித்திருவாய் மொழியி னநுஸந்தாநத்தாலே நிவ்ருத்தமாம், (வருகிச்சென்ற பிறப்பாமஞ்சிறை) அநாதிகாலம் தீர்க்கமாய்ப்போகத ஜம்மமாகிற க்ரூரமானசிறை, “அறுவர்தம்பிறவியஞ்சிறை” என்றத்தை யநுவி தா(யா)நம் பண்ணினபடி, “தூதூபுஷ்டிஹம்வாநஜந்நுநெதிநா நெதிவிலாஜந்நு - த்யக்த்வாதேஹம் புநர்ஜம் நைதிமாமேதி ஸோர்ஜந” (க) என்னக்கடவதிநே, (உ)

பதவுரை.

மாறும்

ஆழ்வார்

ஆம்சிறைய புட்கள் தமை

அழகிய சிறகுகளையுடைய நீரணை

(முதலிய) பழவைகளை (நோக்கி)

(க) கி-சு-க

கஅ திருவாய்ப்பொழி நூற்றந்தாதி, ச-பா, வ்யாக்யாநம்.

ஆழியானுக்கு

“சக்ராயுதத்தை யுடைய ஸர்வேஸ்வரனுக்கு

வரனுக்கு

நீர்

நீங்கள்

என் செயலை

என்படியை

சொல்லும் என

தெரிவியுங்கள்” என்று

இரந்து

வேண்டிக்கொண்டு

விஞ்ச

மிகவும்

கலங்கியதும்

கலங்குலைந்ததும் /

இங்கே

இவ்விபூதியிலே /

நாயகனை

(தமக்கு)நாயகனை எம்பெருமானை

தேடி

தேடி

மலங்கியதும்

நிலைதளும்பியதும் /

பத்திவளம்

(அவருடைய) பத்தியின் பெருமை

யாம்.

(ச)

அவ;—நாலாம்பாட்டு. (அஞ்சிறைமலித்யாதி) இதில், “அபராதஸஹச்வத்தை யறிவியுங்கோள்” என்று தூதப்பேஷணம்பண்ணுகிற பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

அதெந்நன்னெயன்னில் ; அவதாரஸௌலப்ப்யத்தை யுபதேசித்து, “அவநையாஸ்ரயிபுங்கோள்” என்று பிறர்க்கு உபதேசித்த விடத்தில் அவர்கள் அதில் விமுகராயிருக்கையாலே அவர்களைவிட்டு, குணஸாம்யத்தாலே கருஷ்ணாவதாரத்தோடுபோலியான த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தை யறுஸந்தித்து, தச்சாணங்களை த்ரிவிக்கரணத்தாலுமதுபவிக்கப் பாரித்தவிடத்தில் அது முற்காலத்திலேயாய், தாம் பிற்பாடராகையாலே பாரித்தபடியறு பவிக்கப்பெறாமல் கலங்கினதசையை *மதியினால் குறண்மாணயுலகிரந்தகள்வரான வத்தலைக்கறிவிக்கவேணுமென்று க (வ) டகரையர்த்தித்துச் சொல்லுகிற க்ரமத்தை, கலந்து பிரிந்தாற்றாளாய்த்தலைமகள் “என்னபராதத்தைப்பார்த்துப் பிரிந்துபோனவர்க்கு

‘கிங்கொவரெனும் மெய்யெனவெனும் - கிங்கொபழலம் மறு
ஜேந்தரபுத்ர’ (க) என்னும்படி தம்மபராதஸஹக்வந்தையுமொரு
கால் பார்க்கக் கடவதன்றோவென்று சொல்லுங்கோளென்று தன்
னுத்யாநத்திலே வர்த்திக்கிற பகஷிகளைத்தன் ப்ராணாக்ஷணத்துக்
குறுப்பாகத் தூதுவிடுகிற பேச்சாலே சொல்லச்சொல்லுகிற
* அஞ்சிறையமடநாராயணரீர்த்தத்தை ‘அஞ்சிறையபுட்கந்தமை’
இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

(அஞ்சிறையபுட்கந்தமை)விலக்ஷணமான பகஷிக்கையுடையப
கஷிகளை, ‘அஞ்சிறையமடநாராய’ என்றிறேயருளிச்செய்தது. புட்க
ளென்றது-‘இனக்குயில்காள்’ ‘மென்னடையவன்னங்காள்’ ‘நன்னீ
லமகன்றில்காள்’ ‘வண்சிறுகருகே’ ‘ஆழிவரிவண்டே’ ‘இளங்
கிளியே’ ‘சிறுபூவாய’ என்றிப்படியருளிச் செய்தவற்றை, (ஆழி
யானுக்குரீர்) ‘கடலாழிரீர்தோற்றியதனுள்ளோகண்வளருமடலாழி
யம்மாண’ என்றத்தைக்கடாக்ஷிக்கப்படி. முதல்துத்துக்குவியம் வ்யூ
ஹமிதே (நீர்)வ்யூஹத்தைபும் ஹே(பே) ஐத்துக்காணவல்ல நீங்கள்.
(என்செயலைச் சொல்லுமெனவிரந்து) என்செயலைதர்ஸிப்பிபுங்கோ
ளென்றர்த்தித்து.

என்செயலாவது - ‘மதிபெல்லா முள்கலங்கியங்குமால்’
என்றும், ‘என்னீர்மை’ என்றும் ‘நன்னீர்மையினியவர்கண்தங்
காது’ என்றும் ‘மல்குநீர்க்கண்ணேற்கு’ என்றும் ‘அவராவதுவ
ராமுன்’ என்றும் ‘சாபலொடுமணிமாமை தளர்ந்தேன்’ என்றும்
தன்னுற்றமையை ஆவிஷ்கரித்தமை; ‘என்பிழையே நினைந்தருளி
யருளாத திருமாலார்க்கென் பிறழத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்
கென்றொருவாய்ச்சொல்’ என்றுஅவனபராத ஸஹக்வந்தை ஆவிஷ்
கரித்ததும் இதிலேஸூசிதம். இப்படியாற்றாமையை பாவிஷ்கரி
த்து.

(விஞ்சலங்கியதும்) மிகவும் நலங்குலைத்ததும். (மாறணிங்கே
நாயகனைத்தேடி மலங்கியதும் பத்திவளம்) ஆழ்வாரிங்கே-இவ்விபூகி
யிலே கூப்பிடு கேட்டுமிடமான கடலிலே * அடலாழியம்மாண
நாயகனைத்தேடி, (உ) ‘பாலாழி நீகிடக்கும் பண்பையாங்கேட்டேபும்

உ௨ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௫-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ. — வளமிக்கமால் பெருமைமன்னுயிரின் தன்மை

உளமுற்றங்கடுருவவோர்ந்து - தளர்வுற்று

நீங்கநினைமாறனை மால் நீடினகுசீலத்தால்

பாங்குடனேசேர்த்தான் பரிந்து.

(௫)

காலாமும் நெஞ்சழியும் கண்கழலும் ” என்று மலங்கியதும், பக்த்யதிஸயம்- * மதியெல்லாமுள் கலங்கிபக்திப்பராவம். வளம்- பெருமையும், ஸம்பத்தும். நலங்குதல் - நலக்கேடு. மலங்குதல்- திண்டாட்டம்.

(ச)

பதவுரை.

வளம்மிக்க

செல்வத்தால்மிஞ்ந்த

மால்

எம்பெருமானுடைய

பெருமை

(நித்யஸூரி நிர்வாகமாகத்வமாகிற)

பெருமையும்

மன்னுயிரின் தன்மை

ஆத்மாவின் சிறுமையும்

உளம் உற்று

திருவுள்ளத்திலேபட,

அங்கு

இப்படி திருவுள்ளத்தில் பட்டதசையில்

ஊடுருவ ஓர்ந்து

திர்க்கமாக ஆராய்ந்து

தளர்வுற்று

தளர்ந்து

நீங்கநினை

(அவ்வெம்பெருமானை விட்டு) நீங்க

வேணுமென நினைத்த

மாறனை

அழ்வாரை

மால்

ஸர்வேஸ்வரன்

நீதி இலகு சீலத்தால்

நெடுகிவிளங்குவதான (தனது) சீல

குணத்தினால்

பரிந்து

ஸநேஹித்து

பாங்குடனே

ஸந்தேரஷத்துடனே

சேர்த்தான்

அனைத்துக்கொண்டான். (௫)

அவ;-அஞ்சாம்பாட்டு. (வளமிக்கமால் பெருமை)இதில் ஸர்வ ஸமாஸ்யணத்துக்குறுப்பாக ஸௌரீல்யத்தைப்பேசுகிறபாசுரத் தையதுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

அதெங்ஙனே யென்னில் ; * அஞ்சிறையமடநாரையில் -
நூதப்ரேஷணவ்யாஜத்தாலே தம்மாற்றாமையையவனுக் கறிவித்த
வநந்தரம் அவன்வந்து ஸம்ஸ்க்ரேஷித்தருளக்கண்டு அவன்
பெருமையையும் தம்சிறுமையையும்நினைத்து 'ஸூரிபோக்ய
னாவணை அயோக்யனானான்கிடிநூவிப்பதில் அகன்றுபோ
லாக நன்வற்று தாமகலப்புக, "ஆழ்வீர்! உம்முடையபொல்லாங்
கைப்பாராதே நம்முடைய செல்லாமையப்பாரீர்" என்று "சூகர
ஜ்யோகாம" - ஆக்ரம்யலோகாந்" (க) என்கிற தீர்விதரமா
பதாந ஸித்தமான தன் ஸௌஸீல்யத்தையும், நவரீதசௌர்யவ்ருத்
தாந்தஸித்தமானதன்செல்லாமையபுங்காட்டி தம்மைஅவன்சேர்
த்துக்கொள்ள, அத்தாலே தாம் அகலுகை தவிரந்து பொருந்தின
படியை யருளிச்செய்கிற * வளவேழுலகிலர்த்தத்தை "வளம்மிக்க"
இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறுரென்கை.

வ்யா;- (வளமிக்கமால்பெருமைமன்னுயிரின் தன்மை) அதாவது
அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்த (௮௫) ரான நித்யஸூரி நிர்வாஹகத்வ
த்தாலே வந்தஸர்வேஸ்வரனுடைய பெருமையையும், அசித்ஸம்ஸ்ரு
ஷ்டமாகையாலே ஹேயஸம்ஸர்க்கார்ஹமாய் அனுபரிமாணமா
யிருக்கிற வாத்மாவினுடைய தன்மையையுமென்கை, "வளவேழு
லகின் முதலாய வாணோரிறையைக் களவேழ்வெண்ணெய் தொடுவு
ண்டகர்வா வென்பன்-அருவினேயேன்" என்றருளிச்செய்தபடியை
அடியொத்தினபடி. (உளமுற்று) எம்பெருமானுடையவும் தம்மு
டையவும் உத்கர்ஷாபகர்ஷங்கள் திருவுள்ளத்திலேபட்டு, (அங்குரு
வவேர்ந்து) இப்படித்திருவுள்ளத்திலுற்றதசையில் நிரூபிக்குமிடத்
துமுடியவிரித்து, 'அருவினேயேன்' என்று துடங்கி "அடியேன்
சிறியனானத்தன்" என்னுமளவு மாராய்ந்து, இப்படி தீர்க்கதர்ஸி
யாக தர்ஸித்து.

(தளர்வுற்று) மிகவுமவஸந்ராய், "நவவெடுவ - நகல்வ
த்யைவ" (உ) "பழிவீர்தி - யதிப்ரீதி" (௩) இத்யாதிப்படியே.
(நீங்கிநினைமாறனை) அகன்று அத்தலைக்கதிசயத்தைப்பண்ணவெண்
னுகிற வாழ்வாரை. நீங்குகை-ஸ்வவிநாஸமாகிலும் ஸ்வாமிக்கதி

மூ—பரிவருவீசன் படியைப் பண்புடனேபேசி

அரியனலனாராதனைக் கொண்டு-உரிமையுடன்

ஒதியருள்மாறனொழிவித்தானிவ்வுலகில்

பேதையார்கள் தங்கள் பிறப்பு.

(சு)

ஸயா வஹராய விஸ்வேஷி க் க ஸ் ம ரி க் கி ர வ ன ர,
(மால்) தன் செல்லா மையைக் காட்டி ஆஸ்ரிதவ்யா
முத்தானை ஸர்வேஸ்வரன். “கெடுமாலே” “மாலேமாயப்பெருமா
னே” என்றத்தைக்கடாக்கித்தருளிச் செய்தபடி. ஏவம்வித வ்யா
முத்தானை வன. (நீடிலருசிலத்தால்) கெடுகிப்போருமதான நித்ய
விஸ்த பரீலருணத்தாலே அதாவது - “திசைகளெல்லாம் திருவடி
யாற்றுகையான்” என்றும், “உண்டாயுலகேழ்முன்னமே” என்று துட
ங்கி “கெய்யுண்மருந்தோ மாயோனே” என்றும், இப்படி ஸௌ
ஸ்ரீஸ்யாதிகளாலே வஸீகரித்தபடியென்கை. (பரிந்துபாங்குடனே
சேர்த்தான்) பரிந்துபாங்குடனே சேர்க்கையாவது-இவரை ஸ்திக்கத்
(தி) லே றாதிபாக ஸ்நேஹித்து மங்கலிடாமல் அலப்பலாபமாக
ஹர்ஷத்துடனே ஸங்கதராகப்பண்ணினான். திருவாய்ப்பாடியில்
வெண்ணெயோபாதி இவரையும் சேரவிருப்பினான். “வைகலும்
வெண்ணெய் கைகலந்துண்டான்பொய்கலவாது. என்மெய்கலந்தா
னே” என்னக்கடவதிமே.

(ரு)

பதவுரை.

பரிவருவீசன்

ஹேயந்த்யநீகனா

சுசன்

ஸர்வேஸ்வரனுடைய

படியை

(ஆராதிப்பதற்கு எரியன் என்கிற)

ப்ரகாரத்தை

பண்புடனே பேசி

பரிபூர்ணனாகையாலேஇட்டதுகொ

ண்டு த்ருப்தனாகிற ஸ்வபாவத்து

டனே அருளிச் செய்து

ஆராதனைக்கு

திருவாராதந்திற்கு

அரியன் அலன் என்று

(அவன்) அருமையானவனல்லனெ

ன்று,

உரிமையுடன்	அந்தாங்க ஸ்வேஹத்தோடு
ஒதி அருள்மாறன்	(பாசுரங்களை) ஒதியருளின ஆழ்வார்
இவ்வுலகில்	இந்த உலகத்திலுள்ள
பேதையர்கள் தங்கள்	அறிவிலிகளுடைய
பிறப்பு	பிறவியை
ஒழிவித்தான்	ஒழித்தருளினார். (சு)

அவ. - ஆறும்பாட்டு. (பரிவதிலீசன்படியை). - இதில், ஆஸ்ரயணத்திலருமையிலுலாமைபையருளிச்செய்த பாசுரத்தை அதுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

அதெங்குனெயென்னில; ஸீலவானேயாகி லும், ஸ்ரீபுத்தியாய்பரிபூர்ணானவன் பெருமைக்கீடாகக் கூடாநாய் கூடாநோபகாரணனாவியனுல் பச்சைபிட்டாஸ்ரமிக்கப்போமோ வென்ன; ஸ்ரீபுத்தித்வம்-இத்தலையில் குற்றம்பாராமலங்கீகரிக்கும் நீர்மைக்கு உடலாதையாலும், பரிபூர்ணத்வம் - இத்தலையில் குற்றம்பாராமல் பெற்றதுகொண்டு ஸந்தோஷிக்கைக்குடலாகையாலும், ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு பத்புஷ்பாதிசுளாலே ஸ்வாராதனைக்கிற பரிவதிலீசனிலிருந்ததை “பரிவதிலீசன்படியை” இத்தாடியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா-(பரிவதிலீசன்படியை) ஹே பப்ரத்யகல்யாணாகதர்நன ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வாராதஸ்வபாவத்தை. (பண்புடனே பேசி) பரிபூர்ணாகையாலே இட்டது கொண்டு த்ருப்தனும் ஸ்வபாவத்துடனே யருளிச் செய்து. “பரிவதிலீசனை” என்று துடங்கி, “பரிவதுவும் புகைபூவே” என்றத்தைப் பின்வென்றபடி. அன்றிக்கே, பண்புடனே பேசியென்று - அவனுடைய ஸ்வாராதையைச் சொல்லி யல்லது நிற்கமாட்டாததம் ஸ்வபாவத்தாலே சொல்லி யென்றாகவுமாம். (அரியனலனாராதனைக்கென்று) இப்படி பத்புஷ்பாதிசுளாலே ஸ்வாராதாகையால், -ஆஸ்ரமிக்கு மிடத்தில், “ஸ்வய-பாவ-ஞ்ஜிதஸ்ஸூக” - ஸபர்யா பூஜிதஸ்ஸம்யக்” (சு) என்னும்படி ஸபர்யைக் கருமையில்லாதவனென்று, (உரிமையுடனே) ஒதியருள் மாறன்) அந்தரங்கமான ஸ்வேஹத்தோடேயருளிச் செய்தவாழ்வார். அதாவது-“எதுவெதன் பணிபென்னதுவே

உச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, எ-பா, வ்யாக்யாசம்.

மூ.-பிறவியற்று நீள்விசும்பிற் பேரின்பமுய்க்கும்

திருமளிக் குஞ் சீலத்திருமால் — அறவினியன்

பற்றுமவர்க்கென்று பகர்மாறன்பா தமே

உற்றதுணையென் னுளமேயோடு.

(எ)

யாட்செய்யுமீடே” என்றும், “உள்கலந்தார் க்கோரமுதே” என்றும், “அமுதிலுமாற்றவினியன்” என்றும், “தாள்கள் தலையில் வணங்கிநாள் கடலைக்கழிமினே” என்றும், “அவனைத்தொழுதால்” என்றும், “தருமவரும்பயனாய் திருமகளார் தனிக்கேள்வன்” என்றும்-ஆஸ்ரயணை பலபர்யந்தமாக வருளிச்செய்தவையென்கை, (ஒழிவித்தானிவ்வுலகில் பேதையர்கள் தங்கள் பிறப்பு) இப்படியுப தேசிக்கையாலே, இந்தலோகத்திலறிவிலிகளானவர்கள் பிறவியை யகற்றுவித்தார், இஜ்ஜகத்தில் அஜ்ஞருடைய ஜம்ஸம்பந்தத்தை ஸ்வஸூக்தியாலேநிவர்த்திப்பித்தார், “ஏதமிலாயிரத்திப்பத்தோத வல்லார் பிறவாரே” என்றத்தைப் பின்சென்றபடி.

(சு)

பதவுரை.

உள்ளமே

நெஞ்சே!

பிறவி அற்று

ஜம்ஸம்பந்தமற்று

நீள்விசும்பில்

பரமாகாச (பரமபத) த்தில்

பேர் இன்பம் உய்க்கும் திறம்

பரமாநந்தத்தை அனுபவிக்கும் திற த்தை

அளிக்கும் சீலம்

அநுக்ரஹிக்கக் கடவ ஸ்வபாவத்

தையுடைய

திருமால்

ஸ்ரியுபதியானவன்

பற்றுமவர்க்கு

(தன்னை) ஆஸ்ரயிப்பவர்களுக்கு

அறவினியன் என்று

மிகவும் போக்யனாயிருப்பனென்று

பகர்

அருளிச்செய்த

மாரன்

ஆம்வாருடைய

பாதமே

திருவடிகளே

உற்றதுணை என்று

ப்ராப்தமான துணையென்று

ஓடு

விசைந்து சென்று பற்று. (எ)

அவ.—ஏழாம்பாட்டு. (பிறவியற்று நீள்விசும்பில்) இதில் ஆஸ்ரயண ரஸ்யதை யைப் பேசின பாசாந்தை யதுவதித் தருளிச் செய்திருந். அதெந்நிலை யென்னில்; ஆராதந்தில் அல்பஸ்துஷ்டஸ்தபாலே இவனுக்குச் செய்த வேண்டியது பணியில்லை யெய்யாகிலும், உன் னது தேவையாயிருக்குமன்று ஆஸ்ரயணங்கூடாதி யென்ன ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலே ப(ம)லதசையிற்போலே ஆஸ்ரயண தசையே பிடித்தும் ரஸிக்கும் விஷயமாகையாலே, அபிமதவிஷயந்தல் பரி மாற்றம்போலே ஆஸ்ரயணம் அத்யந்தம் ஸரஸமாபிருக்குமென் கிற பிறவித்துயரிலர்த்தத்தை ‘பிறவியற்று’ இத்யாதியாலே யரு ளிச்செய்க்கிறென்கை.

வ்யா;—(பிறவியற்று நீள்விசும்பில்) பேரின்பமுட்புக்குத்தி மறித்தும் சிலத்திருமால்) ஐம்மஸம்பந்தமற்று நிரதிஸம்போக்யமான பர்மா காஸத்திலே நிரதிஸயாநந்தத்தை யதுபவிக்கும்படி யதுகூறுவிக் கும் ஸ்வபாவனு ஸ்ரியஃபதியானவன். ‘தருமவநும்பயனய திரு மகளார் தனிக்கேள்வன்’ என்றத்தை யதுபாவித்தருளினபடி. ஏவம் விதனுனவன் (அறவினியன்பற்றுமவர்க்கென்று) மிகவும்ஸர ஸனையிருக்கும் ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுக்கென்று. ‘எப்பாலெவர்க் கும் நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்தப்பாலவன்’ ‘தூயவமுதைப் பருகிப் பருகி யென்மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேனே’ என்னுமத்தையும் அடியொற்றியருளிச் செய்தபடி.

மற்றும் அவனுடைய போக்யதைக் கருதுணமாக ‘ஆழிப்படை யந்தணனை’ என்றும், ‘ஒண்குடர்க்கற்றையை’ என்றும், ‘விடுவே னோ என்விளக்கை’ என்றும், ‘பின்னும் விராய்மலர்த்துழாய்வே யந்தமுடியன்’ என்றும், ‘பின்னை நெடும்பிணைத்தோள் மகிழ்பிடுடை முன்னையமார் முழுமுதல்’ என்றருளிச் செய்தவையும் தச்சேஷங் களாகக்கடவது. (அறவினியன்பற்றுமவர்க்கென்று பகர்மாறன் பாதமேயுற்றதுணையென்றுள்ளமேயோடு) இப்படியாஸ்ரயிப்பார்க்கு ‘மொணெனவிடாருமொ வராஜி-குணார்விருருசேராம’ (க) என்

உச இருவாய்மொழி னுற்றந்தாதி அபா, வ்யாக்யாரம்.

மூ. ஓடுமனஞ்செய்கையுரையொன்றி நில்லாதாருடனே

கூடிநெடுமாலடிமை கொள்ளுகிலை—நாடறிய

ஓர்ந்தவன்றன் செம்மையுரைசெய்த மாறனென

ஏய்ந்துநிற்கும் வாழ்வாயிவை.

(அ)

ஐம்படி நிரதிரயபோக்யனாயிடுக்குமென்று இத்திருவாய்மொழி

முதேக வலளிச்செய்யுமாழ்வார் திருவடிகளே பார்ப்தமான சூனை

யென்று நெஞ்சே சீர்க்கதியாய்ச் சென்றுபற்று. * முந்துற்றநெஞ்

சாய் அங்கேபற்றும்படி ஓடு.

(எ)

பதவுரை.

ஓடும்

(விஷயாந்தரங்களில்படிவதற்காக)

விரைந்து போகின்ற

மனம் உருகும்

நெஞ்சம்

செய்கை அடிமை

காபமும்

உரை அடிமை

வாக்கும் (ஆகிய இவை)

ஒன்றி நில்லாதாருடனே

ஒருவழிப்பட்டி நிற்கப்பெறுத குடி
வரோடு

கூடி

சேர்ந்து

நெடுமால்

ஸர்வேஸ்வரன்

அடிமைகொள்ளும் நிலை

அடிமை கொள்ளுகிற குணத்தை

நாடு அறிய

நாட்டார் அறியும்படி

ஓர்ந்து

ஆராய்ந்து

அவன்தன் செம்மை

அவனது ஆர்ஜவத்தை

உரைசெய்த

அருளிச்செய்த

மாறன் என

ஆழ்வார் என்று அறுஸந்திக்க

வாழ்வு ஆம் இவை

ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸம்பத்துக்க
ளாகிய இவை

ஏய்ந்து நிற்கும்

பொருந்தி நிலைநிற்கும்.

(அ)

அவ—எட்டாம்பாட்டு.

(ஓடுமனம்) இதில்குணுக்களோடு

குடிலரோடுவாசியற ஆர்ஜவகுணயுக்தனென்ற நுணங்கித்தவாழ்வார்

திவ்யஸூக்தியையதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்குனையென்னில்,

ஆஸ்ரயணம் அத்தந்தஸமா யிருந்ததேயாகிலும், ஆஸ்ரயிக்கிற

மூ.-இவையறிந்தோர் தம்மளவிலேசனுவந்தாற்ற

அவயவங்கடோ றுமணையும்—சுவையநனைப்

பெற்றார்வத்தான்மாறன் பேசின சொற்பேசு, மால்

பொற்றாள் ரஞ்சென்னிபொரும்.

(க)

வர்கள் கரணக்ரயத்தாலும் செவ்வைக்கேடரான ஸம்ஸாரிகளா கையாலே பரிமாற்றத்திலருமை தட்டியிராதோவென்னில்; நீரேறா மேடுகளிலே விரகாலே நீரேற்றுவாரைப்போலே, இவர்களுடைய செவ்வைக்கேடே தனக்குச்செவ்வையாம்படி இன்றாஸ்யயிச்சிற விவர்களளவிலும்செவ்வையனுப்பரிமாறுமார்ஜுவகுணயுக்தனென் கிற * ஒடுமபுள்ளிலர்த்தத்தை “ஒடுமனஞ்செய்கை” இத்யாதி யாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:- (ஒடுமனஞ்செய்கையுரை யொன்றி நில்லாதாருடனேகூடி) சஞ்சலமாய் (க) * சிற்றவாநில்லாரெஞ்சும், அதின்வழியைப் பின் செல்லும் வாக்காயங்கனும், ஒருமைப்பட்டிருக்கையன்றிக்கே, செவ்வைக்கேடடக்கும் குடிலரோடுகூடிக்கலந்து. (நெடுமாலடிமை கொள்ளநிலை) ஸர்வஸமாந்தபரணவன் ஆடிமைகொள்ளுமார்ஜவ ஸ்வபாவத்தை, (நாடறியவேர்ந்து) நாட்டார்நியும்படியாராய்ந்து.

(அவன்றன்செம்மை) “தெநதெநதெநவரதா:- தெநதேதமநு வ்ரதா:” (உ) “நாரொராஜ்யோவா-விக்ஷா-ராமோராஜ்யமுபாஸித் வா” (ங) என்னும்படியான அவனுடைய ஆர்ஜவத்தை (உரைசெய்த) அநுகரிச்செய்த. அதாவது - “ஒடுமபுள்ளேறிச்சூடும் தண்டுழாய் நீதிசின்னவையாடுமம்மானே” என்று-கீத்யஸூரிகள் திறத்தில் பரி மாறுமார்ஜவத்தையும், “அம்மானாய்” என்றும், “கண்ணாவான்” என்றும், “நீர்புரைவண்ணன்” என்னுமளவும் நித்யஸம்ஸாரிகளோ டே செவ்வையனுப் பரிமாறுமார்ஜவத்தையு மருளிச்செய்தாரெ ன்கை. இப்படி உரைசெய்த (மாறனென) ஆர்ஜவகுணத்தை யரு ளிச்செய்த ஆழ்வாரொன்றனுரைந்திக்க, (ஏய்ந்துகிற்கும் வாழ்வாமி வை) ஸ்வரூபாநுரூபமான ஸம்பத்தாயுள்ளவை யெல்லாம் பொருந் தி “சென்றொன்றி நின்றதரு” (ச) என்னுமபடி நிலைகிற்கும். (அ)

பதவுரை.

இவை

கீழ்த்திருவாய்மொழியில் வெளி

யிட்ட ஆர்ஜவாதி குணங்களை

(க) தி-மொ-க-ச. (உ)

(ங) ரா-பா-க-கன. (ச) ச-திருவ-கச.

உஅ - திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூ-பா, வ்யாக்யானம்.

அறிந்தோர் தம் அளவில்
எசன்

உவந்து

ஆற்ற

அவயவங்கள்தோறும்

அனைபும்

சுவையதனைப்பெற்று

ஆர்வத்தால்

மாறன்பேசின

சொல்

பேச

மால்

பொன்தாள்

உம் சென்னி

பொரும்

அறிந்தவர்கள் பக்கலில்

ஸர்வேஸ்வரன்

ஸந்தோஷித்து

ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க

எல்லா அவயவங்களிலும்

கலக்கப்பெறுகிற

ரஸத்தைப்பெற்று

(அதனைப்பெற்ற) ப்ரீதியாலே

ஆழ்வார் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீஸூக்திகளை

(நாம்) உச்சரிக்க,

ஸர்வேஸ்வரனுடைய

அழகிய திருவடிகள்

நம்முடைய தலைமீது

சேரும்.

(க)

அவ; - ஒன்பதாம்பாட்டு. (இவையறிந்தோர் தம்மளவில்) இதில் எம்பெருமானுடைய ஸாத்மியபோக(ஹோம)ப்ரத(உ)த்வத்தை யருளிச்செய்த பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எவ்வளவென்னில்; இத்தலையில் செவ்வைக்கேடு தனக்குச் செவ்வையாய்ப்படி இவர்களுக்குப் பாங்காகத்தன்னை யமைத்துப்பரிமாறு மாற்றுகுண யுத்தனையாகிலும், தன்னினைவறிந்து செவ்வியராய்ப் பரிமாறும் திருவடி திருவனந்தாழ்வான் துடக்கமான நித்யாஸ்ரித ரோடே உகப்போடே கலக்குமாபோலே இன்றாய்விக்கிறவர்க ளோடு உகப்புடனே கலந்து பரிமாறக்கூடுமோவென்னில்; அவர்க ளெல்லாரோடும் ஒரோப்ரகாரத்தாலே பரிமாறுகிறவன் அவர்க ளெல்லாரோடும் பரிமாறுகிற பரிமாற்றமெல்லாவற்றையும் இவ னெருவனுடனே ஸர்வேந்த்ரியங்களாலும் ஸர்வகா(மா)த்ரங்களா லும் பொறுக்கப் பெறுக்கப்பரிமாறுமென்கிற * இவையு மவை யிளித்தத்தை “இவையறிந்தோர் தம்மளவில்” இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;-(இவையறிந்தோர் தம்மளவில்) இந்தஆர்ஜவகுணத்தை யறிந்தவர்களேஷயத்திலே. (எசனுவந்தாற்றவயவங்கள்தோறும்)

மூ. பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தேவந்தா

தருமாறேரே துவறத்தன்னைத்—திரமாகப்

ப்பார்த்துரை செய்மாறன் பதம்பண்ணிச் செவன்சென்னி

வாழ்த்துகெவென்னுடையவாய். (௨௦)

யும் சுவையதனைப்பெற்று ஸர்வேஸ்வரன் ஹ்ருஷ்டனாய் ஸாத்திர்க ஸாத்திக்க, ஸர்வாவயவங்களிலும் ஸமஸ்வேஷிக்கும் ரஸந்தன்னைப் பெற்றுப் பொறுக்கப்பொறுக்க உறுப்புத்தோறும் சறிப்புத்திரக் கலக்குமதான பெறுப்பேற்றைப்பெற்று. அதாவது - 'வாராடொ வாதிரொந்ரஸு' 'புலாந்ரலிகா' 'ஹிதெ' - ஸராமோவாந்ரோந்ர ஸ்ய ப்ரஸாதமபிகாங்குதே" (க) என்னும்படி "என்னுடைச்சுழ லுளானே" "அருகலிலானே" "ஒழிலிலென்னே ஹிதெனே" 'கண்ணென்னென்கலையானே' 'மாயென்னென்னெஞ்சினுளானே' 'என்னுடைத்தோளினையானே' "என்னுடை நாலினுளானே" 'கமலக் கண்ணென்னென்கண்ணிலுளானே' 'என்னெற்றியுளானே' 'என்னுச்சு யுளானே' என்று தலைக்குமேலே ஏறினபடியை அடியொற்றினபடி.

அணையஞ்சுவையாவது - அருகலிலறுசுவை, "பிராட்டி, திருவடி, திருவனந்தாழ்வான் துடக்கமானோட்டைக்கலவியில் ரஸந் களெல்லாம் ஏகவிஷயத்திலுண்டாம்படி கலந்து" என்ற சுவை நினைக்கிறது. (ஆர்வத்தால் மாறன் பேசினசொல் பேசு துபயம் பெறுப்பேறு பெற்று அத்தா லுண்டான வநிதிவேசம் பிறிதொன்றும் வாராநாசிச்செய்த சிவப்பலுத்தியை கேவலம் வாக்காலே மகிழ்விக்க; (மால்பொற்றான் நம் சென்னிபொறும்; ஆஸ்ரிதவ்யா முக்த(அ) னை ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான சரணந்தாம் நம்முடைய சென்னித்திடரிலே சேரும். பொருவென்று ஒப்பாய், அசுதால் - சேருமென்றபடி, "நிச்சலும் விண்ணப்பஞ்செய்யநீள் சுவல் சென்னிபொறும்" என்றத்தை யருளிச்செய்தபடி.

பதவுரை.

பொறும்

(பகைவர்மீது) போர்புரியாதிற்கிற

ஆழி

திருவாழியாழ்வானையும்

சங்கு

புரீபாஞ்சஜ்ஜயத்தையும்

௩௦ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி க௦-பா. வ்யாச்யாநம்.

உடையோன்

(திருக்கையிலே) உடைய எம்பெரு
மான்

பூதலத்தேவந்து

இப்பூமியில் வந்தவதரித்து

ஒர் ஏது அற

ஒருஹேதுவில்லாமல் (நிர்ஹேதுக
மாக)

தன்னை தரும் ஆறு

(அடியார்க்கு) தன்னை (அறுபவிக்
கத்) தருகிறபடியை

திரமாக

ஸ்திரமாக

பார்த்து

ஸாக்ஷாத்கரித்து

உரைசெய்

அருளிச்செய்த

மாறன்

ஆழ்வாருடைய

பதம்

திருவடிகளை

என்சென்னி

என் ஸிரஸ்ஸானது

பணிக

வணங்குக;

என்னுடையவாய்

என்வாக்கானது

வாய்த்திடுக

மங்களாஸாஸநம் பண்ணுக. (க௦)

அவ. - பத்தாம்பாட்டு. (பொருமாழி) ஸர்வாங்க ஸம்ஸ்லே
ஷம் பண்ணுகைக்கு ஹேத்வந்தரங்காணாமல் 'நிர்ஹேதுகமாகா
தே' என்று நிர்வ்ருதராகிறபடியைப் பேசுகிற பாகரத்தை யறுவ
தித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனே யென்னிஸ்; இப்படி உகப்புடனே
பண்ணும் ஸர்வாங்க ஸம்ஸ்லேஷமாகிற வித்தப்பேற்றுக்குத் தகுதி
யாக இவனுல்மேர்ந்துசெய்யத்தக்கதுண்டோவென்னிஸ்; புத்த்(யூ)
யாதிஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் நியாமகளுகையாலே, அத்வேஷந்
துடங்கி பரிகணநைடுவாகப் பரமபக்திபர்யந்தமாகத்தானே விளை
வித்துவந்து நிர்ஹேதுகமாக வங்கேகிக்கும் ஸ்வபாவனென்று அவ
னுடைய நிர்ஹேதுகோபகாரகவத்தை யறுஸ்த்தித்து நிர்வ்ருத
ராகிற * பொருமாநீன் படையிலர்த்தத்தை 'பொருமாழி சங்குடை
யோன்' என்று துடங்கி யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.-(பொருமாழி சங்குடையோன் பூதலத்தேவந்து) ஸத்
ருக்ஷன் மேலே பொராகிற்கிற திருவாழி ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யமாகிற
கிவ்யாயுதங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரன், எதிரம்புகோக்கிற

மூ.-வாயுந்திருமால் மறையநிற்க வார்த்துமை

போய்விஞ்சிமிக்க புலம்புதலாய்—ஆய

அறியாதவற்றோடணைத் தழுதமாறன்

செறிவாரை நோக்கும் திணிந்து.

(கக)

இந்தப் பூகலத்திலே சகலவிஷயமரம்படி வந்து. “பொருமா நீ ள்படை” என்று துடங்கி “கருமாணிக்கமென் கண்ணுளதாகும்” என்றத்தைக் கடாக்கித்தருளிச் செய்தபடி, (தருமாறோரேது வறத்தன்னை) நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னையுபக ரிக்கிற வுபாயத்தை, (ஓரோதுவறத் தன்னைத் தருமாறு) ஒருஹேதுவின்றிக்கே நிர்ஹேதுகமாகப் (ம) லஸ்வருபனை தன்னையே தருகிற ப்ரகாரத்தை (திறமாகப் பார்த்துரை செய் மாறன்) அதாவது—கண்ணுள்ளேகிற்கும் சாதன்மையால்தொழிலெ ண்ணிலும் வரும்” என்கிற-பக்திக்கும் பரிகணனைக்குமொக்க முகங் காட்டுமபடிக்குமேலே, “ஒரெண்டா னுமின்றியே வந்தியலுமாறு - கண்டாயே” என்று—“ஸஹிதஃ-ஸஹிதஃ” (க) ‘ஸஹிதஃ-ஸஹிதஃ’ (உ) என்று கரைசேர்ந்த நிர்ஹேதுகக்ருபையை அல்பஜ்ஞராலே அவிசா(வா)ல்யமரம்படி ஸத்திரமாகத் தரித்து, அந்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்தவாழ்வார்.(பகம்பணிகவென் செண்ணி வாழ்த்திடுகவெ ண்னுடைய வாய்) இப்படி நிர்ஹேதுக வைபவத்திலே நிர்வ்ருதரா கிறபடியை வெளியிட்டவாழ்வார் திருவடிகளை “உய்யுடாபுண ரோதி-மூர்த்தநாப்ரணமாயி” (௩) என்னும்படி என் ஸிரஸ்ஸானது ப(ஹ)ஜித்திடுக; “திருக்குருகைப்பெருமாள் தன் திருத்தாள்கள் வாழியே” (௪) என்று என் வாக்கானது மங்களாஸாஸநம் பண்ணி யிடுக. இப்படி உபகாரஸ்ம்ருத்யதிரயத்தாலே தாம் ஆழ்வார் திருவடிகளிலே ஆழங்காற்பட்டபடியையருளிச்செய்தருளினார். க௦.

பதவுரை.

வாயும்

(அடியார் அதுபவிக்கலாம்படி)

கிட்டுகையையே ஸ்வபாவமாக

வுடைய

திருமால்

ஸ்ரியப்பதியானவன்

(க) பா-பா-க-௨௧. (உ) பா-பா-க-௨௨. (௩) ஸ்தோ-ர- (௪) வாழிதி.

௩௨ திருவாய்மொழி னூற்றந்தாதி கக-பா, வ்யாக்யாநம்,

மறையநிற்க

(கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் டிரிங்
து) மறைந்திருக்க; (அகனலே)

ஆற்றமைபேய் வீஞ்சி
மக்கப்பெய்தலைய

ஸோகம் அநிகரித்து
மிகவும் அழும்படியான நிலைமை
நேர்ந்து,

ஆப அறிபாதவற்றோடு

(அசேதநங்களாகையாலே) தம்மு
டைய துக்கத்தை ஆராய அறி
யாதவற்றை

அணைந்து

கட்டிக்கொண்டு

அழுத

(அவற்றை ஸமதுக்கிகளாகக்கொ
ண்டு) அழுத

மாறன்

ஆழ்வார்

செறிவாரை

ஆஸ்ரிதர்களை

திணீந்து நோக்கும்

த்ருடமாகக்கடாக்ஷித்தருள்வர். (கக)

அவ;—பதினோரம்பாட்டு. (வாயுந்திருமால்) இதில்-ஸகல
பதார்த்தங்களையும் ஸமதுக்கிகளாகவெண்ணி, துக்கிக்கிறபடி
யைப்பேசின பாகுரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனே
பெனனில; “பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போதயர்ப் பிலனலந் துவன்
முடிவன் வணங்குவன்” (க) என்று இவர் பாரித்தபடியே அதுப
விக்கப்பெறுமையால் ஷட்ருணஸாம்யத்தாலே தாமான தன்மை
குலைந்து, பிராட்டியான தன்மையை ப(ல)ஜித்துத் தூதுவிடக்ஷம
ரானார் அஞ்சிறையமடநாரையில்; இங்கு “நம்பியைத் தென்குறுங்
குடிவீன்ற” (உ) இத்யாதிப்படியே-மேன்மை, நீர்மை, வடிவமுகு
மூன்றுங்குறைவற உண்டாய், அவதாரத்தில் பிற்பாடருமிகுக்க
லேண்டாதபடி முகங்கொடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறஸ்தலமான அர்ச்
சாராதாரத்திலே யதுபவிக்க வாசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே
கூடாதுக்குகழியிட்டு, நாரை, அன்றில், கடல், வரடை, வானம்,
மதி, இருள்கழி, விளக்குத்துடக்கமான லௌகிகபதார்த்தங்களும்
தம்மைப்போலே பகவத்விரஹத்தாலே நோவுபடுகிறனவாகக்
கொண்டு அவற்றுக்குமாகத்தாம் நோவுபட்டுச் செல்லுகிறபடியை
அந்யாபதேஸத்தாலே பேசிக்கொல்லுகிற ஆவாயுந்திரையுகளிலர்த்
தத்தாக, ‘வாயுந்திருமால்’ இத்தபாதிபாலே யருளிச்செய்கிறார்.

(க) தி-வாய்-க-௩-௪௦.

(உ) தி-வாய்-க-௪௦-௩.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கஉ-பா, வ்யாக்யாரம். ௩௩

மூ.—திண்ணிதாமாறன் திருமால் பரத்துவத்தை
நண்ணியவதாரத்தேன்குரைத்த—வண்ணமறிந்து
அற்றார்கள் யாவரவாடிக்கையாங்கவர்பால்
உற்றாரைமேலிடாதான். (சஉ)

வ்யா;—(வாயுத்திருமால் மறையசிற்க) அநுபவயோக்யமாம்
படி கிட்டுகையே ஸ்வபாவமாயிருக்கிற ஸ்ரியபதிபானவன், போக
(ஹைம)ஸாதம்ம ஹேதுவாக விஸ்வேஷித்து அத்ருப்யனயிந்நக,
கீழே “மைத்தனைமலரான்மணவாளனை” (க) என்றத்தை யநுபா
ஷித்தபடி, அன்றிக்கே “நீயுத்திருமாலால்” என்றதாகவுமாம்.
“மணியை வானவர்கண்ணனைத்தன்னதோரணியை” (உ) என்று -
மேன்மையும், நீர்மையும், வடிவமுகமுடையவன் விஸ்வேஷிக்கை
யாலே. (ஆற்றமைபோய் விஞ்சிமிக்கப் புலம்புதலாய்) “ஆராத
காதல்” என்னும்படி விஸ்வேஷவ்யஸநமானது கைகழிப்போய்
மிக்கு, ‘ஸீதேய-கலேஸுஸாநா: வித்ராஹிமோலிஸுக்ஷண-ஸீதே
ய்ருதஸ்தேஸ்வஸாநா: பித்ராஹிநோஸிலக்தமண” (௩) என்னும்
படி, ‘எம்மேபோல்நீயும்’ என்று பலகாலஞ்சொல்லும்படி மிக்க
ப்ரலாபமாய்.

(ஆயவறியாத வற்றோடணந்தழுதமாறன்) அசேதநங்களாகை
யாலே தம்முடைய துக்கத்தை யாராயவறியாதவற்றைக்கிட்டிக்
கட்டிக்கொண்டு “ஆற்றமைசொல்லியழுவேமை” என்றுஸம
துக்கிகளாக வழுதவாழ்வார், ‘காற்றுங்கழியுங்கட்டியழ” (ச)
என்றாரிஹ. (செறிவாமை நோக்குத்திணிந்து) அந்நயப்போஜராய்
அந்தரங்கமாக வாஸ்யபிக்குமவர்களை த்ருடமாகக் கடாக்கிப்பர்.
தம்மைப்போலே அசேதநங்களைக் கட்டிக்கொண்டழாமல் பகவத்
ஸம்ஸ்லேஷமுண்டாய் ஆநந்திக்கும்படி கடாக்கித்தருளுவர். (கக)

பதவுரை.

திண்ணிதாம் மாறன்	த்ருட்சித்தரான ஆழ்வார்
திருமால்	ஸர்வேஸ்வரனுடைய
பரத்துவத்தை	பரத்வத்தை

(க) தி-வாய்-க-க௦-ச. (உ) தி வாய்-க-க௦-கக. (௩) ரா-அ-கர௩-கடு.

(ச) ஆசார்யஹ்ரு.

௩௪ திருவாங்கமொழி நூற்றந்தாதி, கூஉ-பா, வ்யாக்யாநம்.

அவதாரத்தேநண்ணி	அவதாரத்திற் பொருந்தி
நன்கு உரைத்தவண்ணம்	நன்றாக அருளிச்செய்தபடியை
அழிந்து	அழிந்து
அற்றார்களபாவர்	(அவ்வாழ்வார்க்கே அந்நயர்ஹ ஸேஷராக)அற்றுத்தீர்த்தவர் யா வருண்டோ [ஹராய்]
அவர் அடிக்கே	அவர்கள் திருவடிக்கே (அந்நயர் அவ்விடத்திலே
அங்கு	அவர்விஷயத்திலே அந்தரங்கராய்க் கிட்டுமவர்களை
அவர்பால் உற்றாரை	தேஹஸம்பந்தம்
உளவ்	மேற்கொள்ளாது. (கஉ)
மேலிடாது	

அவ;—பன்னிரண்டாம்பாட்டு. (திண்ணிதாமாறன்) ப்ராஸங்கிகமாக ப்ராஸுதாமானபரத்வத்தை அவதாரத்திலே யதுஸந்தித்துப் பரோபதேஸம் பண்ணுகிற பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். அது எங்ஙனையென்னில்; பிரிந்தாரைக்கண்ணஞ் சூழ்லே சிதப்பண்ணுமளவன்றிக்கே, கூடினாலும் பிரிவைமறக்கும் ப்ராஸண்ணவற்றான விஷயவைலக்ஷணயம், அதுக்கீடான குணவைலக்ஷணயம், அதுக்கடியான ஸர்வேஸ்வரத்வம் இவற்றையதுஸந்தித்து, இப்படி ப்ராஸங்கிகமாக ப்ராஸுதாமான ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை இதிறாஸ புராண ப்ரக்ரியையாலே பிறரைக்குறித்து உபதேசித்துச் செல்லுகிற *திண்ணன்விட்டிலர்த்தத்தை 'திண்ணிதாமாறன்' இத்யாதி யாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(திண்ணிதாமாறன்)கீழே“மூவாமுதல்வா வினியெம்மைச் சோரேலே” என்றவந்தரம்; “சோராதவெப்பொருட்கு மாதியாஞ் சோதி” என்கிற காரணத்வத்தால் வந்தபரத்வத்தைக்காட்டி ஸமாதாநம் பண்ண, அத்தாலேதரித்ததா (ஊ)ர்ட்டயத்தையுடைய வாழ்வாரென்னுதல்; எல்லார்க்கும் ஸுத்ருடமாம்படி பரத்வத்தை யருளிச்செய்த ஆழ்வாரென்னுதல். (திருமால்பரத்துவத்தை) ஸ்ரியபதியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய பரத்வத்தை, “நீயுந்திருமாலால்” என்றிறையருளிச்செய்தது. (நண்ணியவதாரத்தே நன்குரைத்த) திருமால்பரத்துவத்தை அவதாரத்தேநண்ணி நன்குரை

த்த. முதற்றிருவாய்மொழியிலே ஸ்ருதிச்சாயயாலே பரத்வ
பரத்வத்தை யருளிச்செய்தாப்போலன்றிக்கே; இதிலுடையுரான
பரக்ரியையாலே அதிலுடையமான அவதாரத்திலே பரத்வத்துக்கு
யாஸ்ரயணீயமாம்படி நன்றாக வருளிச்செய்து. அன்றிக்கே, திரு
மால் பரத்துவத்தைத்தாம் நண்ணித் (அவதாரத்திலே) நன்குரைத்த
வென்றாகவுமாம்.

(க) பார-ஸபர்-நு-அ-உரு, (உ) பார-ஓர்-க-அ-ரு-உ, (நு) பார-ஸபர்-நு-க-அ-உ, (சு) - (ரு) ரா-ஸபர்-நு-அ-உ, (க) ரா-உ-த-த-ரா-அ-உ.

† குண்டலிதம் க்வரசித்கம்.

கக திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கக-பா வ்யாக்யாநம்.

மூ.—ஊனமறவேவந்துள் கலந்தமாலினிமை
யானநனுபவித்தற்காந்துணையா—வானில்
அடியார் குழாங்கூடவாசையுற்றமாதன்
அடியாருடன் நெஞ்சேயாடு. (கக)

காரத்தையறிந்து பரத்வஸ்தா (ஸ்ரீ) பகரான ஆழ்வாரிடத்திலே,
(அற்றார்கள் யாவர்) அற்றுத்தீர்ந்து அந்நயர்ஹராயிருப்பார்
யாவர்சிலர்; (அவரடிக்கே யாங்கவர்பாலுற்றுரைமேலிடாதான்)
அவர்கள் திருவடிகளுக்கு அந்நயர்ஹராய், அவ்விடத்திலே அப்
படியே அவர்கள் விஷயத்திலே அந்தரங்கராய்க் கிட்டினவர்களை
மாம்ஸாஸ்ருகா(மா)நி மலருபமான தேஹம் அபிப(விவ)வியாது.
இத்தால் தேஹஸம்பந்தம் மேலிடாதென்றபடி. (கஉ)

பதவுரை.

நெஞ்சே	நெஞ்சமே!
ஊனம் அறவந்து	நிஸ்ஸங்கோசமாகவந்து
உள்கலந்த	அந்தரங்கமாய்க்கலந்த
மால் இனிமையானது	ஸர்வேஸ்வரனுடையகலவியின்பத்
அதுபவித்தற்கு	அதுபவிப்பதற்கு [தை
ஆம் துணையா	அதுகூலமானதுணை அபேக்ஷிதமா
வானில்	பரம்பதத்திலுள்ள [ய்
அடியார்	அடியார்களுடைய
குழாம் கூட	திரளிற்சேர்வதற்கு
ஆசை உற்ற	ஆசைப்பட்ட
மாதன்	ஆழ்வாருடைய
அடியாருடன்	அடியார்களோடே
ஆடு	நீ கூடிவாழ்வாயாக. (கக)

அவ:-பதின்மூன்றும்பாட்டு. (ஊனமறவேவந்து) இதில் எம்பெருமான் “ஏகதத்வம்” என்னும்படி ஸம்ஸ்லேஷிக்க, ததநுபவ ஸஹகாரிஸாபேக்ஷரா யருளிச்செய்த பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

எங்குனையென்னில்; இப்படி ப்ராஸங்கிகமான பரோபதேசத்தைத் தலைக்கட்டின வநந்தரம், கீழ், தம்முடைய ஆர்த்ததீரவனாகலந்த எம்பெருமானுடைய ஸம்ஸ்லேஷ ரஸத்தைப் பேசுவொருப்பட்டு எப்பேர்ப்பட்ட இனிமையும் வினையும்படி தம்முடனே அ

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கக-பா, வ்யாக்யாரம். ௩௭

வன்வந்து “ராஜஸூத்ரயாவாயு-ராஜஸூத்ரயாவாயு”

(க) இப்பாதிப்படியே “ஏகதத்வம்” என்னலாம்படி கலந்தபடியையும் அந்தக்கலையால் வந்தரஸம் தம்மொருவராலு முண்டறுக்கவொண்ணாதபடி யாவிறந்திருக்கிற படியையுமதுஸந்தித்து, தனித்தேட்டமான இதரவிஷயங்கள் போலன்றிக்கே, துணைத்தேட்டமாய், அதுக்கிவிட்டதிலாஸில்லாமையாலே, “இவ்வதுபவத்தின் நிலைநின்ற நித்யஸூத்ரிகள்திரளிலே போய்ப்புக்கதுபவிக்கப் பெறுவதெப்போதோ” என்று ப்ரார்த்திக்கிற * ஊனில்வாழிலந்தத்ததை “ஊனமறவேவந்து” இப்பாதிப்பாலே யருளிச்செய்குருர்.

வ்யா:- (ஊனமறவேவந்து கலந்தமாலினிமையானது) அதாவது “நித்யஸம்ஸாரி” என்று ஸங்கோசியாமல், ஸங்கோசமறஸ்வேஸ்வரன் வந்து “தானும் யானுமெல்லாந்தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம் தேனும்பாலும் நெய்யும் கன்னலுமமுதுமொத்தே” என்றும் “எனதாவிடின் கலந்த பெருநல்லுதவி” என்றும் “கனிவார் விட்டின்பமே” என்றும், “அடியேன் வாய்மடுத்தப் பருகிக்கறித்தேனே” என்றும் இப்படி ஸர்வரஸங்களுமுண்டாம்படி அந்நரங்கமாகக்கலந்த கலவினிமையானது - ஸஹ்ருதயமாகஸம்ஸ்லேஷித்த ஸாரஸ்யமானது,

(அதுபவித்தற்காந்துணையா) எவ்விதரஸப்பதையை யதுபவிக்ைக்கு “அடியார்கள்குழாங்களையுடன் கூடுவதென்று கொலோ” என்று - அதுகூலவஹவாஸம்பேக்ஷிதமாய், (வானிலடியார் குழாங்கூடவாசையுற்றமாதனடியாருடன் நெஞ்சேயாடு)* வையத்தடியவர்களன்றிக்கே, அதுபவத்துக்கு தேசிகரான வானிலடியார் குழாங்களுடனே கூடவேணுமென்று அபிநிவேசத்திலே யூன்றின வாழ்வாடியாரான விங்குத்தை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே நெஞ்சேகூடியாடு. அன்றிக்கே, அக்குழாத்திலே முழு கியதுபவிக்கப்பாரென்றுமாம். “அடியிருடன்கூடி நின்றாடுமினே” என்றாரிதே.

(கக.)

(க) ரா-பா-எ-உரு.

கூட ஆ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கச-பர், வ்யாக்யாரம்.

மூ.—ஆடிமகிழ்வானிலடியார் குழாங்களுடன்
கூடியின்பமெய்தாக் குறையதனால்—வாடிமிக
அன்புற்றார் தன்னிலைமையாய்ந்துரைக்கமோகித்துத்
தன்புற்றான்மாறனந்தோ. (கச)

பதவுரை.

ஆடிமகிழ்	(பகவதநுபவத்தாலே) நர்த்தகம்
	பண்ணிக்களிக்கிற
வானில்	பரமபதத்தில் உள்ள
அடியார் குழாங்களுடன்	அடியார்களுடைய திரளோடே
கூடி	கலந்து
இன்பம் எய்தாக்குறையதனால்—	களிக்கப்பெறுத குறையாலே
மிகவாடி	மிகவும் வாட்டமடைந்து
அன்புற்றார்	நிரவதிகஸ்நேஹயுக்தரானமதராகவி
	முதலானார்
தன்னிலைமை	தமது தன்சையை
ஆய்ந்து உரைக்க	ஆராய்ந்து சொல்லும்படியாக
மாற்றார்	ஆழ்வார்
மோகித்து	மோஹமடைந்து
தன்புற்றான்	துக்கித்தார்;
அந்தோ	ஐயோ! (கச)

அவ;—பதினாம்பாட்டு. (ஆடிமகிழ்வானில்) இதில் - ததிய
ரையும்வனையும் பிரிகையாலே மிகவும்தளர்ந்து, தாட்பேச்சாலே
பேசுகிற பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

எங்ஙனையென்னில், எம்பெருமானைப் பிரிந்த வளவன்றிக்கே,
அவனுக்கு ப்ராணபூதரான நித்யஸூரிகளையுந் கூடப் பிரிகை
யாலே, தம்தசையைத்தாமறியாத படி மோஹிதராய்க் கிடக்கிற
தம்படியைப் பார்ஸ்வஸ்தரான பரிவர் அவனுக்கு விண்ணப்பஞ்
செய்கிற ப்ரகாரத்தைக் கலந்துபிரிந்துமோஹங்கதையான பிராட்
டியுடைய வீரஹபரவஸவ்யாபாரோக்திகளை யறுகரித்து அவ
னுக்கறிவிக்கிற திருத்தாயார் பேச்சாலே யருளிச்செய்கிற * ஆடி
யாடியி லர்த்தத்தை “ஆடிமகிழ்” இத்தயாதியாலேயருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;—(ஆடிமகிழ்வாநிலடியார் குழங்களுடன் கூடியின்ப
மெய்தாக்குறையதனால் வாடியிக) (ஆடிமகிழ்வானில்) பகவதநுப
வத்திலே யவகாஷித்து ஹ்ருஷ்டராகிவென்னுதல்; அன்றிக்கே,
பகவதநுபவ ப்ரகர்ஷத்தாலே “நுத்யநிகேவித”-ஹ்ருத்யந்திகே
சித்” (௧) என்னும்படியாடி, அத்தாலே ஹ்ருஷ்டராகிவென்னு
தல். இப்படியானவானிலடியாருண்டு-வைகுண்டவாஸிகளான நித்ய
ஸூரிகள்; அவர்கள் ஸங்க(ஹ்ரு)த்திலே ஸங்கதராய், ஆநந்தத்தை
யடையாத வபூர்த்திபாலே “வாடிவாடும்” என்றுமிகவாடி, (அன்
புற்றூர்தன் திலைமையாய்ந்துரைக்க) “முயல்கின்றேனுந் தன்மொய்
கழற்கன்பை” (௨) என்று நிரவதிகஸநேஹயுக்தரான மதரகனி
ப்ரப்ருதிப்ரபுத்த(வா-ஹ்ரு) ஸஹ்ருத்துக்கள், இவர் வ்யாமோஹத்
தை எம்பெருமானுக்கு நிரூபித்து, தந்முகேந “இதுசேவர் க்ருபா
ஸாத்யம்” என்று விஜ்ஞாபிக்கிறபடியை, தந்திரத்திலே பரிவுடைய
திருத்தாயார் தன்ஸ்வபாவத்தை யாராய்ந்து பேசும்படியாக.

(மோகித்துத் துன்புற்றான்மாறனந்தோ) தாம் தம்தசையைப்
பேசமாட்டாமல் பிறப்பேசும்படிமோஷித்து துக்கத்தை ப்ராப்த
ராரோழ்வார்ஐயோ, “ஐரவிஷயிதம்ஐ-மமாபிவ்யதிதம்மந?”
(௩) என்று, (௪) * அற்றபற்றர்க்கு மிரங்கவேண்டும் படியாயிறே
இவர்தசையிருப்பது. அன்புற்றார் தன்னிலைமையாய்ந்துரைக்கை
யாவது-“ஸாகிய-ஹ்ரு-ஸாதியர்கூர்த்தவஞ்ச” (௫) இத்யா
திப்படியே “எங்கும் நாடி நாடி நரசிங்காவென்று வாடி வாடும்”
என்றும் “உம்மைக்காணுமாசை யுள்ளைகின்றான், உம்மைக்காண்
நீரிர்க்கமிலீரே” என்றும், “வண்டுதிவருந்தண்ணந்துழாய்கொட
ரென தவளவண்ணர் தகவுகளே” என்றும், “உம்மைத்தஞ்சமென்
றியள் பட்டனவே” என்றும் “நுமதிட்டமென்கொலிவ்வேழைக்கே”
என்றும் “இவள் மாழைநோக்கொன்றும் வாட்டேன்மினே” என்று
மிப்புடைகளிலே யருளிச்செய்தவையென்கை. இப்படி தம்தசை
தமக்கும் வாசாமகோசரமாய், கண்டா ரெல்லாமிரங்க வேண்
டும்படியா யிருக்குமாயிற்று. (௬)

(௧) ரா-ஸு-௧௩-௪௪. (௨) கண்ணி-௧௦. (௩) ரா-ஸு-௧௩-௨௮.

(௪) தி ச வி-௫. (௫) ரா-ஸு ௩௩-௧௧.

௪௦ திருவாய்மொழி நூற்றத்தாழி கடு-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ.—அந்தாமத்தன்பா லடியார்களோடி-றைவன்
வந்தாரத்தான்கலந்த வண்மையினால்—சந்தாபம்
தீர்த்தசடகோபன் றிருவடிக்கே நெஞ்சமே
வாய்ந்தவன்பை நாடோறும்வை. (கரு)

	பத்வரை, மனமே!
நெஞ்சமே	புரீ வைகுண்டத்தில் பண்ணும்விரு
அந்தாமத்து அன்பால்	ப்பத்தோடே
அடியார்களோடுவந்து	அஸ்தரபூஷண ப்ரமுகராயுள்ளநித்
	ய ஸூரிகளோடேகூடி (பரம-
	பதத்தினின்றும்) வந்து
இறைவன் தான்	ஸர்வேஸ்வரன்
ஆர கலந்த வண்மையினால்	பரிபூர்ணமாகக் கலந்த ஒள்தார்யத்
சந்தாபம்தீர்த்த	தாபமொழியப்பெற்ற [தாலே
சடகோபன்	ஆழ்வாருடைய
திருவடிக்கே	புரீபாதங்களிலே
வாய்ந்த அன்பை	பொருந்தின பக்தியை
நாள்தோறும் வை	எப்போதும் வைப்பாயாக. (கரு)

அவ; பதினைந்தாம்பாட்டு. (அந்தாமத்தன்பால்) இதில்—*ஆடி-
யாடியில் விடாய்தீர * அடியார்கள் குழாங்களோடே வந்து கலந்த
படியைப்பேசின பாசுரத்தையறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்-
னனெயென்னில்; இவருடைய வார்த்தைதீரவந்துகலந்து * வாட்ட
மில் புகழ்வாமனனுவன் * ஆயிரமாண்டு முதலையின் கையிலேயகப்-
பட்டு இடர்பட்டவானையினிடரைச் சடக்கென வந்து போக்கினுப்-
போலே, * ஆடியாடியில்தான் பட்ட இடரெல்லாம் போம்படி,
ஆசைப்பட்டபடியே அடியார்கள் குழாங்களோடே வந்து ஸம்ஸ-
லேஷித்தருளக்கண்டு, தம்மோட்டைக் கலவியாலே அவன்வடிவி-
லே பிறந்த புதுக்கணிப்பை மண்டியறுபவித்து பீர்தராய்ச்செல்லு-
கிற * அந்தாமத்தன்பிலர்த்தத்தை * அந்தாமத்தன்பாலே யருளிச்-
செய்கிறுரென்கை.

வ்யா;—(அந்தாமத்தன்பால்) அழகிய ஸ்ரீவைகுண்டதாமத்திற்
பண்ணும் விருப்பத்தாலே. அத்தேசத்திலும் அத்தேசிகரிடத்திலும்

முண்டான அதிஸ்நேஹத்தாலே. (அடியார்களோடிற்றைவன்) அடியார்களுண்டு; அஸ்தரபூஷணப்ரமுகராயுள்ள நித்யஸூரிகள்; அவர்களோடே கூட ஸர்வேஸ்வரன் ஸபரிசுரனுயினும் படி ஸம்பர்விஷ்டனாய். “அந்தாமத்தன்புசெய்தென்னுனி சேரம்மா னுக்கந்தப் பாவாழ்முடி சங்கரமுழி நூலாரமுள்” என்றத்தை நினைக்கிறது. (வந்தாமத்தான் கலந்தவன்மையினால்) ஸர்வஸ்வமாத்பரானதான் பரமபதத்தினின்றும். (க) * பரமபதமாபந்நரான விவரிருந்த விடத்தளவும் வந்து பரிபூர்ணமாக ஸம்ஸாரேவலித்த ஓனதார்யத்தாலே. (சந்தாபந்திர்த) விஸொயிதஜடஸூரகஃ கலஸூனகசூரி யாஜ்வந் - விஸோதிதஜடஸ்ஸ்ராதஃ-தஸ்தௌ தத்ரஸ்ரியாஜ்வலந்” (உ) சூதீவராஜஸூரஸூரஹ - அதிவராமஸ்ஸூரஸூரபே” (ங) என்னும்படி, “செந்தாமரைத்தடங்கண் செங்கனிவாய் செங்கமலம் செந்தாமரையடிகள் செம்பொன்திருவுடம்பே” என்றும்; “திருவுடம்புவான்சுடர் - என்னுள் கலந்தா னுக்கே” என்றும், “என்னுள் கலந்தவன் செங்கனிவாய் செங்கமலம்மின்னுஞ் சுடர்மலைக்குக் கண்பாதங் கைகமலம்” என்றும்; “எப்பொருளுந்தானாய் மாதகக்குன்றமொக்கும்” என்றும் * வாட்டமில் புகழ்வாமனன் மலைபோலே பெருத்து அவயவ ஸௌந்தர்யாதிகளைப் முடையனாபிருக்கிறபடியை யறுபவித்து ஸந்தாபமானது ஸவாஸநமாக நிவ்ருத்தமான, ஸந்தாபமாவது - * ஆடி யாடியில் - வாடுதல் இரக்கம் - வெவ்வுயிர்த்தல் வாய்வேருவதல் உள்ளமுகவுருகுதல் உள்ளுளா வியுலருதல் தனநெஞ்சம் வேதல் துடக்கமானவை. * உள்ளுளா வியுலர்ந்தது தீர “அல்லா வியுள்கலந்த” என்றும் “என்முடிவுகாணுதே யென்னுள் கலந்தான்” என்றும் “என்னுள் கலந்தவன்” என்றுமிதே யருளிச் செய்தது. (சந்தாபந்திர்த சடகோபன் திருவடிக் கே நெஞ்சமே வாய்ந்தவன்பை நாடோறும் வை) வாடோர் தனித்தலைவன், * அந்தாமத்தன்பு செய்யும்படியான ஆழ்வார்திருவடிகளிலே “உன்மன் மொய்கழற்கன்பை- முயல்கின்றேன்” (ச) என்கிறபடியே மநஸ்ஸே ஸஸ்வங்கதமான ஸங்கத்தை நித்யமாக நிகழிப்பதாக்கு. நிதியை அடியிலே யிட்டிவைப்பாரப்போலே அன்பையடியிலே யிட்டிவை.

(கரு)

சுஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சுசு-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ,---வைகுந்தன் வந்து கலந்ததற் பின்வாழ் மாறன்
செய்கின்ற நைச்சியத்தைச் சிந்தித்து-நைகின்ற
நன்மைதனைக்கண்டுள்ளேந்தான் விடேனென்றுரைக்க
வன்மையடைந்தான் கேசவன் (கசு)

பதவுரை.

வைகுந்தன்	நித்யவிபூதியுத்தன்
வந்து கலந்ததற்பின்	வந்து (தம்முடன்) கலந்தபிறகு
வாழ்	ஸத்தைபெற்ற
மாறன்	ஆழ்வார்
செய்கின்ற நைச்சியத்தை	செய்கிற நைச்சிய நுவலந்தநத்தை
	நோக்கி
சிந்தித்து	(ஈஸ்வரன்) விசாரமடைந்து
நைகின்ற கன்மைதனைக்கண்டு	சிதிலனாகிறபடியைப் பார்த்து
உன்னை விடேன் என்று உரை	(என்னுடைய பிரிவிப்பயப்படு
க்க	கிற) உன்னை நான் விடமாட்டே
	டேன்' என்றருளிச்செய்ய
கேசவன்	எம்பெருமான்
வன்மை அடைந்தான்	ஸ்தைதர்யத்தை அடைந்தான் (கசு)

அவ;—பதினாறும்பாட்டு. (வைகுந்தன்) இதில்—‘அப்பொழுதைக் கப்பொழுதை ன்ராவமுதம்’ என்றநுபவிக்கிற விவர், ‘அயோக்யன்’ என்றகவிஞ்செய்வதென்’ என்று ஈஸ்வரனதிஸங்கை பண்ண; இவர் ஸமாதாநம்பண்ணித் தேற்றிநபடியைப் பேசுகிற பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனெயென்னில்; ஸர்வேஸ்வரனோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கிற விவர், ‘அல்லாஹியுள் கலந்த’ என்று தம்சிறுமையை யநுஸந்திக்கையாலே, ‘ஃவளவேழுலகு தலையெடுத்து இன்னமுமிவர் நம்மைவிடிற்செய்வதென்’ என்றதிஸங்கைபண்ணி அவனலாமாக்கிற படியைக்கண்டு ‘இவனுக்கு நம்பக்கல் பாரதந்தர்ய வாதஸல்யங்களிருந்தபடியென்?’ என்று விஸமிதராய், தாமகலாமைக்குறுப்பான பலவற்றையுஞ்சொல்லி அவனதிஸங்கையைத் தீர்த்து, அவனை தரிப்பிக்கிற *வைகுந்தா மணிவண்ணனிலர்த்தத்தை “வைகுந்தன்” இத்தயாதியாலேயருளிச்செய்கிறாரென்கை.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கள-பா, வ்யாக்யாரம், ௪௩

மூ.-கேசவனுலென் தமர்கள் சிழ்மேலெழுந்ப்பும்
தேசடைந்தாரென்று சிறந்துரைத்த-வீசபுகழ்
மாறன் மலரடியே மன்னுயிர்க்கெல்லாமுய்கைக்
காறென்று நெஞ்சேயனை, (௧௭)

வ்யா:—(வைகுந்தன் வந்து கலந்ததற்பின்) தீத்பனிபூதியுத்தன்
“அந்தாமத்தன்பு செய்தென்னுவிசேசரம்மான்” என்னும்படி ஒரு
நீராகக்கலந்த பின்பு (வாழ்மாறன்) அத்தாலேஸத்தைப்பெற்று ஸம்
பந்ரானவாழ்வார், (செய்கின்ற நைச்சியத்தைச்சிந்தித்து) இவர்
“அல்லாவி” என்று அகலநினைக்கிறநைச்சயா நுஸந்தாரத்தைக்கண்டு-
“இதென்னாய் வினாயக்கடவது” என்றிஸ்வரன்விசாரித்து, (நைகின்
ற தன்மைதனைக்கண்டு) அவன்ஸிதிலனாகிற ப்ரகாரத்தைத் தர்ஸித்து.

(உன்னைத்தான் விடேனென்றுரைக்க) இப்படி யென் விஸ்தல
ஷத்தி வதிபி(ஹீ)ருவாயிருக்கிற உன்னைத்தான் விடேனென்று-“உன்
னை நான் பிடித்தேன்கொள் சிக்கெனவே” ‘உன்னை யெங்குளம் விடு
கேன்’ ‘அந்த்மிலடிமை யடைந்தேன் விடுவேனோ’ ‘உன்னை நான
டைந்தேன் விடுவேனோ’ என்று மீஸ்வரனைக்குறித்தருளிச்செய்ய-
(வன்மையடைந்தானோசவன்)(க) “விஜ் ரூபுரூபோஹ்மிஜ்வரஃ
ப்ரமாமோதஹ” என்னும்படி * தூளக்கந்தமுதமா யெங்கும்
பக்கநாக்க நியாதே “என் மரதகமலையே” என்னும்படி ஸ்த்நைத்
யத்தைப் ப்ராபித்தான் ப்ரஸுந்தகேஸானவன், (௧௯)

பதவுரை,

நெஞ்சே	மனமே
கேசவனால்	‘எம்பெருமானாலே
எந்தமர்கள்	அஸ்மதியர்கள்
சிழ்மேல் எழுந்ப்பும்	சிழும்மேலு முண்டான ஸம்பந்தி
	ஸம்பந்திகளாவும்
தேசஅடைந்தார் என்று	ஒளி பெற்றார்கள் என்று
சிறந்து உரைத்த	நன்றாக அருளிச்செய்த
வீசபுகழ்	(எங்கும்) பரவுகின்ற கீர்த்தியை
	புடையரான

௪௪ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, க௭-பா, வ்யாக்க்யாநம்.

மாறன்

ஆழ்வாருடைய

மலர் அடியே

திருவடித்தா மறைகளை

மன் உயிர்க்கு எல்லாம்

நித்யமான ஆத்மாக்களுக்கெல்லாம்

உய்கைக்கு ஆறு என்று

உஜ்ஜீவநோபயமென்று (நிச்சயித்
து)

அணை

(அத்திருவடிகளை) ஆஸ்ரயிப்பா
யாக. (க௭)

ஆவ:-பதினேழாம்பாட்டு. (கேசவனால்) இதில்-கீழ்மேலுண்டான வர்களுல்லாரும் தம்முடையஸம்பந்தத்தாலே பகவத்தாஸ்ய லாபத்தை லபித்தார்களென்று ஹ்ருஷ்டராய்ப்பேசுகிற பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனெயென்னில், கீழ் - தம்மளவி லுண்டான வுதப்புத் தம்மொருவரளவிலும் சுவறிவிடுகையன்றிக் கே, தம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும், 'எமர் கீழ்மேலெழு பிறப்பும் விடியாவென் நரகத்தென்றுஞ் சேர்தல்மாறினர்' என்கிற -விரோதநிவ்ருத்தி யளவுமன்றிக்கே, ப(வ)லத்திலும் வெள்ளமிட் டலை யெறிகிறபடியைக்கண்டு, 'ஃகோவெடுஷயயாதவ-மமாப்யேஷ யதாதவ' (க) என்னும்படி ஒருவனுடைய வ்யாமோஹ மிருக்கும் படியே' என்று † வித்த(ஐ)ராய், தம்மையிப்படி ஸபரிசுரமாக விஷ யீகரிக்கைக்கடியான அவன்குணசேஷிதங்களைத்திருத்வாதஸநாம முகத்தாலே பேசியதுபவித்து ப்ரீதராகிற கேசவன்மறிலர்த்தத் தை 'கேசவனாலெந்தமர்கள்' இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:-(கேசவனாலெந்தமர்கள் கீழ்மேலெழுபிறப்புந்தேசடைந் தாரென்று சிறந்துரைத்த) 'எம்பிரானெம்மான் நாராயணனாலே - எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பு-கேசவன்மரானார்கள்-மாசதிரிதுபற் று, அத்தாலேநம்முடைவாழ்வு வாய்க்கின்றவா' என்றத்தை நினைக் கிறது. (கேசவனாலெந்தமர்கள்) ஜகத்காரணபூதனாய், விரோதநிரா கரணம்பண்ணுமவனாய், ப்ரஸுந்தகேசனுமான வவனாலே மதியர் தேசடைந்தாரென்று - தேஜஸ்ஸை ப்ராப்தரான்களென்று. கேச

(க) ரா-பு-கேச-கருக.

† (பா) விஜ்வரராய்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கள-பா, வ்யாக்யாணம். சூரு

வன்மமராகையிறே-இவர்களுக்குத்தேச. தாஸ்யமிறே ஆத்மாவுக்கு தேஜஸ்கரமாவது; அத்தைத் தம்மோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே கீழ் மேலுண்டான ஸம்பந்தி பரம்பரையிலுள்ளவர்களுள்ளாரும் லபித் தார்களுண்டு, அந்தவுபகார கௌரவத்தாலே, அவன் குணசேஷ் டிதங்களுக்கு வாசகமாய் வைஷ்ணவத்வ சிஹ்மமாய் “கேசவன், நாரணன், மாதவன், கோவிந்தன், விட்டு, மதுசூதன், திரிவிக்கிரமன், வாமன், சரீதரன், இராமகேசன், பற்பராபன், தாமோதரன்” என் கிறதிருத்வாதசநாமத்தைப் பேசியறுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய், அத் தையிப்படி நன்றாகவருளிச்செய்த. சிறப்பு - நன்றி. (விசுபுகழ்மா றன்) ஸம்பந்திஸம்பந்திகளையும் வைஷ்ணவத்வமேறிப்பாயும்படி யான வைபவத்தால் வந்த ப்ரசுரமான - யஸஸ்ஸுபுலாயரான வாழ்வாருடைய.

(மலாடியேமன்னுயிர்க்கெல்லா முய்கைக்காறென்று புஷ்பம் போன்ற திருவடிகளே கீத்யமான வாத்தாக்களுக்கெல்லா முஜ்ஜீ விக்மைக்கு உசிதோபாயமென்று. (நெஞ்சேயனை) அவர்களுிலே யொருவனாய் அம்ஸம்பெறும்படியான வெனக்கு உபகரணமாய் ஸௌமநஸ்ய முள்ளமநஸ்யே ப்ரசுரமானதிருவடிகளை நீயும் ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணு.

“நாராயணனாலே” என்று-அவனுடைய ஸ்ஷீகாரமே கிரபே கேஷாபாயமென்றதினாலுவாதமான - கேசவனாலென்கிற விப்பதத்தி லே - தத்விவரணமாக, “மாதவனென்றதேகொண்டு” என்றும், “எமர்கீழ்மேலெழுபிறப்பும் மேவும்தன்மயமாக்கினான்” என்றும், “என்னைக்கொண்டு” என்றும், தன்பேறுணமைக்கு, “விட்டிலங்கு செஞ்சோதி” என்றும், “அம்மான்றிவிக்கிரமனை - எனக்கேயருள் கள்செய்ய-எனக்கென்ன-விதிசூழ்ந்தது” * என்றும், “தொழும்தனை மேதந்தாய்” என்றும், “என்னைத்தீமனம் கெடுத்தாய்” என்றும், “உன்னையென்னுள் வைத்தனையென்னிருக்கேசனே” என்றும், “ஏற்பரனென்னையாக்கிக் கொண்டெனக்கே தன்னைத்தந்த கற்ப கம்” என்றும், “தாமோதரனை” என்றுமருளிச்செய்த சந்தைகளு மநுஸந்தேயங்கள்.

(கள)

சு.சு. கிருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கஅ-பா, வ்யாக்யாநம்.

பூ. — அணைந்தவர்கடம்முடனேயாயனருட்காளாம்
 குணந்தனையேகொண்டலகைக்கூட்ட—இணங்கிமிக
 மரிசியுபதேசம் செய்மாறன் மலரடியே
 வீசுபுகழெம்மாவீடு. (கஅ)

பதவுரை.

அணைந்தவர்கள் தம்முடனே	ஸர்வேஸ்வரனைக்கிட்டி யடிமை
	செய்கிற நித்யஸூரிகளுடனே
ஆயன் ஆருட்கு ஆளாம்	கண்ணனுடைய கிருபைக்குவிஷய
	மாம்படியாக
குணந்தனையேகொண்டு	மோகூப்பரத்தவமாகிற குணமொன்
	றையேகொண்டு (திருத்தி)
உலகை	நித்யஸம்ஸாரிகளை
கூட்ட	(நித்யஸூரிகளோடு) சேர்க்க
மிகஇணங்கி	மிகவும் பொருந்தி
மாசு இல்	குற்றமற்ற
உபதேசம்	உபதேசத்தை
செய்	செய்தருளின
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
மலர்அடியே	திருவடித்தாமரைகளே
வீசுபுகழ்	விக்யாதமான கீர்த்தியையுடைய
எம்மாவீடு	ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் மேன்மை
	யுடைய மோகூபம். (கஅ)

அவ;—பதினெட்டாம்பாட்டு. (அணைந்தவர்கள் தம்முடனே)
 இதில் - மோகூப்பரத்தவத்தையுபதேசித்த பாசுரத்தை அநுவதித்
 தருளிச்செய்கிறார். அது எங்ஙனையென்னில்; இப்படி ஈஸ்வரன்
 ஸபரிகரமாக விஷயீகரித்து விடுகிற மாத்ரமன்றிக்கே முக்தப்ரா
 ப்யமான போகத்தைத் தமக்கும் தம்பரிகரத்துக்கும் தருவானு
 கப்பாரிக்கிற படியைக்கண்டு எல்லார்க்கும் தம்மோடே யொரு
 ஸம்பந்தம் வித்திக்கும்படி வம்ஸாரிகளுக்கு அவனுடைய மோகூ
 பரத்தவத்தையுபதேசிக்க, அவர்கள் அத்தைக்காற்கடைக்கொள்ள
 ஸ்வலாபத்தைப்பேசி த்ருப்தராகிற * அணைவதரவணையிலர்த்தத்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி: கஅ-பா, வ்யாக்யானம். சௌ

தை 'அணைந்தவர்கள் தம்முடனே' என்றருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;-(அணைந்தவர்கள் தம்முடனே)*அணைவதரவணை பிற்படியே ஸ்ரீபூமிநீளாநாயகனாய் அநந்தபோக(ஹம்) பரயங்கத்திலேயே பூந் தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனைக்கிட்டியடிமை செய்து, அநந்தப்ரா முகரானஸ-ஓரிஸங்க(ஹ்)ங்களோடே கூட்டவென்னுதல்; அந்நிக்கே, 'கேசவன்தம்' எனும்படி கீழே அந்தரங்கரானவர்கள் † தங்க ளோடே கூட்டவென்னுதல். தம்முடனே யென்கிறது - ஆழ்வார் தம்முடனே யென்னவுமாம், (தம்முடனே-அணைந்தவர்கள்) 'எம்' என்று தாமபிமாநிக்கும்படியாகத் தம்மோடேயவ்யமுண்டாம்படி யானவர்களென்னுதல்.

(ஆயனருட்காளாம் குணந்தனையே கொண்டு) 'எப்பொருட் கும் - இணைவனம்' என்று ஆஸ்ரீதஸூலபனாயவதரித்த க்ருஷ்ண னுடைய க்ருபைக்கு விஷயமாம்படியாக. மேலும் 'என்கண்ணனை நான்கண்டேனே' என்றிரிறே. ஏவம்விதனாவவனுடைய மோக்ஷ ப்ரதத்வமாகிற குண மொன்றையுமே கொண்டென்னுதல். அந்நிக்கே, 'குணங்களையேகொண்டு' என்று பாடமானபோது-'வீடு முதலாம்' என்கிறமோக்ஷப்ரதத்வாதி குணங்களையே யுபாயாந்தர நிரபேக்ஷமாகத் திருத்துகைக்குப்பரிகரமாகக்கொண்டென்னுதல். அவ்வவதாரத்திலேயிறேஇடைச்சி, இடையன், தயிர்த்தாழி, கூனி, மாலாகாரர் பிணவிருந்து, வேண்டடிசிவிட்டவர்கட்கெல்லாம் மோ க்ஷம் கொடுத்தது. 'இணைவனமெப்பொருட்டும் வீடு முதலாம்' என்று- அவதாரஸாமாந்யமாய், வேடன், வேடச்சி, பக்ஷி, குரங்கு, சராசரங்களுக்கும் மோக்ஷம் கொடுத்தமையுண்டா யிருக்கவும், 'ஆயனருட்கு' என்றத்தைப்பற்ற - க்ருஷ்ணவதாரத்திலே யுன் றிச் சொல்லிற்று. 'மஹ்மொகாநந-தூதாந' - கச்சலோகாந துத்தமார்' (௫) என்றிறே பெருமாள் பெரிய உடையாருக்கு ப்ரஸாதித்தது. இப்படியவதாரத்திலே மோக்ஷப்ரதத்வாதி குணங் களைக்கொண்டு திருத்தி.

(உலகைக்கூட்டணைங்கிமிக) நித்யஸம்ஸாரிகளை நித்யஸ-ஓரி களோடே கூட்டமிகவுமிணங்கி-மிகவும்பொருந்தி. அவர்கள் துர்க்

சுஅ திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதி. கக-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ—எம்மாவீடும் வேண்டாவென்றனக்குன்றாளினையே
அம்மாவமையுமெனவாய்ந்தாரைத்த—நம்முடைய
வாழ்முதலாமாறன் மலர்த்தாளினையுடிக்
கீழ்மையற்று நெஞ்சே கிளர். (கக)

கதியை ஸஹிக்க மாட்டாமல் அவர்களோடே இணக்குப் பார்
வை போலே ஸஜாதியராயினங்கி. [ஆயனருட்காளாம் குணங்
களையே கொண்டிலகை - அணைந்தவர்கள் தம்முடனே கூட்ட -
மிக விணங்கி] என்றவயம். (மிக - இணங்கிமாசி லுபதேசம்
செய்மாறன்) க்ஷாதிஸாபபூஜாதீதோஷஹிதமாயிருக்கும் ஸுத்
தோபதேஸத்தை மிகவுமடுத்தித்துப்பண்ணும்பரிசுத்தஜ்ஞாநரான
வாழ்வார். “இணைவனெம்பொருட்கும் வீடுமுதலாம்” என்றும்,
‘பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கு புணைவன்’ என்றும் “புலனைந்துமேயும்
பொறியைந்து நீங்கி நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுருவீர் - பலமுந்து
சிரில் படிமினோவாதே” என்றுமிதே யுபதேசித்தருளிற்று. (மாசி
லுபதேசம்செய்மாறன் மலரடியே) ஏவம்விதோபதேஷ்டாவான ஆழ்
வாருடைய புஷ்பஹாஸஸாகுமாரமான திருவடிகளே. (வீசுபுக
மெழ்மாவீடு) “வாரெவொழித” - பரமேவ்யோமம்” (க) என்று
விக்யாதமான யஸஸ்ஸையுடைய ஸர்வப்ரகார விலக்ஷணமோக்ஷம்,
ஆழ்வார்க்கு * செம்மாபாதமிதே எம்மாவீடு, இவர்க்கு மாறன்
மலரடியாயிற்று; (உ) * விஹஞ்சி ஸ்வ-பிபூதிஸ்ஸர்வம்ப்ரீதி-தூஜி-
யாம-உ-ஸ்ரீமத்ததங்கிரியுகளமிதே. (கஅ)

பதவுரை.

அம்மா	‘ஸ்வாமிந்!’
எம்மா வீடும்வேண்டா	எல்லாவகையாலும் மேலான மே
	கூழும் வேண்டா,
என்றனக்கு	அடியேனுக்கு
உந்தாளினையே	தேவாருடைய திருவடிகளே
அமையும் என	போதும், என்று
ஆய்ந்துரைத்த	ஆராய்ந்து அருளிச்செய்தவரும்

(க) கை-அ-க. (உ) ஸ்தோ-ந;

திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதி கக-பா. வ்யாக்யானம். சக

நம்முடைய வாழ்முதலாம்மா	நம்முடைய வாழ்ச்சிக்குத் காரண
நான்	மனவருமான ஆழ்வாருடைய
மலர்ந்தா னினை	திருவடித்தாமரைகளை
சூட	பிரஸா வஹித்து
செழ்மை அற்று	அதமபுருஷார் த்தங்கனிந்நிநுப்ப
	மற்று
நெஞ்சே	மனமே!
கிள்	மேன்மேலுங் கிளரக் கடவை (கக)

அவ; - பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (எம்மாவீடும்) இதில் பராபய நிஷ்கர்ஷம் பண்ணின பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனெயென்னில்; பிறர்க்கு “அவன் மோகூப்பரதன்” என்னு மத்தை யுபதேசிக்கிற வளவில், முதல், நடுவு, இறுதி, இவர் மோ கூத்தை ஸ்லாகித்துக்கொண்டு பேசுகையாலே, “இவருக்கு மோ கூத்திலே அபேகையாடிருந்தது” என்றிஸ்வரன் அத்தைக்கொ டுக்கப்புக, தமக்கு உகப்பாகத்தரும் மோகூமும் அஹங்கார கர்ப்ப ப(மஹ) மாகையாலே “அபுருஷார்த்தம்” என்று அத்தைக் கழி த்து; “பரமபதஸ்தனாய் ஸுகிக்கவுமாம், ஸம்ஸாரஸ்த்தனாய்துகிக் கவுமாம், எனக்கு அதிலொருநிர்ப்பந்தமில்லை, தேவர்க்கு உப்பாமது வே எனக்குவடிவாம்படி பண்ணி யருளவேணுமென்று ஸ்வப்ரா ப்யத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கிற * எம்மாவீட்டிலர்த்தத்தை “எம்மாவீடும் வேண்டா” என்று துடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;- (எம்மாவீடும் வேண்டா வென்றனக்குன்றா னினையெயம்மா வமையுமெனவாய்ந்துரைத்த) எவ்வகையாலும் விலக்ஷணமான மோ கூமும் வேண்டா; ஸோஷபூதனன வெனக்கு “யாவஹ் வானெள- ஸிரஸாயாபாபிஷ்யாதி - யாவந்சரணௌ - ஸிரஸாதாபிஷ்யாமி” (க) என்னும்படி ஸோஷியானதேவருடைய அங்க்ரியுகளமே யமையு மென்று உபயாதுகுணமாக முக்தியையாராய்ந்து தலைசேர நிஷ்கர் ஷித்தருளிச்செய்த வாய்ந்தென்று-இவ்வர்த்தத்திலே பொருந்தி யென்றுமாம். இது - * எம்மாவீட்டையடியே துடங்கி அடியொட்க் திடையடி;

(க) பா. அ-க அ-அ.

100 திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௨௦-பா, வ்யாக்யர்நம்.

மூ.—கிளரொளிசேர் கீழுரைத்த பேறுகிடைக்க
வளரொளிமால் சோலைமலைக்கே-தளர்வறவே
நெஞ்சைவைத்துச்சேருமெனும் நீடுபுகழ் மாறன்றோள்
முன்செலுத்திவரமெம்முடி. (௨௦)

‘நின் செம்மாபாதிப்புத்தலைசேர்த்து’ என்று துடங்கி,
‘உன்பொன்னடிச்சேர்த்து’ என்றிதே தலைக்கட்டித்தானிருப்பது.
‘தாளிணையே’ என்னகபாலே - ‘தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளுமீ
தே’ என்ற வகைதம்; திருமுடியைத்திருவடிகளுக்குப்பாதபீட
மாக்குகிறது அத்யந்தபரிதந்தர்மமே (நம்முடையவாழ்முதலா
மாறன்) நம்முடைய விவருபாதுரபமான ஸம்பத்துக்கடியா மாழ்
வார். ஆழ்வாருடைய வாழ்வுக்கடி ‘தனியேன் வாழ்முதலே’
என்கிறவீரவரனாக்குக்கு; இவருடைய வாழ்வுக்கடி ஆழ்வாரா
யிருக்கும். ‘வளரொளிணைகுடி’(க) ‘கோலமாமென்சென்னிக்குன்
கடலமன்னகுலாகழிலே’ ‘பாதப்புத்தலைசேர்த்து’ என்கிறபடி
யே செவ்விப்பூச்சூர்வாரைப்போலே பூப்போன்ற அடியிணையைச்
சூடி. (கிழமையற்று நெஞ்சேகிளர்) ததிதரஸைவையாகிற தாழ்ச்சி
யற்று ஆழ்வார் ஸைவையாலே ஸத்தைபெற்று மகஸ்ஸே மயங்கா
மல் மேன்மேலனக்கிளர்ந்துபோரு. (௧௧)

பதவுரை.

கிளர் ஒளிசேர்	அதிசயமான ஒளியையுடையதும்
கீழ் உடைந்த	கீழேசொல்லப்பட்டதுமான
பேறு	புருஷார்த்தம்
கிடைக்க	கிடைப்பதற்காக
வளரொளிமால்	நானுக்குநான் வளர்ந்து வருவதான
சோலைமலைக்கே	ஒளியை யுடையபெருமான் வர்த் திக்கிறதிருமாலிருஞ்சோலை மலை க்கே
தளர்வு அறவே	தளர்ச்சியில்லாமல்
நெஞ்சைவைத்து	மகஸ்ஸை வைத்து [த
சேரும் எனும்	போய்ச்சேருங்க கொன்றருளிச்செய்

(க) ‘தி-வாய்-ச-ந-க.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௨௦-ம், வ்யாக்யானம், இக

நீடுபுகழ்

மாறன்

தாள்முன்

எம்முடி

செலுத்துவோம்

பெரும்புகழையுடைய

ஆழ்வாருடைய

திருவடிகளின் முன்பே

எம்முடைய தலையை

வைக்கக்கூடவோம்.

(20)

அவ;—இருபதாம்பாட்டு (கிளரொளிகேசர்) இதில் - “வாய் வ
ப்ரகாரத்தாலும் திருமலையையாஸ்ரயிக்கையே புருஷார்த்த
ஸாதகம்” என்றுபரோபதேசம் பண்ணுகிறபாசுரத்தை யதுவதித்
தருளிச்செய்கிறார். அன்றிக்கே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாக யதுவ
விக்கிற ப்ரகாரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறான் றாவுமாம்.
எங்ஙனையென்னில்; * எம்மாவீட்டில் ஸ்வரூபத்தை
நிஷ்கர்ஷிக்கிறவளவில் “ஒல்லே” “ஒல்லே” என்று இவர் த்வ
ரிக்கப்படுக்கவாதே, இவர் த்வரைக்கதுணமாக இங்கே பிவ்வுடம்
போடே கிட்டியடிமை செய்யலாம்படி செங்குத் திருமலையில் தான்
நிற்கிறபடியை இவர்க்குக்காட்டிக்கொடுக்க, அந்ததுவநதித்து
அவனிலுமவனுக்கும் வர்த்திக்கிற தேசமே ப்ரபயமென்று நினை
த்து, திருமலையாழ்வாரைப் பெரியவாதரத்தோடே யதுபவித்து
ப்ரீதராய், வம்ஸாரிகளையும் அங்கே யாஸ்ரயிக்கும்படிப் பரோப
தேசம்பண்ணுகிற * கிளரொளியிளமையிலர்த்தத்தை “கிளரொளி
சேர்” இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா;-(கிளரொளிகேசர்கீழுரைத்தபேறுகிடைக்க) அதிசயமான
வெளஜ்வல்யத்தை யுடைத்தாய் கீழுத்தமான * எம்மாவீட்டில்
ப்ரபயமானது லபிக்கைக்காக. (வளரொளிமால் சோலைக்கே)
“பயிலும் சுடரொளிமூர்த்தியை” (க) என்னும்படி, கிளரொளிமா
யோனாய், நாள் செல்ல நாட்செல்ல வளர்ந்து வாரா நின்னுள்ள
வொளியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திருமாவீருஞ் சோ
லைக்கே. (தளர்வதுவே நெஞ்சைவைத்துச் சேருமெனும்) பத
வத்ஸ்மரணராஹித்யமாகிற வர்த்தமின்றிக்கே அவன் வர்த்திக்கிற
திருமலையிலே மகஸ்வஸை வைத்தாஸ்ரயிபுக்கே எனதுருளிச் செய்
யும்.

இட - திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௨௦-பா, வ்யாக்யாநம்.

தளர்வு-மனோநெளர்ப்பல்யம். (அவ்வே) அதின் நிக்வேயென்ற
படி கீழ்மராய்மான். (*பாதபத்புக்கு, *தென்னனுயர் பொ
ருப்பை ப்ராபகமாக விதித்தபடி. இது * வன்றாட்சிமயமாகை
யாலே ஆஸ்ரயிக்கைக்கடியுடைத்து. 'சரன்கொள் வீடுதரும் தடங்
குன்றமே' இப்படி (நெஞ்சை வைத்துச்சேருமெனும்) நெஞ்சை
வைத்துச் சேருமென்கிறதற்கு மூலம்-“கிளரொளியிளமை” என்
கிறபாட்டு. “மாரஸஸ்ரத்தை மாறுவதற்குமுன்னே” என்றிறே
அதுக்கர்த்தமருளிச் செய்தது. “உய்த்துணர்வென்னு மொளி
கொள் விளக்கு” (க) என்னக்கட வதிதே. சேருமென்றது-“கிள
ரொளியிளமை கெடுவதன்முன்னம்” என்கிற முதற்பாட்டு ப்ரதாந
மாய், “போதவிழ்மலையே புகுவது பொருளே” என்னுமளவு மரு
ளிச்செய்தவை.

அதாவது -“சார்வதுசதிரோ, “எத்தியெழுவதுபயனே” “அ
யன்மலையடைவதுகருமமே” “திருமலையதுவேயடைவதுதிறமே”
“நெறிபடவதுவே நினைவது நலமே” “புடிக்ஷிணணுகுவாண
ஸிதுகுகுடாஃஹாமிரிடி - ப்ரதக்ஷிணஞ்ச குர்வாணஸ்சித்ரகூ
டம்மஹாகிரிம்” (உ)என்னும்படி “வலம்செய்துநாளும் மருவுதல்
வழக்கே” “தொழக்கருதுவதே துணிவதுகுதே” “போதவிழ்மலை
யேபுகுவதுபொருளே” என்று -திருமலையோடு, அத்தோடு சேர்ந்த
அயன்மலையோடு, புறமலையோடு, திருப்பதியோடு, போம் வழி
யோடு, “போகக்கடவோம்” என்று துணிந்த துணிவோடுவாசியற
ப்ராப்பாந்தர்க்கதமாயஸ்வாதுபவகர்ப்ப (உஊ-உ)பரோபதேசமுதே
நவதுபவித்துஇனியராகிறப்ரகாரமும் இவர்க்கிப்பாட்டிலேவிவக்ஷி
தம். “அந்தர்க்கதகுணைபாஸநத்தை மதித்துப்பெருக்கிமுழ்கியழுந்
கீழ்மைவலம்சூதுசெய்திளமை கெடாமல்செய்யும்கேதரவாஸஸங்
கீர்த்தனஞ்ஜெயி ப்ரதக்ஷிணகதிசிந்தநாத்யங்க யுத்தமாச்சுகிரிரண்
டாம்பத்தில்” (ஈ)என்றிறேநாயனாருபாயபரமாகவருளிச் செய்தது;
ஆகையால், திருமலையை ப்ராப்யதயாவும் ப்ராபகதயாவு மாஸ்ர
யிக்கும்படி யருளிச்செய்யக்குறையில்லையிறே. (நெஞ்சைவைத்துச்
சேருமெனும் நீடுபுகழ்மாறன் தாள்)இப்படியாராத்ந்தம்கண்டு பரோ

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௨௦-பா, வ்யாக்யானம், . ௫௬

மு.—முடியார் திருமலையில் முண்டுநின்றமாதன்

அடிவாரத்தன்னிலழகர்-வடிவழகைப்

பற்றிமுடியுமடியும் படிசுலனும்

முற்றமதுபவித்தானமுன்.

(௨௧)

பதேசம் பண்ணுகையாலே நெடுகிப்போருமதாய், அத்தாலே சிப்ப
மன யஸஸ்ஸையுடைய ஆழ்வார் திருவடிகளில், (முன்செலுத்து
வோமெம்முடி) அவர் திருவடிகளின்முன்பே நம்முடைய தலைசே
ரும்படி நடத்துவோம், “ஸீர்தேவஜீரயம்மஹே வுண்ணாரிதேவயா-
ஸ்ரீமத்ததங்கிரியுகளம் ப்ரணமாமிழம் தநா” (க) என்னக்கடவதே
இனி அவரடியறியவேயிறே வேண்டுவது. அன்றிக்கே ஆழ்வார்
திருவடிகள் நம்சென்னியிலே சேருவதற்குமுன்னமே நாம்முற்பாட
ராய் முடியைச்செலுத்துவோமென்றாகவுமாம்.

(௨௦)

பதவுரை.

முடி ஆர்

கொடுமுடிகள் நிறைந்த

திருமலையில்

திருமலையிலே

முண்டு நின்ற

மண்டி அதுபவித்த

மாதன்

ஆழ்வார்

அடிவாரத்தன்னில்

திருத்தாழ்வரையிலே

அழகர்

அழகருடைய

வடிவு அழகைப்பற்றி

திவ்யவிக்ரஹ ஸௌந்தர்யத்தைப்
பற்றி

முடியும்

கிரீடமும்

அடியும்

சிலம்பும்

படிசுலனும்

திருமேனியிலுள்ள மற்ற ஆபா
ணங்களுமாகிய

முற்றும்

முழுமையும்

முன்

முற்காலத்தில்

அதுபவித்தான்

அதுபவித்தார்.

(௨௧)

அவ;—இருபத்தோராம்பாட்டு. (முடியார்திருமலையில்) இதில்
திருமலையிலே கதேஸஸ்தரான அழகருடைய வழகை, முழுதுமது
பவித்த பாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச் செய்கிறார்.

(க) ஸ்தோ-ர.

108 திருவாய்மொழி துற்றந்தாதி உக-பா, வ்யாக்யாரம்.

அது எங்ஙனே யென்னில்; கீழ் - அயன் மலையோடு புற மலையோடு திந்ப்பதியோடு உத்தேச்யமாகத் திருமலையாழ்வாரையதுபவித்துக்கொண்டு வருகிற * மருளில் வண் குருகூர்வண் சட்கோபனான ஆழ்வார் (க) “வடமாமலையுச்சி” என்கிறபடியே அம்மலையிலே யொருகொடிமுடியென்னலாம்படியாயும், அதுக்கவயவமாயிருப்பதொரு கல்பகதரு பஹுஸாங்கமாகத் தழைத்துப்பூத் தாப்போலையுமாயிருக்கிற (உ) * மேலிரும் கற்பகமான அழகருடைய திவ்யாவயங்களுக்கும் திருவணிகலங்களுக்கு முண்டான ஸங்க(வ)டி தத்வத்தையும், வேதவைதிக புருஷர்களாலு மளவிடவொண்ணாதபெருமையையும், அத்தையும் விளக்கொலைகொள்ளும் படியான ஆஸ்திவாத்ஸல்யத்தையும் துபவித்து விஸ்பிதராகிற * முடிச்சோதியிலர்த்தத்தை “முடியார் திருமலையில்” என்று தொடங்கியருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா; - (முடியார் திருமலையில் முண்டு நின்றமாதன்) “விராஜ தெவஞ்சு, பெருமூரீவரம் ஔரயாத-வி! ஹெஷிதொஹெவதி ரிவகிரீடெநாக-வவ-லா - “விராஜதேவஞ்சு த்ரேஸ்சஸிகரம் தஸதாது: | பூஷிதோபூபதிரிவகிரீடேநார்க்கவாச்ச்சலா” என்கிற படியே * விண்முதல் நாயகன் நீண்முடியோடொத்த * மதி தவழ்குமி ந்தொடக்கமான கொடுமுடிகளாலே மிக்கிருப்பதாய், (ங) “ஆபிரம் பைந்ஸலையவந்தன்” என்னும்படியான திருமலையாழ்வாரிலே மண்டியதுபவித்த வாழ்வார். (அடிவாரந்தன்னி லழகர் வடிவழகைப்பற்றி) திருமலையில் திருத்தாழ்வரையிலே * மாலிருஞ்சோலை யென்னும் மலையையுடையமலையான வழகர் திவ்யாத்மஸ்வரூபம், திவ்யகுணம் முதலாயுள்ளவை யெல்லாம் குமரிருக்கும்படி அவர் திவ்ய விக்ரஹஸௌந்தர்யத்தை யதுபா (ஊ)வ்ய விஷயமாகப்பற்றி. அத்தையதுபவிக்குமிடத்தில்,

(முடியுமடியும் படிகலனும் முற்று மதுபவித்தான் முன்) “முடிச்சோதியாயுனதுமுகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ, அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையாயலர்ந்ததுவோ, படிச்சோதி யாடையொடும் பல்கலனாய் நின் பைம்பொற்கடிச்சோதி கலந்ததுவோ திரு

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௨௨-பா, வ்யாக்யாநம். ௫௫

மூ.—முன்னமழகரெழில் மூழ்குங்குருகையர்கோன்

இன்னவளவென்ன வெனக்கிராய்த்-தென்ன

சுரணக்குழையின் சலங்குத்தைக்கண்ணன்

ஒருமைப்படுத்தினொழிந்து.

(௨௨.)

மாலே கட்டுரைபோ” என்று - அபரிச்சேதமாய்ப்படியை யருளிச் செய்தத்தை யடிவொலிநீன்படி. (க) ‘பாஞ்சோலம்’ வநநம் ஐக்கீழ் - ஐக்கீழ்-ஐக்கீழ்-ஐக்கீழ்-ஐக்கீழ் - ருபம் வம்ஹநமலகந்தம் - தத்ருவார்விஸ்மிதா காரா” * என்னக்கடவதிறே; (முடியுமடியும்) கிரீடாதிநூபுராதமாக வநுபவித்தபடி. (படிகலனும்) நடுவுள்ளவையாய்ப்படியிலேயுள்ள திருவணிகலன்களென்னுதல்; படிந்ஸுக(வ)டிதமானவையென்னுதல். முடிக்கொண்டான்வெள்ளக்கால்களாய்ப்பின்பு பெருவெள்ளமாய் நட்ளாய்ச்சுழித்து அரையாற்றுக்கடியானபடி.

இப்படி * வெள்ளந்தர்ய ஸாகரதரங்கதாடந் தள்ளித்தவ்ருத்தியாய். (முற்று மதுபவித்தான் முன்) முழுதமது பவித்தார் முற்காலத்திலேயென்னுதல், முற்றமுன்ன மதுபவித்தாரென்னுதல். முற்றுமென்கிறது-“முடிச்சோதி” என்கிற பாட்டிலுத்தமானவையெல்லாமென்னுதல்; மற்றும் “கட்டுரைக்கில்-கட்டுரைத்த நன்பொன்னுன் திருமேனியொளியொவ்வாது” என்றும், “பாஞ்சோதி” என்றும், “நின்மாட்டாயமலர்புரையுந்திருவுருவம்” என்றும், “மலர்கதிரின் சுடருடம்பாய்” என்றும், “போதுவாழ்புனந்துழாய்முடியினாய்பூவின்மேல்மாதுவாழ்மார்பினாய்” என்றும், “மாசூண்சுடருடம்பாய்” என்றும், “உன் சுடர்ச்சோதி” என்றும்-முதற்பாட்டின் விவரணமாகவருளிச்செய்தவையாகவுமாம்.

பதவுரை.

முன்னம்

முன்னமே

அழகர்

அழகருடைய

எழில்

வடிவழகிலே

மூழ்கும்

அழுத்தின

குருகையர்கோன்

ஆழ்வார்

(க) பா-ஆ-கந.

† (பா) முகங்கொண்டு.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உரு-பா, வ்யாக்யாநம். இள

மூ.—ஒழிவிலாக்கால முடனாமின்னி

வழிகிலா வாட்செய்யமா லுக்கு—எழுதிகர

வேங்கடத்துறப்பாரித்த மிக்கவலமசேர்மா றன்

பூங்கழலைஞ்சே புதழ்.

(உ-௩)

கட்டுவாரே” என்று-அவனோட்டைச்சேர்த்திபா’லை “எல்லையில்
நானத்தனாய் ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞானவனைக் கேட்டவையாலே, “தமக்
குப் பரிசீலேதிக்கவரிது” என்னுமிடந்தோற்றுமிது.

(கரணக்குறையின் கலக்கத்தை) அவனதுபவ பரிசுரமாகக்கொடு
த்த கரண ஸங்கோசத்தால் வந்தகாலுஷ்பத்தை. அஞ்ஞாதையை.
அதாவது - “அந்நாள்நீதந்தவாக்கையின்வழியுழில்வேன்” “வினை
களைவேரறப் பாய்ந்தெந்நாள் யானுன்னை யினிவந்து கூடுவன்”
“பன்மாமாயப்பல்பிறவிழிற்படுகின்றயாந்தொன்மாவல்லினைத்தொ
டர்களை முதலரிந்து கின்மாதாள் சேர்ந்து கிற்பதென்றான் அன்கொ
லோ” “பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினையறுக்கவறு சொல்லாபா
னுன்னைச்சார்வதோர் சூழ்ச்சியே” என்றிச்சாதிசரிலிருளிச் சய்
தவை. (க) “அஹோஹேலிதாஹ் க்யகாஹே” க்ஷி க்ஷோஹேதி-
லங்காமுந்மூலிகாம் க்ருத்வாகநாத்ரக்ஷபதிமாம்பதி” இறே. இப்
படி கரணஸங்கோசமடியாகவந்த கண் கலக்கத்தை. (கண்ணனொ
ருமைப்படுத்தானொழித்து) (உ) “ஹோஹே - மோஹே” என்று -
ஆற்றித்தருடையபேராகவிவர்த்தகனான க்ருஷ்ணன் அக்கரணஸங்கோ
சநிபத்தமாய் வந்த கலக்கத்தைப்போக்கிக்கொடுத்து, அக்கரணங்
களைக்கொண்டதுபவிக்குப்படி திருவுள்ளத்தை ஒருதலைக்கும்படி
பண்ணினான். “கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணனைக்கண்டுகொ
ண்டு நிலைப்பெற்றென்றெஞ்சம்பெற்றது நீடுபிர்” என்றத்தைநினைத்
தருளிச்செய்தபடி. கரணஸங்கோசமுடையதிர் பக்குக்களும் பரிசுர்
யை பண்ணும்படியான பெரிய திருமலையில் நிலையைக்காட்டி ஸமா
தாநம் பண்ணினாறுபிறு.

(உ-௨)

பதவுரை.

ஒழிவிலாக்காலம்

ஸ்ர்வகாலங்களிலும்

உடனாகமின்னி

கூட்டுவையிருந்து

(க) ஹோஹே - மோஹே.

(உ) க்ஷி - க்ஷு க்ஷு.

௩௮ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உரு-பா, வ்யாக்யாணம்.

மா லுக்கு	எம்பெருமா னுக்கு
வழு இலா ஆன்செய்ய	குற்றமற்ற கைங்கர்யம் பண்ண
எழுசிகரம்	ஒங்கின சிகரங்களைபுடைய
வேங்கடத்து	திருமலையிலே
பாரித்த	உதீனா ஹித்து
மிக்கநலம்சேர்	அதிக ஆநந்தமடைந்த
மாரன்	ஆழ்வாருடைய
பூங்கழலை	அழகிய திருவடிகளை
நெஞ்சே	மனமே!
புகழ்	புகழ்வாயாக. (உரு)

அவ. — இருபத்துமூன்றும் பாட்டு. (ஒழிவிலாக்காலம், இதில் கைங்கர்யத்தில் பெரியபாரிப்பைப் பேசினபடியை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார்.

எங்ஙனேயென்னில்; இப்படிப் பாக்ருதிஸுப்பந்தத்தினுடையகொடுமையை யதுவந்தித்து ஸோகாவிஷ்டராவலிவருடையஸேகத்தை மாற்றுமைக்காகத்தான் வடக்குத்திருமலையிலே சிற்கிற நிலையைக் காட்டிக்கொடுக்க, “நிலப்பெற்றென் நெஞ்சம்பெற்ற தநீடுயிர்” என்று அடனைக்கிட்டி, தம்முடைய ஸ்வரூபம் பெற்றவாறே “ஸ்வரூபா நுரூபமாகவடிவமசெய்து வாழ்வினும்” என்று சீலாதிகுணத்திருவேண்டமுடையான் திருவடிகளிலே வருவிலா வடிமைசெய்து வாழப்பாரிக்கிற * கீதையில், லத்திந்தாத்பர்யத்தை “ஒழிவிலாக்காலம்” என்று சொல்லி யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா. — ஒழிவிலாக்காலமுடனாகிமன்னி ஸர்வதேசஸர்வகாலஸர்வாவஸ்தைகளையும் கீனைக்கிறது. (வழுவினாவாட்செய்யமாலுக்கு) அடிமையிலொன்றும் நழுவுதலின்றிக்கே ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் ஸர்வேஸ்வரனுக்குச்செய்யவேணுமென்று. (எழுசிகரவேங்கடத்துப்பாரித்த) எழுச்சியையுடைத்தான சிகரங்களைபுடைய திருமலையிலேபாரித்த. (க) ஊவாண்டூவாஹவெடுகஹ்யாமிரிஸாநாஷாண்டூவெடுக ஊவாண்டூவெடுக கரிஷ்யாமி ஜாமதஸூவதஸூவெடுக பவாமஸ்தஸூவதைதேஹ்யாகிரிஸா நுஷாண்டூவெடுக அஹம்ஸர்வம்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உரு-பா, வ்யாக்யானம். ஐச

கரிஷ்யாமி ஜிக்ரதஸ்ஸ்வபதஸ்சதே” என்று-திருச்சி . . . டத்திலே இருவருமான சேர்த்திபிலே அனைத்தடிமையும் செய்யவேணுமென்ற சைப்பட்ட வினையபெருமானைப்போலே, இவரும் * அவர் மேல் மங்கையுறைமார்வனாய் * ஒங்குவேங்கடம் * மென் * தானோங்கிற்கிற * சென்னியோங்குதண் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே யெப்பேர்ப்பட்ட வடிமையானும் செய்யவேணுமென்று உத்தஸாஸித்த.

(மிக்கநலம் சேர்மாறன்) (க) ‘கருணாநிவஹிதஹி-அதூரத்தஸ்சபத்தஸ்ச’ என்று - * ஆராவன் பினையவனைப்போலே (உ) ‘ஆறாவன்பிலடியேன்’ என்னும்படி- நிரமதிப (ஹ) க்தியுத்தரான வாழ்வார். (பூங்கழலை நெஞ்சேபுகழ்) அவர் * பூவார்கழல்களிலே யடிமையெய்தாப்போலே, மகஸ்ஸை! நீயும் அடி (பி) ராமமாய், புஷ்பம் போலே மருதுளமாயிருக்கிற அவர் சரணங்களைஸ்துதித்துப்போரு. அவர் விஷயத்திலேவாசிகமான வடிமையைச்செய்யப்பார். உத்தர வாக்யத்திப்பிரதிபாதிக்கிற கைங்கர்யத்தான் ததிப்பர்யந்தமாயாயிற்றிருப்பது.

இத்தால் - ‘ஒழிவில் காலமெல்லாம்’ என்ற முதற்பாட்டிலுள்ள தத்ததையருளிச்செய்தபடி. மேல் ‘சித்தியுமகிழும்’ என்று - காயிகைகங்கர்யத்தையும், ‘தெண்ணிறைச்சுனைநீர் திருவேங்கடம்’ என்று - மாநஸமான வடிமையையும், ‘சுசன்வானவர்க்கு’ என்று-வாசிகமானவடிமையையும் சொல்லி, ‘வேங்கடத்துறைவார்க்குநமம்’ என்று - ஸ்வபோ(ஹ) க்தருத்தவரிவருத்தி சொல்லி, ‘சமன்கொள் விடுதரும் தடங்குன்றம்’ என்று அந்நகைகங்கர்யத்தை திருமலையாழ்வாரே தந்தருளுவரென்றும், ‘திருவேங்கடமாமலையொன்றுமே தொழநம்வினையோயும்’ என்று அந்நகைகங்கர்யவிரோதி சிவருத்தியையும் திருமலையாழ்வாரே பண்ணியருளுவரென்றும், இப்படி முதற்பாட்டிலுள்ள தத்ததையை விவரித்தருளினவகளுமே இவர்க்கு விவகசித்தம்.

(உரு)

சூ 0 திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உச-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ.—புகழொன்று மாவெப்பொருள்களுந்தானாய்

நிகழ்ச்சி நிறைநீர் காட்டிநிகழ்—மகிழ்மாதன்

என்குமடி மைசெயவிச்சித்து வாசிகமாய்

அங்கடிமைசெய்தான் மொய்ய்பால்.

(உச)

ப்தவுரை.

புகழ் ஒன்றும் மால்

கீர்த்திபொருந்தினஸர்வேஸ்வரன்

எப்பொருள்களும் தானாய்

எல்லாப்பொருள்களுந்தானே

நிகழ்ச்சிநிற

யாய் விளங்குகின்ற

நேர்காட்டிநிக

நேர்மைபைக்காட்டிநிக,

மகிழ்மாதன்

வகுளாபரணான ஆழ்வார்

எங்கும் அடிமைசெய இச்சித்து-எவ்விடத்தும் தொண்டு செய்யவிரிநு

ம்பி

அங்கு

விரும்பின அவ்வண்ணமே

மொய்யம்பால்

மயர்வற மதிகலமருளப்பெற்ற சீர்

மையினால்

வாசிகமாய் அடிமைசெய்தான்-வாசிகைநகர்யும்பண்ணினார் (உச)

அவ.—இருபத்து நாலாம்பாட்டு. (புகழொன்றுமால்) கீழ் பாரித்த கைநகர்யத்துக்கதுகுணமாக அவன்ஸர்வாதம்பா(ஸா)வ த்தைக்காட்ட, அத்தைப்பேசியடிமைசெய்த பாசரத்தைய நுவதித் தருளிச்செய்கிறார்.

என்னனெயன்னில்; கீழிவர்(க) “சுஹஸ்வஸ்காரிஷ்நாதி-அஹம் ஸர்வம்கரிஷ்யாயி” என்றுபாரித்தபடியேஸர்வாதம்பாவத்தைக்காட்டியடிமை கொள்வதாக வெருப்பட்ட ஸர்வேஸ்வரனுக்கு, உத்யோகமாத்ரத்திலே வயிறுகிறையும் அவன்பரக்குதிக்கும், வாசிகத்தனக்கு மேற்பட்டவடிமைசெய்யமாட்டாத தம்பரக்குதிக்கும்சேர வாசிகமாக வடிமை செய்து தலைக்கட்டுகிற * புகழுநல்லொருவனிலர்த்தத்தை “புகழொன்றுமால்” என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.—(புகழொன்றுமால்) கீழ் * எண்ணில்தொல் புகழ் வானவரீசனாய் “புகழுநல்லொருவன்” என்று-ஸர்வவஸ்ஸுத்ய மைது ஸத்ருஸாய்ச் சேரும்படியான ஸர்வேஸ்வரன். *பொழி

(க) ரா-அ-க-உரு.

(ம) ௨௧-௩-௧௨.௦-௨௬.

கூஉ திருவாரமொழி நூற்றந்தாதி உரு-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ — மொய்ம்பாநும்மா லுக்கு முன்னடிமை செய்துவப்பால்

அன்பாலாட்செப்பவரையாதரித்தும—அன்பிலா

முடரைநித்தித்து மொழிந்தருளு மாறன்பால்

தேடரியபத்திரெஞ்சே செய்.

(உரு)

சித்து. (வாசிகமாயங்கடிமை செய்தான்) அப்படியாசைப்பட்ட அவ்விஷயத்திலே - “என்கோ” “என்கோ” என்று வாசிகமாகவடிமை செய்தார். (மொய்ம்பால்) (க) “யசுதூராவதூர - யஜிதம் தாபலதா” (உ) “வலந்தரும்” “நிலைப்பெற்றென்றெஞ்சம் பெற்றது நீநிறே” என்று-அவன் தந்த ஆதம்பலத்தாலே ஸத்தையுண்டான லிறை ஸம்ருத்தியை யபேக்ஷிப்பது. மொய்ப்பு - மிடுக்கு, “கண்ணை” எனன்றும் மண்ணே னீர் விண்ணோர்க்கு” என்றும், (ங) “வாணோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு” என்றும், (ச) “கண்ணையே மூலகுத்து முயிராயவெங்கார்வண்ணனை விண்ணோர் தாம் பரவும் பொழில் வேங்கடவேதியனை” என்றும், “தாய் தந்தையுயிராகின்றாய் - பாகின்றதொல் புகழ் மூவுலகுக்கும் நாதனை பரமாதனை வேங்கடமேகின்றாய்” என்றும், “திருவேங்கடத்தானுக்கு என்கட்பாசம் வைத்தபரஞ்சுடர்ச்சோதிக்கு” என்றும், (ரு) “அம்பரம்” இத்யாதியாலும்- அவனுடைய வுபயவிபூதி நிர்வாஹகத்வத்தையும் அந்தர்வயாப்தியையும் ஸர்வகாலவர்த்தித்வத்தையுமருளிச் செய்கையாலே, வ்யாப்த்தயஸந்தாக ரூப வாசிக கைங்கர்யம் * திருவேங்கடத்தென்னனை யென்னப்பனம்பெருமானுக்கேகூறே யோமறுபபது “அததைப்பற்றவிதே” “அங்கடிமைசெய்தான்” என்றிவாருளிச்செய்தது.

(உச)

பதவுரை.

மொய்ம்பு ஆரும்

மிகுந்த ஆற்றலையுடைய ஸர்வேஸ்

வரனுக்கு

முன் அடிமைசெய்த உவப்பால் - முன்னே வாசிககைங்கர்யம் பண்

னின ஸந்தோஷத்தினால்

(க) (உ) தி-மொ-க-க௦. (ங) ச-திருவ-சரு. (ச) தி-மொ-க௦.

(ரு) தி-மொ-ஆ-அ.

அன்பால் ஆட்செய்பவரை	பக்தி ஸூர்வகமாகக் கைங்கர்யம்
	பண்ணுமவர்களை
ஆதரித்தும்	கொண்டாடியும்
அன்பு இலா	பக்தியில்லாத
மூடரை	மூர்க்கர்களை
நிந்தித்தும்	வைதும்
மொழிந்தருளும்	(அவர்களுக்கு ஹிதோபஹிதஸம்ஸ்க்ரந்திகளை) அருளிச்செய்த
மாறன்பால்	ஆழ்வார்விஷயத்தில்
நெஞ்சே	மனமே!
தோடரியபத்தி	அத்யுக்தமமான பக்தியை
செய்	பண்ணக்கடவை, (உரு)

அவ.—இருபத்தஞ்சாம்பாட்டு. (மொய்ம்பாரும்) அடிமை செய்வாரை ஸ்துதித்தும், செய்வாதாரை நந்தித்தும் போருகிறபாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்குறார்.

எங்ஙனையென்னில்; இப்படி வாசிகமாக வடிமைசெய்யப் பெற்ற ஹர்ஷ பாகர்ஷத்தாலே, இவ்வடிமையைக் காற்கடைக்கொண்டு உடம்பைவளர்த்துக்கொண்டுதிரியும் சுழனிமிண்டரைப் பொடிந்தும், பகவத்குணாநுபவத்தாலேவந்த சுளிப்புக்குப்போக்கு விட்டு ஆடுவதுபாடுவதா யடிமைசெய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கொண்டாடியும் ஹ்ருஷ்டராய்ச்செல்லுகிற*மொய்ம்மாம்பூம்பொழி வினர்த்தத்தையருளிச்செய்குறார் “மொய்ம்பாருமாலுக்கு” இத்தயாதி யாலே.

வ்யா.—(மொய்ம்பாருமாலுக்கு) ஸமஸ்த ஜகதா காரதயாஸுக் தியால் ஸம்ருத்தானஸர்வேஸ்வரனுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தி த்வங்கனாலேயிதே பொய்கைமுதலேச் சிறுநிலிவித்துக்கைம்மா வுக்கருள் செய்தடிமை கொண்டனம். (முன்னடிமை செய்துவப் பால்) முன் - *புகழுநல்லொருவனிலே வாசிகமாகவடிமை செய் த அந்த ஹர்ஷத்தாலே. (அன்பாலாட்செய்பவரை யாதரித்தும்) பக்தியாலே கைங்கர்யம் பண்ணுமவர்களையாதரித்தும். அகாலது- “ஒதியுணர்ந்தவர்” என்றும், “முனிவிற்பியேத்திக்குனிப்பார்முழு

௧௬௪ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உசு-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ—செய்யபரத்துவமாய்ச் சோர்வியூகமாய்த்
தய்யவிபவமாய்த் தோன்றிவற்றுள்—எய்துமவர்க்கு
இந்நிலத்திலர்ச்சாவதார மெய்தென்றான்
பன்னுகம்மீமாறன் பயின்று. (உ௬)

தணர் நீர்மையினர்” என்றும், “ஆர்வம் பெருங்குருளிப்பாரமார்
கொழப்பிவார்” என்றுமாதரித்தும். (௧) ‘மாயநிகெவித்திரண
உந்நிகெவிந்நுதிநிகெவித’ - காயந்நிகேசித் ப்ரணமந்நிகேசிந்நு
த்யந்திகேசித்” என்றிறுறே. (அன்பிலா மூடரை நிர்தித்தும் மொ
ழிந்நுளும்) * பத்தியிலாதபாவிக்களான வஜ்ஞரை யநாதரித்து
நிர்தித்தும். அதாவது - ‘எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார் தம்
மால் கருமமென்” என்றும், “மண்கொளுகிற்றிறப்பார் வல்வினை
மோதமலைந்து” என்றும், ‘அலைகொள்ளாகத்தழுந்திக்கிடந்துதைக்
கின்றவம்பர்” என்றும், ‘தம்பிறப்பால் பயனென்னே சாதுசனங்க
லிடையே” என்றும், “என்சவிப்பார் மணிசுரே” என்றும், ‘உத்த
மர்கட்கென்செய்வார்” என்றிறுற அருளிச்செய்தது. (உ) ‘மாமஹு
சுஸாப-மாரக்கம்பரதாரப” என்னும்படியிறே அதிலுட்புகரிதானை
யநாதரித்தபடி.

(மாறன்பாலியதி) இப்படி அஜ்ஞரானவர்களை நிர்தித்து
அவர்களை அஸத்கர்மங்களினின்றும் நிவர்த்திப்பிக்கப் பார்த்த
வாழ்வார் விஷயத்திலே பெறுதற்கரிதான பக்தியை மகஸ்ஸே
பண்ணு. (உ௭)

பதவுரை.

செய்ய பரத்துவமாய்	விலக்ஷணயமான பரத்வமாய்
சோர் ஆர்வியூகமாய்	மேன்மைபொருந்திய வ்யூஹமாய்
தய்யவிபவமுமாய்	பரீஸுத்தமான விபவமுமாய்
தோன்று இவற்றுள்	காணப்படுகிற இவற்றினுள்
எய்துமவர்க்கு	ஆஸ்ரவிக்குமவர்களுக்கு
இந்நிலத்தில்	இய்விபூதியிலே
அர்ச்சாவதாரம்	அர்ச்சாவதாரமானது

(௧) பா-ஸு-௬௧-௧௪.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தர்தி உசு-பா, வ்யாக்யாநம் சுரு

எனினு என்றான்

ஸுலபமென்றருளிச்செய்தார்,

(அவ்யாயாநேஸ்)

பயின்னு பன்னுதமிழ் மாறன் சேதகரோடே செறிந்த ஆராயப்
பதிவதான தமிழ் வேதத்தையே
நிருபகமாக வுடையான ஆழ்
வார், (உசு)

அவ:—இருபத்தாரும்பாட்டு, (செய்யபரத்துவமாய்) இதில்-
அர்ச்சாவகார பர்யந்தமான ஸௌலப்பயத்தை ஸம்ஸாரிகளோக்குறி
த்து உபசேசிக்கிற பாகரத்தை யனுவித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ங
னையென்னில்; “தாமிவிநுவாரைத் தடிக்கொண்டடிக்கையன்றோ
நாமும் கைவிடுகை” என்றுமுன்புதம் மாலே பொடிப்பப்பட்ட நாட்
டாசிழவுபொறுக்கமாட்டாதுக்குபாசியுயத்தாலேமீண்டும் அவர்களு
க்குஅவன்ஸௌலப்பயத்தையுபபேசிக்கைக்காக பரவ்யூஹவிபவங்க
ளையடைவ யருளிச்செய்துகொண்டு சென்று; நீங்களுகந்தபடி
யே யுகந்தருளப்பண்ண அக்ஷைதபரக்குத சிவபலம்ஸ்தாநத்
தொடொங்க விரும்பும்ஸீலா திரயத்தாலேஉங்களைபே புரையறக்
கலந்து ஸர்வாபேஷிதங்களைநீ குறைவற வுபகரிக்குமர்ச்சாவதா
ரத்திலேயாஸ்யியும் தோகொண்ட *செய்யபதாமரைக்கண்ணனில்
தாத்தபயத்தை யருளிச்செய்கிறார் “செய்யபரத்துவமாய்” இத்யா
திபாலேயென்கை.

வ்யா:—(செய்யபரத்துவமாய்) (க) “வாஃபராணாம் வரா
ஜி - பரஃ பராணாம் பரமஃ” என்றுஇதர விலக்துணமானவழிகிய பர
த்வமாய். (சிரார் வியூகமாய்) (உ) “வணஷதாராயணஸ்தீ”ரோநி
க்ஷிராணாவதி கெதநஃ-ஏஷநாராயணஸ்ஸீமாந்கஷீரார்ணவதிசே
கநஃ”என்னம்படிபிறே வ்யூஹமிருப்பது, “சீர்” என்று-குணமாதல்,
ஐஸ்வர்யமாதல் (அய்யகிபவமாய்) பரத்பகஷாதுபவயோக்யமான
தூய்மையை யுடைபவிபவமாய். “செய்யபதாமரைக்கண்ணன்”
“அமரர்குல முதல்” என்றும், “சுடங்குடற்கிடந்தான்” என்றும், அர
வமேவியலை கடலுமரும் துரில்கொண்டவண்ணல்” என்றும், “தென்
னிலங்கையெரியெழச் செற்றவில்லி” என்றும் “நயரதம் தாமகன் நன்

சுசு திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உள்பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ —பயிலும் திருமால் பதந்தன்னினெஞ்சம்
தயவுண்டு நிற்குந்ததியர்க்கு-இயல்வுடனே
யாளானூர்க்காளாகு மாறனடியதனில்
ஆளாகார் சன்மம் முடியா.

(உஎ)

னை” “குரவைகோத்தகுழகனைமணிவண்ணனைக் குடக்கூத்தனை” என் னுமிதே பரத்வாதிகளை யருளிச்செய்தது. (தோன்றிவற்றுள்) இப்படிதேயகாலாதி(யி)காரிநியமங்களைபுடைத்தாய், ப்ரமாணங் களாலேப்ரதயக்ஷிக்கலாம்படியிருக்கிறவிவற்றில்வைத்துக்கொண்டு.

(எய்துமவர்க்கிநிலத்தில்)இவ்விபூதியிலே கிட்டியாஸ்ரயிக்கு மவர்களுக்கு. (அர்ச்சாவதாரமெளிதென்றான்) னெளலப்பயத்தா லே அர்ச்சாவதாரம் ஸமாஸ்ரயணத்துக்கு, சக்ஷார்விஷயமுமாய், நித்யஸந்தியுமுண்டாகையாலே அதிஸுலபமென்கிறார். “நெஞ்சி னுல் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீன்கடல்வண்ணன்” என்றத்தை நினைக்கிறது. (க) “எளிவரும் இணைவனமென்றவைபரத்வமாம் படிஅவனாகும் னெளலப்ப(ஹ)காஷ்டையைக்காட்டி” என்றாரிதே. (உ) “ஸ்ரீரஜத்ரயகநெவிஷ்ணுஸிஷ்யநாரவாராதஜஃ - ஸ்ரீமத்யா யதநேவிஷ்ணுஸ்ஸிஸ்யேநரவராத்தமஜஃ” என்றும், (ங) “நாராயணஸ்வாமிகதீ-நாராயணமுபாகமத்” என்றும்-விபவத்தாலே அர்ச்சயமானவேற்றமுண்டாயிதேயிருப்பது. இப்படியர்ச்சாவதார வைபவத்தையருளிச்செய்தவர்தாம் இன்னாரென்கிறார் (பன்னுத மிழ்மாறன்பயின்றென்று). அதாவது-சேதநரோடேசெறிந்துஆராயப் படுமதான த்ரவிடத்தையே நிருபகமாக வுடையரானவாழ்வார், (ச) “பண்ணியதமிழ்” என்றும்படி ப்ரமாண சரமத்தையெளியிட் டாப்போலே, ப்ரமேயசரமமான அர்ச்சாவதாரமெளிதென்று வெளியிட்டருளினாரென்கை.

(உச)

பதவுரை.

பயிலும்	ஆஸ்ரீத ஸங்கஸ்வபாவனை
திருமால்	ஸ்ரீயஃபதியினுடைய
பதம் தன்னில்	திருவடிகளில்

(க) ஆசார்யஹ்ரு.

(உ) ரச-அ-சு-ச.

(ங) ரா-அ-சு-க.

(ச) தி-வாய்-உ-எ-ந.

† இனிதென்று.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உள்-பா, வ்யாக்யாரம், சுள

நெஞ்சம் தயலுண்டு நிற்கும்	மனம்புதிந்து நிற்கி
ததிபர்க்கு	பாகவதர்களுக்கு
இயலுடனே ஆளானார்க்கு	முறையே அடிமையாயிருக்குமவர்
	கருக்கு
ஆளாகும்	அடிமைசெய்யப்பெற்ற
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
அடி அதனில்	திருவடிகளில்
ஆள் ஆகார்	அடிமைசெய்பவர்களுடைய
சன்மம்	பிறவி
முடியா	நசிக்கமாட்டாது, (உள்)

அவ. — இருபத்தேழாம்பாட்டு. (பயிலும் திருமால்) இதில் - ததியரைப்பதும்பத்தாக உத்யேயராக வறுஸந்தித்த பாகாதையறுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; கீழே.ஸௌலப்ப கரஷ்ட்டையை யுபதேசிக்க, அத்தையும்காற்கடைகொள்ளுகையான ஸம்ஸாரிகளோட்டை ஸஹவாஸத்தால் வந்த வெக்கரயமானும்படி, தனக்குப்பாதிரோபைபோலே பரதந்த்ரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அவன் காட்டக்கண்டு அவர்கள் திருவடிகளிலே தலையைமடுத்து அவர்கள் தான் அவன்படிகளிலே பலபடியாக மண்டியிருக்கிறபடியைக்கொண்டாடி, அவர்களெல்லே நிலத்திலே சென்றினியராகிற * பயிலுஞ்சுடரொளியின் தாத்தப்பயத்தை “பயிலும் திருமால்” இத்தியாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை. (க)
“மஹாதாரோதௌகௌடிகச்சத்தாமாதுலகுலம்”இதிவத் - இதில்த்.

வ்யா. — (பயிலுந்திருமால்) ஆஸ்ரித ஸங்கஸ்வபாவண ஸ்ரீயபதியினுடைய திருவடிகளிலே. இத்தால் - “ திருநாரணன் ” என்றத்தைச்சொல்லுகிறது. பயிலும்திருவென்று - எம்பெருமானோடே ஸர்வகாலமும் ஸம்ஸரிஷ்டையான ஸ்ரீயென்னவுமாம். பதந்தன்னில் நெஞ்சம் தயலுண்டு நிற்கும் ததியர்க்கென்றது - “பாதம் பணிய வல்லாரை” என்றபடி; நெஞ்சம் தயலுண்டுநிற்கையாவது - திருவடிகளில் போக்யதையை யறுஸந்தித்து லெஸ்ஸஹாதித்யாயுக் - ஸ்ரீஹாரத்த்ரதாயுத்த சித்தராய் தந்திஷ்ட

கூஅ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உஅ-பா, வ்யாக்யாநம்.

மு.—முடிபு தவாசைமிக முற்றுக்கூணங்கள்

அடியா தம்மைவிட்ட வன்புள்-படியாவொன்

றென்றின் செயல் விரும்ப வுள்ளதெலாந்தாம் விரும்பத்
தூண்வியதே மாறன்றன் சொல். (உஅ)

ராயிருக்கை பென்றபு. (அ) “உன்னிணைத்தாமரைகட்கன்புருகி
நிற்குமது” என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே தயலென்று-
தையலாய், திருவடிகாரிலேபந்தபாவாயிருக்குமவர்களுன்றாகவு
மாம். ததியர்க்கென்று - தத்ஸப்பக்கமே நிருபகமாயுள்ளவர்களுக்
கென்கிறது. ‘பயிலுந் திருவுடைபார்’ என்றும், ‘தொருந்தக்
தையும் கூப்பிப்பணியுமவர்’ என்றும், ‘பாதம்பணியவல்லார்’ என்
தும், ‘திருநாரணன் தொண்டர்’ என்றுமிப்புடைகாரிலே நிருபக
மாயிருக்கை.

(இயல்வுடனே யாளானூர்க்காளாகும் மாறாடிய தனில்)
வடிவழகிலும் அயுதாபரணதிகளினுட்பனையழகிலும் தேர
ற்றடிமைபாயிருக்குமவர்க்காளாகையே ஸ்வரூபமென்றிருக்குமர்
வார் திருவடிகளில். (ஆளாகார்) அடிமைபாக்காதார். (சன்மம்
முடியா) ஐம்மடியம் பிறவாது. (க) “எமர்கீழ்மேலெழு பிறப்
பும் விடியா வெந்தரகத்தென்றும் செர்தல் யாறினர்” என்றும்
படி ஆழ்வார் ஸம்பந்தமுடையவர்களுக்கிறே ஸம்ஸார ஸம்பந்தம்
முடிவது. * இவையுமோர் பத்துசொன்னாலிறே சன்மம்செய்
யாமே இலங்குவான் யாவருமேனுவது, அல்லாதார்க்கு வித்தியா
திறே; ஆகையால் சதீபஸேஷத்வத்தி நெல்லைநிலத்திலே நிற்கிற
வாழ்வார் ஒருவருகளை யாஸ்ரயிக்கவே ஐம்மஸம்ஸார (வாஃ)பந்த
நிவ்ருத்தியுட்கவகவே மோகூஸித்தியாமென்றபடி. (உ. ஏ)

பதவுரை.

முடியாத ஆசைமிக

ஆராதகாதல அதிசயிக்க

முற்று சுரணங்கள்

ஸர்வேந்தரியங்களும்

அடியார்தம்மைவிட்டு

பாகவதர்களைவிட்டு

[அ]

அவன்பால் படியா

அந்த ஸர்வேஸ்வரனிடத்தில் படிந்

(க) தி வாய்-எ-க-க

† (பா) ஸத்பாவராய் ஸதப்தராய் நிற்குமவர்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உஅ. பா, வ்யாக்யாகம். சு. சு.
ஒன்று ஒன்றின் செயல் விரும்ப-ஒருகாணம் ஒருகாணத்தின் வருத்
தியை ஆசைப்பட

உள்ளது எல்லாம் தாம்விரும்ப-காணங்கொள் விடாய் முழுதும்
தாம் உடையராதலை விரும்ப
மாற்றதன் சொல் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியானது
அன்றியது நெடுக்க முற்றது. (உஅ).

அவ.—இருபத்தெட்டாம்பாட்டு. (முடியாதவாசைமிக)இதில்
காணங்களும் தாமும் பெருவிடாய்ப்பட்டுப் பேசின பாகரத்தை.
யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்குணையென்னில் ; * பயி
லும் சுடரொளியிலே -உத்தேசம்யராக வதுஸந்திக்கப்பட்ட ஸ்ரீவை
ஷ்ணவர்கள் ஸ்வரூபத்துக்கு இருபகத்தேவ ப்ரஸ் துதமான பகவத்
ஸௌந்தர்யாதிகளவிடாய்க்கு உத்தமம் ஐகமாய், அத்தாலேவிடா
ய்குறைபுரண்டு, அதுபாய்மமான பூஷணையுத விக்ரஹகுணசேஷிதா
திகளைச்சொல்லி, தாமும் தம்முடைய காணக்ராமமுமாய்முழுமிட
றுசெய்து கூப்பிடுகிற * முடியானேயிலித்தத்தை ஸங்காஹித்தரு
ளிச் செய்கிறார் 'முடியாதவாசைமிக' இத்தாயாதலேயென்கை.

ய்யா.—(முடியாத வாசைமிக) * மயர்வற மதநலமருளு
கையாலே அடியேதொடங்குவருகிற * ஆராதகாதலானதுஅதுப
வாலாபத்தாலே யதிஸபிக்க, கீழே - பாகவதஸ்வரூப நிருபணத்
துக்குஉடலாக பகவக்குணதி கள்ப்ரஸ்துதமாக, அத்தாலேபக்த்யபி
(வி)வ்ருத்தியாக, (முற்று காணங்கள்)பாஹ்யாப்யந்தரஸகலகாண
ங்களும், "முடியாதவாசைமிகு-முற்று"காணங்கள்"என்று காண
விசேஷணமாகவுமாம். (அடியார் தம்மைவிட்டு) "எம்மையா
ளும் பரமர்" "எம்மையாளுடைநாதர்" என்றும், "எம்
மையாளுடையார்கள்" "என்பெருமக்கள்" "எம்மையளிக்
கும்பிராக்கள்" "எம்மைச்சன்மசன்மந்தாங்காப்பர்" "எம்
மைநாளுய்யக்கொள்கின்ற நம்பர்" "எந்தொழுசுலந்தாங்கள்"
"அடியாரொம்மடிகள்" "அடியார் தம்மடியாரடியோங்

எ ௦ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உஅ-பா. வ்யாக்யாநம்,

கள்” என்று - இப்படிஸ்வ ப்ரகாரத்தாலும்ஸேஷிகளாக வதுஸந்
திக்கப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைவிட்டு. (அவன்பாஸ்படியா)
படிந்து; புருஷார்த்தகாஷ்டையைக் கொலைக்கும்படியான வவனிடை
த்திலே யவகா ஹித்து. கரணங்களும் தாமும் தத்விஷயத்திலே ப்ர
வணராய். (க) “மாதெதரஸுரகாலிகஸி-ஹெதஃ | ஸஹ்ஸுஸே
யஹகாஸாஹஸு. காத்ரைஸ்பேராகாபிகர்ஸிதைஃ | ஸம்ஸ்ப்ருஸேயம்
ஸகாமாஹம்” என்னும்படியாக (ஒன்றொன்றின் செயல் விரும்ப
வுள்ளதெலாம் தாம்விரும்ப) “நெஞ்சமே நீணகராகவிருந்தவென்
தஞ்சனே” “வாசகமேயேத்தவருள் செய்யும் வானவர் தம்நாயக
னே” “கைகளாலாரத்தொழுதுதொழுதுன்னை” “கண்களாற்காண
வருங்கொல்” என்று - வாக்பாணி சக்ஷுஸ்ப்ரோத்ரங்களான
வித்திரியங்களை மனோவாக்பாணி சக்ஷுஸ்ப்ருத்திகள் ஆசைப்படும்
படியாகிற இந்திரியவ்ருத்தி நியமயின்றிக்கே அவனை யதுபவிக்க
வேண்டும்படியானபெருவிடாயை யுடையவாய்; (உள்ளதெல்லாம்
தாம்விரும்ப) கீழ்ச்சொன்ன கரணங்களின் விடாயைக் கரணி
யானதாமொருவரு முடையராய் அவனையதுபவிக்கவாசைப்பட்ட.
அதாவது - “உன்னையெய்விவின்றியாதரிக்குமெனதாவி” என்றும்
“பாவியேன்நெஞ்சம் புலம்பப்பலகா லும்கூவியும் காணப்பெறே
னுனகோலம்” என்றும், “உன்னையெந்நாள் கண்டுகொள்வன்”
என்றும், “உன்னையெந்நான்று பொருந்துவன்” என்றும், “உன்
னையே இருந்திருந்தெத்தனைகாலம் புலம்புவன்” என்றுமிதே யிவ
ருடையப்ராவண்ய மிருக்கும்படியென்கை. (துன்னியதே மாறன்
றன் சொல்). இப்படிசுரண க்ராமத்தினுடையவும்கரணியான வாழ்
வார் தம்முடையவும்கூர்த்தயதிஸுபத்தையுடைத்தான வாழ்வார்
ஸூக்தியான வித்திருவாய்மொழி, “மிடைந்தசொல்” என்னும்படி
ஸூப்தநிபிதமாயிருந்தது. துன்னுதல் - நெருக்கம். (உஅ)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உக-பா, வ்யாக்யாநம். எக

மூ.—சொன்னாவில் வாழ்புலவீர் சோறுகூறைக்காக
மன்னாதுமானிடரை வாழ்த்துதலா-லென்னாகும்
என்னுடனேமாதவனையேத்து மெனும் குருகூர்
மன்னருளால் மாறும் சன்மம். (உக)

பதவுரை.

சொல் நாவில் வாழ்புலவீர்	நாக்கில் கவநசா துரியமுடைய பண்
	டிதர்களே!
சோறுகூறைக்காக	சோற்றுக்கும் துணிக்குமாக
மன்னாதுமானிடரை	அல்பாயுஸ்ஸுக்களான மதுஷ்யர்
	களை
வாழ்த்துதலால்	கவிபாடிப் புசுழ்வதனால்
என் ஆகும்	என்னபயனும்?
என்னுடனே	என்னுடன்கூடி
மாதவனை	ஸ்ரியஃபதியை
ஏத்தும் எனும்	வத்துங்களென்று பரோபதேசம்
	பண்ணின
குருகூர்மன்	திருக்குருகூர்க்கு நிர்வாஹகரான
	ஆழ்வாருடைய
அருளால்	க்ருபையாலே
சன்மம்மாறும்	பிறவி ஒழியும். (உக)

அவ.—இருபத்தொன்பதாம்பாட்டு. (சொன்னாவில்) இதில்—
அனேவ்யஸேவையர்த்த மென்றும், பகவத்ஸேவை ப்ரப்தமென்
றும் பேசுகிற பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார். அதெங்
றனையென்னில்; * முடியானேயில் முடியாதவாசையை யுடை
யராய்க்கூப்பிட்டவர், “தம்கூப்பிட்டுக்குத் துணையாவாருண்டோ?”
என்று லௌகிகரைப்பார்த்த விடத்தில் அவர்கள் பகவதர்ஹகரண
ங்களைக்கொண்டுகூடூத்ரமறுஷ்யர்களைக்கவிபாடித்திரிகிறபடியைக்
கண்டு, அதுபொறுக்கமாட்டாமல், “இப்படி வகுத்தவிஷயத்தை
வீட்டுஅப்ரப்த விஷயத்தைக் கவிபாடுகையிடல்ல” என்று அவர்,

௭௨ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி உரு-பா, வ்யாக்யானம்,

அந்நா லுய்யம் கவிச்சொய. பின்னும் அவர்கள் பனையகிலைவிலே
சுமர், அவர்களை விட்டுவல்ல பத்தைச் சொல்லிப் பீர்தராகிற *சொன்
னூல் னிலோ கத்தினர்க் கத்தைக் கட்டுதொடுத்து *சொன்னூலில்* இத்தயா
தியாலே பநாநிச்செய்ச்ஞரென்கை.

வ்யா. — (சொன்னூலில் வாழ்புலவீர்) பகவதஸ்தோத்ரம் பண்
னுநகத்துப் பரிகரமான நாகங்கக்கொண்டு அவனை ஸ்துதித்து
ஜீவிக்கிற புலவீர்காள்! நீங்கள் விசேஷஜ்ஞரூர்விலே கோளோ? (சோறு
கூடைக்காக மன்னுதமானிடரை வாழ்த்துதலாலென்னதும்) அபு
நாச்சாதநா திகளாயுள்ளகூடாத்தர ப்ரயோஜனத்துக்காகக்ஷயிஷ்ணுக்
களான கூடாத்தரமனுஷ்யகைக லிபரடி ஸ்தோத்ரம் பண்
னுநகபாலென்ன ப்ரயோஜனம் வித்திக்கும? த்ருஷ்டாநத்ருஷ்ட
பலங்களிலொன்றும் வித்தியாதா, அநர்த்தமே வித்திக்குமென்ற
படி, “என்னாவதெத்தனை நானைக்குப்போதும் புலவீர்காள் மன்னு
மனிசரைப்பாடிப்படைக்கும் பெருநம்பொருள்” என்றநூலிச்செய்த
தை நினைக்கிறது. (க) “மொவலவலவரவ்ரபாநாபு - கோட்டா
ஸ்ரபாதாரம்” (உ) “வலவலவாநயிநிநொபுநீவலவெது வுதி
நநுவு - ஸஸர்வநர்த்தி நோத்ருஷ்ட்வா ஸமேத்யப்ரதிநந்தயசு”
என்னும்விஷயமன்றே.

(என்னுடனே மாதவனையேத்து மெனும்) “திருவேங்க
டத்தென்னுனை பென்னப்ப நென்றொருமானுளாகவே - என்
னூலின்கவி யானொருவர்க்கும் கொடுக்கிலன்” என்றும்,
“ஒராயிரம் பேருமுடைய பிராணையல்லால் மற்றியான்கிலன்”
என்றும், “பாடிப்போய்க்காயம் சுழித்தவன்னுனினைக் கீழ்புருங்காத
லன்மாயமனிசரையென் சொல்லவல்லேனெனவாய்கொண்டே” என்
றும், “வாய்கொண்டு மானிடம்பாடவந்தகவிபெனல்லேன்” என்றும்
“உலகம்படைத்தான் கவி” என்றும் - தம்முடைய வந்யவிஷயவ்ரு
த்தி நிவ்ருத்தியையும் ஸ்வவ்ருத்தியைப் பகவதஸ்தோத்ர ப்ரவ்ரு
த்தியையும் முன்னிட்டு, (ங) “திரும வான் கவியானவென்னுடே
கூட * என் திருமாவான் ஸ்ரியபதியை * “கவிசொல்ல ம்மின்”
என்று பரோபதேசம் பண்ணி, பரோபதேச நிரபேக்ஷமா

(க) ரா-யு-உ-௭. (உ) ரா-அ-கூ-உ௭. (ங) தி-வி-ச-அ.

† தொகுத்து.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௩௦-பா, வயாகயாநம் என்

மூ.—சன்மம்பலசெய்து தானிவ்வுலகளிக்கும்

நன்மையுடைமால் குணத்தை நாடோறும்—இம்மையிலே

ஏத்துமின்பம்பெற்றே னெனுமாறையுலகீர்

நாத்தமூட்ப வேத்துமொருநாள்.

(௩௦)

கத்திருத்தின தம்படிபையும் பேசினவராய். (குருகூரித்யாதி) திருநகரிக்கு நாதரான வாழ்வாரருளாலே அன்புசேஷித்துக்கடியான ஜந்மம் கழியும். * கண்டுசன்மம் கழிக்கவேண்டிற்று ஆழ்வார்க்கு. இவர்களுக்கு (க) ‘சூழ்பிறப்பும் மருங்கே வரப்பெறுமே’ என்றவாழ்வாரருளாலே பிறவிப்பெருங்கடல் சுவறிற்று. மாறுகையாவது - ஸவாஸநமாகப்போகை. ‘இவையுமோர் பத்தேற்கும் பெருங்குழற் சொல்லவல்லார்க்கில்லை சன்மமே’ என்றிறே இத்திருவாய்மொழிக்கு பலஸ்ருதியும்.

(௨௯)

பதவுரை.

உலகீர்

சன்மம்பல செய்து

தான் இவ்வுலகு அளிக்கும்

நன்மையுடை

மால்

குணத்தை

நாடோறும்

இம்மையிலே

ஏத்தும் இன்பம்பெற்றேன்

எனும் மாறனை

ஒருநாள்

நாத்தமூட்ப

வேத்தும்

“இவ்வுலகிலுள்ளவர்களே !

அநேக அவதாரங்களைச்செய்தருளி

தானே இவ்வுலகங்களை ரக்ஷித்திற

நன்மைபொருந்திய

ஸர்வேஸ்வரனுடைய

கல்யாணகுணங்களை

எப்போதும்

இந்த ஜந்மத்திலே

துதிப்பதனாலுண்டான ஆநந்தத்

தை அடைந்தேன்”

என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாரை

ஒருநாளாயினும்

நாக்கு தமும்பேறும்படி

ஸ்தோத்ரம் பண்ணுங்கள்.

அடியும்—தூதரம்பாட்டு. (சன்மம்பலசெய்து) இதில்-ப.

ஹநாணனுவினக்கொரு குறைகளில்லை யென்ற பாசு

எசு திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி, ௩௦-பா, வ்யாக்யாரம்.

யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனையென்னில்; இதரரைக்க விபாடுகைக்கு அநர்ஹ கரணானுமா த்ரமன்றிக்கே, பகவத்விஷயத் தைக்கவிபாடுகைக்க ஹகரணாகுவும்பெற்றேன்; எனக்கினிவேண்டு வதுண்டோவென்று ஹ்ருஷ்டராகிற*சன்மம்பலபலவினர் தத்ததை ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்கிறார். “சன்மம்பலசெய்து” இத்தயாதியா லே யென்கை.

வ்யா.—“சன்மம் பல பல செய்து” என்கிற பாட்டு இத்திரு வாய்மொழிக்கு உயிர்ப்பாட்டாகையாலே அத்தைக் கடாசுநித் தருளிச்செய்கிறார் (சன்மம்பலசெய்தென்று) “சன்மம் பலபலசெய்து” என்றும் (க) “வேஹுமிநெஷுதீதாநி - பஹுநிமேவ்யதீதாநி” (உ) “வேஹுயாவிஜாயதே-பஹுதாவிஜாயதே” என்றுஞ்சொல்லு கிறபடிபே அஸங்க்க்யாதமான வவதாரங்களைப் பண்ணி, (சன் மம்பல செய்து தான்) அகர்மவஸ்யனான தான்” (௩) கௌ ஸுரஜநயதீ - கௌஸல்யா ஜநயத்” (ச) “ஜாகோஹம் யதீவொஹாநதீ - ஜாதோஹம் யத்தவோதராதீ” என்னும் படி ஆஸிரிதார்த்தமாக வஸங்க்க்யாதமான வவதாரங்களைப்பண்ணி.

(இவ்வுலகளிக்கும்) தன்வாசியறியாதஇஸ்ஸம்ஸாரிகளைக்ஷிக்கும். ரக்ஷணந்தான் - விரோதிநிரஸந பூர்வகமாயிதே யிருப்பது. (௫) “மஹாவாநீ கபூலீய-வாநீ - குணவாந் கச்சவீர்யவாந்” இதே. விரோதிகளைப்போக்கி ஈரக்கையாலேதடவி ரக்ஷிக்கும் நன் மையுள்ளது ஸர்வேஸ்வரனுக்கிதே. (சு) “நஹிவாஸந ஸாரிஸ்ய-பூ ருதே வாவெஸ்யாஹரி-நஹிபாலந ஸாமர்த்த்யம்ருதே ஸர்வே ஸ்வரம் ஹரிம்” “உலகில் வன்மையுடைய வரக்கரசுரரை மாளப்ப டைபொருத நன்மையுடையவன்சீர்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது (இவ்வுலகளிக்கும்நன்மையுடையமால் குணமென்று). “சீர்பரவப் பெற்றநான்” என்றத்தை (மால்குணத்தை நாடோறு மிம்மையிலே யேத்துமின்பம்பெற்றேன்) என்கிறபடி ஒருதேசவிசேஷத்திலே (எ) “விவநிவஃ - விபந்யவஃ” “வண்ணோபரவம்” என்று ஸ்துதித்து, (அ) “ஸொஹுதே வாவஹாநாராதீ வஹஸ்யஹ ணா - ஸோஸ்துதே ஸர்வாந்காமாந் ஸஹப்ரஹ்மண” என்றதுபவி க்கும் குணங்களை இவ்விபூதியிலே ஸ்தோக்ரம் பண்ணுகையா றுண்டான வானந்தத்தைப் பெற்றேன். “குறைவு முட்டுப் பரிவி

முட்டு-௩ (உ) யஜு-தை-௩-கௌ (௩) ரா-பா-கஅ-௧௦ (ச) வி-பு-௫-௩-கச.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௩ க-பா, வ்யாக்யாநம், ஏநு

மூ.—ஒருநாயகமாயுலகுக்குவானோர்

இருநாட்டிலேறியுய்க்குமின்பம்—திரமரகா

மன்னுயிர்ப்போகந்திதுமால்டிமையே யினிதாம்

பன்னி யிவைமாதனுரைப்பால்.

(௩௧)

உர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கந்தளர்வுக்கேடுகளின் றி அம்ருதாநந்
தமக்நரானவர்' என்றிறே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலுமருளிச்செய்தது.

(ஏத்துமின்பம் பெற்றேனெனுமாறனை யுலகீர் நாத்தழும்ப
வேத்துமொருநாள்) இப்படி அவன் கல்யாணகுணங்களை ஸ்துதிக்கப்
பெற்றேனென்றருளிச் செய்தவாழ்வாரை, லௌகிகராயுள்ளவர்க
ளே! நாத்தழும்பேறும்படி ஸ்துதியுங்கோள்; அதுதான் பலநாள்
வேண்டா, ஒருநாளமையும். (க) “வீவிஸ்காலமிசைமாலேகளேத்தி
மேவப்பெற்றேன் வீவிவின்பம் மிகவெல்லே நிகழ்தனன் மேவியே”
(உ) “பகவிராப்பரவப்பெற்றேன்” என்கிற நிர்ப்பந்தம்வேண்டா
நாத்தழும்பவேத்து (மொருநாள்) ஸக்ருத்ஸேவிக்கவமையும், ஸர்
வதாஸஸமாயிருக்கும். (௩) “நாவினாஸ் நவிற்நின்பமெய்தினேன்”
என்னும் விஷயமிதே.

(௩௦)

பதவுரை,

உலகுக்கு

இந்தலோகத்துக்கெல்லாம்

ஒருநாயகமாய்

ஏகாதிபதியாய்

உய்க்கும் இன்பம்

அநுபவிக்கு மின்பமும்

வானோர்

தேவர்களுடைய

இருநாட்டில்

பெரிதான ஸவர்க்கலோகத்திலே

ஏறி

ஏறி

உய்க்கும்

அநுபவிக்குமின்பமும்

திரம் ஆகா

நிலைநிற்கமாட்டா;

(அன்றியும்)

மன் உயிர்போகம்

நித்யமான ஆத்மாநுபவமும்

திது

பொல்லாங்கு;

மால் அடிமையே

பகவத்ஸேஷத்வமே

(க) தி-வாய்-ச ௩-௩, (உ) தி-வாய்-ச-ச-௩, (௩) கண்ணி-உ

என திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, நட-பா வ்யாக்யானம்.

இனிது ஆம்	போக்யமாயிருக்கும்;
இவை	என்ற இவ்வர்த்தங்கள்
பாறன் பன்னி உரைப்பால்	ஆழ்வார் ஆராய்ந்து அருளிச்செய்த கையாலே (அறியப்பட்டன வென்று சேஷபூரணம்.) (நக)

அவ;—முப்பத்தோரம்பாட்டு. (ஒருநாயகமாய்) இதில்-ஐஸ்வர்யாதிகளினல்பாஸ்திராவ் தோஷத்தைப்பேசின பரமபுருஷன் யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். அதெந்நவையென்னில்: ‘சீழ் பாவப்பெற்றான்’ என்று-கீழ், பகவததுபவத்தாலே ஹ்ருஷ்டரான வாழ்வார், அந்தஹர்ஷத்தாலே இவ்விஷயத்தையொழிய ஐஸ்வர்யாதிகளிலே மண்டிக்கிடக்கிறவர்களைக்குறித்து, மீளவும், இவற்றினுடைய அல்பாஸ்திராவ் தோஷங்களையறியாதே இவற்றிலே மண்டுகிறார்களென்று இவற்றின்தோஷங்களைப்பரக்கப்பேசுகின்றன கொண்டு, பரமபுருஷார்த்தபூதனை ஸ்ரியப்பதி திருவடிகளையாஸ்ரயியுங்கொள்ளு என்று பிறர்க்கு உபதேசித்துச் செல்லுகிற ஒருநாயகத்தினர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்து, ‘ஒருநாயகமாய்’ இத்தயாதியாலே யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(ஒருநாயகமாயென்றுதொடங்கி) ‘உலகுக்கு-ஒருநாயகமாய்-உய்க்குமின்பமும்,வானோரிருநாட்டிலேறியுய்க்குமின்பமும் திரமாகாது’ என்கிறார். ‘ஒருநாயகமாயோடவுலகுடனாண்டவர்’ என்றத்தை நினைக்கிறது. ஸார்வபௌ(ஐ)மராய் (க) ‘வானோராவூகவசூவூ - பாண்டரஸ்யாதபத்ரஸ்ய’ என்று ஏகாதபத்ரமாக நாட்டை நடத்துகிறவத்தால் வருகிறஸுகமும், ‘எனைத்தோருகங்களு மில்வுலகாண்டு கழிந்தவர்’ என்றும், ‘வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தேநிற்பரென்பதில்லை’ என்றுஞ்சொல்லுகையாலே அஸ்த்திரமாயிருக்கும். வானோரிருநாட்டிலேறியுய்க்குமின்பமாவது-தேவர்களுக்கு வாஸஸ்தாநமாய்ஐஹிகபோக(ஹொம)விலக்ஷணமானஸ்வர்க்காத்யதுபவம், அதுவும் (திரமாகா) (உ) ‘தெகம்ஹூக்ஷரஸ்ய மஹொகம்விஸாஅக்ஷ்ணெவஹெந்யூக்ஷ்ணெகம்விஸாந்நிதேதம்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௩௨-பா, வ்யாக்யாரம். எ எ

மூ.—பாலரைப்போல் சீழ்கிப்பர னளவில்வேட்கையால்

சாலத்தால் தேசத்தால் கைகழிந்த—சால

வரி தானபோகத்திலாசை யுற்று ரைந்தான்

குருகூரில் வந்துதித்தகோ.

(௩௨)

புக்த்வாஸ்வர்க்கலோகம் விசாலம் கூழீணையுண்டேயமர்த்தயலோகம் விஸந்தி” என்கிறபடியே அஸ்திரமாயிருக்கும், “குடிமன்னுமின் சுவர்க்க மெய்தியும் மீள்வர்கள்” என்றத்தைப்பின் சென்றபடி.

{இருநாட்டிலித்யாதி}ஸுக்ருதவிஸேஷத்தாலே ப்ராபித்தாலும் ஸ்திரமாகாது. இது - * ஆப்ரஹ்மபவநம் புராவ்ருத்தியென்னு மதுக்குமுபலக்ஷணம். (மன்னுயிர்ப்போகம்தீது). “இறுகலிறப்பு” என்று ஸங்கோசரூபமோக்ஷமாகையாலே அதுவும் தோஷபுக்த மாயிருக்கும். மன்னுயிர்ப்போகமென்கையாலே - நித்யமான வாத்மாதுபவம் கீழிலவைபோலே அஸ்திரபோகமன்றிக்கே நித்ய போகமாயிருந்ததேயாகிலும், பரப்ரஹ்மாதுபவத்தைக்குறித்துச் சிற்றின்பமாயிருக்குமாகையாலே - தீதென்றது.

(பன்னியிவைவாறனுரைப்பால் - மாலடிமையே யினிதாம்) இவற்றினஸ்பாஸ்திரத்வாதி தோஷங்களை யாராய்ந்து ஆழ்வாரரு ளிச்செய்கையாலே, ஸ்ரியஃபதியான ஸர்வேஸ்வரனுடைய தாஸ்ய மே ஸரஸமாயிருக்கும். “திருநாரணன்றான் காலம்பெறச்சிந்தித் துய்மினே” என்றும், “செம்மின்முடித்திருமலை விரைந்தடிசேர் மினே” என்றும், “கடிசேர்துழாய் முடிக்கண்ணன்கழல்களந்நை மினே” என்றும், “பனைத்தாள் மதகளிறட்டவன்பாதம் பணியி னே” என்றும் “மணியின்னுமேனி நம்மாயவன்பேர்சொல்லி வாழ்மினே” என்றும், “ஆழந்தார் கடற்பள்ளியண்ணலடியவர மினே” என்றும், “பணங்கொளவணையான் திருநாமம்படிமினே” என்றும், “கொடிமன்னுபுள்ளுடையண்ணல்கழல்களுக்குறுகுமினே” என்றும் “மறுகலிச்சனைப்பற்றி விடாவிடில் வீடஃதே” என்றும் “அஃதேயுய்யப்புகுமாறு” என்று மருளிச்செய்தவை யெல்லாவற் றையும் நினைத்து “மாலடிமையேயினிதாம்” என்றருளிச்செய்தது.

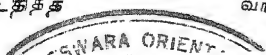
பதவுரை.

குருகூரில்

திருநகரியில்

வந்து உதித்த

வந்து அவதரித்த

எ அ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௩௨-பா, வ்யாக்யாரம்.

கோ

ஸ்வாமியான ஆழ்வார்

பாலரைப்போல்

(விரும்பினபொருள் உடனே வே

ணுமென்று அழுகிற) பாலர்க

ளைப்போல

சீழ்கி

சினுங்கி

பரன் அளவில் வேட்கையால்

எம்பெருமான் பக்கலிலுள்ள ஆ

சையாலே

காலத்தால் தேசத்தால் கை

காலதேசங்களாலே கைகழிந்து

கழிந்த

போன

கால் அரிதான

மிகவும் தூர்பமான

போகத்தில்

சைங்கர்யாறுபவத்தில்

ஆசை உற்று

ஆசை அதிகரிக்கப்பெற்று

நைந்தான்

வருந்தினார்.

(௩௨)

அவ.—முப்பத்திரண்டாம்பாட்டு (பாலரை)இதில்-தேசகால
விப்ராக்குஷ்டமான வவன் படிக்களைத் தத்தத் தேச கால விரி
ஷ்டமாம்படி யறுபவிக்கவேணுமென் றுதரித்த பாசுரத்தையறு
வதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்கனெயென்னில்; மூன்றுகளையும்
பறித்துச்சங்கரயமும் வாரின்பயிர் ஸதஸாகமாகப் பணைக்குமா
போலே, “ஷீடு மின் முற்றவும்” “சொன்னால் விரோதம்,”
“ஒருநாயகம்” என்கிற மூன்று திருவாய்மொழியிலே ஸம்ஸாரிக
ளைக்குறித்து உபதேசித்தவிடத்தில் அவ்வுபதேசம் அவர்கள் திருந்து
கைக்குடலன்றிக்கே, தமக்குரஸாந்தரங்களாலே யடிகூ (விஹி)த
மாய்க்கிடந்த * முடியானேயில் விடாய்க்கு உத்தம்ப(ஹி)கமாய்,
பக்தி ஸதஸாகமாகப் பணைக்க, அத்தாலே தேசகால விப்ராக்குஷ்
டங்களான வவன்படிக்களை இப்போதே கண்டறுபவிக்கவேணுமென்
னுமேபைகூபிறந்து, அபேகூழித்தபடி யறுபவிக்கப்பெறுமையாலே
தாம்நோவுபட்டுச்செல்லுகிறபடியை அந்யபதேசத்தாலே யருளிச்
செய்கிற * பாலனாயேமூலகினர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் “பால
ரைப்போல்” இத்தாயதியாலே யென்கை.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௩௨-பா. வ்யாக்.பா. ௩௩ என்

வ்யா.-(பாவனாப்போல் சித்தி) ப்ராப்தாப்ராப்த விவேகம் பண்ணவறியாதபாலர், தேஸத்தாலே விப்ரக்ருஷ்டமான அம்புனியம்மானையும், காலத்தாலேகைகழிந்துபோனப (வ)லாதிவஸ்துக்களையும் “அப்போதேகொடுவந்துதரவேணும்” என்று (க) “ஸோஷஸ்யாநாதிதம்வஸ்து - பாலஸ்ய ருதிதம்பலம்” என்னும்படி ரோதநத்தை முன்னிட்டபேக்ஷிக்குமாபோலே, இவரும் தேஸகால விப்ரக்ருஷ்டமானபராவஸ்தாத்யதுபவங்களை அப்போதேபெறவேணுமென்று (உ) “அமுலவந்தொழுவன்” என்னும்படிபாலர்செய்யுமத்தைச் செய்து. (௩) “சுவீகாரீம் ஸகாவஸ்யாநாதிதம்வஸ்து - அபிதாரீம்ஸகாலஸ்யாத் வநாத்ப்ரத்யாகதம்புநம்” என்றிறே ஆசையுடைபார் பவிஷ்யத்காலத்தை ஸமகாலமாக வபேக்ஷித்தபடியிருப்பது; அப்படியே இவர்பூதகாலத்தின்படிகளை யபேக்ஷிக்கிறார். (பராளஸில்வேட்கையால்) ஸர்வஸ்மாத்பரனிதத்தில்பரபக்தியாலே

(பரன்) “பாதங்கள்மேலண்பைம் பொற்றுழாயென்றேயோது மாலெய்தினள்” என்றத்தை நினைக்கிறது. காலத்தால் தேசத்தால் கைகழிந்தவையாவன - தேஸவிப்ரக்ருஷ்டமான பரவ்யூஹங்களும், காலவிப்ரக்ருஷ்டமான விபவமும், பரவிஷயபக்தி ஏகதேஸமாய், “ஆலிஷையன்னவசம் செய்யுமண்ணலார் தாளிணைமேலணி தண்ணந்துழாயென்றே மாலுமால்” என்றுதொடங்கி, “கண்ணன் கழல்துறாய் பொன் செய் பூண் மென்முலைக்கென்று மெலியும்” என்று - விபவப்ராவண்பயிறே விஞ்சவருளிக்கொடுத்தது. அலையாவன - “குரவைபிணைந்தவர் நல்லடி” என்றும், “தேவர்கள் மாமுனிவரிறைஞ்ச நின்றசேவடி” என்றும், “குடக்கூத்தனார் தாளிணை” என்றும், “அகவிடங்கிணைடவர் பாதங்கள்” என்றும், “திருமாதினைத்தடங்கெடுத்தார் மார்பினில் வைத்தவர்தான்” என்றும், “இலங்கைநகரம்பரியுய்த்தவர் தாளிணை” என்றும், “கண்ணன் கழல்” என்றுமிப்படி விபவத்தை யடிவிடாமலிருக்கிறபடி இது வென்கை.

நபக்ரோதஸாபிரையையும் பியூஷஹாரியையும். (ச) “ந்யுமெரா யஸாயீஹவாந” வீயாதிஷாஹாணஸ்யா - நபக்ரோதஸாயீ பகவாந் பியூஷாஹாணஸ்ததா” என்றுவிபவங்களோடேயிறே ஸஹ

௮௦ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௩௩-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ.-கோவானவீசன் குறையெல்லரந்தீரவே

ஓவாதகாலத்துவாதிதனை-மேவிக்

க்கழிந்தடையக்காட்டிக் கலந்த குணமாரன்

வழுத்துகலால் வாழ்ந்ததிந்தமண்.

(௩௩)

படித்தது; இங்கும் - “மடந்தையை வண்கமலத்திருமாதினைத்தடங் கொள் தார்மார்பினில் வைத்தவர்” என்று - (க) *^௧விண்ணவரமு துணவமுதில்பரும் பெண்ணமுதை ஸ்விதிரித்தபடி சொல்லிற்று.

(சாலவரிதானப்போகத்தி லாசையுற்றுநந்தான்) இப் படி “தேசகாலங்களால் ிகைகழிந்திருக்கிறது தத்கால வர்த்திக ளுக் கு ம் தத்ரஸ்தரானவர்களுக்குமேயிறே அநுபாவ்யமாயி ருப்பது” என்றறியாமல், அபிநிவேஸாதியமம் மறுபாடுருவும் படி யவகாட(ய)மாய், அத்தையப்போதே பெறுமையாலேஸிதிலரா னார். இதுக்கடி- *குருகூரில் வந்துதித்த கோவாகையாலே, திரு வயோத்தையயில் பிறப்புராமபக்தியை ஜநிப்பிக்குமா போலே, திரு நகரியில்பிறப்பும்பராபி(வி)நிவேசத்தைப்பிறப்பிக்குமிறே.(கோ)ரா ஜா. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் ராஜாவென்றபடி. இவ்விடம் ஆராஜகமாகாமைக்காயிற்று ஆழ்வாரங்குநின்றும் போந்துஆவிர்ப்ப (ஊ) வித்தது, (௩௨)

பதவுரை.

கோவானவீசன்

ஸர்வஸேஷியான எம்பெருமான்

குறையெல்லரந்தீரவே

எல்லாக்குறையும் தீரும்படி

ஓவாதகாலத்து

விச்சேதியாமல் நடந்து செல்லுகிற சாலத்தில்

உவாதிதனை

அதிசமான உபாதியை

மேவிக் கழித்து

இவரோடுசேர்ந்து கழித்து,

அடையக் காட்டி

கீழ் அபேக்ஷித்த அபதாநங்களை யெல்லாம் வேவைஸாதிப்பித்து

கலந்த குணம்

(தம்முடன்) கலந்த குணத்தை

மாரன் வழுத்துதலால்

ஆழ்வார் துதிகையாலே

இந்தமண்

இவ்வுலகம்

வாழ்ந்தது

வந்ததைபெற்றது.

(௩௩)

(௧) தி-மொ-க-க-உ. † “திருவடிகளில் திருத்துழாய்” அநிகபாடம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. ந.உ-பா, வ்யாக்யாநம். அக

அவ. முப்பத்து மூன்றாய்ந்து. (கோவானவீசன்) இதில்-காலோபாதிபைக் கழித்து அதுபவிப்பித்த படியை யருளிச்செய்கிற பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். -அதெங்ஙனையென்றில்; இப்படி தேசநால விப்ரக்ருஷ்டங்களான தன்படிகளை யதுபவிக்கவேணுமென்றாசைப்பட்டவியர்க்கு, * காலசக்கரத்தானாக யாலோகாலோபாதி(யி)யைக்கழித்துவர்த்தமாநகாலம்போலேயாக் கிச் கொடுத்து, இவர்ஸத்தையே தனக்கெல்லாமாம்படியிருக்கிற தன்ப்ரணயித்வகுணத்தையும்அவனதுபவிப்பிக்கவே, எல்லாம் பெற்றாராய், இந்தப்ரணயித்வ குணத்தையு மதுபவித்து அந்தப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அத்தையே பேசுச்செல்லுகிற *கோவைவாயாஸினர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்தருளிச் செப்கிறார் 'கோவானவீசன்' இத்தியாலேயென்கை.

வ்யா,-(கோவானவீசன்) 'ஆழ்வாரைத்தரிப்பிக்கவே ஜகத்துஉஜ்ஜீவிக்கும்' என்று ஸர்வநிர்வாஹகனான ஸர்வேஸ்வரன். (குறையெல்லாம் திரவே)கீழ்ந்நிருவாய்மொழியிலே தேசகாலாதீதபோக்யவஸ்துவையதுபவிக்கப் பெறுததுக்கத்தாலேவந்தஸங்கோசமெல்லாம்நிவ்ருத்தமாம்படி,*காலசக்கரத்தானாகையாலே) ஓவாதகாலத்துவாதிதனைவிச்சேதியாமல் நடந்துசெல்லுகிற காலத்தில்அதீதமானவுபாதிபை. (மேவிக்கழித்து) (க) "சுகாலமலிநம் - அகாலபலிநம்" என்னும்படி இவரோடே சேர்ந்து அந்தக்காலோபாதிபைக் கழித்து.

(அடையக்காட்டி) கீழ்பேக்ஷித்தவபதாநங்களைக் காட்டியென்னுதல்; அன்றிக்கே, 'பூசும்சாந்து" "கண்ணியெனதுயிர்" இத்தியாதிகளிலே - கரணங்களும் கரணியானவியர்ஸத்தையும் தனக்கு அங்கராகபாணம்பாதிக்கதிகளானபடியையும் காட்டினபடியாகவுமாம். "உன்னாகமுற்றமகத்தடக்கி யாவியல்லல் மாய்த்ததே" என்று-என்னுனியானது நிர்ந்துகமாயிற்றென்றருளிச்செய்யும்படி (கலந்தகுணம்) "உன்னதென்னதாவிபுமென்னதுன்னதாவிபு.நன்ன வண்ணமேந்நருயென்றுரைக்க வல்லேனே" என்றிப்படி

(க) நாயு கஉச-கஅ.

அஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ஈச-பா, வ்யாக்யானம்.

மு மண்ணுலகில் முன்கலந்து மால்பிரிகையால்மாறன்
பெண்ணிலைமையாய்க் காதல்பித்தேறி-எண்ணிடிமுன்
போலிமுதலான பொருளையவனாய்நினைந்து
மேல்விழுந்தான் மையல்தனின்வீறு. (௩௪)

ஏகத்தத்வமென்னலாம்படி, உலந்தகுணம் - ஸம்பல்வேஷித்த ப்ரணயித்வகுணத்தை.

(மாறன்வழுத்துதலால்) ஆழ்வார், ஸத்தை பெற்று 'யா னுமெம்பிராணை யேத்தினேன்யானும்வானே' என்று இப்படி கிழ வ்யஸைம் தீர்ந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகையாலே, (வாழ்ந்த திந்தமண்) இந்த ஐகத்தேஜுள்ளாரும் ஸத்தைபெற்று வாழ்ந்தார் கள்; 'வையம் மன்னிவீற்றிருந்து' என்றிறே பலஸ்ருதி. அன் றிக்கே, (க) 'விஸூராவாணுஷீ - விஸ்வம்பராபண்யவதி' என்று ஆழ்வார் கால்தரித்திருக்கையாலே பூமி பாக்யவதியாய் வாழ்ந்ததாகவுமாம். (௩௫)

பதவுரை.

மண் உலகில்	இவ்விபூதியிலே
மால்	எம்பெருமான்
முன்கலந்து	முன்னேகூடி
பிரிகையால்	பிரிந்ததனால்
மாறன்	ஆழ்வார்
பெண்ணிலைமையாய்	பெண்தன்மையை யுடையராய்
காதல் பித்து ஏறி	பத்திராலே பித்து தலைமண்டை
	கொண்டு
எண்ணிடி	எண்ணுமிடத்தில்
முன்போலி முதலானபொருளை-முன்னே உபமாசுவஸ்துக்கள் முத	
	லிபவற்றை
அவனாய் நினைந்து	அவனாகவேநினைத்து
மையல்தனின்வீறு	வ்யாமோஹாதிஸயத்தாலே
மேல்விழுந்தான்	மிகவும் அபிரிவிஷ்டரானார். (௩௬)

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி, ஈச-பா, வ்யாக்யாணம். அங்

அவ. — முப்பத்து நாலாம்பாட்டு. (மண்ணுலகில்) இதில் - ஸத்ருஸ பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாகப் ப்ரமித்துப்பேசின பாசுரத்தையநுவதித்தருளிச் செய்கிறார். அநெதங்கனையென்னில்; கீழ் “காதல் மையலேறினேன்” என்று-ப்ரணயிதீவகுணத்தை யநுபவித்து வினோந்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷம் ஆஸ்ரயத்தை யு மழிக்கும்படி கரைபுழிப்பெருக, அத்தையரையாநுபதித்துகைக்காக அவன்பேரறிந்த,பிரிந்தது அவனையாகையாலே அவஸந்தராய் ராமகுணங்களுக்கிட்டுப்பிறந்த பாதாழ்வானொரு வேடன் வாயிட்டு ராமசுந்தரத்தைக் கேட்டு தரித்தநாப்போலே இவ்வாழ்வாரும் அவனோடு ஸத்ருஸபதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையுமவனென்று பிச்சேறும்படி தமக்குப்பிறந்த வவஸ்தாவிஸேஷத்தை அந்யபதேபரத்தாலே பேசின * மண்ணெயிருந்து ஆழா வியினர்த்தத்தை “மண்ணுலகில்” இத்தயாதிபாலே யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.-(மண்ணுலகில் முர்கலந்துமால் (பிரிவுகயால்) பூலோகமான விவ்விபூதியிலே முன்னம் * கோவைவ்யாஸிலே பெருப்பேருள ஸம்ஸீலேஷத்தை யுண்டாக்கி ஸர்வேஸ்வரன் விஸ்வேஷிக்கையால், (மாறன்பெண்ணிலே மையாய்) ஆழ்வார் ஆலேயி றுடைய வவஸ்தைப்பயடைந்து, (காதல்பித்தேறி) “என்பெண்கொடிபேறியபித்தேறி” என்றும்படி பக்தியாலே காதல்பித்தேறி, (க) “கூவிடஹோரெ - க்வகிதுத்ப்ரமதே” இத்தயாதிப்படியே சித்தவிப்ர(ஹ)மம் பிறக்க.

(எண்ணிடில்) அந்தப்பித்தேறினப்ரகாசத்தையிருபிக்கில்-அன்றிக் கே, (பித்தேறியெண்ணிடில்) பித்தேறின வாகாசத்தோடே தாம் நிரூபிக்கப்புகில், (முன்போலிமுதலானபொருளைப்பவனாய் நினைந்து) அதாவது - * மண்ணெயிருந்து தொடங்கி, * அயர்க்குமளவும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறமுன் கண்டஸத்ருஸ பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாகவே ப்ரதிபத்திபண்ணி யென்கை. இநெத்தாலே யென்னில்; (மையல்தனின்வீறு - மேல்விழுந் தான்)வ்யாமோஹாதிஸயத்தாலே அவற்றிலே அப்பபி(வி)விவிஷ்ட

அச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கூடு-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ.—வீற்றிருக்குமால் விண்ணில் மிக்கமயல்தன்னை

யாற்றுதற்குத்தன் பெருமைபானதெல்லாம்—தோற்றவந்து

நன்றுகலக்கப்போற்றிநன்குந்து வீறுரைத்தான்

சென்றதுயர்மாறன் தீர்ந்து. (கூடு)

ரானார். இவருடைய வபிரிவேஸாதிரயமிருந்தபடி யென்னென்று ஜீயருக்கும் இதுகண்டு ஸஹிக்கவொண்ணாதபடியாயிற்று.

ஸத்ருஸபதார்த்தங்களும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களுமாவன;- ஸத்ருஸபதார்த்தம் விண், கடல், நாயிது, செந்தி, தண்காற்று, ஒன்றிய திங்கள், நின்றகுன்றம், நன்று பெய்யும்மழை, கூத்தர், நீறுசெவ்வேயிட, திருவுடைமன்னர், உருவுடைவண்ணங்கள், கருவுடைத்தேவில்கள், விரும்பிப்பகவர், கரும்பெருமேகங்கள்; ஸம்பந்திபதார்த்தங்களாவன - நாறுதுழாய், வாமனன்மண், கோமளவான் கன்று; ஸம்பந்திபதார்த்த ஸத்ருஸங்கள் - போமிளநாகம், வாய்த்த குழிலோசை, ஆய்ச்சியர் வெண்ணெய் என்றுவிப (ஹஜி) த்தாயிற்று ஆத்தானருளிச் செய்யும்படி. (கூசு)

பதவுரை.

விண்ணில்

பரமபதத்தில்

வீற்றிருக்கும்

எழுந்தருளியிருக்கிற

மால்

எம்பெருமான்

மிக்கமயல்தன்னை

(ஆழ்வாருடைய) அத்தயந்த வ்யா

மோஹத்தை

ஆற்றுதற்கா

தணிவிக்கைக்காக

தன் பெருமைபானதெல்லாம்

தன்குணவிக்கரஹாதி வைபவங்க

தோற்றவந்து

எல்லாம் ப்ரகாஸிக்க இங்கே

வந்து

நன்று கலக்க

(தம்முடன்) நன்றாகக்கலக்க,

போற்றி நன்கு உகந்து

ஸ்ரீவேஸ்வரனைக்கண்டு வணங்கி

மிகவும் களிப்படைந்தவராய்

மாறன்

ஆழ்வார்

சென்றதுயர் தீர்த்து

நிகழ்ந்த துக்கங்களை ஒழிந்து

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௩௫-பா, வ்யாக்யாநம், அநு

வீறு உரைத்தான்

(உபயவிபூதிபிலும் தாம் வ்யாவ்ரு
த்தான) பெருமையை அநுவிச்
செய்தார். (௩௫)

அவ.—முப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. (வீற்றிருக்குமால்) இதில்—
அப்ராக்ருத விபூதியிலஸாசரணாகாரத்வதக் காட்ட வதுபவித்த
ஹ்ருஷ்டராகிற படியைப் பேசின பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்
செய்கிறார். அதெங்ஙனையென்னில்; * வல்வினேதீர்க்கும் கண்ணை
ன ஸர்வேஸ்வரன், ஸத்ருஸஸம்பந்தி வஸ்துக்களையு மவனாக
வதுஸந்திக்கும்படி பிறந்த விவருடைய பித்து ஸவாஸந
மாகத் தீரும்படி விலக்ஷணஸ்வ ரூபகுண விக்ரஹ விபூஷ
ணயுதபத்ரீ பரிஜநவிபரிஷ்டனாய்க்கொண்டு பரமபதத்திலே வ்யா
வ்ருத்தி தோற்றவிருக்கிறமேன்மையும், லீலா விபூதி நிலுள்ளா
ரெல்லாரையும் ஸ்ருஷ்ட்யநுப்ரவேஸாதிசுளாலே ரக்ஷிக்கிறவள
வன்றிக்கே மதுஷ்யாதிருபேணவந்தவதரித்து ரக்ஷித்துக்கொண்டு
போருகிறபடியையும்இவர்க்குக்காட்டிக்கொடுத்து, ஸர்வேஸ்வரன்
இவரோடேவந்துபூர்ணஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணியருள, அந்தைக்கண்டு
*சூழ்ச்சிசம்பணிமுகிலுக்கு மேல் அங்கே சென்றால் பண்ணுகிறமங்க
ளாஸாஸநத்தை, இங்கேயிருந்து அவனுடைய உபயவிபூத்கையஸ்
வ்யயத்துக்கும் மங்களாசாஸநம்பண்ணி க்ருதக்ருத்யராய், ‘உபய
விபூதியிலுமென்னோடொப்பாரில்லை’ என்றுஹ்ருஷ்டராகிற *வீற்
றிருந்தேமுலகில் தாத்தப்யத்தை யருவிச்செய்கிறார் ‘வீற்றிருக்கு
மால் விண்ணில்’ இத்யாதியாலே யென்கை.

வ்யா;-(விண்ணில்-வீற்றிருக்குமால்) (க) ‘சூலீநஃ காணுநெஹி
யெ வுதவஸிஷ்டாஸ நெஹுஹஃ - ஆலீநஃ காஞ்சநேதிவ்யேஸ
சஸிம்ஹாஸநேப்ரபு:’ (உ) ‘நாஸ்தி ராஜ்யபெலீரெவஹஸீகம்நா
வெஸயத’ - ராமம் ரத்நமயேபிடேவஹஸீதம்ந்யவேஸயத்’ என்
னும், (௩) ‘வஸிவாயஸிஷ்டாநாஸ்தி உபிரணஸஸுவாஸிஸாபரி
வார்யமஹாத்மாநம்மந்தரிணஸமுப:ஸிநே’ என்றும்சொல்லுகிற
படியே * வானக்கோனாய்* விண்ணோர் பெருமானாய் * மையகன்

(க) ௪௪-அ-௪-௨௫.

(உ) ௪௪-அ-௬௬-௫௬,

௬௭

அசு திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ௩௫-பா, வ்யாக்யாநம்.

ஞர் மலர்மேலுறை வாளுமைமார்பனுய் * வீற்றிருந்தேழுலகும்
தனிக்கேரல் செல்லவெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன். (மிக்க
மயல் தன்னை) ஆழ்ந்தாருடைய அழிந்தவ்யாமோஹத்தை
“மயற்பெருங் காதுவென் பேராதற்கென்செய்கேன்வல்வினையேனே”
என்று பெற்றவர்களும் பேசிக்கைவிடும்படியான மிக்கமயல்தன்னை,
(ஆழ்ந்துதற்கா) கைப்பிடித்த தான் இத்தையாற்றுகைக்காக.

(தன் பெருமையான் தெல்லாம் தோற்றவந்து) கீழில் ப்ரம
மெல்லாமாறும்படி “பூவின் மிசை நங்கைக்குமின்பன்,” “தூவியம்
புள்ளுடையானடலாழி யம்மான்றன்னை” என்று பிராட்டியோடும்
நித்பவதித்தரோடும் கூடியிருக்கிற விருப்பையும் “ஞாலத்தார் தமக்
கும் வானத்தவர்க்கும் பெருமானே” “என்று-உபயவிபூதியைஸ்
வ்யயுக்தனாபிருக்கிற படியையும்,” வீவில் ‘சீரன்மலர்க்கண்ணன்
விண்ணோர் பெருமான் றன்னை” என்னும்படி சூனவிக்ரஹாதிவை
லக்ஷணம் முதலான வைபவமெல்லாம் ப்ரகாஸிக்க இங்கேவந்து,
(நன்றுகலக்க) “மேவியின் றுநொழுவார் வினை பேசுகமேவுப்பிரான்”
என்னலாம்படி இவருடனே ஸம்ஸ்லேஷிக்க;

(போற்றிவர்க்குந்து) ஸர்வஸ்வரூபரான ஸர்வேஸ்வரனைக்
கண்டு * போற்றியென்றேகைகளாந்தொழுது மங்களாஸாவனம்
பண்ணி, “வீவில்காலமிசைமாலேகனேத்தி மேவப்பெற்றேன் வீவிவி
ன்பமிகவெல்லை கிகழ்த்தனன் மேவியே” என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்ட
ராய், அந்தப்ரீத்யுத்த(ஐ)தியாலே (வீறுரைத்தான்) “வானக்கோ
னைக்கவிசொல்லவல்லேற்கனிமாறுண்டே” “இனியாவர் நிகரகல்
வானத்தே” என்று-தாம் உபயவிபூதியிலும் வ்யாவ்ருத்தானபடி
யைப்பேசினார். (சென்றதுயர் மாறன் தீர்ந்து) நிவ்ருத்ததுக்கிரா
னவாழ்வார், விஸ்வேஷ்வயஸநமென்னுதல், “வெய்ய நோய்கள்
முழுதும் வியன் நாலத்துவியவே” என்றும், “காற்றின்முன்னம்
கடுகிவினேரோய்கள் கரிபுவே” என்றும் சொல்லுமவைபாதல்,
(சென்றதுயர் - தீர்ந்து - மூறன்-நன்குகந்து வீறுரைத்தான்) நட
ந்து சென்றதுக்கம்மீர்ந்து ஆழ்வாரத்யந்தம் ப்ரீதராய் ப்ரீதிப்புகர்
ஶந்தராலே தம்முடைய பெருமைபைத் தாமே பேசினாராயிற்று.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ந.சு-பா:வ்யாக்யாநம். அள

மூ.-தீர்ப்பாரிலாத மயல்தீரக்கலந்தாமால்
 ஓர்ப்பாதுமின்றி உடல் பிரிய—நேர்க்க
 வறிவழிந் தூற்றுகுமறக் கலங்கப்பேர்கே
 ட்டறிவுபெற்றான் மாறன்சீலம். (ந.சு)

பதவுரை.

தீர்ப்பார் இலாத	தீர்ப்பவர்களில்லாத (ஒருவராலும் தீர்க்கமுடியாத)
மயல்தீர	பெரியகாதல் திரும்படி
கலந்தமால்	கூடின ஸர்வேஸ்வரன்
ஓர்ப்பு ஆதும் இன்றி உடல்	ஆராய்ச்சி சிறிது மில்லாமல் உட
பிரிய	னே பிரிய.
உற்றாரும் அறக்கலங்க	(அதைக்கண்ட தாய் முதலிய) உற
நேர்க்க	நுண்ணிதூங்காட்டில் விசேஷமாக
அறிவு அழிந்து	சைதன்யமழியா
	வினரும் மிகவும் கலங்கக்கிடக்க
பேர்கேட்டு	(எம்பெருமானுடைய). திருநாமங் களை (சுட்டுவிச்சிமுதலானார் சொல்லக்கேட்டு)
மாறன்	ஆழ்வார்
அறிவுபெற்றான்	ஸத்தை பெற்றான்;
சீலம்	இது ஆழ்வாருடைய குணமாயிருந் தது. (ந.சு)

அவ.—முப்பத்தாரும்பாட்டு. (தீர்ப்பாரிலாத) இதில் ப்ரணயிதவ குண விஸிஷ்டவஸ்துவை ப்ரத்யக்ஷமாக வதுபவிக்கப் பெறுமல் ப்ரக்ருதி விக்குதியாய்மோஷித்துக்கிடக்க; ப்ரேமபரவஸார் ப்ரதிக்கிரியைபண்ணத்தேடி அதை ப்ரபுத்த (வாஸ) ஸஹ்ருத்துக்கள் “இது அநதுருபம்” என்றறிந்து அதுருபமான நிதாரத்தையும் தத்பரிஹாரத்தையும் விதிக்கிற பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார்.

அடுத்தவனே வெண்ணிச்; கீழுண்டான வதுபவம் மாநஸாது பவமாந்ரமாய், பாஹ்யகரண யோக்யமல்லாமைப்பாலே தந்தசையை த்தாமழியாதபடி மோஷித்துக்கிடக்க, பரிஸரவர்த்திகளானபரிவர்

அ.அ. திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ஈசு-பா, வ்யாக்யாநம்.

அத்தைக்கலங்கி (க) * ஸ்வ-பாஷேவாஹ் ஸூத்ரி - ஸர்வாதேவாந்ந
மஸ்பந்தியிற் படியேபரிவின்கனத்தாலேபரிஹரிக்கவொருப்பட்ட, இவ
ர்ப்பரக்ருதியறிந்த ஸ்ரீமதரகணிப் ப்ருதிகளானப் படுத்த (ஸூ)ஸு
ஹ்ருத் துக்கள் அத்தைக்கலங்கி உசிதபரிஹாரத்தைவிதித்துச் செல்லு
கிறபடியை; கலந் துபிரிந்ததலைமகனறிவழிவுகண் கெலங்கிப்பரிவின்க
னத்தாலே, தேவதாந்தரபரையாப் ப்ருதிபந்நபாஷிணியானகட்டு விச்
சுபாசுரங்கொண்டு வெறியாட்டாலே பரிஹரிக்கத்தேகிருதாய்மா
ரைநோக்கி, இவன் ப்ரக்ருதியறியுமுயிர்த்தோழியானவன் நோயின்
நிதாந்தை நிரூபணத்தாலே யறிந்தாளாகக்கொண்டு, “க்ருஷ்ண
னடியாக வந்தநோவுக்கு, அவனைக்கொண்டே பரிஹரிக்கும்தொ
ழியநீங்கள் செய்கிறவை பரிஹாரமல்ல, தேவதாந்தரஸ்ப்ரஸத்துக்
கும் தத்ஸம்பந்திஸ்ப்ரஸத்துக்கும் * தேர்ப்பாகளுரான * வண்டு
ராபறிமன்னையாஸ்ரயித்து * மாயன்றமரடி நீறுகொண்டணியுங்
கோள்” என்றுவெறிவிலக்கின பாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிற *
தீர்ப்பாரையாமினியில் தாத்பர்யத்தை “தீர்ப்பாரிலாத மயல்தீரக்
கலந்தமால்” என்று தொடங்கியருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா.— (தீர்ப்பாரிலாதமயல் தீரக்கலந்தமால்) * மண்ணை
யிருந்து துழாவில் * மயற்ப்பெருங்காதலானதுதீர, * வீற்றிருந்
தேமுலகிற்கலந்த ஸர்வேஸ்வரன். (ஓர்ப்பாதுமின்றி யுடன்
பிரிய) பிரிகைக்கு ஹேது நிரூபண மத்யஸ்பமுமாராயமல், பெருக்
காறுவற்றி யடிகுமரபோலவும், அபிஷேகமஹோத்ஸவம் குலைந்த
அரண்ய ப்ரவேசமானுப்போலவும், உடனேபிரிய, (உ) “பேதைநின்
னைப்பிரியேனினி” என்னுதல், (ஈ) “பொருட்கோபிரிவென” என்
னுதல் செய்யாமல், கலந்தகலவி கனவென்னலாம்படி அசங்கித
மாகவகல, (நேர்க்கவறிவழிந்து) (ச) “ஸூத்ருவொருநூலுநித
சத்ருக்கோந்தரஸ்தித” என்னும்படி பரதாழ்வான் நின்றப்போ
லே சில்லாமோஹித்தாப்போலே மோஹித்து, நேர்க்கவறிவழிகை
யாவது- * மண்ணையிருந்து துழாவிற் காட்டிலு மறிவுகலங்கி, அங்கு-
காணவும் கேட்கவும் பேசவும் பின்செல்லவும் கூமையாயிருந்தாள்,
இங்கு * குவளைத்தடங்கண்ணும் கோவைச்செவ்வாயும்பயந்து
(க) ர-அ-உ-ஓஉ. (உ) தி-மொ-கூ-ந-ந. (ஈ) தி-வி-கக. (ச) ரா-அ-அஎ.ச.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி நகூ-பா, வ்யாக்யானம், அகூ

* மதியெல்லாமுள்கலங்கி மயங்கிபிறே கிடக்கிறது. (உற்றுநு மறக்கலங்கி) (க) “யெதூராஜஸ்ய ஸுஹுஜஸ்ய வெ-தே உஹு வெதஸு - யே தூராமஸ்பஸுஹ்ருதஸ்ஸர்வேதே மூட்சேதஸி” என்னும்படி, அத்தைக்கண்ட அன்னையரும் தோழியரும் தொடக் கமானாரும் மிகவுழறிவுகலங்கிக்கிடக்க, ஸ்ரீகௌஸல்யையாரைப் போலே மங்களாஸாஸகபரையானமாதா, (உ) “ஸவ-பாநேவாநுஜஸ்ய திராஜஸ்ய யெ-யஸுஸிந-ஸர்வாந்தேவாந்மஸ்யஸதி ராமஸ்யா ர்த்தேயஸஸ்விந” என்னும்படியே எத்தையாகிலும்செய்துஇவளை மீட்கத்தேட,

அவ்வளவிலே தேவதாந்தரபரையாயிருப்பாளொரு கட்டு விச்சி அதுக்குப்பரிஹாரமாகச்சொல்லுகிற*ஆடும் சுள்ளுமிறைச்சி யும் கருஞ்சோறும் செஞ்சோறுமாகிற நிர்த்தயத்ரவ்யங்குளாலே * இளந்தெய்வத்துக்கிழைத்தாடும் நிஹீந்தைகளைக்கண்டு இவள் ப்ரக்ருதியறியு முயிர்த்தோழியானவள் அத்தைநிஷேதித்து“தேர்ப் பாகனாற்கிவள் சிந்தைதுழாய்த்திசைக்கின்றதே” என்று-நோய்க்கு நிதா(கா)ந்தையும், அதுக்குப்பரிஹாரமாக*சங்குசங்குரமென்றிசை ச்சுமப்படியையும், * மாயப்பிரான் கழல் வாழ்த்துதலையும், * பெருந் தேவன்பேர்சொல்லும்படியையும், ‘கனிமட்டபிரான் திருநாமத் தால் தவளப்பொடிக்கொண்டு நீரிட்டிடுமின்” என்றும், ‘மாயன் மமரடி நீறுகொண்டணிப முயலில்” என்றும், ‘வணங்கீர்கள் மா யப்பிரான்மமர் வேதம்வல்லாரை” என்றும், ‘வேதம்வல்லார்களைக் கொண்டு” என்றும், ‘ஊழ்மையில் கண்ணபிரான் கழல் வாழ்த்து மின்” என்றும், ‘வண்டுவராபதிமன்னையேத்துமின்” என்றும் சொன்னபடியைக்கேட்டு, * தொழுதாடித் தூமணிவண்ணனுக் காட்செய்து றேய்தீர்ந்த ப்ரகாரத்தை - பேர்கேட்டறிவுபெற்று னென்கிறது. (மாறன்சீலம்) ஆழ்வார் ஸ்வபாவமிதுவாயிற்று. (உ) * செவிக்கினுத கீர்த்தியைக் கேட்டு ஸத்தயா பாத(வாய்)கபாக வுந், (ச) ‘செவிக்கின்பமாவதுவும் செங்கண்மால் நாமம்” என் கிற (ரு) * கேசவன் கீர்த்தியைக்கேட்டு ஸத்தை பெறவுமாயிறே யிருப்பது.

(நகூ)

(க) ரா-அ-சக-உ௦.

(உ) ரா-அ-உ-ருஉ,

(ந) தி-ச-கக.

(ச) ச-திருவ-கக.

(ரு) தி-வாய்-எ-ரு-க

புது திருவாய்மொழி நூற்றாண்டு ௩௭-பா, வயாக்கியாரும்.

மு.—சீலமிகுகண்ணன் திருநாமத்தாலுணர்ந்து
மேலவன் தன்மேனிகண்டு மேவுதற்கு—சால
வருந்திரவும்பகலு மாறாமற்குப்பிட்டு
இருந்தனனே தென்குருகரேறு.

(௩௭)

பதவுரை.

தென்குருகர் ஏறு	திருநகரிக்குத் தலைவரான ஆழ்வார்,
சீலம் மிகுகண்ணன்	மிகுந்த கல்யாணகுணங்களை யுடைய
	யானை கண்ணபிரானுடைய
திருநாமத்தால்	திருநாமத்தினால்
உணர்ந்து	மோஹம் நீங்கித்தெளிவுபெற்று
மேல்	தெளிந்தபிறகு
அவன் தன்மேனிகண்டு மேவு	அவனுடைய ஹீனஹத்தைக்கண்டு
தற்கு	கிட்டி அதுபவிப்பதற்கு
சாலவருந்தி	மிகவும் வருத்தப்பட்டு
இரவும் பகலும்	அஹோராத்திரமும்
மாறாமல் கூப்பிட்டிருந்தனன்	இடைவிடாமல் கூவிக்கொண்டிருந்தார்.

(௩௭)

அவ.—முப்பத்தேழாம்பாட்டு. (சீலமிகுகண்ணன்) இதில் - திருநாமத்தாலுணர்ந்தவர் நாமியான நாராயணனை யநுபவிக்கப் பெறுமையாலே அதிபாலாபமாய் ப்ரலாபிக்கிற பாசுரத்தை யறுவ தித்தாநரிச்செய்கிறார். அதெங்கனையென்னில்; கீழ் (க) “வமெஷ-ணஸீஃ ப்ரகிஸஜீ ஸஷி- - வர்ஷேணபீஜம் ப்ரதிஸஞ்ஜஹர்ஷ” என்னுமாபோலே, தோழிகொன்ன ம்ருதஸஞ்ஜீவிநியான திருநாமப்ரஸங்கமே ஸிஸிரோபசாரமாக வாஸ்வஸ்தராயுணர்ந்த வந்தாரம், பிறந்தவுணர்த்திபேற்றுக் குடலன்றிக்கே க்லேஸாநுஸந்தாநத்துக்குடலாய் உத்தாலே நோவுபட்டு; ஆபத்ஸகனாய், தந்தி தாந பரிஹாரங்களை யுள்ளபடி யறியும் ஸர்வஜ்ஞனாய், கார்யம் செய்கைக்குறுப்பான வுறையுமுடையனுயிருக்கிறவன் ரக்ஷியா தொழிகையாலே ஆர்த்தி நிரம்பினகடல் கையெடுத்துக் கூப்பிடுமாபோலே, “அவனைக்காணவேணும்” என்று கேட்டாரடைய

(௧) ௩௩-௪௪-௨௬௬.

நீர்ப், ண்டமாம்படி கூப்படுகிற * சிலமில்லாச்சிறிய ணிலர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார். " சில மிருகண்ணன் திருநாமத்தா ளுணர்ந்து " இய்யாதிபாலேயென்கை.

வ்யா.—(சிலமிசூதண்ணன் திருநாமத்தாலுணர்ந்து) ப்ரணமி
 ிக்கோடேகலந்த ஸீலாதிசயத்தையுடைய க்ருஷ்ணன் திருநாமத்
 தை “வண்ணிவராபதிமன்னன்” என்று தேதாழி சொல்லக்கேட்டு
 மோஹத்தெளிந்து, (மேலவன்றன்மேனிகண்டு மேவுதற்கு) உணர்
 ந்தவநத்தாம் அவன் விக்ரஹத்தைக் கண்டுவிட்ட யதூபனிக்கைக்கு.
 அதாவது—“கோலமேனிகாண்” என்றும், “என்கண்காண்” என்
 னும், “பாவிபேன்காணவந்து” என்றும், “உன்றோள்களநாங்குந்
 கண்டிட” என்றும், “உன்னேக்காண்பான்” என்றும், “நாலின்
 னைக்கண்டுகொண்டே” என்றும், “கண்டுக்கொண்டி” என்றும்,
 “எங்குக்காண்பன்” என்றும், “தக்களுணக்கண்களாலேகண்டு
 தழுவவனே” என்று மிபபடி பத்துமபத்தாக வபேக்ஷித்து.

(சாலவருந்தி) மிகவும்வருந்தி. அதாவது - “நாராயண” என்றும், “கூவிக்கூவி” என்றும், “வையங்கொண்ட வாமனுவீர” என்றும், “தாமோதர” என்றும், “ஆணிசெம்பொன்மேனி யெந்தாய்” என்றும், “அப்பனையடலாழியானே” என்றும், “நீக்கமின்றியெங்கும் நின்றாய்” என்றும், “நதும்துழாயின் கண்ணிபம்மா” என்றும், “வண்ணிதழாயின் கண்ணிவேந்தே” என்றும், “சக்கரத்தண்ணிலே” என்றுமிப்படி பஹுபட்சகாரமாகப் ப்ரயாஸப் பட்டு, (க) “ஹாராஜ ஹரஹ் ஸ்ரீ ஹாராம் ஹரலக்ஷ்மண” என்றும் (உ) “நவெவவபேவ்விராராகுஜீதாசு - நசைவதேவ்விராராம் கூஜிதாத்” என்னுமாபோலே (இரவும் பகலும் மாறாமல்கூப்பிட்டு நுந்தனனை தென்குருகூரேறு) “காலந்தோறும்” என்றும், “நள்ளிராவும் நன்பகலும் நானிருந்தோலமிட்டால்” என்றும், “கூவிக்கூவி நெஞ்சருகி” என்றும், “சக்கரத்தண்ணிலெயன்று தாழ்ந்து” என்றுமிப்படி திவாராத்ரவிபாக (ஹம்) மறஸர்வகாலத்தி லுங்கூட்டிடோவாமலிருந்தாராழ்வார்; இதென்னாகப்புகுகிறதோ வென்று இவர் நெஞ்சருகி நோவுப்பட்டிருக்கிறார். (தென்குரு

கூஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூஅ-பா, வ்யாக்பாரம்.

மூ.—ஏறுதிருவுடைய வீசனுகப்புக்கு

வேறுபடிவென்னுடைமை மிக்கவுயிர் —தேறுங்கால்
என்றனக்கும் வேண்டா வெனுமர னன்றானை நெஞ்சே
நந்தமக்குப்பேருகநண்ணு. (கூஅ)

கூரேறு—இருந்தனனே) “இனித்திருநகரியிலாழ்வார் ப்ராதாந்ய
மெங்ஙனே நடக்கக்கடவதோ” என்று ஸங்கிக்கும்படியா யிருக்
கிறது. (கூஎ)

பதவுரை.

ஏறு திருஉடைய

தன் திருமார்வில் ஏறப்பெற்ற பெரி

ய பிராட்டியாரை யுடையன

சசன்

ஸர்வேஸ்வரனுடைய

உகப்புக்கு வேறுபடிவ்

திருவுள்ள வுகப்புக்கு (உறுப்பாக
மல்) வேறுபட்டால்

என் உடைமை

என் ஆபரணதிகளும்

மிக்க உயிர்

இவற்றினும் உயர்ந்த ஆத்மாவும்,

தேறுங்கால்

ஆராயுமிடத்தில்

என்றனக்கும் வேண்டா எனும் எனக்கும் வேண்டிய தில்லையென்று
வெறுத்துரைத்த

மாரன்

ஆழ்வாருடைய

தானை

திருவடிகளை

நெஞ்சே

மனமே!

நந்தமக்கு

நமக்கு

பேறு ஆகநண்ணு

ப்ராப்யமாக விரும்பு. (கூஅ)

அவ.—முப்பத்தெட்டாம்பாட்டு. (ஏறுதிருவுடையவீசன்)
இதில்-இவ்வாற்றுகைக்கு உதவாமையாலே அவனுக்கு உறுப்பல்லாத
வரத்தா த்மீயங்களில்தாம் நசையற்றபடியைப்பேசினபாசுரத்தாலே
யருளிச்செய்கிறார். அநெங்ஙனையென்னில்; கீழ் * சீலமில்லாச்
சிறியனில் ஓலமிட்டழைத்த விடத்திலும் வந்து முகங்காட்டக்
காணாமையாலே, “ப்ராப்தனாய் சீலவானாய் வீரோதி நிரஸநஸம்
த்தனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் இத்தசையில் முகங்காட்டாமைக்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூஅ-பா, வ்யாக்யாரம். கூஉ

கடி இத்தலைபை வேண்டாதொழிகையிறே, அவனுக்கு வேண்டாத வென்னுத்தமீயங்களுலெனக்கொரு கார்யமில்லை” என்று அவற்றில் நசையற்றபடியை அந்யா, தேசத்தாலேயருளிச்செய்கிற * ஏறாருமிறையோ னிலர்த்தத்தை “ஏறுதிருவுடைய விசனுகப் புக்கு” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிறுரென்கை.

வ்யா.--(ஏறுதிருவுடையவிசன்) பிராட்டி ஏகாயநையாகையாலே (க) “நவ்விஜிவிவெகந- நவ்விஜிவிவெகந” இத்தபாதிபாலே- அத்தலைக்குறுப்பல்லாத வாத்மாத்மீயங்களில் நசையற்றபடிசென் னுன்; இவர் மிதநாயநாகையாலே “திருமகளும் கூறாருந்தனி யுடம்பன்” என்றும், “மலர்மாதருறைமார்பன்” என்றும், “பட நாகத்தனைக்கிடந்த பருவரைத்தேள் பரம்புருடன்” என்றும் -- இப்படி ஸ்ரியப்பதியாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய வகப்புக்குப் புறத்தியான மாமைமுதலான வுடைமையோடு உயிரோடுவாசியற வேண்டாவென்கிறார்.

ஏறுதிருவுடைய விசனென்று - ஸ்ரியப்பதித்வத்தால் வந்த ஸர்வேஸ்வரத்வம் சொல்லுகிறது. (ஏறுதிரு) (உ) பெயரென் வகிஷ்ணுவெனரோ - யெயளவகிஷ்ணுதலம்ஹரோ” என்று - ஆருட ஸ்ரீகளிறே. எவம்விதனுவனுடைய (உகப்புக்குவேறுபட்ட) அதாவது-சந்தருஸும தாம்பூலாதிகளைப்போலே அவனுக்கஷ்ட விதியோகார்ஹமாயிருக்கையன்றிக்கே ஸ்வார்த்தத்தைக் குறுப் பாயிருக்குமாகில். அத்தையாயிற்று (ந) “தவஸேஷ்விலவஃஷி வ்விவ-குத்தி - தவஸேஷத்வ விபவாத்பவஹிப்பூதம்” என்றது.

(என்னுடைமை) அதாவது - “மணிமாமை, மடநெஞ்சால், நிறைவினால், தளிர்நிறத்தால், அறிவினால், கிளரொளியால், வரி வளையால், மேகலையால், உடம்பினால்” என்று-ஆத்மாத்மீயங்களாயுள்ளவை, (மிக்ஷுபிர்) இவற்றில் விலக்கணமாய் ஜ்ஞாநானந்த ஸ்வரூபமாய் பகவச்சேஷமாய், புரிசைதரும் ஸ்ரீகௌஸ்தபம்போலே எம்பெருமானுக்கு போக்யமாயிருப்பதொரு ஆத்மஸ்வரூபமென்று. (தேறுங்கால்) பரப்ரீதவிஷயமாயிருக்கிற வாகாரத்தை நன்றாகத்தெளியுங்கால். (ச) “நாரணன்றன் வாடாதமலரடிக் கீழ்

(ச) ரா-ஸு-உக-டு. (உ) வி-பு-க-க-க-டு (உ) ஸ்தோ-ர(ச)தி-வாய்-க-ச-க

௯௪ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி நகை-பா, வ்யாக்யானம்.

மூ — நண்ணுதுமாலடியை நானிலத்தே வல்வினையால்
எண்ணுராத் துன்பமுறுமில்வுமிகள் — தண்ணிமையைக்
கண்டிருக்கமாட்டாமற் கண்கலங்குமாறனருள்
உண்டுகமக்குற்றவனை யொன்று. (நக)

வையக்கவே வகுக்கின்று” என்றும், “தனக்கேயாக வெனைக்
கொள்ளுமீதே” என்றும், (க) “உன்றன்றிருவுள்ளமிடர் கெடுந்
தோறும்” என்று மப்படித்தெளியவாராய்ந்தால் அத்தலைக்குறுப்
பாசியிருக்கவேணும்; இப்படியன்றிக்கே வேறுபட்டதாகில்.
ஸ்வார்த்தத்தைக்குறுப்பாகில். (என்றனக்கும் வேண்டா) பரதந்
தானுன வெனக்குத்தானும் வேண்டா. (எனு மாறன்றனை நெஞ்
சேகந்தமக்குப் பேறாகண்ணு) என்றிப்படியருளிசெய்யு மாழ்
வார் திருவடிசை, நெஞ்சே! நமக்கு ப்ராப்யமாமபடியடை, நமக்கு
இந்திரபந்தங்களொன்றும் வேண்டா, ஆழ்வார் திருவடிகளே
ப்ராப்யமென்று ப்ராபி. (நஅ)

பதவுரை.

மால்அடியை	எம்பெருமான் திருவடியை
நண்ணுது	ஆஸ்ரயிபாமல்
நானிலத்தே	இப்பூலோகத்தில்
வல்வினையால்	க்ரூரமான பாபகர்மங்களாலே
என்னுராத் துன்பம் உறும்	அளவற்ற துக்கத்தை அநுபவிக்கிற
இவ்வுமிகள்	இவ்வாத்மாக்களுடைய
தண்ணிமையை	தாழ்வை
கண்டு இருக்கமாட்டாமல்	கண்டு ஆறியிருக்கமாட்டாமல்
கண்கலங்கும்	திருக்கண்களும் (திருவுள்ளமும்)
	கலங்கியருளின
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
அருள்	க்ருபையானது
நமக்கு உற்றதுணை ஒன்று	நமக்கு அடுத்ததொரு துணையாயி
உள்ளது	ராநின்றது. (நக)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி நக-பா, வ்யாக்யானம், ௧௫

அவ. — முப்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (நண்ணுதுமாலடியை) இதில் ஸம்ஸாரிகளுடைய வந்தத்தத்தைக்கண்டு வெறுத்தபாசரத்தை யறுவதத்தருளிச் செய்கிறார்.

அதெவ்வனையென்னில்; கீழ் ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்ற விடத்திலும், அவைபேரக்காணுமையாலே விடவாய்வுநாதிபயமித்து ‘தம்மிழவுக்குட்படாருண்டோ’ என்று ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தவிடத்தில் அவர்கள் பகவத்விஷயத்தைக் கற்கடைக்கொண்டு இதரவிஷயங்களினுடைய லாபாலாபங்களே பேசுமிடவுமாய் நோவுபடுகிறபடியைக்கண்டு அதுபொறுக்கமாட்டாமல் ஸர்வேஸ்வரனைப்பார்த்து ‘ரக்ஷகனானீ புளனாயிருக்க இவைநோவுபடுகை போருமோபிரானே’ என்று விஷண்ணராய், ‘இவர்கள் நோவைப் போக்குதல், இதுகண்டு பொறுக்கமாட்டாதவென்னை முடித்தல் செய்தருளவேணும்’ என்ன ‘இவர்களுக்கிச்சையில்லாமையாலே உம்மோபாதிநாமும் நொந்து காணுமிருக்கிறது’ என்ன, ‘ஆனால் இவர்கள் நடுவில் நின்ற மென்னை வாங்கவேணும்’ என்ன, இவர்க்கு ஸந்திரும்படி, பிராட்டியுக் தானுமாகத் திருநாட்டிலே யிருக்கிற விருப்பை அவன் காட்டிக்கொடுக்க, அதைக்கண்டபலித்து க்ருதார்த்தராகித * நண்ணுதார் முறுவலிப்ப விலர்த்தத்தை ‘நண்ணுது மாலடியை’ இய்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறார் என்கை.

வ்யா. — (நண்ணுதுமாலடியை) ஆபிரிதவ்யாமுத்த(யு)னாஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை யாஸ்ரயியாமல். ஆத்மாத்மீயங்களிலும் தாம் நசையற்ற விடத்திலும் அவனைக்கிட்டப்பெறாமல், ஸம்ஸாரிகளில் தம்மிழவுக்குட்படாருண்டோவென்று பார்த்து நானிலத்தே வல்வினையாலியாதியாலே வெறுத்தருளிச்செய்கிறாரென்கிறார். (நானிலத்தே) நாலுவகைப்பட்ட பூமியிலே. அதாவது - குறிஞ்சி நிலமான திருமலைகளிலும், முல்லைநிலமான திருக்கோட்டியூர் திருமோகூர் தொடக்கமான ஸ்தலங்களிலும், மருதநிலமாகோயில் பெருமாள்கோயில் தொடக்கமான ஸ்தலங்களிலும், நெய்தல் நிலமான திருவல்லிக்கேணி திருப்புல்லாணி திருவல்லவாழ் திருவண்வண்டிர் தொடக்கமான ஸ்தலங்களிலும், ஸுலபனாயிதே அவ

கூள் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி நூ-பா, வ்யாக்யாநம்.

னிருப்பது; அந்தளையையே ஹேதுவாக அவன் திருவடிகளை
 உபாஸ்யமாதே. (நானிலத்தேவல்வினையாலெண்ணாத் துன்ப
 முறுமிவ்வுயிர்கள்) இப்படி விலக்ஷணமான பூமியிலே பகவதாஸ்
 ரயணம்பண்ணி உஜ்ஜீனியாமல் (க) ‘மேலேத்தாம் வாழ்த்தாதிருப்ப
 திதவன்றே மேலேத்தாம் சீசய்யும்வினை’ என்னும்படி பரபல
 கர்பங்களாலே அஸங்க்யாதமான துகத்தை மிகவுமடைந்து போ
 னாகிறவின்வாதமாக்கள். (உ) ‘நநூனுஜித சூடிதெநூநூனுலு
 டிதெநாவொள! சூதெநாநாவவாயுநெடுநூவுராஜீவிதகூயடி -
 நந்தநத்புதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதேரவொள! ஆத்மநோநாவ
 புத்பந்தே மதுஷ்பாஜீவிதகூயம்’ என்னும்படி. (3)

(தண்ணிமையைக் கண்டிருக்கமாட்டாமல்) இவர்களார்த்
 தத்தைக் கண்டாற்றமாட்டாமல். அதாவது-“எண்ணாத் துயர்
 வினைக்குமிவை யென்னவுலகியற்கை” “ஏமாறிக்கிடந்தலற்றுமி
 வைபென்னவுலகியற்கை” “கண்டாற்றேனுலகியற்கை” “தமமுடு
 மிவை யென்னவுலகியற்கை” “ஈங்கிதன்மேல் வென்னரகமிவையெ
 ன்னவுலகியற்கை” “அறப்பொருளையநிந்தோராரிவை யென்னவுல
 கியற்கை” “கொடுவுலகங்காட்டேலே” இத்தாதிக்களாலே இதின் கொ
 டுமையைப் பலகாலுமருளிச்செய்து. (கண்கலங்குமாறன்) திருக்
 கண்காநர் திருவுள்ளமும் கலங்கிப்பொருமாழ்வார். அதாவது -
 “கூயேகொள்ளடியேனைக் கொடுவுலகங்காட்டேலே” “வாங்கெனை”
 “கூட்டரியதிருவடிக்களெஞ்ஞான்று கூட்டுதியே” என்றுகூப்பிட்ட
 பின்பு, எம்பெருமானாலே “கூட்டரியதிருவடிக்கட்கூட்டினை”
 “அடைந்தேனுன்றிருவடியே” என்னும்: டிஸமாஹிதராய், ஸம்
 னாரிகள் நோவுக்குநொத்தருளிச்செய்தவாழ்வார். (அருளுண்டு
 நமக்குற்றதுணையொன்று) இப்படி ஈஸ்வரனுங்கூடக்கைவிட்ட
 ஸம்ஸாரிகளையும்கப்பட விடமாட்டாமல் ஈஸ்வரனோடே மன்றாடு
 மாழ்வாருடையவருள், அந்தரங்கமான ரகக்ஷயாக நமக்கொன்று
 ண்டி, வேறொரு ரகக்ஷகாரந்தரந்தேதடேவண்டா, தானேரகக்ஷமாயிருக்
 கும். (ங) “அருள் கொண்டாயிரமின்றமிழ்ப்பாடினானருள் கண்ட
 றிவ்வுலகினில் மிக்கந்த” என்னக்கடவதிறே. (ஙகூ)

(க) பெரி-அ-கச (உ, ரா-அ-க00-உச (ங)கண்ணி-அ.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சம்-பா, வ்யாக்யாநம். கூள்

மூ-ஒன்றுமிலைத்தே விவ்வுலகம் படைத்தாமல்

அன்றியெனவாருமறியவே—நன்றாக

மூதலித்துப்பேசியருள் மொய்ம்மகிழோன்றாடொழிவே

காதலிக்கு மென்னுடையகை.

(சம்)

பதவுரை.

இவ்வுலகம்படைத்த

இந்தலோகங்களை ஸ்ருஷ்டித்த

மால் அன்றி

ஸர்வேஸ்வரானல்லாமல்

தேவனுள்ளும் இலை என

வேறுதெய்வ மொன்று மில்லை

யென்று

ஆரும்அறிய

யாவருமுணரும்படி

நன்றாகமூதலித்து

நன்றாய் கிருதித்து

பேசியருள்

அருளிச்செய்த

மொய்மகிழோன்

பெருமையுள்ள வகுளா பரணருடை

ய

தாள்தொழிவே

திருவடிகளை நோக்கி அஞ்ஜலி செய்

வதன்பொருட்டே

என்னுடையகை

என்கைகள்

காதலிக்கும்

ஆசைப்படும்.

(சம்)

அவஃகாற்பதாம்பாட்டு. (ஒன்றுமிலைத்தேவு) இதில் - ஸம்ஸாரி ஸர்வரணத்துக்கு உபபாக அர்ச்சாவகாரே பரத்வத்தையருளிச்செய்த பாகரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதென்றனையென்னில்; * நண்ணுதாரில்-ஈஸ்வரனுங்கூட “திருத்தவொருபுணைது” என்று கைவிட்ட ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்தவொருப்பட்டுப் ப்மாணந் காலிலகூணமாய் நித்ய நிர்ந்தோஷமான வேதாந்தவாழ்வுமாளும், ஸந்தம்ஸர்பாயங்களாலும், இதிறாணயதெய்வமான ஜகந்நிகரானுதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலும், ஸம்ஸாரபிஜ்ஞான தேவதார்த்தபரத்வ ப்ரதிபத்தியை அடியறுத்து, “ஸ்ரியபதியாஸநாராயணே ஜகத்காரணபூதன்” என்று திருடதாமாகவுபபாட்டுது, இப்படி ஸர்வஸ்மாத்தபரானுனிவன் “அரியன்” என்றுகைவாழ்வேண்டாதபடி திருநகரியிலேவந்து ஸந்திஹிதனானபின்பு அபிஷே

கூறு திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௪௦-பா, வ்யாக்யாநம்.

யாஸ்ரயியுக்கோனென்று பரோபதேஸு ப்ரவ்ருத்தராகிற-*ஒன்றுந்
தேவிலர்த்தத்தை “ஒன் றுமிலைபதேவு” என்றுதொடங்கி யருளிச்
செய்கிறுரென்கை.

வ்யா.-(ஒன் றுமிலைத்தேவிற்பாதி) (இவ்வுலகம்படைத்தமாலன்
றி - தேவு - ஒன் றுமிலை - என) ஸர்வஸ்வஷ்டாவான ஸர்வேஸ்வர
னையொழிய, கார்ப்பூரில் காரணத்வந்தால் வந்தபுகரையுடைய
வர்களொருவருமில்லையென்று அதாவது-“ஒன்றுந்தேவும்” என்று
தொடங்கி, “காஸ்முக்ஸ்வரன்” ஐ தேவருலகோடுயிர் படைத்தான்.
ஆதிப்பிரான் கித்கமற்றெத்தெய்வம் காந்திர” என்றும், “நாடிநீர்
வணக்குந்தெய்வமுமும்மையு முன்படைத்தான்வீடிஸ்சீர்புகழாதிப்
பிரான்” என்றமருளிச்செய்த காரணக்வ ப்ரயுக்தமான சந்தைக
ளைக்கடாக்ஷித்தபடியென்கை. (ஆநுமதியிலேவன்றாக மூதவித்துப்
பேசியருள்) அதாவது - எத்தனையேனும் கல்வியில்லாத ஸ்த்ரீபால
ருமறியும்படி; (க) “கூஷ்புரெய்யனு - த்வமப்ரமேயஸ்ச” (உ) “தடி
ஸ்பைரொயாநாஸுஜ்வகரகரயாநேதமஸி பரமோதாதாஸங்க
சக்ரகதாதா” என்று தாராங்கதிகளறியும்படியானுப்போலே,
“பாந்ததெய்வமும்” என்றுதொடங்கி “கண்டுத்தெவியகில்லீர்”
என்று-“பேசுகின்ற சிவனுக்கும்” என்றுதொடங்கி “கபாலகண்மோ
க்கத்துக்கண்டு கொண்மிர்” என்றும், “இலிங்கத்திட்ட புராணத்
திரும்” என்றுதொடங்கி “பொலிந்து நின்றபிரான்கண்டிர்” என்
றும், “பொற்றிமற்றொர் தெய்வம்” என்று தொடங்கி “ஆற்றவல்
லவன் மாயங்கண்டிர்” என்றும், “ஓடியோடிப்பலபிறப்பும்பிறந்து”
என்றுதொடங்கி “பல்படிகால் வழியேறிக்கண்டிர்” என்றும்,
“புச்சுடிமையினால் - சக்கிரானுமன்றுயக்கொண்டது நாராயண
னருளே” என்றும், “விளம்புமாறுசமயமும்” என்றுதுடங்கி
“உளங்கொள் றானத்துவையின்” என்றும், “உறுவதாவது -
நிள்குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே” என்றும் - பேசுகின்றதேவதா
லுஞ்ஞாந உலகத்தினாபேகூத்வாதிகளையும், * இலிங்கத்துவிளம்பும்
பாற்றயகுச்சுநுஷ்டமத நமோகிஷ்டதையையும் சொல்லி, “ஓடி-கண்
டிர்” “கண்டுத்தெவியகில்லீர்” “அறிந்தோடுமின்” “ஆட்செய்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சக-பா, வ்யாக்யாநம். ௯௯

மூ.—கையாரும் சக்கரத்தோன் காதலிற்றிக்கே யிருக்கப்
பொய்யாகப்பேசும் புறனுரைக்கு—மெய்யான
பேற்றையுபகரித்த பேரருளின் னன்மமனைப்
போற்றினனே மாறன் பொலிந்து. (சக)

வதே - உறுவதாவது ” என்றுணர்த்தியூர்வகமாக வாஸ்ரபணம்
ருசிக்கும்படி யருளிச்செய்தவையென்கை.

(மூதலித்துப்பேசியருள் மொய்ம்மகிழோன்) அதாவது-இனிபர
த்வ விஷயமாகப்பேரோபதேஸம்பண்ண வேண்டாதபடி நன்றாகவே
சேதநர் திருந்தும்படி “திருக்குருகூரதனுள் நின்றவாதிப்பிரான்”
“அதனுட்பரன்” “அதனுளிசன்” “அதனுட்பொலிந்துகின்ற
பிரான்” “அதனுளாடுபுட்கொடியாதிழூர்த்தி” என்று - அர்ச்சாவ
தாரத்திலே பரத்வத்தை யுபதேசிக்கையாலே, பரத்வ விஷயஸ்ந்
கைதீர்த்து திருந்தக்கண்டு, சாந்தினவழிகை திருமகிழ் மாலைபும்
ஸம்ருத்த(ஐ)மாய், அதுவேநிஞபகமாம்படியான வாழ்வாரென்கை.
“நாட்கமழ் மகிழ்மாலைமார்பினன் மாறன் சடகோபன்” என்றத்
தைப்பின் சென்றபடி.

(மூதலித்துப்பேசியருள் மொய்ம்மகிழோன் தான் தொழுவே
காதலிக்குமென்னுடையகை) எம்பெருமான் திருவடிகளுக்காட்
சேர்த்தருளுகையாலே பகவத்தைக்கர்யா(கி)தபீதனா உம்ருதமய
தடகாவகாஹந ஸுப்ரஸந்நாதம் ஸ்வரூபகாதர கிரதிஸய ஸுக
ந்தவிசஸந்தேகஸரமாலாலங்கிருத வகஸ்தலரான வாழ்வார் திரு
வடிகளை (க) “வகஸுஹமிராகம் பீரஜிதஹி யுமலம் பூணரோசி
ஜெயபா-வகுளா பிராமம்ஸ்ரீமத்தங்கிரியுகளம்பரணமாமிழூர்த்தா”
என்று பஜிக்கையிலே பத்திபண்ணாநின்றன வென்னுடைய ஹஸ்த
ங்களானவ. கத்தலிக்கை - கௌதுஹலிக்கை யாகவுமாம்.
* முடியுனையில் கரணங்காரின்படியாயிற்று, தம் கரணங்கள்
* குருகூர்நம்பிமொய்கழல்களிலே காதலிக்கும்படியு மென்கிறார்.
இத்தால் - பேரோபதேசம்பண்ணி யுஜ்ஜீவிப்பிக்கு மாழ்வார் திரு
வடிகளிலே பற்ற வடுப்பதென்றதாயிற்று. (சௌ)

பதவுரை.

கையாரும் சக்கரத்தோன் திருக்கை நிறையும்படி திருவாய்
பைத் தரித்ததுவே நிஞபகமான
எம்பெருமான்,

௪௦௦ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சுக-பா, வ்யாக்யாரம்.

சாதல் இன்றிக்கே இருக்க	(தன்விஷயத்தில் ஆழ்வார்க்கு) பக்
	தியில்லாமலே யிருக்க
பொய்யாகப்பேசும்	கபடமாகப்பேசுகின்ற
புறனுரைக்கு	வஞ்சகவார்த்தைகளுக்கு
மெய்யானபேற்றை	ஸத்யமான புருஷார்த்தத்தை
உபகரித்த	உதவிசெய்தற்கீடான
பேர்அருளின் தன்மைதனை	மஹாகருணையின் நிலைமையை
மாறன்	ஆழ்வார்
பொவிந்து	விளங்கிதின்று
போற்றினன்	அருளிச்செய்தார், (சுக)

ஆவ, —நாற்பத்தோராரம்பாட்டு. (கையாரும்) இதில் - ஸம்ஸாரிகளையும் திருத்தும்படியாக ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணின நிர்ஜேஹுனாக விஷயீகாரத்திலே வித்த(ஐ)ராகிற பாகுரத்தை யருவதித்தருநிச்செய்கிறார். அடுத்தங்ஙனே பென்னில்; ஸ்வப்ராப்தி ஸாதகங்களிலிறங்காமல் துர்விஷயங்களிலேமண்டி இவ்வநர்த்தத்தை யுணரவுமறியாதே அத்தயந்தமுபேக்ஷ்யனாய் ஸம்ஸாரிகளில்நயதமனை வென்னை, இவைபொன்றும் பாராமல் நிர்ஜேஹுகமாக வங்கேகரித்துத் தன்திருவடிகளிலே ஸேஷத்வத்தையுமறிவித்துக்கைங்கர்யத்தாலல்லது செல்லாதபடிபண்ணிப்பிறரையும் திருத்தும்படியான சதிரையுமுண்டாக்கி, என்பக்கலிலே வ்யாமுக்த(ஐ)னாயென்னோடே வந்து கலந்தானென்று ப்ரீதராகிற*கையார் சக்கரத்தினர்த்தத்தை, 'கையாரும்சக்கரத்தோன்' என்றுதொடங்கியருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(கையாரும்) 'கையார் சக்கரத்தென் கருமாணிக்கமே' என்றுதொடங்கி 'விதிவாய்க்கின்னு காப்பாரார்' என்னுமளவும் கடாக்கித்தருளிச்செய்தபடி, (கையாரும் சக்கரத்தோன்) திருக்கை நிறையும்படி திருவாழியை தய்ரித்ததுவேநிரூபகமானவன். (காதலின்றிக்கே யிருக்க) ஸ்வவிஷய ப(ஐ)க்தியின்றிக்கேயிருக்க. (கையாரும் சக்கரத்தோன் காதலின்றிக்கேயிருக்கப் பொய்யாகப்பேசும் புறனுரைக்கு) 'நான்'னெனும் சக்கரத்துன்னையே யவிவின்றியாதரிக்கு மெனதாவினே' என்னும்படி.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௪௧-பா, வ்யாக்யாநம். ௧௦௧

தத்வீஷயத்திலே ப்ரேமமுண்டாகவேண்டியிருக்க, இவ்வழகைக் கண்டிருக்கவும் ததநுணமான வக்ருத்ரிம ப்ரேமமின் றிக்கே, க்ருத்ரிமப் ரேமத்தாலே இவற்றைப்பேசியதுபவிக்கிறபடியைக் கண்டு, போட்கனூயிருக்கிற மித்ரபா(ஹ)வத்தையேபார்த்து அந்த அஹ்ருதயமான வுத்திக்கு. பொய்யாகப்பேசும் புறனுரையாவது- “பொய்யேகைம்மைசொல்லிப் புறமே புறமேயாடி” என்றும், “என்றென்றேசிலகூத்துச்சொல்ல” என்றும், “புறமேசிலமாயம் சொல்லி” என்றும், “உன்னையும் வஞ்சிக்கும் கள்ளமனம்” என்று மிப்புடைகளிலே சொன்னவை. வவம்விதமான மித்ரபா(ஹ)வ மாத்ரமான மித்யா(“யூ”)ஜல்பிதங்களுக்கு (மெய்யானபேற்றையுப கரித்த) யதாஜ்ஞாநமுடையார் பெறும் ஸத்யமானபேற்றை உபகரித்த.

அதாவது - “மெய்யேபெற்றொழிந்தேன்” “என்னு னொழிந்தான்” “உன்னைக்கண்டுகொண்டாய்ந்துழிந்தேன்” “முறை முறையாக்கை புகலொழியக்கண்டு கொண்டொழிந்தேன்” “எம் பிரானுமென்மேலானே”, “மாலார்வந்தின னுளடியேன்மனத்தே மன்னினார்” “அடியேநெடுமாளுனே” “ஆனானுடையான் - என் னைமுற்றவுந்தானானே” என்றும் பேசும்படியான விப்பேற்றையெ ன்றபடி.

இத்தையுபகரிக்கையேதென்ன (பேரருளென்கிறது). அதாவது-“விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” “எம்மபா னியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும்” “ஆவாவென்றநூன் செய்து” “தா னேயின்னநூன் செய்து” என்றநூன் செய்தவையென்கை. (பேர ருளின்றன்மை தனைப்போற்றினனேமாறன் பொலிந்து) அதாவது இரும்பைப்பொன்னுக்குமாபோலே, நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் நித்ய ஸூரிகள் பேற்றையுபகரிக்கு மெம்பெருமானுடையநிர்ஹேதுக க்ருபாப்ரவாஹத்தின் ஸ்வபாவத்தைப் ப்ரீதயாலே யருளிச்செய்தா ராழ்வாரென்கை. (க) “க்ருபயாவய-வய-வய-”-க்ருபயாபர்ய பாலயத்” என்னுமாபோலே. (சச)

(க) ரா-ஸா-நா-பா-பா. † (பா) யதுஸந்தித்த ஆழ்வார் அபி(வி) வ்ருத்தியையுடையராய்.

கூஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சஉ-பா, வ்யாக்யாரம்.

ஐ.—பொலிகபொலிகவென்று பூமகன்கோன்தொண்டர்
மவிவுதனைக்கண்டுகந்து வாழ்த்தி—உலகில்
திருந்தாதார்தம்மைத் திருத்தியமாதன் சொல்
மருந்தாகப் போகும்மனமாகு. (சஉ)

பதவுரை.

பொலிக பொலிக என்று	‘வாழ்க! வாழ்க!’ என்று,
பூமகன்கோன் தொண்டர்	ஸ்ரியிபதியின் அடியார்களினுடைய
மவிவுதனைக்கண்டு	ஸம்ருத்தியைக்கண்டு
உகந்து	ஸந்தோஷித்து
வாழ்த்தி	மங்களாசாஸனம் பண்ணி,
உலகில்	இவ்வுலகத்தில்
திருந்தாதார்தம்மை	திருந்தாமலிருப்பவர்களை
திருத்திய	திருத்தியருளின
மாதன்	ஆழ்வாருடைய
சொல்	புரீஸூக்தியாகிய
மருந்தாக	ஒளஷதமடியாக
மனமாகுபோகும்	மன: களங்கம் ஒழியும். (சஉ)

அ.வ.—நாற்பத்திரண்டாம்பாட்டு. (பொலிக பொலிக)
* ஒன்றுந்தேவிலே - தாமிருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களு
க்கு மங்களாசாஸனம்பண்ணியும் திருந்தாதாரைத் திருத்தியும் செல்
லுகிற பாகுரத்தை யருவதித்தருளிச் செய்கிறாநிலை-அதெவ்வுனே
யென்னில்; கீழ், * ஒன்றுந்தேவிலே - தாம்பண்ணின பகவத்பரத்
வோபதேஸத்தைக்கேட்டு; ஸம்ஸார பரமபதவிபாக (ஊஉ)மறும்
படி நாடாகத்திருந்தின பாகவதஸம்ருத்தியைக்கண்டு ஹ்ருஷ்ட
ராய், தாம் திருத்தத்திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மங்களா
சாஸனம் பண்ணியும், திருந் . னைக்கு யோக்யதையுடையாரை
யுபதேசித்துத்திருத்தியும், திருந்தாதாரையுபேக்ஷித்தும் செல்லு
கிற * பொலிகபொலிக விலர்த்தத்தை-‘பொலிகபொலிக’ என்று
தொடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை,

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சஉ-பா, வ்யாக்யாநம். ௧௦௩

வ்யா.—(பொலிக பொலிகவென்று பூமகள்கோன்றெண்டர் மலிவுதனைக்கண்டுகந்து வாழ்த்தி) (க) “ஜயதூதிவெவொராரொர வக்ஷணஸூரிஹாவஸு; ராஜாஜய திவஸு-மீ ரவொராவவெணா விவா வித: ஜயத்யதிபலோராாமோ லக்ஷ்மணஸ்சமஹாபல: ராஜாஜயதி ஸு-கரீவோராகவேணாபிபாவித: ” என்னும்படி, பூமகள்கோன் தொண்டர் மலிவுதனைக்கண்டுகந்து-பொலிகபொலிகவென்று வாழ் த்தி. பூமகள்கோன் தொண்டர் மலிவாவது-“கடல் வண்ணன் பூதங் கள்மண்மேல் மலியப்புகுந்து” என்றும், “மாதவன் பூதங்கள் மண்மேல் பண்டான் பாடிநின்றாடி” என்றும், “கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண் மேலிரியப்புகுந்து” என்றும், “தடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன் னுடைப்பூதங்களேயாய்” என்றும், “இவ்வுலகத்து வைகுந்தன் பூதங்களேயாய்” என்றும், “பகைபசுதியனவெல்லாம் நின்றிவ்வுல கில் கடிவான் நேமிப்பிரான்மரம்போந்தார், ஞாலம்பரந்தார்” என் றும், “மேலித்தொழுமடியாரும் பகவரும் மிக்க துலகை” என்றுமிப் படி - நித்யஸித்தர் ஸ்வேதந்ஹீபவாஸிகள் முதலான திருமாலடியா ரொங்கும் திரண்டஸம்ருத்தி. நித்யஸித்தர்க்கும் ஸ்வேதந்ஹீபவாஸி களுக்கும் ஸமாநராய்த் திருத்தத் திருந்தின ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளென்றுமாம்.

(கண்டு)(உ) “தமார்க்குட்டம்-௪ ஞாம் வாய்க்கருங்கட்கு” என் னும்படியான தம்கண்களாலே கண்டு. (உகந்து) “கண்டோம் கண் டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியனகண்டோம்” என்று ஹ்ருஷ்ட ராய். (வாழ்த்தி) அந்தஸம்ருத்திக்கு “பொலிகபொலிக” என்று மங்களாஸாஸனம்பண்ணி. (உலகில் திருந்தாதார் தம்மைத்திருத் தியமாறன்சொல் மருந்தாகப்போகும் மனமாசு) * ஒன்றுத்தேவி லுபதேஸத்திலுந்தருந்தாதே யொதுங்கியிருந் தவர்களைக்குறித்து, “கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை” என்றும், “எவ்வுலகுக்குந்தன்மூர் த்திநி நுத்தினுந்தெய்வங்களாகவத்தெய்வநாயகன்றானே” என்றும், “ஒக்கந்ததாக்கிற் றிராகில் சுலபுகமொன்று மில்லையே” என்றுமிப் படி-பரத்தேவாபதேஸம்பண்ணித் திருத்தியும், அதிலும் திருந்தாத வர்களைக்குறித்து, “அரக்கரசுமர்பிறத்திருள்ளிரே லுய்யும் வகை

கருசு திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சந-பா, வ்யாக்யானம்.

மூ.—மாசறுசோதிகண்ணன் வந்துகலவாமையால்

ஆசைமிசூந்து பழிக்கஞ்சாம—லேசறவே

மண்ணில் மடலுறமாறனொருமித்தான்

உண்ணடுங்கத்தான்பிறந்தவூர்.

(சந)

பில்லை தொண்டிருநிபேர்த்திடுங்கொன்மே' என்று-தேடித்தடவிப்
பிடித்துப் பிடிப்பவாபுரஸ்ஸைமரகத் திருத்தியும் சொல்லுகிற ஆழ்
வார் ஸ்ரீமதி நம்பெருமடியாக மனோமாலின்யம் நிவ்ருத்தமாம்.
ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸர்ஜாதயபுத்தியும், தேவதாந்தரங்களிடத்தில்
பரத்வபுத்தியுமிதே - மனோமாலிந்யமாவது; (க) “மனனாகமலறக்
கழுவி” என்றிறே யருளிச்செய்தது.

(உ.) “விஷ்வருஷபலங்கள் கைக்கூடினவர் அடிமைபுக்காரை
யுமாட்செய்வாரையுங்காண, லோகத்திபாந்தரங் களி னின் றும்
போந்திநவகுழாங்களைக்கண்டு காப்பிட்டுப் ப்ரஹ்மாதவிபிஷணர்
சொற்கொள்தவர்க்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப்பிடித்து, தேச-
காலகாலவந்தோக எங்குமிடங்கொண்டவர்களை மேவித்தொழுது
உஜ்ஜீவிபுங்கோள். நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக
நிறுத்தினவனைமேவிப்பரவு மவரோடொக்கத்தொழில் யுகதோஷ
மில்லையாமென்று விஷ்ணுபக்திபரராக்கி” என்றிறே யருளிச்
செய்தது.

(சஉ)

பதவுரை.

மாசறுசோதி

கனங்கமற்றஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய

ஞான

கண்ணன்

எம்பெருமான்

வந்து கலவாமையால்

வந்து கூடாமையாலே

ஆசைமிசூந்து

ஆசை அதிகரித்து

பழிக்கு அஞ்சாமல்

(நாட்டாருடைய) பழிப்புக்கு பயப்

படாமல்

எசு அற

எசும்படியான எல்லையை மீறி

(க) தி-வாய்-க-ந-அ (உ) ஆசார்யஹ்ரு-ச.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சக-பா. வ்யாக்யாநம் ௧௦௫

தான்நிறந்த ஊர்

உன்நெடுங்க

மண்ணில் மடல்ஊர்

மாறன் ஓநுமித்தான்

தான் அவதரித்த ஓரி லுள்ளோர்

மனம்நடுங்கும்படி

பூமியில் மடலூர்வதற்காக

ஆழ்வார் யத்திரித்தார். (சக)

அவ;—நாற்பத்துமுன்றும்பாட்டு. (மாசறுசோதிகண்ணன்) இடில் - சீத்ப்ரஸ்வதமான வடிவழகை யதுபவிக்கப்பெறாமல் மடலெடுக்கிற பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார்

அது எங்ஙனையென்னில்; இப்படிப் பிறரைத் திருத்தி அவர்களுக்கு மங்களாயுடனும் பண்ணிக்கையொழிந்த பின்பு; (க) 'மலியும் சுடரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான்கண்ணன்' என்று - அவன் ஸௌந்தர்யாதிகளை யதுஸத்தித்து, பழையதம்மிழையையெடுத்து, 'வழியல்லாவழி நிலே யிழிந்து இரண்டிலையையு மழித்தாகிலும் அவனோடேகலக்கக்கடவோம்' என்றுப்ராப்பயருசி பாவஸம்பத்தாலே முன்னடிதோன்றாமல் கண்கலங்கிச் செல்லுகிற தந்தசாவிசேஷத்தை, அவனோடேகலந்து பிரிந்து ஆற்றாமையாலே கண்ணஞ்சுழலிப்பிட்டு, நாடாசப்பழிசொல்லும்படி; 'அவனுக்கவத்ய'த்தை விளைந்து தீரணி தலையையுமழிக்கக்கடவேன்' என்று மடலுருகையிலே யொருப்பட்டுச் சொல்லுகிறொருபிராட்டி பேச்சாலே யருளிச்செய்கிற- 'மாசறுசோதியிலர்த்தத்தை' 'மாசறு சோதிகண்ணன்' இந்நயாதிபாலே யருளிச்செய்கிறேன்கை.

வ்யா;-(மாசறுசோதிகண்ணன்வந்து கலவரமையாலாசைமிகுந்து) 'மலியுஞ்சுடரொளிமூர்த்தி மாயப்பிரான்கண்ணன்' என்றும், 'என்செய்வாய் - மாசறுசோதி - மணிக்ஞன்றம்' என்றும், 'நெங்கண்ணன்' என்றும் சொல்லும்படி அந்நயாகர்ஷகமான வடிவையுடைய க்ருஷ்ணன், தன் ஸ்வரூபத்துக்குச்சேரத் தானேமெல்லிழந்துவந்ததுபவிப்பிரமையாலேஅடிகிலேயுமதிஸுமித்து, அதாவது 'பாசறுவெப்தி' என்றும், 'என்செய்வாயும் கருங்கண்ணும் பயப்பூர்ந்த' என்றும், 'பேர்ந்தும்பிபர்ந்து மவனோடன்றியோர் சொல்லிலேன்' என்றும், 'காதல் கடல் புரையவிளைவித்த' என்றும், 'கொடியவென்னஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்' என்றும், 'மணிவண்ணன் வாசுந்தவன் வலைபுள்-அகப்பட்டேன்' என்றும், 'தலையில்வணங்கவுமாங்கோலொ' என்றும், 'எந்நாங்கோலொயா முயுகின்றது' என்று மருளிச்செய்தவை யென்கை.

(க) தி-வாய்-௫-௨-கக.

௧௦௬ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சங்.பா, வ்யாக்யானம்.

இப்படி ஆசையதீர்ப்பிக்கையாலே, (பழிக்கஞ்சாமல்) ஊரார், தாயார் தொடக்கமானார் இவள் மடலூரவொருப்புகிற படியைக்கண்டு “இதுகுடிப்பழியாய்த்தலைக்கட்டும்” என்று நிஷேதிக்க, ஏவம் விதமான பழிக்குப்பணைக்கு மவளாகையாலே அஞ்சாதே, அப்பழிச் சொல்லேதா(யா)கமாக. அதாவது - (ச) “ஸீதேதஸ்மாத்துஃகமதோவநம்” என்று வந்ததை நிஷேதித்து அருளிச்செய்ய, (உ) “சுமந்தவெமநிஷ்ராஜி - அக்ரதஸ்தேகமிஷ்யாமி” என்றும் (ங) “யாநஸக்யாவாநாபுஷ்டிஹொதெநாகாஸமொரவி | த்ரபிஷ்டிதாஃவஸ்யுதி ராஜோமந்தகாஜநாஃ - யாநஸக்யபுராத்ரஷ்டம் பூதராகாஸகையி | தாமதஸீதாம்பஸ்யந்தி ராஜமார்க்ககதாஜநாஃ” என்றும் சொல்லுகிற படியே “ஊரவர்கவ்வை தோழிபென்செய்யும்?” என்றும் “என்செய்யுமுரவர்கவ்வைதோழியினி நம்மை” என்றும், “தீர்த்தவென்றோழி யென்செய்யுமுரவர்கவ்வையே” என்றும், “ஊரவர்கவ்வையெருவிட்டன்னை சொல்லீர் மடுத்தி” என்றும், “அன்னையென்செய்யுமே” என்றும் “அன்னையென்செய்யிலென் ஊரென்சொல்லிலென் தோழிமீர்!” என்றும், அவர்கள் நிஷேதவச நங்கனையொருசரக்கறச் சொன்னவையென்கை.

(பழிக்கஞ்சாமலேசறவே) அபலாதபி(ஸ்)தியின்றிக்கே யேசுமெல்லைகடந்து, அன்றிக்கே எல்லாரும் துக்கிக்கவென்றுமாம். அன்றிக்கே, “ஏசவே” என்று பாடமாய் - பழி சொல்லவுஞ்சொல்லி ஏசவென்றாகவுமாம். (மண்ணில் மடலூரமாறனொருமித்தா லுள்ளநடுங்கத்தான் பிறந்தவூர்) அதாவது - “குதிரியாய் மடலூர் துமே” “நாடுமிரைக்கவே-யாமடலூர்ந்தும்” என்றும்-ஜகத்கேஷா ப(ஹ)ம் பிறக்கும்படி இஜ்ஜகத்திலே மடலூர ஆழ்வாரொருப்பட்டார்; தாமவதரித்தவூரிலுள்ளார் இஸ்ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தியைக் கண்டிற்றந்தயம் கம்பிக்கும்படியாக, “இப்படிஉத்யோகித்த விது ஏதாய்வினிகிறதோ” என்று தாமும் அவ்வூரிலவதரித்தவராகையாலே இவரும் தரும்புகுறார். (சங்)

(ச) ரா-அ-உஅ அ, (உ) ரா-அ-உஎ ௬௦, (ங) ரா-அ-ஙங-அ,

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சசு-பா, வ்யாக்யாரம். 309

மூ.—ஊரநினைந்தமட ஊரவு மொண்ணைபடி

கூரிநுள் சேர்க்கங்கு ஊடன்கூடிநின்று—பேராமல்

திதுசெய்ய மாறன்றிருவுள்ளத்துச் சென்றதுயர்

ஒதுவதிங் கெங்ஙனேயோ.

(சசு)

பதவுரை.

ஊரநினைந்த

தாம் ஊர்வதாக நினைத்துத் தொ
டங்கின

மடல்

மடலை

ஊரவும் ஒண்ணைபடி

ஊரவுங்கூடா தபடியாக,

கூர் இருள்சேர்க்கங்குல்

மிகுந்த இருள்செறிந்த இரவானது

ஊடன்கூடிநின்று

தன் பரிவாரத்தோடே சேர்ந்து
நின்று

பேராமல்

இட்ட அடிபெயராமல்

திதுசெய்ய

உபதரவிக்க,

மாறன்

ஆழ்வாருடைய

திருவுள்ளத்துச் சென்றதுயர்

திருவுள்ளத்தில் நேர்ந்த வ்யஸந்த்
தை

இங்கு ஒதுவது

இங்கெடுத்துச் சொல்வது

எங்ஙனே

எப்படி முடியும்;

ஒ

அந்தோ?;

(சசு)

அவ.—நாற்பத்துநாலரம்பாட்டு. (ஊரநினைந்தமடவித்யாதி)

இதில் - இரவுநெடுமையாலே நோவுபடுகிற நாயகி பாசுரத்தாலே பேசுகிறபடியை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில்; இப்படி “ஸ்வபர ஸ்வரூபங்களை அந்யதாகரித்து வழியல்லாவழி யிலே யிழிந்தும் அவனைப்பெறவேணும்” என்னும்படிமுயல்கவடியிடு கிற ப்ராப்யத்வரையும் கலங்கி, ஸ்வயத்தநரூபமான உபாயாந்தரங் களிலே மூளுகைக்குறுப்பான தெளியையமுக்கிக் கிளருகிறவங் ஞானமாகிற வல்லிருளாலேபோக்கிட மற்றத்தெக்குடாகுகிற தந்த ஸையை, பிரிவாற்றாளாய் மடலெடுக்கையிலே யுத்தேயாகித்தவள விலே தைவயோகத்தாலே ஸூர்யனஸ்தமித்து மத்யராத்திரமாய்ஸப் தாதிக்களில் நெஞ்சுபாவிபாயாமையாலே விஸ்வலேஷ்வயஸநமொரு

கௌ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சசு-பா வ்யாக்யாநம்,

மடைசெய்ய; காலமும் வீடியாதெழிய, மடலெடுக்கைபோய்முடி
கைதேட்டமான வளவில், அதுவுக்கிடையாமல், இப்படியிரவுநிநடு
மையாலே ஈடுபட்டுப்பேசுகிற பிராட்டி பாகரத்தாலே யருளிச்
செய்கிற - * ஊரெல்லாந்துஞ்சிபிலர்த்தத்தை, 'ஊரநினைந்தமடல்'
இத்யாதியாலே யருளிச் செய்கிறென்கை.

வ்யா.—(ஊரநினைந்தமடல்) (க) 'குதிரியாய்மடலூர்தம்'
என்று - ஊரநினைந்தமடல். (ஊரவுமொண்ணாகபடி). ஆசித்பனு
மஸ்தமித்து, ப்ரியஞ்சொல்லுவார் ஹிதம் சொல்லுவார் பழிசொல்
லுவாரெல்லாரு முடங்குடையாலும், இருள்வந்து மூடுகையாலும்
மடலூரவுங்கூடாகபடியாக. (கூரிருள்சேர்கங்குலுடன் கூடிநின்று
பேராமல் தீதுசெய்ய) அதுக்குமேலே, அக்யந்தாந்த(நு)காரத்தோ
டே ராத்ரியானது கூட்டுப்படையோடேகூடி நின்று இட்டவடி
பேராமல், தீதுசெய்ய - பொல்லாங்கையுண்டாக்க.

அதாவது-ராவணமாயைக்கஞ்சி (உ) "வீதாயவெணுதீர
யநம் மதுவீகா-வீதாதவேண்டித்தந்தம் க்ருஹித்வா" என்றும்,
(உ) 'விஷ்ணுதீரகாநஹிவெணிகுஹி உதுவஸுவாவெஸுநிராக்ஷஸு
வ்யு - விஷஸயதாதாநஹிமேஸ்திகஸ்ச்சு சஸ்த்ரஸ்ய வாவேஸ்மகி
ராக்ஷஸ்ய' என்றும் சொல்லுகிறபடியே, 'ஊரெல்லாந்துஞ்சி
யுலகெல்லாம் நள்ளிருளாய் நீரெல்லாந்தேறியோர் நீளிரவாய்
நீண்டதால்' என்றும், 'மாவிகாசமாயோர்வல்லிவாய் நீண்ட
தால்' என்றும், "ஓயும் பொழுதின்றி யூழியாய்நீண்டதால்" என்
றும், "ஒண்குடேரான் வாராதொளித்தான்" என்றும், "முன்னின்
றிராஜபுகண்புதைய முடிற்றால்" என்றும் "கங்கிருளினுண்துளி
யாய்ச் சேட்பாலுழியாய்ச் செல்கின்ற கங்குல்வாய்" என்றும்,
'ஓரவேழுழியாய்' என்றும் "விக்கிருளினுண்டுரியாய்" என்
றும், "செல்கின்ற கங்குல்வாய்," என்று மிப்படிதமல்ஸோடேகூடி
ன ராத்ரிபேராமல்கின்று துக்கத்தை யுண்டாக்குவென்றபடி.

இப்படியாகையாலே (மாறன் திருவுள்ளத்துச்சென்ற துயரோது
வதிங் கெங்கனேபோ) என்கிறார். மாறன் திருவுள்ளத்துச்
சென்றதுயராவது - "பாரெல்லா முண்டகம் பாம்பணையான்

(க) தி-வாய்-டு-ந-க, (உ) ரா-ஸு-உஅ-கஅ, (ந) ரா-ஸு-உஅ-கக.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சடுபா, வ்பாக்பாநம். ௧௦௬

மூ.—எங்ஙனேநீர் முனியதென்னே மினிநம்பிபழகு
இங்ஙனேதோன்றுகின்றதன் முன்னே—அங்ங
னுருவெளிப்பாடாவுரைத்த தமிழ்மாதன்
கருதுவர்க்கின்பக்கடல்.

(சரு)

வாரானால் ஆரெல்லே வல்வினையே னூனிகாப்பாரினியே” என்
னும், “ஆனிகாப்பாரினியார்” என்றும், “நீயும்பாங்கல்லை காண்
நெஞ்சமே - மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண்
பிறந்தே” என்றும், “என்பெரிய சிந்தைநோய் தீர்ப்பாராரென்னை
யே” என்றும், “பேரென்னைமாயாதால் வல்வினையேன் பின்னிர்
றே” என்றும், “இந்நின்ற நீளாவிதாப்பாராவிவ்விடத்தே” என்
னும், “தீப்பாலவல்வினையேன் தெய்வங்காளென் செய்கேளே”
என்றும், “எனதாவி மெலிவிக்கும்” என்றும், “நெஞ்சிடர் தீர்ப்
பாரினியார் நின்னுருகுகின்றேனே” என்று மருளிச்செய்தவை
யாயிற்று, ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திலே யதுவர்த்தித்ததுக்கம். அது
தான் அவரே பேசில்லலது அந்நயர்க்குப்பேசுமுடியாதிற, அதுதான்
வாசாமகோசரமாயாயிற்றிருப்பது. ஆகையாலே பேசுமுடியாதத்
தை இங்கெங்ஙனேபேசுவதென்றிடுபடுகிறார். எங்ஙனையோவென்
று - வார்த்தைப்பாடாதல்.

(சச)

பதவுரை.

நீர்	(பந்துக்களே) நீங்கள்
இனி என்னை எங்ஙனே முனி	இனிமேல் என்னைக் கோடுக்கக்கூடு
வது	மோ?
நம்பி அழகு	திருக்குறுங்குடி நம்பியின் வடிவழ
	கானது
என் முன்னே	என் கண்ணெதிரில்
இங்ஙனே தோன்றுகின்றது	இதோ பாத்யஷ்டமாய்த் தோற்றா
	நின்றது;
அங்ஙன்	அவ்வாறுகிய
உருவெளிப்பாடா உரைத்த	உருவெளிப்பாடென்னுந் துறையா
	கச் சொன்ன

க 70 திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதி சரு-பா, வ்யாக்யாநம்,

தமிழ்மாறன்

தமிழ்வேதத்தைவெளியிட்டருளின
ஆழ்வார்

கருகிமவர்க்கு

தம்மை த்யாநிப்பவர்களுக்கு

இன்பக்கடல்

ஆந்த ஸாகரமாயிருப்பர்.

அவ்வாறப்பத்தைந்தாம்பாட்டு(எங்ஙனே) இதில்-உருவெளிப்பாட்டாஸேபேசுகிறபாசரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனே பென்னில்; (க “உறங்குவான்போல்யோனூசெய்தபெருமான்” என்று தக்கிலுடைய குணஜ்ஞாதத்தாலேமீளவும் தெளிவுகுடிபுகுந்து, (உ) “நம்பியைத்தென்குறுங்குடிநின்ற” என்று முன்பு அதுபூதமானநம்பியுடையவழிகுறஞ்சிலேஒருபடிப்படப் பரகாஸிக்கையாலும், யதாம் நோதம் அவ்வழகைக் கண்ணல்கண்டதுபலிக்கப்பெற்றமையாலும் பரித்ய பரிதிஸமமாய்ச் செல்லுகிறதம்தசையை, நாயகனோடேகலந்து பிரிந்து உருவெளிப்பாட்டாஸே உருவநோவுபட்டுச்செல்லுகிற பிராட்டிபேச்சுலே யநாசிச்செய்கிற - * எங்ஙனேயோவிலர்த்தத்தை “எங்ஙனேநீர் முனிவது” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிற ரென்கை.

வ்யா.-(எங்ஙனே நீர்முனிவதென்னை) இவ்வாற்றமைக்குஊற்று வாயான நீங்கள்இவ்வபிநிவேசமுடையவென்னைப் பொடிவதெங்ஙனே. “எங்ஙனேயோவன்னைமீர்காளென்னைமுனிவதுநீர்” என்றத்தைப்பின் சென்றபடி. (இனி-எங்ஙனேநீர்முனிவது) திருக்குறுங்குடி நம்பியை நான்கண்டபின் - இனிமுனியக்கூடுமோ? அதுக்குமுன்னேயன்றோ முனியவேண்டுவது; அதுக்குமேலே (ங) “வந்தகாஜாநநா ராஜிதீவவிரயபிஸாநநீ - சந்த்ரகாந்தாநநம் ராமமதிவப்ரியதர்ஸநம்” என்னும்படி ருகிஜநகலாவண்ய விபவமானது(ச) “சுவெஸவாநாஷஷிஷிஸாஜி - அஸௌபுருஷிஷிபொ-ராம” என்னும்படி உருவெளிப்பாட்டாய், (நம்பியழகிங்ஙனே தோன்றுகின்ற தென்முன்னே)குணவிக்ரஹஸௌந்தர்யாதிகளால்பூர்ணமானநம்பியுடைய ஆயுதாபரணவயவ ஸோபைகளானது, அதுகண்டுஉகக்கிற வென்முன்னே ப்ரத்யக்ஷமாகத்தோன்றுகின்றது.

(க) தி-வாய்-ரு-ச-கக. (உ) தி-வாய்-க-சர-கக. (ங) ரா-ஆ-ந-உ-அ.

(ச) ரா-ஸ-உ-அ-உ-உ.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சகசுபா, வ்யாக்யாரம். ௧௧௧

மூ. — கடல் ஞாலத்திசனை முன்காணாமல் நொந்தே

உடனாவனு கரிக்கலுற்று — திடமாக

வாய்ந்தவனுய்த்தான் டேசும் மாறுவாரையதனை

ஆய்ந்தாரைப்பாராட்செய்ய நோற்றார். (சக)

அதாவது ‘சங்கினும் நேமியோடும் “மின்னுநாலுந் தண்ட லமும்” “வென்றிவிலுந்தண்டும்வாளும்” “பூத்தண்மலைத் தண்டி ழாயும் பொலமுடியும் வடிவும்” “தொக்கசோதித்தொண்டைவா யும்” “கோலநீன்கொடிமுக்கும்” “நிறைந்தசோதிவள்ளம்சூழ்த நீண்ட பொன்மேனியோடும்” “செய்ய தாமரைக்கண்ணும்” “சென் னிரீண்முடியாதியாயவுலப்பிலணிகலத்தன்” “எழுவதோருருவென் னெஞ்சுளெழும்” என்றும் இப்படியடிதொடங்கி முடியளவுமதுப வித்த பாகாரத்தை,

(அந்நுருவெளிப்பாடாவுரைத்த) அப்படியே ‘உருவெளிப் பாடு’ என்கிறதுறையிலே வைத்தருளிச்செய்த (தமிழ்மாறன்) (க) *தீராவிடப்ரஹ்மதர்ஸியானவாழ்வார், நம்பிவிஷயமாக *எங் றுனையோவையருளிச்செய்த வாழ்வாரென்றபடி. (கருதுமவர்க் கின்பக்கடல்) அபிநிவேசத்துடனதுபவிப்பார்க்கு ஆந்தலிந்து வாயிருப்பார். ‘சென்னிரீண்முடியாதியாய வுலப்பிலணிகலத்தன் கன்னல் பாலமுதாகிவந்தென்னெஞ்சங்கழியான்’ என்று-ஆழ்வார் தமக்கு அவ்வாகாரம் இனிதாயிருக்குமாபோலே, அவர் ஸம்பந்திக ளானவர்களுக்கும் ஆழ்வார் அப்படி யிருப்பரென்றபடி. (சரு)

பதவுரை.

கடல் ஞாலத்து

சசனை

முன்காணாமல்

நொந்து

உடனாவனு கரிக்கல் உற்று

திடமாக வாய்ந்து

அவனாய் தான் டேசும்

கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தில்

எம்பெருமானே

கண்முன்னே காணப்பெறாமல்

க்லேஸப்பட்டி

அவனைத்தாம் அநுகரித்து தயிரிக்

கப்பார்த்து

த்ருடரீத்யவஸாயயுக்தராய்,

அவனாகவேதான் அநுகரித்துப்

பெய்கின்ற

ககஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சக-பா, வ்யாக்யானம்.

மாறன்	ஆழ்வாருடைய
உரையகளை	ஸ்ரீ ஸங்கதிகளை
ஆபத்த உரைப்பார்	வைபவமறிந்து அநுஸந்திப்பவர்கள்
ஆட்செய்ய	அவ்வழுவார்க்கு அடிமைசெய்ய
கோற்றார்	நோன்பு நோற்றவராவர்கள் (சக)

அவ. — நாற்பத்தாறும்பாட்டு. இதில் - அநுகாரத்தாலே த(ய)ரிக்கப்பார்க்கிறபாசுரத்தையநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனையென்னில்; (க) * எங்ஙனையோவில் - ப்ரீத்யப்ரீதுஸம் மாய்ச்சென்றவிடத்தில்; ப்ரீத்யம்ஸம்தலையெடுத்து த(ய)ரிக்கைக்கு யோக்யதை யுண்டாயிருக்க, பாக்யஹாநியாலே அப்ரீத்யம்ஸமே தலையெடுத்து, பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடி ஆற்றாமைகரை புரண்டு, கோபிமார் க்ருஷ்ணனை யநுகரித்து தரித்தாப்போலே இவரும் உபயவிபூதிநாதனையநுகரித்து த(ய)ரிக்கப்பார்க்கிறபடியை க்கண்டு கண்கலங்கினபரிவர்ஸநிஹிதர்க்குவிஷண்ணராய்ச்சொல் விச்செல்லுகிறகாமத்தை; நாயகனைப்பிரிந்தாற்றாமையாலே தத்ப்ர காரங்களை யநுகரித்து தரிக்கப்பார்க்கிற தலைவிலையை வினவவந்த வர்களுக்குத்திருத்தாயார் 'ஸர்வேஸ்வரஸாவிஷ்டஸாஸோ' என்று க்லேஸத்தாலே சொல்லிச்செல்லுகிற துறையிலே வைத்தருளிச் செய்கிற * கடல்ஞாலத்திலர்த்தத்தை "கடல் ஞாலத்திசனை" என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (கடல் ஞாலத்திசனை) கடல்கும்ந்தபூமியிலுள்ளோர்க்கு கியந்தாவாய், அத்தாலே ஸர்வநிர்வா ஹகளுஸர்வேஸ்வரனை; (முன் காணாமல்நொந்தே) ப்ரத்யக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரம்பண்ணாமல் நொந்து. அதாவது (உ) "சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே பெழுவதோ ருருவென்னெஞ்சுளெழும்" என்றும், (ங) "அறிவரியபிரானை" என்று மருளிச்செய்த மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரமாந்ரமொழிய, ப்ரத்யக்ஷ ஸாக்ஷாத்தாரமில்லையென்றபடி. அத்தாலே அவஸந்தராய்.

(உடனாவனுகரிக்கலுற்று) அநந்தரமாக கோபிமார் க்ருஷ்ணனை அநுகரித்து த(ய)ரித்தபடியை யாராய்ந்துதாமுமநுகரித்து தரிப்ப

(க) தி-வாய்-ரு-டு, (உ) தி-வாய்-டு-இ-கை, (ங) தி-வாய்-டு-இ-கக.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சஎ-பா, வ்யாக்யாநம். ககந.

மு.—நோற்றநோன்பாதிமிலே னுன்றனைவிட்டாற்றகில்லேன்
பேற்றுக்குபாயமுன்றன் பேரருளே—சாற்றுக்கின்றேன்
இங்கென்னிலையென் னுமெழில் மாறன்சொல்வல்லார்
அங்கமரர்க்காராவமுது. (சஎ)

தாகத் திருவுள்ளத்திலேயுமு. (திடமாகவாய்ந்து) த்ருடா த்யவ
ஸாயுத்தராய். “வாழ்ந்தவழுதிவளநாடன்” என்னும்படி பா (ஊ)வ
பந்தத்தோடேகிடீ. (அவனுய்த்தான் பேசுந்) அதாவது—“கடல்
ஞாலம்” “கற்குங்கல்வி” “காண்கின்ற” “கெய்கின்ற” “திறம்பா
மல்” “இனவேய்” “உற்றார்கள்” “உறைக்கின்ற” “கொடியவினை”
“கோலங்கொள்” “கூந்தல்” என்கிற விவையாதியாகப்பத்தம்பத்
தாக-ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்கள், ஸகலவித்யாவேதநமும்
வித்யாப்ரவர்த்தகத்வாதிகளும், காரணமான பூதபஞ்சகங்களும்,
காலத்யயத்திலுண்டான க்ரியாஜாதங்களும், ஜகத்ரக்ஷணப்ரமுக
மான சேஷ்டிதங்களும். கோவர்த்தநோததரணம்முதலானக்ருஷ்ண
சேஷ்டிதங்களும், எம்பெருமான் ஆஸ்ரிதாநாஸ்ரித விஷயங்களிலிரு
க்குமிருப்பையும், ஜகத்ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மருத்ராதி ப்ரகாரித்வ
மும், அகர்மவஸ்யித்வ ப்ரமுகமானவை, ஸ்வர்க்கப்ரமுகமானவை
யாய், இப்படி உத்தங்களானவை யெல்லாம் நானிட்டவழக்கென்று,
(க) “யானேயென்னை வாய்ந்தேற்பிபசி” என்னும்படி அவனாகவது
கரித்த ப்ரகாரத்தையருளிச்செய்யும்.

(மாறனுரையதனை) ஆழ்வாரருளிச்செய்த துவ்யஸூக்தி
யானத்தை. (ஆய்ந்துரைப்பார்) “ஆய்ந்த தமிழ்மலை யாயி
ரத்துளியையு மொருபத்து” என்று இதின் வைபவத்தையாராய்ந்
ததுலந்திப்பார். (ஆட்செய்யநோற்றார்) “திருமாலடியார்களைப்
பூசிக்க நோற்றார்கள்” என்னும்படி ஆழ்வார்க்கடிமைசெய்ய
நோற்றாராவார். (உ) “வண்டமிழ் நூறகநோற்றேனடியார்க்கின்ப
மாரியே” என்றிறே அவரிருப்பது. (ந) “சுஹக்ஷாராவணம் வஸுஷு
ஸவஸுத்ரும் ஸஹவாஸவஸு -” அஹத்வாராவணம்ஸங்க்யே ஸ
புக்ரம் ஸஹபாந்தவம்” “கொடியவனிலங்கை செற்றேனேயென்
னும்” என்னக்கடவதிறே. (சச)

பதவுரை.

நோற்ற

மோகஷஸாதநமாக அதுஷ்டிக்கப்

பட்ட

(ச) ஆசார்யஹ்ரு.

(உ) தி-வாய்-ச-இ-கூ.

(ந) ரா-பு-க-உக.

ககச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சுஎ-பா, வ்யாக்யாநம்.

நோன்புஆதி	கர்மாத்யுபாயங்களில்
இலேண்	அவ்வயமில்லாதவனுயிராநின்றேன்;
உன்றனை விட்டு	உண்ணைவிட்டு
ஆற்றகில்லேன்	தரிக்கமாட்டுகிறீலேன்;
பேற்றுக்கு	புருஷார்த்தத்திற்கு
உபாயம்	உபாயமாக
உன்றன்	உன்னுடைய
பேர்அருளே	மஹாக்ருபையையே
சாற்றுகின்றேன்	ப்ரசாரப்படுத்தா நின்றேன்;
இங்கு	இவ்வர்த்த விஷயத்தில்
என்றிலை	என்னுடைய நிஷ்டை (இதுவாயி
	ருந்தது)
என்னும்	என்றருளிச்செய்த
எழில்மாறன்	(ஸேஷத்வகாஷ்டையாலே) அழகு
	பெற்ற ஆழ்வாருடைய
சொல்	அருளிச்செயலை
வல்லார்	ஓதவல்லவர்கள்
அங்கு	ஸ்ரீவைகுண்டத்தில்
அமரர்க்கு	நித்யஸூரிகளுக்கு
ஆராஅமுது	நித்யா஽பூர்வமானஅம்ருதமாகப்பெ
	றுவர். (சுஎ)

அவ.—நாற்பத்தேழாம்பாட்டு. (நோற்றநோன்பாதி) இதில்-
வானமாமலை திருவடிகளிலேவணங்கி ப்ரவணராப்யரணம்புக்கபடி-
யைப்பேசின பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெவ்வு
னையென்னில்; அப்ரீதியாலே யதுகரித்து தரிக்கவேண்டும்படி அபி-
நிவேஸமதிஸயித்துச் செல்லாநிற்கச்செய்தேயும் ஸ்வாபிமதம்பெறு
மையாலே அவஸந்நராய்; இப்படி யதுபவருசி ரூபமான தம்மபி-
நிவேஸத்தை ஸாதநமாகக்கருதி, ‘அது முற்றினவாறே கார்யம்
செய்கிறோம்’ என்றிஸ்வரன் நினைத்திருந்தானாகக்கொண்டு, பேற்-
றுக்குறுப்பாக ஸாஸ்த்ரஸித்தமான கர்மாத்யுபாயங்களில் தமக்கு
மறந்தும் அவ்வயமில்லாமையைச் சொல்லிக்கொண்டு, ‘அவனடி-
யிலேகாட்டின உபாயமொழிய வேற்றோருபாயமில்லை’ என்று; ஸம்

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி, சள-பா, வ்யாக்யானம், ககடு

ஸாரி ஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகப் பிரபட்டிமாரோடும் நித்ய பரிசுரத்
தோடுங்கூடச் சிவபரமகருணையிலே வந்தெழுந்தருளி யிருக்கிறவான
மாமலை திருவாத-களில், வேரற்றமரம்போலே புகலம்றுவிழந்து
சரணம்புகுசிம "நோற்றநே"ன்பி லர்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார்-
'நோற்றநோன்பாதிபிலேன்' என்றுதொடங்கியென்னை.

வ்யா.—(நோற்றநோன்பாதிபிலேன்) இத்தால் - மோக்ஷஸா
தமாக ஸாஸ்த்ரவலித்தமான கர்மாத்யுபாயங்களில் எனக்கவய
மில்லை. (க) "ராவணோத, 24-வது பத்திராக்ஷிவஸாராக்ஷிவஸ
ஸாரதிவஸாரவமேருவோ ஹராதா விஷ்ணு ஐதிஸ்ய-கி-ராவ
னோராம தூர்வருத்தோ ராக்ஷஸோராக்ஷஸேஸ்வர! தஸ்யாஹ
மதுஜோ ப்ராதா விபிஷ்ணுஇதிஸ்ருக்" இத்தாதினை முன்னிட்டுச்
சரணமடைந்தாப்போலே, "நோற்றநே"ன்பிலேன்" என்கிறபாட்
டைக்கடாக்ஷித தருளிச்செய்தபடி, (உன்றனைவிட்டாற்றகில்லேன்)
த: (ப) ரகனுமாய் போக்யனுமாயிருக்கிற வுன்னவிட்டி தரிக்கமா
ட்டுகிறிலேன். இவ்வாற்றாமையெனக்கு ஸ்வரூபித்தனை

ஆனால்பேற்றுக்கு ஸாதகமென்னென்றில் (பேற்றுக்குபாயமுன்
றன் பேராளே) மோக்ஷோபாயம் *அரவினணேபேறி வீற்றிருந்து
*சிரீவரமங்கை வானனாய் * கருளப்பட்டுகொடி சக்கரப்படைவான
நாடனாய், இப்படி * அயர்வறு மமர்களதிபதியாமிருக்கிற தேவர்
அடியிலே யருளின தீர்மேதுகக்ருபையே. அதாவது - பொரு
ளல்லாதவென்னைப் பொருளாக்கி "என்றும்" "தய்யேனுக்கரு
ளாய்" என்றும், "வந்தருளிமென்னெஞ்சிடங்கொண்ட" என்றும்,
"அருளாய்யுமாரெனக்கு" என்றும், "ஆறெனக்கு நிற்பாதமே
சரணாகத்தந்தொழிந்தாய்" என்று மருளிச்செய்தவையென்னை.
மற்றுமுண்டான பாட்டுக்கள் அருளுகைக்கடியான வவன்படிகளை
யும் அதுக்குடலாகத் தம்படிகளையுருளிச்செய்தவையாமிருக்கும்.

(பேற்றுக்குபாயமுன்றன் பேராளேசாற்றுகின்றேன்) "ஆகையா
லேஅவன் தீர்மேதுகக்ருபையேஸாதம்" என்றும் துள்ளலாருமறி
யும்படி பதையறைந்து சாற்றுகின்றேனென்கிறார். (இங்கென்னிலை
யென்னும்) இவ்விடத்தில் - இவ்வர்த்தவிஷயத்தில், என்னை
நிஷ்பாதிக்கப்பட்ட...

ககச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சஅ-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ.—ஆராவமுதாழ்வாராதரித்தபேறுகளைத்
தாராமையாலே தளர்ந்துமிகத்—தீராத
வாசையுடனற்றுமை பேசியலமர்தான்
மாசு அசூர் மாறனெம்மான்.

(சஅ).

கிஞ்சந்யத்தை முன்னிடுகையே பரதந்த்ரனான வாத்த்மாவுக்கு
ஸ்வரூபமென்னும். (எழில்மாறன்) ஸேஷத்வ பாரதந்த்ரயங்களா
கிறஆத்மபூஷணத்தாலே அபி(வி)ராமராயிருக்கிற வாழ்வாருடைய
வுபாய நிஷ்கர்ஷகமான வித்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்
லார். (அங்கமரர்க்காராவமுது) அவ்விடத்தில் * அளப்பரியவா
ரமுதையதுபவிக்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாபூர்வமானவம்ருத
மாகப்பெறுவர். ‘சிரீவரமங்கைமேயபத்துடன் வைகல்பாடவல்
லார் வானோர்க்காராவமுதே’ என்றத்தையருளிச்செய்தபடி. (சஎ)

பதவுரை.

ஆராவமுதாழ்வார்
ஆதரித்தபேறுகளை

(ருக்குடத்தை) ஆராவமுதன்
(ஆழ்வார்) ஆசைப்பட்ட புருஷார்
த்தங்களை

தாராமையாலே
மிகதளர்ந்து
தீராத ஆசையுடன்

தலைக்கட்டியருளாமையாலே
மிகவும் வருந்தி
பெற்றல்லது முடியாத அபிநிவேச
த்தோடே

ஆற்றுமைபேசி
அலமர்தான்

தம்முடைய க்லேசத்தைக்கூறி
நிலைதரும்பினர்; (அவரயாரெனி
ல்;)

மாசு அசூர்
எம்மான்
மாறன்

குற்றமற்றகுணங்களையுடையவரும்
நமக்கு ஸ்வாமியுமான
ஆழ்வார்.

(சஅ)

அவ.—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு. (ஆராவமுதாழ்வார்) அகிஞ்
சநராய் ஆரத்தியோடே ப்ரபத்திபண்ணியிருக்கச்செய்தேயும் ஆர

* ஆராவமுது - ஆராவமுதன், ஆழ்வார் ஆதரித்த - ஆழ்வார்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ச அ-பா: வ்யாசுப் பார். ககன்

வமுதாழ்வார் “இவர் நம்மாழ்வார்” என்றமே நிதி அபேக்ஷிதம் செய்யாமையாலே யலமர்ந்து ஆர்த்தராயருளிச்செய்த பாசரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். என்னுனையென்னில்; சிரீவர மங்கை வாணன்றிருவடிகளிலே சரணம்புக்கவிடத்திலும் அங்குத்தம்மபேக்ஷிதங்கிடையாமையாலே. “ஆஸ்ரிதரக்ஷண திக்ஷிதனுன ஸர்வேஸ்வரன் நங்கார்யம் செய்யாமையிலை, எங்கேகார்யம் செய்யவினைத் திருக்கிறுனென்று தெரியாது” என்று “திருக்குடந்தையிலே ஆராவமுதாழ்வார் திருவடிகளிலேசெல்லவே நம்மபுகழம் வித்திக்கும்” என்று மனோரதித்துச்சென்றவிடத்தில், அவமேழுந்திருத்தல் இருத்தல் உலாவிருந்தல் இன்மொன்றுச்சொல்லுதல் குளிரோக்குதல் ஆரவணைத்தல் செய்தருளக்காணாமையாலே, பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்திடிமுண்டாய், நமக்கபேலையு முண்டாயிருக்க, அபிமதும்பெறுதொழிவோமே?” என்று துடித்து “இவ்வளவினும் திருவடிகளே யுபாயமென்னும் துணிவுகுலைபொழியப் பெற்றோமிறே” என்று வருந்தி தயாரித்தாராய்த் தலைக்கட்டுகிற ஆராவமுதி லர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் “ஆராவமுதாழ்வார்” என்றுதொடங்கி யென்னை.

வ்யா.--(ஆராவமுதாழ்வார்) (க) “வஹவத்ரூபிஸாவா க்ஷுரா நாராயணேவாமதே” - ஸஹபதர்யாவிஸாலாக்ஷயா நாராயணமுபாகமத்” என்று கூட்டுத்தேடி யறுவதிக்கவேண்டும். படி ரிதிரஸயபோக்யராய் (உ) “ஸ்ரீநாம வஸுவஸு-ஸ்ரீமார். ஸுகஸுப்தி” என்னும்படி * ஏரார் கோலந்திகழக்கிடந்த வாராவமுதாழ்வார். (ஆதரித்தபேறுசளை) இவரபேக்ஷித்த புருஷர்த்தங்களை. அதாவது - “கிடந்தாய் கண்டேன்” “அம்மாமலர்க்கண்வளர்கின்றானே” “காணவாராயே” என்கிறவிடங்களி லபேக்ஷிதமானத்தை. (உ) “குடந்தையுட்கிடந்த வாறெழுந்திருந்து” என்கிறபடியே எழுந்திருக்கவேணும்; * குடந்தைத்திருமாலான தேவர் (ங) “தாமரைமங்கையும் நீயும்” என்னும்படி இருவருந் கூட விருந்தருளவேணும்; * தாமரைக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்; (ச) * பவளம்போல் கனிவாய் சிவப்பநீகாணவரவேணும்.

(க) ரா-அ-க-க.

(உ) ரா-ஸு-

(ங) தி-ச-க-க.

ககஅ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சக-பா, வ்யாக்யாநம்.

மு.-மாநலத்தால் மாறன்றிருவல்லவாழ்புகப்போய்த்
தானினைத்து வீழ்ந்தவ்வுத் தன்னருகில்—மேனலக்கித்
துன்பமுற்றுச்சொன்ன சொலவுகற்பார் தங்களுக்குப்
பின்பிறக்கவேண்டாபிற.

(சக)

மென்றப்போலேசிலபரிமாற்றங்களை யபேகிக்க; அது அப்போதே
பெறுமையாலே.

(தளர்ந்துமிக) 'ஆகாசத்தைநோக்கி யழுவன்தெழுவன்',
என்னும்படி அத்தயவலந்நராய். (தீராதவாசையுடன்) அபி
நிவேஸமபோவது அதுபவத்தாலே யாகையாலே, அதுபவம்
பெறாமல்முடியாத வபிநிவேஸத்தோடே, (ஆற்றமை பேசியலமந்
தான) அதாவது - "அடியேனுடலம் - நீராயலைந்தகரைய வரு
க்குகின்ற" என்றும் "எண்ணெச்செய்கேன்" என்றும் "உன்னைக்
காண்பான் நானலப்பாய்" என்றும் "தூராக்குழி தூர்த்தெனை
நாளகன்றிருப்பன்" என்றும் "தரியேனினி" என்றும் "உனக்காட்
பட்டு மடியேனின்னமுதல்வேளை" என்றும் பேசினவையென்
கை. இக்கசையிலும் "உனதான்பிடித்தே செலக்கானே" என்
றும் "சளைகண்மற்றிலேன்" என்றும் இவர்க்கடியிலத்யவஸாய மிருக்
கும்படி இதுவாயிற்று. (மாசறுசீர்மாறனெம்மான) இவ்வளவான
தசையிலும் உபாயாத்நாங்கனில்கண்வைக்கையாகிற மாகின்றிக்கே
மிருக்கிற அத்தயவஸாயஜ்ஞாநாதி குணங்களைபுடையரான வாழ்வார்
தம்மையடைந்த ப்ரபந்நஜனமான நமக்குஸ்வாமி. அன்றிக்கே,
ஆற்றமை பேசியலமரந்தானென்று - க்ரியையாதல்.

(சஅ)

பதவுரை.

மாறன்

மாநலத்தால்

திருவல்லவாழ்புகப் போய்

ஆழ்வார்

பெரியப்ரேமத்தோடே

திருவல்லவாமென்னும் திருப்பதி

யில் ப்ரவேசிக்க எழுந்தருளி

(அதுபவிக்கப்பெறாமல்)

அவ்வூர் புறச்சோலையிலே

தாம் இளைத்து வீழ்ந்து

அதுக்குமேலே (தொழிமார்களுடை

அவ்வூர்தன் அருகில்

தானினைத்து வீழ்ந்து

மேல்நலங்கி

நுன்பமுற்று	வருத்தம். டந்து
சொன்ன	அருளிச்செய்த
சொலவு	புதிஸுலுக்களை
கற்பார்தங்களுக்கு	அப்யஸிக்கவல்லவர்களுக்கு
பின்	அப்யாஸத்திற்குப்பிறகு
பிற	திருவடிகளுக்கு அபலான ஐம்மத்
	தில்

பிறக்கவேண்டா பிறவிநேரிடாது. (சக)

அவ; நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (மாநலத்தால்) இதில்-திருவல்லவாழேறச்செல்ல. புறச்சோலையில் போக்யதையாலே நனிவு பட்டுப்பேசின பாகரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். என்னே யென்னில், பெரியவாற்றாமைபோடே திருக்குடந்தையிலே புக்கவிடத்திலும்தம்மபேகிதங்கிடையாமையாலே அங்குநின்றும் புறப்பட்டு. “திருவடிகளேபுபாயம்” என்று துணிந்ததுணிவுகைகொடுத்துநடத்தத்திருவல்லவாழேறப்போய், முட்டப்போக மாட்டாமல் தளர்ந்து ஊரில் புச்ச்சோலையிலே கிடந்து, அங்குண்டான வேதகோஷவைதிகக்ரியாகோலாஹலம் செவிப்பட, மதுமல்லிகை தொடக்கமான போக்யதையை யறுஸந்திக்கயாலும், உள்ளுப் புக்கதுபவிக்கப் பெறாமையாலும் தமக்குண்டான ஈடுபாட்டை, நாயகனிருப்பிடத்தே செல்லுவதாகப் புறப்பட்டுப்போய்க்கிட்டி யறுபவிக்கப்பெறாமையாலே நடுவேகிடந்து நோவுபட்டு, “அங்கே புக்கு அவனைக்கண்டுஸ்தோத்ரம் பண்ணப்பெறுவதென்றோம்” என்று தன்தளர்த்தியைப் பாங்கிமாருக்கு உரைக்கிறநாயகபாகரத் தாலேயருளிச்செய்கிற - ஃமானேய் நோக்கிலர்த்தத்தை- ‘மாநலத் தால்’ என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. (மாநலத்தால் மாறன்) பெரியப்ரேமத்தாலே ஆழ்வார், (திருவல்லவாழ்புகப்போய்)ப்ரேமப்பேரிதராய்ப்ரவேசிக்கைக்காகப் போய். (தானினைத்துவிழந்தவ் ஆர்தன்னருகில்) அவ் ஆர்தன்னருகில் - தானினைத்துவிழந்து. உள்ளேபுக் கதுபவிக்கப்பெறாமல்ஊரின்புறச்சோலையிலே, ப(வ)லஹாநியாலும் அங்குத்தை போக்யதையாலும் நகரஸம்ப்ரமங்களாலும் கால்நடை தாராமல் தளர்ந்து விழந்து. (மேல்நலங்கி) அதுக்குமேலே தோழி

கஉ௦ திருவாய்மொழி நூற்றந்தர்தி, சக-பா, வ்யாக்யாநம்.

மார் விஷேத வசநகரனா நும் கலங்கி. (துன்பமுற்று) பகைதலாப ச்சுலே மறுபாடுருவின ஆக்கத்தைபுடையராய். (சொன்னசொல வு) அருளிச்செய்த நியயஸூக்திகள்.

அதாவது (க: 'வழிவெளம ஸிகவ ஹடு - பத்மவெளகந்திக வஹிம். (உ) 'வழிகெஸாஹரஹ்விஷ்ட- பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்டி' தியாதிப்படியே "வைகலும் 'வினையேன்மெலியவானார் வண்கமு குர் மதுவல்லவகமமும் தேனார்சேலைகங்கும்" என்றும், 'பொ ன்றிகழ் புன்னைமகிழ் புதுமாதீமீதணவித் தென்றல் மணங்க மழும்" என்றும், "பச்சிலைநீர்கமுதும் பல்வும் தெற்கும் வாழை சுளம்" என்றும், "பாண்டிரால் வண்டினெடு பசுந்தென்றனுமாகி யெங்கும் சேன்சினையோங்குமரச் செழுங்கானல்" என்றும், "ஓத நெந்ததத்தானாயர் தாமரைசெங்கமுநீர்" என்றும், "மாடுறுபூந்த டம்" என்றும், "மழிலைவரிவண்டுசுளிசைபாடும்" என்றும் - வீஸ் லேஷதசையில் அங்குத்தையில் பரிமளம் அஸுஹ்யமாய்க்கால் கட்டு கிறபடியையும், மற்றுமுண்டான போக்யதைசுளமப்படி யாகை யையும்; "வினையேன்மெலியப்பாடுகல்வேத வொலிபரவைத்திரை போல் முழங்க" என்றும், "மாடுயர்ந்தோம்புகைகமமும்" என் றும், "கல்லவந்தனர் வேவ்விப்புதை மைந்நலங்கொண்டியர் விண் மறைக்கும்" என்றும் - வேதவைதிக்ரியாகோவ ஹலங்களும்; "கொல்லநன் மன்னும் வீண்ஹும் தொழிநின்றதிருநகரம்" என் றும் நகரஸம்ப்ரமங்களும்; நாயகன் வேதப்ரதிபாத்யனாகையாலும் வைதிக கர்மஸமாரசுத்யனாகையாலும் ஸ்மாரகத்வேந பாத(வாட) கமாயிற்று; நகரஸம்ப்ரமம், தானும் ஸம்ப்ரமத்துடனே புகப்பெறு மையாலே பாத(வாட)கமாயிற்று;

அதுக்குமேலே "என்கொல் தோழிமீர்காளெம்மைநீர் நலிந்தென் செய்திரோ" என்றும், "நிச்சலும் தோழிமீர்கா ளெம்மைநீர் நலிந்தென்செய்திரோ" என்றும்-பிரியபரைகள் ஹித பரைகளாய் விஷேதிகையாலும், தனக்கோடுகிற த்வரையாலே அதுவும் ஸயதில்மஜநகமாயிற்று; "கோனாரையடியேனடிக்கடுவதெ ன்றுகொலோ" "கின்றபிரானடி நீறடியோங்கொண்டு குடுவது -

திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதி ௫௦-பா, வ்யாக்யாநம். ௧௨௧

மு. --பிறந்துலகங்காத் தளிக்கும் பேரருட்கண்ணாவுன்
சிறந்த குணத்தாலுருகுஞ்சேல் -- திறந்தவீந்து
சேர்ந்ததுபவிக்கு நிலைசெய்யென்றகீர்மாதன்
வாய்க்கப்பதக்கே மனமேவைவரு. (௫௦)

என்றுகொல்” “நினைப்பதபிரான் கழல்காண்டுகொல் நிச்சலு
மே” “நம்பிரானுநண்ணலமே” “என்னலங்கொள் கடையென்று
கொல் கண்கள் காண்பதுவே” “மாணமுட்கோலப்பிரான் மலர்த்
தாமரைபாதங்கள் - காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ” “நிலந்தாவிய
நீள் கழலை - நாடொறும் வீடின்றியே தொழக்கூடுங்கொல்” “யாங்
கண்டுகைதொழக்கூடுங்கொலோ” “நல்லருள்நம்பெருமான் நாராய
ணன் நாமங்கள் - தொல்லருள் நல்வினையால் சொலக்கூடுங்கொல்”
என்று இப்படித்திருவடிகளைத் தொழுகையும்திருநாமத்தாலே ஸ்து
திக்கையும் ப்ரார்த்தயமாகையாலும் ஸைதில்யம் மிக்கிருக்குமிதே;
இப்படியாகையால் மேல்நலங்கித் துன்பமுற்றுச்சொன்ன சொல
வியையாயிற்று. இத்தகையிலும், “அடிமேல் சேமங்கொள் தென்
குருகூர்ச்சடகோபன்” என்றிதே இவரத்யவஸாயம் குலைமாமனிரு
க்கும்படி.

(துன்பமுற்றுச்சொன்ன சொலவுகற்பார்த்தங்களுக்கு) இப்படி
விஸ்வேஷ்வபஸந யுக்தராயருளிச்செய்த ஸூக்தியான இத்திரு
வாய்மொழியை யப்பஸிக்கவல்லார்க்கு. (பின்பிறக்கவேண்டா)
இதின் அப்யாஸாதந்தரம் ஜம்மபரிக்ரஹம்பண்ணவேண்டா. ஜம்மத்
தைமுடித்தேனும், பிற என்று - அவ்யயம்; அன்றியே திருவடி
களுக்கசலான ஜம்மமெதிக்கவேண்டாவென்றாகவுமாம். “பின்புகற்
க்கவேண்டாபிற” என்றபோது - இத்தையொழியவேறென்றை
யப்பஸிக்கவேண்டாவென்றபடி. (சுக)

பதவுரை.

பிறந்து

(பலயோநிகளில்) அவதரித்து

உலகம்

லோகங்களை

காத்தளிக்கும்

ரகஷித்தருளுகின்ற

பேர் அருள்

மஹத்தான க்ருபையையுடைய

கண்ணு

தண்ணபிரானே!

உன்

“உன்னுடைய

சிறந்தகுணத்தால்

கல்பாணகுணநு ஸந்தாநத்தினால்

உருகும் சிலத்திறம் தவிர்ந்து— மனமுருகும் இயல்வைவிட்டு

சேர்ந்து அதுபவிக்கும் நிலை உண்ணைக்கட்டி யதுபவிக்கும் நிலை

மையை

செய்வன்ற

அருள்” என்று வேண்டின

சீர்மாறன்

ஸ்ரீ சடகோபநுடைய

வாய்ந்தபதத்தே

ஒன்றுக்கொன்று ஒத்திராநின்ற

திருவடிகளில்

மனமே

நெஞ்சே !

வைகு

நீ தங்கியிரு.

(௧௦)

அவ.—ஐம்பதாம்பாட்டு. (பிறந்துலகம்) இதில் - “அவதார சேஷ்டிதங்களை தரித்துநின்றதுபவிக்கும்படி பண்ணவேணும்” என்று பேசினபாகுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; கீழ் - ஸ்தாநத்யயத்திலும் தம்மபேக்ஷிதங்கிடையாமையாலே, “அர்ச்சாஸ்தலங்களில் ஆஸ்ரிதர் நினைவுக்கீடாக ஆலோகாலாபரவிங்கநாதிகளான யதுபவவிசேஷங்களை யுபகரித்தருளக்கடவோமல்லோம்” என்று அவன் ஸங்கல்பித்தருளுகையாலே யாயிருக்கும் நம்மபிமதம் ஸித்தியாதொழிந்தது; அவன் ஸங்கல்பம் குலையும்படி அங்கு நிர்ப்பந்திக்கக்கடவோமல்லோம், ஆஸ்ரிதர் நினைவறிந்து முகங்கொடுத்ததுபவிப்பித்தவவதாரத்திலே செல்லுவோம்” என்று க்ருஷ்ணவதாரத்திலே யதுபவிப்பதாகச் செல்ல, அதுவும் கைகழிந்து தாம் பிற்பாடராய் அத்தாலேநொந்து, “அவ்வவதாரகுணசேஷ்டிதங்களையாகிலும் அதுநெந்தித்து தரிப்போம்” என்று பார்த்தவிடத்தில், அவையும் விஸ்வலேஷதஸையிலே யதுஸந்திக்கையாலே ஸைதில்யத்தைவினைக்க, நான் தரித்துநின்று உன்குணசேஷ்டிதங்களை யதுஸந்திக்கவல்லே ஐம்படிபண்ணியருளவேணுமென்று ஸாரணப்புகுகிற பிறந்தவாற்றிலர்த்தத்தை “பிறந்தகலங்காத்தளிக்கும்” என்றருளிச்செய்கிறாரென்கை.

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி, ௧௦-பா, வ்யாக்யாநம். ௧௨௩

வ்யா.—(பிறந்துலகங்காத்தனிக்கும் பேரருட்கண்ணு) (க)
 “மண்ணின்பாரம் சீக்குதற்கே வடமதுரைப்பிறந்தபிறவியை “பிற
 ந்தவாறும்” என்றிபெடும்படி. பவதரித்தும், “மற்றும் * கள்ளவே
 டத்தைக் கொண்டிபாய்ப் புரம்புக்கவாறும்,(உ) * சேரற்பிறந்து
 சிறப்பால்வளர”தே அன்றே பிறந்துஅன்றே வளர்ந்து :: அடியை
 மூன்றையிரந்தவாறும், அம்ருதமதநார்த்தமாக வரவிர்ப்பனித்து
 * கூடிநீரைக்கடைந்தவாறும்” என்றிப்படி பூபாநிர்ஹாணர்த்த
 மாகவும் திரிபுரதஹநார்த்தமாகவும் த்ரைலோக்யாஹாணர்த்தமா
 கவும் அம்ருதமதநார்த்தமாகவு மவதரித்து ஐகத்தைரக்ஷித்து ரோ
 க்கிப்போரும் நிரவதிகக்ரு (வ்யு)ணவாணனக்ருஷ்ணனே !. கிழே
 “நல்லருள்கம்பெருமான்” என்றிரிதே,அப்படி நிரவதிகத(உ)யா
 வாணன.

(உன் சிறந்தகுணத்தாலுருகும் சிலத்திறத்தவிர்து) உனக்கது
 ரூபமான சுலபா ணருணதுவந்தாகத்தாலே ந்ரவீபூதனும் ஸ்வபாவ
 ப்ரகாரம் சிவ்ருத்தமாய்; (சேர்த்தனுபவிக்கும் கிலேசெய்) உண்ணக்
 கிட்டி யனுபவிக்குப்படியாக ஸ்தை(வெலு)ர்யத்தைச் செய்தருள
 வேணும். அதாவது - “பிறந்தவாறு” என்றுதொடங்கி “பிறந்த
 னுபிபுக்கென தாவியைநின் னுநின் னுருக்கியுண்கின்ற,” “என்னையுன்
 செய்கைகளைவிக்கும்” “பையவேகிலேபும் வந்தென்னெஞ்சையுரு
 குங்கனே” “வெள்ளசீர்ச்சடையானும்” என்றுதொடங்கி, “என்னு
 ரையுருக்கியுண்ணுமே” “உண்ணவானவர்கோனுக்கு” என்
 தொடங்கி, “என்னெஞ்செரிவாய் மெழுகொக்குகின்றே” (௩) “கீஷ
 னீழ் - திஷ்டந்தம்” (௪) “சூனீமீழ் - ஆஸீநம்” (௫) “பு-கிலிபெ
 ப்ரதிலிபெய” என்னும்படி, “நின்றவாறும்” இய்யாதி - “நின்
 நின் னுநீனைகின்றே னுந்னை பெற்றனம் நினைகிற்பன்,” “ஒண்ணு
 ரேயுருக்கியுண்ணுமே” என்றுதொடங்கி “என்கொள் சிந்தையுள்ளைக்கின்றேன்”
 “திருவுருவுடைந்தவாறும்” என்றுதொடங்கி, “என்னெஞ்சம்
 கொக்கருவிசோருங்கண்ணீர்.” “அடியை மூன்றையிரந்தவாறு
 என்றுதொடங்கி, “என்னெஞ்சம் நின்றனக்கே கரைந்துதும்”

(க) தி-வாய்-க-க-௧௦. (உ) பெ-திருவ-கக. (௩) ரா-வி-கக-௨௩

(௪) ரா-ஆ-கக-௨௫.

(௫) ரா-யு-கக-௨௬

கூஉச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி (கூஉ-பா, வ்யாக்யாரம்.

மு. — வைகல் திருவண்வண்ணீர்வைகுமிராமனுக்கென்
செய்வகதனைப் புன்வினங்காள் செப்புமெனக்-கைகழிந்த
காதலுடன் தூதுவிடுங்காரிமாறன் கழலே
மேதினியீர் நீர்வணங்குமின். (ருக)

“கூடி நீரைக்கடைந்தவாறும்” என்றுதொடங்கி, “ஊடுபுக்கென
தானியை புருக்கியுண்டுகின்ற” என்றும் சொல்லப்படுகிறவை நிவ்
ருத்தமாய்: “உன்னையென்று சொல்சேர்வதுவே,” “உன்னையென்று
தலைப்பெய்வனே” “கொடியேற்கொன்று நன்குரையாய்” “என்செய்
கேனடியேனே” “கொடிய வல்வினையென்னையென்று கொல்
கூடுவதே,” “நின்றன்னையாரும் வண்ணம் சொல்லாய் நச்சநாக
னையானே” என்று தரித்துகின்று உன்னை யநுபவிக்கப்பெறுவே
னென்றவையென்கை.

(சேர்ந்தனுபவிக்கும் நிலைசெய்யென்று சீர்மாறன்) “நாகனை
மிசைநம்பிரான் சரணேசரன்மக்கு” என்று-தாம் தரித்துநின்
றனுபவிக்கும் ப்ரகாரம்பண்ணி யருளவேணுமென்று அர்த்தித்த,
ஜ்ஞாநாதிருணங்களைபுடையரான வாழ்வாருடைய (வாய்ந்தபதத்
தே) பரஸ்பர ஸத்ருமாய்ப் பொருந்தியிருக்கிறதிருவடிகளிலே,
(மனமேவைகு) மனஸேதங்கிப்போரு. அவர்க்கு * நாகனைமிசை
நம்பிரான் சரணேசரனுப்போலே, உனக்கும் ஆழ்வார் திருவடி
களே ப்ராப்தமென்று சென்றங்கே தங்கிப்போரு. (ருடு)

பதவுரை.

மேதினியீர்	இப்பூமிபி லுள்ளவர்களே!
திருவண் வண்ணீர்	“திருவண்வண்ணீர்
வைகல்	எப்பொழுதும்
வையும்	எழுந்தருளியிருக்கிற
இராமனுக்கு	சகாவர்த்தித் திருமகனுக்கு
புன் இனங்காள்	பற்றவைக்கட்டங்களே!
என்செய்கைதனை	என்னுடைய தபையையே
செப்புமென	அறிவிப்புக்கள்” என்று
கைகழிந்த காதலுடன்	மிகுந்த ஆசையோடே
தூதுவிடும்	(பற்றவைகளேத்) தூதுவிட்ட

காரி மாறன்

தூதர் தோடபா

சுழலை

நெருங்குதலையே

நீர்வண்வகுமின்

நீர்வண்வகுமின்

(ருக)

அவ. — ஐம்பத்தோராய்ப்பாட்டு. (வைகல்) இதில் - ஆற்றமை யாலே தூதுவனாகிய ஆழ்வார் பாடித் தந்த யாவதிறத்தருளிச்செய் கிறார் - அதெவ்வனையென்பதில், அடிவிடாமல் நெருற்றநாலி லும் - அமை(வ)கமாயிருக்கிற நாயகவரனமாகிற ப்ரஹ்மாஸ்தா ப்ரபோகம்பண்ணி யிருக்கச்செய்கையும், நான் ஐந்தாக்கண னுவாகக்காரியம்செய்யாதொழியாததாலே தம்மேபணிதக்கடை யாமல் மிகவும்தளர்ந்து, “ஆர்த்தாக்கணத்திலே திகழத்திருக்கிறவ னாகையாலே, நம்மார்த்தியை யறிவிக்கவே தப்பாமல் நம்சாரியம் செய்யும்; திருவண்வண்ணிலேயாவர்த்திலேகால்தாழ்ந்து நம்மை மறந்தானித்தனை” என்று நுஸந்தித்து, கவ்யுடகரையிட்டு. (க) “நகு லெயழ - நற்பஜேயம்” என்றதொத்தாந்மஜலுக்குத் தந்தசையை யறிவித்துச் செல்லுகிறபடியை, நாயகன் வருமளவும் கண்டாறி யிருக்க மாட்டாமலாற்றமையாலே நாயகனைக்குறித்துத் தூதுவனாகி நெருங்கிபாசுரத்தாலே யருளிச்செய்கிற * வைகல் பூங்கழிவாயி லர்த்தத்தை “வைகல் திருவண்வண்ணே” என்றுதொடங்கி யருளிச் செய்கிறானென்க.

வ்யா. — (வைகல் திருவண்வண்ணே வைகுமி ராமனுக்கு) “தேறு நீர்ப்பம்பைவடபாலைத் திருவண்வண்ணேர், மாறில் போரரக்கன்மதி ள் நீறெழ்ச்செற்றுக்கந்தவுதேசேவகரை” என்றத்தை நினைக்கிறது. இரண்டாம் தூதுக்குவிஷயம்விபவமிதே. (உ) “வ்யவஸாயஜ்ஞர்ரக்ஷ ணஸ்தைர்யம் பம்போத்தராதேஸஸ்தம்” என்றாரிதே, திருவண்வண் றிலே பிற்பட்டாரை ரக்ஷிக்கைக்குலர்வகாலும் நித்யவாஸம்பண் னுகிற சக்ரவர்த்தித்திருமகனுக்கு ஐந்தகுலஸூக்தரி (உ) “ஜீவநீழ் - ஜீவந்திம்” என்று ஆள் விட்டதும் பரப்பயிசுர பர்வதத்திலே வர்த்திக்கிறவரைக் குறித்தபிட்டு.

(என் செய்வகாரியம்)

தஸையப் பக்தி நிறைந்தவராய் நாயகன் தருவதாய் நான், அதாவது - “தூருநெருங்கிப் பின்புட்டபடிதேயம் காத்தன்மையைக்

(க) ரா.யு.கஅ.௩

(உ) ஆசார்யஹரு.௩

(உ) ரா.ஸா.௩௧.௧௦.

கடக திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௫௨-பர், வ்யாக்யாநம்.

மூ,—மின்னிடையார் சேர்கண்ணன் மெத்தெனவந்தானென்று
தன் னிலைபோய்ப்பெண்ணிலையாய்த்தான் நள்ளி உன்னுடனே
கூடுனென்று நின்றருகையர்கோன்றாழவே
நாடோறும் கொஞ்சமே நல்கு. (௫௨)

கைகள் கூப்பிச்சொல்லீர்” என்றும், “பாதம் கைதொழுதுபணி
யீரடியேன்றிமே” என்றும், “திறங்களாகியெங்கும் செய்களுநு
ழல் புள்ளினங்காள் - அடியேனிடரை - இறங்கிநீர் தொழுதுபணி
யீர்” என்றும், “மடவன்னங்காள்-உடலம்நைந்தொருத்தி யுருகு
மென்றுவார்ப்புடனே” என்றும், “உடன்மேயுமடவன்னங்காள் -
அடியேனாகும் போற்றுகினே” என்றும், “புண்ணைமேலுறைபூங்குயி
ல்காள்-மாற்றங்கொண்டருளிபுரையீர் மையல்தீர்வதொருவண்ண
மே” என்றும், “அடையாளத்திருந்தக்கண்டு - எனக்கொன்றுரை
யொண்கினியே” என்றும், “கருந்திண்மாமுகில்போல்திருமேனிய
டிகளை - திருந்தக்கண்டெனக்கொன்றுரையாயொண் சிறுபூவாய்”
என்றும், “அடிகள் கைதொழுதலர்மேலசையும்ன்னங்காள் - கொடி
யவல்வினையேன்றிநன்குறுமினவேறுகொண்டே” என்றுமிப்புடை
கனிலே அப்பார்த்திப்பயனைவர்க்கு மறிவித்தவையென்கை.

(கைகழிந்தகாதலுடன் தூதுவிடும்) “என்னையுமுளனென்மின்களே”
என்று- தாய்வந்துகேடக்காவிடில் ஸத்தையிலே; இப்போதுவந்து
கோக்குகைக்கீடான ஸத்தாமாத்ரங்கிடக்கிற தென்னுங்கோளென்
கையாலே கைகழ்ந்த காதலுடன் தூதுவிட்டபடிபிதுவாயிற்று.
(காதலுடன் தூதுவிடக்காரியாறன்மூலே மேதினியீர் நீர்வணங்கு
மின்) ஆற்றாமையோடே தம்பேற்றுக்கு க(வ)டகரையர்த்திக்கிற
வாழ்வார் திருவடிகளை, உங்கள்பேற்றுக்கு, பூமியிலுண்டானவர்க
ளே! நீங்கள் வணங்கிவழிபடுங்கோள். அவர் (க) “மானிலத்தெ
வ்வுயிர்த்தும்” என்னுமாபோலே, இவரும் இருந்தே குடியாக
உபதேசிக்கிறார். (௫௩)

பதவுரை.

மின்னிடையார்

மின்னற்கொடியோன்ற இடையை

புடைய மாதரை

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௫௨-பா, வ்யாக்யாரம். ௧௨௭

சேர்	சேர்ந்த
கண்ணன்	கண்ணபிரான்
மெத்தெனவந்தான் என்று	விளம்பித்து வந்தானென்று
தன்னிலைப்பாய்	தம்முடைய ஆகாரம் குலைத்து
பெண்ணிலையாய்	கோபிமாருடைய ஆகாரத்தையு
	டையராய்
தான்தள்ளி	(தங்களுடைய ஸங்கேதஸ்தலத்திற்
	கு வந்த கண்ணனைப்) பிடித்துத்
	தள்ளி
உன்னுடனேகூடேன் என்று	உன்னோடுசேரமாட்டேனென்று
ஊடும்	(ப்ரணயரோஷத்தாலே) பிணங்கின
குருகையர்கோன்	ஆழ்வாருடைய
தாள்வொழி	திருவடிகளை வணங்குவதற்கு
நெஞ்சமே	மானமே!
நாஸ்தோறும் நல்கு	நீரித்யம் உபசரிக்கவேணும். (௫௨)

அவ. — ஐம்பத்திரண்டாம்பாட்டு. (மின்னிடையார்) இதில்-ப்ரணயரோஷத்தாலே † யூடின பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனேயென்னில்; தம்மாற்றுமையாலே * நோற்ற நாலிலும் சரணம்புக்குச்சு தூதுவிட்டு, இத்தனையும் செய்தவிடத்தும் அவன் வரக்காணாமையாலே ப்ரணயரோஷம் தலையெடுத்து, “அவன் வந்தாலும் இனி அவனோடுகலப்போமல்லோம்” என்று பரிஸர வர்த்திகளான ஸஹருத்துக்களோடேதாம் துணிந்திருக்க, அவனும் “ஸ்ரீகஜேந்தராம்வான்முதலானவாஸ்ரிதர பத்திலேமுற்பாடனாய்ச் சென்று ஆபத்தைப் போக்கி ரக்ஷித்தாரம் ஆழ்வாருக்குப் பிற்பாடராணோமே” என்றுபிற்பாட்டுக்குப்போமனொந்து, தம்முடனே கலப்பதாகப் பதறி நடந்துவந்து, வடிவழகாலும் சேஷ்டிதங்களாலும்! தன் செல்லாமையாலும் தம்முடனேத்தீர்த்துத் தம்முடனே கலந்தபடியை, க்ருஷ்ணன் வரவுதாழ்க்கையாலே அவனோடே யூடி, “இனிக்கூடோம்” என்றிருந்த இடைப்பெண்களை, ஸௌந்தரியாதிகளாலும் தன் செல்லாமையாலு மூடலைத்தீர்த்து க்ருஷ்ணன் தன்னுடனே சேர்த்துக்கொண்ட வருத்தாந்தத்தன்மேலே வைத்தருளுகச்செய்கிற * மின்னிடையடவாரிலீர்த்தத்ததை “மின்

† (பா) உண்டான,

கூஉ அ திருவாய்மொழி நூற்றொன்றி, மூஉ பா வ்யாக்யாரம்.

னிடையார் சேர்கண்ணன்” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிற ரென்கை.

வ்யா.—(மின்னிடையார் சேர்கண்ணன் மெத்தனவந்தானெ ன்று) மின்னிடையாருடனே சேர்ந்த க்ருஷ்ணன் அங்குத்தை மிலம்பரதையாலே ஆற்றுமைக்குதவவாராமல் மந்தகதியாய் வந் தானென்று அவன் தங்களுடத்திற்பண்ணுமபிநிவேஸத்தை அந்யதா கரித்துத்தங்களுாற்றாமையாலே அவன் பதற்றத்தையுமஸ்தகல்பமா க்குகிற, “மின்னிடையார்களின்னருள் சூடுவார்முன்புநானத ன்குவன்” என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தருளிச் செய்தபடி. (தன்னிலைபோ ய்ப்பெண்ணிலையாய்) அதாவது - “குருகூர்ச்சடகோபன்” என்கிற வாகாரங்குலைந்து கோபிமாருடைய வாகாரத்தை யுடையராய்.

(தான் தள்ளி) தாங்கள் கழகமிருக்கிற ஸங்கேத ஸ்தலத்திலே புகுருவதாக அவனருகேவர, “போகும்பி” “குழனு துபோயிருந் தே,” “போயிருந்துநின் புள்ளுவமறியாதவர்க்குரைநம்பி” “எம்மை நீகழறேலே” “எங்குழறு பூவையொடுங் கிரியோடுங் குழகேலே,” “கழகமேறேல்நம்பி” “கன்மமன்றெங்கள் கையிற்பாவை பறிப்பது” “உனக்கேலும் பிழைபிழையே” என்று அவனுக்கவகாசமறும்படி (க) “புணயாஜாஜிநாநாஜவரிவிக்ஷவராவவடி - ப்ரணயா ச்சாபிமாநாச்ச பரிசிக்ஷபராகவம்” என்றுமீம்படியையும்;

அவனும், “உன்றமுரைபுரைகண்ணினையும் செவ்வாய் மு றுவலுமாகுலங்கள்செய்ய” என்றும், “நின்செய்யவாயிருங்கனியுங் கண்களும்விபரீதமிந்நான்” என்றும், “வன்மமேசொல்லியெம்மைநீ வினையாடுதி” என்றும், “உகவையால் நெஞ்சமுள்ளருகி யுன்றமு ரைத் தடங்கண் விழிகளினகவலைப் படுப்பானழித்தாயுன்றிருவடி யால்” என்று மென்னும்படிஸ்மிதவீக்ஷணங்களாலும் பாவகர்ப்ப (ஹவமஹ)மானவுக்திகளாலும்சேஷ்டிதங்களாலுமூடலைத்தீர்த்துச் சேரவிட்டு, “கூத்தவப்பன்றன்னைக் குருகூர்ச்சடகோபனெத்திய தமிழ்மாலே” என்னும்படி கூடினபடியையு மருளிச்செய்கையாலே. “உன்னுடனே கூடேனென்றுடும்குருகையர்கோன்” என்றருளிச் செய்தனிதிலே - கூடினபடியுமிவர்க்கு விவக்ஷிதம். மேலே (உ) “நல்லவலத்தால் நம்மைச்சேர்த்தேன்” என்றிறேயருளிச்செய்யப்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௫௬-பா, வ்யாக்யாநம், ௧௨௬

மூ.-நல்லவலத்தால் நம்மைச்சேர்த்தோன் முன்னண்ணரை
வெல்லும் விருத்தவியுதியென்று—எல்லையறத்
தானிருந்து வாழ்த்துந்தமிழ்மாதன் சொல்வல்லார்
வானவர்க்குவாய்த்தகுரவர். (௫௬)

புகுகிறது; அதுக்குச்சேர இங்கேகூட வேணுமிதே. (ஊடுங்குரு
கையர்கோன்றாந்தொழுவே நாடோறும் நெஞ்சமேநல்கு) அவனல்
பம் தாழ்த்துக்கூடும்படியான ப்ரோமத்தையுடைய வாழ்வார் திரு
வடிகளை நித்யஸேவை பண்ணும்படி மருஸஸே நியுத்தியமாகஸஹ
காரியாயுபகரி, நல்குதல் - கொடுத்தல். (க) “நவனவ - மருவ”
இதே. (௫௭)

பதவுரை.

முன் நண்ணரை வெல்லும்	பூர்வபந்ருகக்ளை வெல்லுமவனாய்
நல்லவலத்தால்	(வீலோபகரணங்களைப் பறித்தல்
	முதலிப(நல்ல)† வன்மையாலே
நம்மைச்சேர்த்தோன்	மமது ஊடலைநீக்கிக்கூடவிட்டானா
	க்கருஷ்ணன்
விருத்த வியுதியென்று	விருத்த(வி)வியுதிசுதவத்தையுடை
	யவனென்றுபேசி
எல்லையற	முடிவில்லாமல்
தான் இருந்து வாழ்த்தும்	தானிருந்து ஸ்தோத்தரம் பண்ணு
தமிழ்மாதன்	தமிழ்வேந்தராகிய வாழ்வாருடைய
சொல்வல்லார்	ஸ்ரீஸ-புத்திகளை ஓதவல்லவர்
வானவர்க்கு	நித்யஸ-புரிசுருக்கு
வாய்த்தகுரவர்	பொருந்தின ஆசார்யரவர்கள் (௫௬)

அவ.—ஐம்பத்துமூன்றாம் பட்டி. (நல்லவலத்தால்) இதில் -
விருத்த(வி)வியுதிசுதவத்தையுடை யவனென்றுபேசின பாசுரத்தை
யநுவலித்தருளிச் செய்கிறார், எங்ஙனையென்னில்;

கீழ் ‘ஆல்லோம்’ என்றிருந்ததம்மை ‘ஆலோம்’ என்னப்
பண்ணினவனுடையவச(வ)டித க(வ)டநாஸாமர்த்தியத்தை யநு
ஸந்தித்து ஸ்ஸ்மிரதானவிவர்க்கு, “இதென்னாகண்டே, நீரிப்படி-

ககஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி டிகு-பா, வ்யாக்யாநம்.

விஸ்மிதராகிறது, நாட்டில் தன்னில் தான் சேராதபதார்த்தங்க ளெல்லாவற்றையும் நம்முடனே சேர்த்துக்கொண்டு திருவிண்ணக ரிலே நிற்கிறபடிபாரீர்” என்று அவன் தன் விருத்தவிபூதியோகத் தைக்காட்ட, அத்தையதுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராய்ச்செல்லுகிற - * நல்குவும் செல்விலர்த்தத்தை ‘நல்லவலத்தால்’ இத்தா தியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா;—(நல்லவலத்தால் நம்மைச்சேர்த்தோன்) அதாவது- லீலோபகரணங்களை யெடுத்தும் பறித்தும் கழகமேறியும் வழிமறி த்தும் சிற்றிலழித்தும் * முற்றத்தாடுபுகுந்துமுறுவல் செய்து வார்த்தை சொல்லியு மிப்படியாயிற்று இவருடலைத் தீர்த்துக் கூட விட்டது. இவர் “இதோரக(வ)டித க(வ)டநாஸாமர்த்தய ஸக்தி யிருந்தபடியென்” என்று பார்த்து “முன்நண்ணுரை வெல்லும்” என்று - அத்தையமுதலிக்கிறார். அதாவது- * பும்ஸாம்த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரியாய் * ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மதனு தன் ஸந்திதி யிலே “கிட்டோம்” என்றிருந்தநம்மை ஸத்தீத்வாபி(வி)மாநத்தைக் குலைத்து ஊடுகையைத்தவிர்த்துக் கூடப்பண்ணினபடியென்கை. முன் நண்ணுராய்-கிட்டாதாராயிருக்கிற நம்மை - நல்லவலத்தால்- சேர்த்தோனென்றவ்யமாகவுமாம். அன்றிக்கே “முன்நண்ணுர்” என்று - பூர்வஸத்ருக்களாய், அவர்களை * நின்றிலங்குமுடியனு யித்தாதிப்படியே வென்றாப்போலே நம்மை நல்லவலத்தால்சேர்த்த தென்றாகவுமாம்.

“இப்படி சேராதத்தைச்சேர்ப்பதே!” என்றிவரீடுபட, “இதொன்று கண்டோ நீராஸ்சர்ப்பப்படுகிறீர், லோகத்தில் பரஸ் பரவிருந்த(ஐ)ங்களாயிருக்கிறவிபூதியைச்சேர்த்துக்கொண்டு திரு விண்ணகரிலே நிற்கிறபடிபாரீர்” என்று விருத்த(ஐ)விபூதியுத்தையிருக்கிறபடியைக்காட்ட (விருத்தவிபூதியென்று) அதாவது- “நல்குவும்செல்வும்,” “கண்டவிற்பந்துன்பம்” “நகரமுநாகுள மும்” “புண்ணியம்பாவம்” “கைதவம் செம்மை” “முவுலகங்களு மாயல்லனாய்” “பரஞ்சுடருடம்பாயமுக்குப் பதித்தவுடம்பாய்” “வன்சரன்சராக்காயகசர்க்கு வெங்கூற்றமுமாய்” “நிழல்வெய்யல்” இத்தாதி பாட்டுக்களிலே-(க) “சுதீரிகொலஃ பூலாஃசூல

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி இசு.பா. வ்யாக்யானம். ௧௩௧

ஓம்;—குரவைமுதலாங்கண்ணன் கோலச் செயல்கள்

இரவுபகலென்னுமலென்றும்—பரவுமனம்

பெற்றேனென்றே களித்துப்பேசும் பரங்குசுன்றன்

சொற்றேனினெஞ்சே துவன். (இசு)

ஸொரெ-அத்திரி கோபரே ப்ரஸாதஸ்தேஸோமம்? என னும்படியான விருத்த(ஐ)விபூதிசுவத்தைப்பரக்கப்பேசி.

(எல்லையறத்தானிருந்தவாழ்த்தும்) அதாவது - ‘பல்வகையும் பார்த்தபெருமானெண்ணையான்வானை’ என்றும், ‘கண்டுகொள்வதற்கரிய பெருமானெண்ணையான்வான்’ என்றும், ‘திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் புகர்கொள்கீர்த்தியல்லா லில்லையாவர்க்கும் புண்ணியம்’ என்றும், ‘கண்ணநின்னருளே கண்டுகொண்மின்கள்’ என்றும், ‘திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் வரன்கொள்பாதமல்லா லில்லையாவர்க்கும் வன்சரண்’ என்றும், ‘திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்த பிரானென் சரணென்கண்ணெண்ணையாளுடை யென்னப்பன்’ என்றும், ‘என்னப்பெனெனக்காய்’ என்றுதொடங்கி, ‘திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தவப்பன் தன்னொப்பாரில்லப்பன் தந்தனன் தனதான் நிழல்’ என்றும், ‘திருவிண்ணகர்ச்சேர்ந்தபிரான் கழல்களன்றி மற்றோர்களைகணிலம்’ என்றுமிப்படி பிதுக்கென்னச்சமைந்திருந்து நிரவதிகஸ்தோ த்ரங்கனாலே ஸ்துதித்தருளும்.

(தமிழ்மாதன் சொல்லல்லார்) ஸர்வஸுலபமான த்ரவிட பாஷைக்கு தேஸிகரான வாழ்வார் திவ்யஸூக்தியான வித்திரு வாய்மொழியை யப்பஸிக்கவல்லார். (வானவர்க்கு வாய்த்தகுர வர்) அவனுடையவிபூதியை ததியத்வாகாரேணவறுபவிக்கிற நித்ய ஸூரிகளுக்கு அவ்வறுபவ விஷயமான வித்திருவாய்மொழியை இவர்களிங்கே பிருந்தறுஸந்திக்கையாலே, அவர்களுக்கறூப மான வாதானியராவர். ‘திருவிண்ணகர்பத்தும் வல்லார்கோணை யின்றி விண்ணோர்க்கென்றுமாவர் குரவர்கள்’ என்றத்தை யருளிச்செய்தபடி. (ருட)

பரவுரை.

கண்ணன்

ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய

குரவைமுதலாம்

திருக்குரவைகோத்தந்த முதலிய

கோலச்செயல்கள்

திவ்யசேஷடிதங்கள்

கா.உ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ருசு-பா, வ்யாக்யாரம்.

இரவுபகல் என்னுமல்

நாத்ரிகாலம் பகற்காலமென்று

பாராமல்

என்றும்

எப்போதும்

பரவுமனம்பெற்றேன் என்று துதிக்கும்படியான மரஸ்சைப்பெ

ற்றேனென்று

கனித்துப்பேசும்

செருக்கிப்பேசின

பராங்குசன்தன்

ஆழ்வாருடைய

சொல்தேனில்

ஸ்ரீஸூக்தியாகிற தேனில்

நெஞ்சே

மனமே!

துவள்

அவகாஷிக்கக்கடவாய், (ருசு)

அவ.—ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு, (குரவைமுதலாம்)இதில் க்ருஷ்ணனுடைய நிகில திவ்யசேஷ்டி தங்களையநுபவித்தருளிச் செய்து தபடியை யநுவதித் தருளிச்செய்கிறார். அதெந்நளையென்னில்; ‘மாசறுசோதி’ ‘மாளேய்நோக்கு’ ‘பிறந்தவாறு’ என்கிற திருவாய்மொழிகளிலே, ‘சேணுயர் வானத்திருக்கும்’ ‘நாராயணன் நாமங்களே - தொல்லருளால் வினையால் சொலக் கூடுங்கோல்’ ‘உருக்கியுண்டுகின்ற நின்றனனை நாமும்வண்ணஞ்சொல்லாய்’ என்று தூரஸ்தனென்றும், நாரீர்வரத்திருநாமஞ் சொல்லக் கூடவற்றேயென்றும் தரித்துநின்றுகுணநுபவம்பண்ண வல்லேனும்படி பண்ணவேணுமென்றும் தாமாசைப்பட்ட வகைகளெல்லாம்பலித்திக்கும்படி தான்க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்துச்செய்து தருளின நிகில திவ்யசேஷ்டி தங்களையும், தத்தே(யெ)துவான திவ்யகுணங்களையு மநுபவவிஷயமாம்படி காட்டிக்கொடுக்க, அவற்றைக்கட்டடங்க தரித்துநின்று மண்டியநுபவித்து ப்ரீதராய்ச் செல்லுகிற * குரவையாய்ச்சியரிலர்த்தத்தை ‘குரவைமுதலாம்’ இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறொன்கை.

வ்யா. - (குரவைமுதலாங்கண்ணன் கோலச்செயல்கள்) அதாவது - * குரவையாய்ச்சியரோடு கோத்ததும், * கேயத்திங்குழலூதிற்றும், * நிகரில் மல்லரைச்செற்றதும், * நோவவாய்ச்சியரலோடசர்க்கரைங்கிறதும், * வேண்டித்தேவரிர்க்கவந்து பிறந்ததும், *

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ஐச-பா, வ்யாக்யானம். ௧௩௩

இகல்கொள் புள்ளிப்பினந்ததும், * மனப்பரிப்போடழுக்கு மானிட சாதியிற்றூன்றிற்று தனக்கு வேண்டுருக்கொண்டதும், * நீணிலத் தொவொன் வியப்பிதைபெரும்போர்கள்செய்து வாணையாயிரத் தோள் துணித்ததும், * கலக்கவேழ்கடலேழ் மலையுலகேழுங்கழியக் கடாயுலக்கத்தேர்கொடு சென்றமாயமும், * மண்மிசைப்பெரும் பாரம் நீங்க ஓர் பாரதமபெரும்போர்பண்ணி மாயங்கள் செய்தது முதலாகவெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது, (குரவைமுதலாங்கண் ணன்கோலச் செயல்களென்று).

முந்துறக்குரவைமுதலாகக் காட்டினது திருக்குரவை யிலாவாரத்தையதுபவித்து (ய)தரிக்கைக்காக. * வேண்டித் தேவிரக்கவந்து பிறந்தவருத்தாந்தத்தை முந்துறமுன்னங் காட்டாதொழிந்தது - * பிறந்தவாற்றிலே ஆழங்காற்பட்டு ஆறுமாஸம் மோஹித்தாப்போலே மோஹிப்பவென்று. (கண் ணன் கோலச்செயல்கள்) ஸ்ரீவால்மீகி (௧) 'காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்ஸம்' என்று-ரகுவரசரிதத் தையே முழுதுமதுபவித்தாப்போலே, இவரும் க்ருஷ்ணனுடைய நிகிலதிவ்ய சேஷ்டிதங்களையதுபவித்தபடி. *தேவக்கோலப்பிரான் செய்கையிதே.

(இரவுபகலென்னாமல்) ராத்ரிபகலென்னாமல். காலநியதியன் றிக்கே (என்றும்பரவுமனம் பெற்றேனென்றே களித்துப்பேசும்) ஸர்வகாலத்திலும்ஸ்துதிக்கும்படியானமநஸ்ஸைப்பெற்றேனென்று ஹர்ஷபாரவஸ்யத்தாலே கர்வித்துப்பேசும். அதாவது - 'மாய வினைகளையெல்லாற்றி யிரவுநன்பகலுத்தவிர்கிலமென்ன குறைவெ னக்கே' என்றும், 'நேயத்தோடுகழிந்தபோதெனக் கெவ்வுலகம் நிகரே' என்றும், 'துகரவைகல்வைகப்பெற்றே நெனக்கென்னினி ரோவதுவே' என்றும், 'மேவக்காலங்கள் கூடினெனெனக்கென் னினிவேண்டுவதே' என்றும், 'ஈண்டுநானலற்றப் பெற்றேனெனக் கென்ன விசுவாதே' என்றும், 'பகலிராப்பரவப்பெற்றே நெனக் கென்னமனப்பரிப்பே' என்றும், 'நினைக்கும்நெஞ்சுடையெனெனக் கினியார் நிகர்நீணிலத்தே' என்றும், 'என்னப்பன்றன்மாயங்களே காணுநெஞ்சுடையெனெனக்கினியென்ன கலக்கமுண்டே' என்

கூடா திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௫௫-ஊ, வ்யாக்யாநம்.

மூ.—துவளறுசீர்மால்திறத்துத் தொன்னலத்தால்நாளும்
துவளறுதன்சீலமெல்லாஞ் சொன்னான் — துவளறவே
முன்னம் துபவத்தின்மூழ்கிநின்மமாறனதில்
மன்னு முவப்பால் வந்தமால். (௫௫)

மும், ‘மால்வண்ணனை மலக்குநாவுடையேற்கு மா றுளதோவிம்மண்
ணின்மிசையே’ என்றும், ‘நண்ணிரான் வணங்கப்பெற்றேனெனக்
கார்பிறர் நாயகரே’ என்றும் பேசினவையென்கை. (க) “உருகா
மல் தரித்ததும்நண்ணிவணங்கப்பலித்தவாரே” என்றிறேநாயனாரு
மருளிச்செய்தது.

(களித்துப்பேசும் பராங்குசுன்றன்) “வலக்கையாழி யிடக்
கைச்சங்க மிவையுடைமால்வண்ணனை மலக்குநாவுடையேன்”
என்கையாலே - ஸர்வஸ்மாத்பரணை வஸீகரிக்கு மங்குஸமா
யுள்ளவரென்கிறத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. (உ) “கவீஸம் உ
கூரஹவெஸுலகரூ - கவீஸம்சக்ரஹஸ்தேப சக்ரம்” என்றதிறே,
திருநாவுடையபிரான்தாஸர் குமாரராகையாலே, அடியறிந்து -
பராங்குசுனென்கிறார், (பராங்குசுன்றன்சொற்றேனில் நெஞ்சேது
வள்) (ங) “வாஜீகெவ-ஃநாரவிஜீமஷிதம் ராரோயணாஷ்யூஸி
யம் - வால்மீகேர்வதநாரவிந்தகனிதம் ராமாயணாக்யம்மது”
என்றும், (ச) “ஸுகூஸுவாஃஜீதஜீவஸம்யுதம் விவதஹாம
வதம் ரஸூ - ஸுகமுகாதம்ருதத்ரவஸம்யுதம்பிபதபாகவதம்
ரஸம்” என்றும் சொல்லுமபோலே, * அமுதமென்மொழியாகை
யானும், (ரு) “தேனேயின்னமுதே” என்று பேசப்படுமவன் விஷய
மாகையாலும் தேன்போலே யினிதாயிறே யித்திருவாய்மொழிதா
னிருப்பது. மனஸ்ஸே! அல்பஸாரமானவற்றிலே புக்கலமாவாதே
ஸாரக்ரஹியாய், ஸாரதமமான விதிலே ஸக்தமாய்ப்போரு. (கூ)
“என்னெஞ்சென்னும் பொன்வண்டு” என்னக்கடவதிறே. (ருச)

பதவுரை.

துவள் அற (அந்யபரதையாகிற) குற்றமன்றி
முன்னம் அதுபவத்தில் மூழ்கி முன்னமே பகவததுபவத்தில் படிந்
தின்மமாறன் து நின்ற ஆழ்வார்

(க) ஆசார்யஹ்ரு. (உ) (ங) (ச) (ச) பாச-க-க-ங,

(ரு) திவாய்-ரு-க-உ, (கூ) இரா-தூ-க-௦௦.

திருவாப்பிமாழி நூற்றந்தாதி ௫௫-பா, வ்யாக்யாநம் க.௩.௫

அதில்மன்னும் உவப்பால்	அந்த அநுபவத்திற் பொருந்தி நிற்க
வந்தமால்	ப்பெற்ற ஆநந்தத்தா லுண்டான
	வ்யாமோ ஹத்தி னால்
துவள் அறுசீர்	குற்றமற்ற கல்யாணகுணங்களை யு
	டைய
மால்திறத்து	எம்பெருமான் விஷயத்தில்
தொல்நலத்தால்	ஸ்வாபாவிக பக்தியாலே
நாளும்	நாடோ றும்
துவள் அறு	அவ்விஷயத்தில் சலித்தலில்லாத
தன்சீலம் எல்லாம்	தமது ஸ்வபாவங்களை யெல்லாம்
சொன்னான்	அருளிச்செய்தார். (௫௫)

அவ.—ஐம்பத்தைந்தாம்பாட்டு. (துவளறுசீர்) இதில் - பகவத்விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தை யருளிச்செய்தபடியையநுவதித்ருளிச்செய்கிறார். அதெவ்ஹே யென்னில், கீழ்-தம்முடைய த்ருஷ்ணையாலே க்ருஷ்ணாகுணசேஷி-தங்களை மண்டியநுபவிக்கப்படுக்கவிடத்தில், குடிக்கின்ற கண்ணீர்விக்கிப் ப்ராவண்யத்தை விளைக்குமாபோலே அவைபாநிலயத்தை விளைக்க, அத்தாலே கலங்கி, அடியேபிடித்துத்தமக்கு பகவத்விஷயத்தில்கரணத்ரயத்திலுமுண்டான ப்ராவண்யாதிஸயத்தை அந்யாபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்கிற *துவளில் மாமணிமாடத்திலர்த்தத்தை “துவளறுசீர்” என்று தொடங்கியருளிச்செய்கிறொன்கை.

வ்யா.—“துவளறவே முன்னமநுபவத்தில் மூழ்கினின்றமாறனதில் மன்னுமுவப்பால் வந்தமால் துவளறுசீர்மால்திறத்தில் தொன்னலத்தால்நாளும் துவளறுதன் சீலமெல்லாம் சொன்னான்” என்றவயம். (துவளறவே) * மயர்வறமதிநலம் பெறுகையாலே யென்னுதல், அந்யபரதையாகிற குற்றமறுகையாலே யென்னுதல். (முன்னமநுபவத்தில் மூழ்கினின்றமாறன்) முந்துறமுன்னம் (க) * ஸபாய்ந்கின்ற ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவுமநுபவத்திலே யவகா ஹித்தவாழ்வார்.

அதாவது-(உ “நிகரிலவன்புகழ்பாடியினைப்பிலம்பகலுமிரவும் படிந்துகுடைந்தே” என்றும், (௩) “பரமன் பவித்திரன் சீர்செடி

ககக திருவாய்மொழி னூற்றந்தாதி இடு-பா, வ்யாச்சாரம்.

யார் நோய்கள்கெடப் படிந்து குடைந்தாடி அடியேன் வாய்மடுத்
 னூப் பருகிக்களித்தேனே” என்றும், (க) “சீரீதான் செய்யதாம
 ரைக்கண்ணனென்றென்றிராப்பகல் வாய்வொரு” என்றும், (உ)
 “துயரமில் சீர்க்கண்ணன் மாயன் புகழ்துற்றயான்” என்றும், (ங)
 “வீவில்சீரன் மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான்ற்றனை வீவில்
 காலபிசைமாலையெடுத்தி மேவப்பெற்றேன்” என்றும், (ச) “தக்க
 கீர்த்தித்திருக்குறுங்குடும்பியை நான் கண்டபின்” என்றும்,
 (ரு). “புகர்கொள் சோதிப்பிரான்றன் செய்கைநிறைந்து புலம்பி
 பென்றும் துகரவைகல் வைப்பெற்றேன்” என்றுமிப்படியாயிற்று
 * அந்நாள் தொடங்கியநாடொழும் * இணையடிக்கே அன்பு
 குட்டி, அன்பு * பாலைபோல்சீரில் பழுத்தபடி. இப்படிசூறுது
 பவத்தாலே தமக்கு * மாறும் * நிகருமின்றி நித்யமத(டி)முதி(டி)த
 தாய் * மாலேறி.

(துவளறுசீர்மால்திறத்துத் தொன்னலத்தால்) ஆஸ்ரிதர்க்
 கதுபாவ்யமாகையாலே குற்றமற்றுழையப்ரத்யநீகமான கல்
 யாணகுண யுக்தனுன ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் ஸ்வாபாவிக
 ப(ஹ)த்தியாலே. (நானுந்துவளறுதன் சிலமெல்லாம்சொன்னான்)
 நான்தோறும் தாம் அவ்விஷயத்தில் ப்ராவணயத்தையுற்றிருக்கிற
 தம்முடைய ஸ்வபாவமெல்லாமருளிச்செய்தார். (க) “ராமோகி
 ராமோகி ஸுலோகவஸு-ஹ்ரவிவிஷ்ணு வாவாவஸுவதீ - ராமேதி
 ராமேதிஸதைவ புத்யாவிசிந்த்யவாசாப்ருவதி” என்றும், (எ)
 “வனகஸு-ஹ்ரபாந-ஹ்ர-ராமோவா-நு-வஸுதி - ஏகஸ்தஹ்ருத
 யானூநம் ராமமேவா-நு-பஸ்யதி” என்றும் சொல்லுமாபோலே.

அதாவது - “தாமரைத்தடங்க னென்றும் சுவளையொண்
 மலர்க்கண்கள் நீரமல்களின்னுதின்று குமிழுமே” என்றும், “தேவ
 தேவபிரானென்றேநிதியும் வாயொடுகண்கள்நீர்மல்கநெக்கொசி
 ந்து களையுமே” என்றும் “நிறைகள் மேய்த்ததுமே பிதற்றிரெடுங்
 கண்ணீர்மல்கநிற்குமே” என்றும், “கண்ணபிரானென்றே யெயற்க
 மொன்றுமிலளுகந்துகந்துண்மகிழ்ந்து குழையுமே” என்றும்,
 “அன்றுதொட்டுமைபாந்திவள் துழையும் சிந்தையன்னேநீர்

(க) தி-வாய்-உ-எ-க. (உ) தி-வாய்-ங-க-ச. (ங) தி-வாய்-ச-ரு-ங.

(ச) தி-வாய்-ரு-ரு. (ரு) தி-வாய்-ச-ச-ங-ச. ரா-ஸ-ங-உ-க

(எ) ரா-ஸ-க-க-உ-ரு

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி நிகுபா, வ்யாக்யாநம். கக௭

மூ.—மா லுடனே தான்கலந்து வாழப்பெறுமையால்

சாலரைந்து தன் லுடைமைதானடையக்—கோலியே

தானிகழவேண்டாமற்றன்னே விடல் சொன்மாறன்

ஊனமுசீர் நெஞ்சேயுண்.

(ரு௭)

தொழும்புத்திசையுற்றுநோக்கியே” என்றும், “வைகல் நாடொழும்
வாய்க்கொள்வாசகமும் மணிவண்ணனுமே மிவனன்னேயீர்” என்
றும், “அவன் சின்னமுந்திருநாமமுமிவன் வாயனகள் திருந்தவே”
என்றும், “இருந்திருந்தரவித்தலோசன வென்றென்றேநைந்திரங்கு
மே” என்றும், “துலைவில்லிமங்கலமென்று தன்காண்டன் கூப்பிக்
தொழும்வல்லுர்த்திருநாமம் கற்றதற்பின்னையே” என்றும், “துலை
வில்லிமங்கலம் சென்னியால் வணங்கும்வல்லுர்த்திருநாமம் கேட்
பதுசுந்தையே” என்றும், “சுந்தையாலும் சொல்லா லும் செய்கையி
னாலும் தேவபிரானையே தந்தைதாயென்றடைந்த வணஞ்ஞகரவர்
சடகோபன்” என்றும் - இப்படித்தமக்கு தீர்விதகூ ணத்தாலுமுண்
டான ப்ராவண்யஸ்வபாவத்தை யெல்லாமருளிச்செய்தாரென்
கை. “இத்திருவாய்மொழி - ஆழ்வார் பரக்குதி சொல்லுகிற
தென்று நம்முதலிகளெல்லாரும் போரவிரும்பி யிருப்பார்கள்” என்
றே ஈட்டிலே யருளிச்செய்தது.

(ரு௮)

பதவுரை.

மா லுடனே

எம்பெருமானோடே

தான்கலந்து வாழப்பெறுமை
யால்

தான்கூடிவாழப் பெறுமையாலே

சாலரைந்து

மிகவும் தளர்ந்து

தன் லுடைமைதான் லுடையக்

தன் ஆத்மாத்மீயங்கொண்டயத்தான்.

கோலி தான் இகழவேண்

விட உத்தேயோக்கிக்கவேண்டினாற்

டாமல்

போலன்றிக்கே

தன்னேவிடல் சொல்மாறன்

தன்னடையே அவைமுற்கோலித்

தம்மைக் கட்டடங்கவிட்டதலும்

படியை அருளிச்செய்த ஆழ்வா

ருடைய

ஊனம் அறுசீர்

குறைவற்ற கல்யாணகுணங்களை

நெஞ்சே

மனமே

உண்

அதபவிப்பாயாக.

(ரு௯)

கூடா திருவாய்மொழி நூற்றந்தா திருசு-பா, வ்யாக்யாரம்.

அவ.—ஐம்பத்தாரும்பாட்டு. (மாலுடனே) இதில் - தமக்குள்ளதடையக்கைவிட்டுப் போனபடியைப்பேசின பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனையென்னில்; கீழ்ப்பிறந்த ஸம்ஸ்லேஷம் மாநஸஸம்ஸ்லேஷமாத்ரமாய் பாஷ்யகரணயோக்ய மல்லாமையாலே, “சென்னியால் வணங்குமவ்வூர்த் திருநாமம் கேட்பது சிந்தையே” என்கிறபடியே மிகவுமவஸந்ராய் அத்தாலே மோஹித்துக்கிடக்க; * ஏறாளுமிறையோனில் தாம்விடப்பார்த்த ஆத்மாத்மீயபதார்த்தங்களடங்கலும் தன்னடையே விட்டுக்கழன்று ஸிதிலமாய்ச் செல்லுகிறபடியை, திருத்தாயார், தன்மகள்வலயா (உ) திகள் போயிற்றென்று அவனுரிச்சுறை கொண்ட ப்ரகாரத்தைப்பேசின பாசுரத்தாலே சொல்லிக்கூட்பிடுகிற * மாலுக்குவையத்திலர்த்தத்தை “மாலுடனே தான்கலந்து” இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(மாலுடனே தான்கலந்துவாழப் பெறாமையால்) ஆஸ்ரிதவ்யாமுத்த(யு)னான ஸர்வேஸ்வரனுடன் ஸம்ஸ்லேஷித்து ஸத்தைபெற்று உஜ்ஜீவிபாமையால், கீழ் - “அடிமைசெய்வார் திருமாலுக்கு” என்றாரிறே அத்தையடியொற்றினபடி.(சாலரைந்து) மிகவுமவஸந்ராய், தம்தசை தாம்பேசமாட்டாதே திருத்தாயார் பேசும்படியாகத் தளர்ந்து. (தன்னுடைமைதானடையக் கோவியே தானிகழுவேண்டாமல்) * ஏறாளுமிறையோனில் அவனுக்குறுப்பல்லாத ஆத்மாத்மீயங்களடையத்தாம் விடவுத்தேயாகி க்க வேண்டினுப்போலன்றிக்கே. (தன்னைவிடல்சொல் மாறன்) தன்னடையே அவைமுற்கோலித்தம்மைக் கட்டடங்கவிட்டகலும் படியை யருளிச்செய்தவாழ்வார்.

அதாவது - (க) “உதூரீயந்தீபாக்ஷுத்வம் ஸஹந்ரஹணா ஸ்ரவி-உத்தரீயம் தயாத்யக்தம் ஸஹந்யாபரணயபி” என்னும் படி, “எலக்குழலியிழந்ததுசங்கே” “என்மங்கை யிழந்ததுமாமை நிறமே” “என்பிறங்கருங்கூந்தலிழந்தது பிடே” “என்பாடுடையல் குலிழந்ததுபண்பே” “என்கண்புனைகோதை யிழந்ததுகற்பே” “என்விற்புருவக்கொடிதோற்றதுமெப்பே” “என்தையலிழந்தது

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௫௪-பா, வ்யாக்யாநம். ௧௩௯

மூ.—உண்ணுஞ்சோறுதி யொருமூன்று மெம்பெருமான்
கண்ணனென்றே நீர்மல்கிக்கண்ணினைகள்—மண் ணுலகில்
மன்னுதிருக்கோளுநில் மாயன்பால்போமாறன்
பொன்னடியே நந்தமக்குப்பொன். (௫௭)

தன்னுடைச்சாயே” “என்வாசக்குழலியிழந்ததுமான்பே” “என்
பூண்புனை மென்முலைதோற்றதுபொற்பே” “என்கற்புடையாட்டி-
யிழந்ததுகட்டே” என்றருளிச்செய்தவை யென்கை.

(தன்னைவிடல்சொல்மாறன்) “கட்டெழில் தென்குருகூர்ச்
சடகோபன்சொல்” என்றருளிச்செய்த வாழ்வாருடைய (ஊனமறு
சீர்நெஞ்செயுண்) சீருக்கனமாவது - ஸ்வார்த்தமாயிருக்கை. அப்
படியன்றிக்கே பராநுபவயோக்யமாயிருக்கை-ஊனமற்றிருக்கை.
இப்படி நிரவத்யமான கல்யாணகுணத்தை நெஞ்செயுண். (ச) “ஓ
வாத்மொழிச்சார்ங்குகன்றொல் சீரை நன்னெஞ்சேயேயாவாகவுணை
வுண்” என்று ஆற்றுவார் அவன்குணங்களைப் புஜிக்குமாபோலே
நியுமாழ்வாருடைய பந்த்யாநிகுணங்களைப் பு(ஊ)க்தமாகபுஜி.

பதவுரை.

உண்ணுஞ்சோறு ஆதி	உண்ணுஞ்சோறு முதலான
ஒருமூன்றுமீ	மூன்றுதர (யா) ரகபதார்த்தங்களும்
எம்பெருமான் கண்ணனை	எம்பெருமானாகிய பரீக்ருஷ்ணனை
என்று	யென்று
கண்ணினைகள் நீர்மல்கி	இரண்டுகண்களிலும் நீர்தளும்பப்
	பெற்று
மண்உலகில் மண்ணு	இந்நிலவுலகத்தில் நிலைபெற்ற
திருக்கோளுநில்	திருக்கோளுநில் எழுந்தருளியிருக்
	கிற
மாயன்பால்போம்	ஸார்வேவரனிடஞ்சென்ற
மாறன்	ஆழ்வாருடைய
பொன்னடியே	அழகியதிருவடிகளை
நந்தமக்கு பொன்	நமக்கு தருமாகும். (௫௮)

அவ.—ஐம்பத்தேழாம்பாட்டு. (உண்ணுஞ்சோறுதி) இதில் -
திருக்கோளுநோற்போனபடியை யருளிச்செய்தவை யதவதித்

கசு0 திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி னுள-பா, வ்யாக்யாநம்.

தருளிச்செய்கிறார். அதெங்கனெயென்னில்; திருத்தாயார்
 ‘மாலுக்கு வையமளந்தமணுளற்கு’ என்றுதொடங்கி “பொ
 த்பமைநீண்முடிபூந்தண்டுழாயற்கு” என்று-ஆபாதமொலிபர்யந்த
 பர்யவஸிதங்களானவவன் திருநாமங்களைச் சொல்லிக்கூப்பிட்டுப்
 பரவஸையாய்க்கிடந்துறங்க, ம்ருதஸஞ்ஜீவிரியான திருநாமத்
 தைக்கேட்டுப் பெண்பிள்ளையுணர்ந்தெழுந்திருந்து அவனிருக்கிற
 திருக்கோளுரேறப்போக, அநந்தரம் திருத்தாயாருணர்ந்து
 படுக்கையில் பெண்பிள்ளையைக்காணப் பெறுமையாலே, “தன்வயி
 ற்றிற்பிறப்பாலும் இவள்தன்ஸ்வபாவத்தாலும் திருக்கோளுரேறப்
 போனாள்” என்று ஸோகிக்கிற அந்தத்திருத்தாயார் பாகரத்தாலே
 ஸ்வதசையை யருளிச்செய்கிற * உண்ணுஞ்சோற்றிலர்த்தத்தை
 உண்ணும் சோறுதியாலே யருளிச்செய்கிறுரென்கை.

(உண்ணும் சோறுதியொருமூன்று மெம்பெருமான் கண்ண
 நென்றே நீர்மல்கிக்கண்ணினைகள்) “உண்ணுஞ்சோறுபருகநீர்
 தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங்கண்ணன்” என்கிறமுதற்பாட்டுப் பர
 தாநமாய் அத்தைப்பின் சென்றருளிச்செய்தபடி.

(உண்ணுஞ்சோறுதியொருமூன்றும்) அந்நாதியானதா(யா)ர
 காதி த்ரயமும். (ஒருமூன்றும்) அத்விதீயமாயிருக்கிற மூன்றும்,
 (எம்பெருமான் கண்ணநென்றே) எனக்குஸ்வாமியான க்ருஷ்ண
 நென்றே யதுஸந்தித்து, (நீர்மல்கிக்கண்ணினைகள்) பா(வா)வநர்,
 ப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணினைகள் நீராலே நிறைந்து, க்ருஷ்ண
 த்ருஷ்ணை க்ருஷ்ணாது பவத்தாலேயிறேஸமிப்பது, (மண்ணுலகில்-
 திருக்கோளூரில் மன்னுமாயன்பால் போமாறன்) இவ்விபூதியிலே
 திருக்கோளூரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, ஸௌந்தர்ய சீலாதிக
 ளாலாஸ்சர்யபூதானை வைத்தமாநிதிபால் போமாழ்வார். *
 இறந்தால் தங்குமூர் விண்ணாராகையாலே விசேஷித வேண்டி;
 நாட்டார் பொருந்தியிருக்குமூர் இவர்க்கு நெருப்பாயிருக்கையா
 லே “மண்ணினுள் - புகுமூர்திருக்கோளூர்” என்றிறே விசேஷித்த
 வேண்டுவது. (உ) “ஸுவ-பாந” ஜொமாந” வரிகுஜ - ஸர்
 வார் போகார் பரித்யஜய” இத்யாதிவத்தானுகந்தவூரிறே இவர்க்கு

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ஐஅ-பா, வ்யாக்யாநம் கசக

மூ. — பொன்னுலகுபூமியெல்லாம் புன்ரின் ஈகட்கேவழங்கி

என்னிடரை மா லுக்கியம் புமென — மன்னுதிந

நாடுமுதற்றாது நல்கவிமொறையே

நிலைகீர் போய்வணங்குநீர்.

(ஐஅ)

மண்ணினுள்புகுமூர்.* திருக்கோளூரில் பூமியல் பொழிதும் தடமு
மவன்கோயிலுங்கண்டாலிறே இவராவியுள் குளிருவது. (க) “பாலை
கடந்தபொன்னே - கண்ணன் வெண்காவுது-எப்பாலைக்கும் சேமத்
ததே” என்னக்கடவதிறே.

மன்னுதிருக்கோளூரின் மாயன்பால் போகையாவது - “ஊ
ரும் நாடுமுவகமுந்தன்னைப்பேரலவனுடைய பேருந்தார்களுமேபித
ற்றபோருங்கொல்” என்றும், “திருமால் திருநாமங்களை
கூவியெழுமென்பாவைபோய்” என்றும், “செல்வமல்கியவன்
கிடந்ததிருக்கோளூர்க்கே மெல்லிடைதுடங்குளினான் செல்ல
மேவினன்” என்றும், “ஆவியுள்குளிர பெய்வனேபுகக்குங்கொல்”
என்றும், “தென்றிசைத்திலதமனையத்திருக்கோளூர்க்கேசென்று”
என்றும், “செல்வமல்கியவன்கிடந்த திருக்கோளூர்க்கேயொல்கி
யொல்கி நடந்து” என்றும், “கசுந்தருஞ்சினையக்கண்ணநீர்
துளும்பச்செல்லுங்கொல்” என்றும், “என்கண்ணனுக்கென்றிரியா
யிருப்பாளிதெல்லாந் கிடக்கவினிப்போய்” என்றும், “திருக்கோ
ளூர்க்கே நேரிழைநடந்தாள்” என்றும் * மனைக்குவான்பழியும்
நீனையாதே செல்லவைத்தபடி இதுவாயிற்று. இத்தால் - வழியி
லுள்ளவர்களையும் வாழ்வித்து அவனையும்வாழ்வித்துத் தானும்
வாழும்படிபோனென்றதாயிற்று. இப்படியெல்லாரையும் வாழ்
வித்துக்கொண்டு வைத்தமாநிதியை நாடிநடந்து போம்மாரன்.
(பொன்னடியேந்தமக்குப்பொன்) அவர்க்குவைத்தமாநிதி யடி
யாயிருக்கும், நமக்குவைத்தமாநிதி ஆழ்வாடியாயிருக்கும்.
“கைம்முதலிழந்தாருண்ணும் நிதியிபைத்ஸைகவம் புகுமூரிலே
ஸம்ருத்த(ஐ)ம்” என்றிறே ஆசார்யஹ்ருதயத்திலே யருளிக்
செய்தது. (ஐஅ)

பதவுரை.

பொன்னுலகு

நித்யவிபூதியென்ன

பூமி

லீலாவிபூதியென்ன

(க) திருவி-உகூ

கசுஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௫௮-பா, வ்யாச்யாநம்.

எல்லாம்

புள்ளினங்கட்கேவழங்கி

என் இடரை

மாலுக்கு

இயம்புந் என

மன்னுதிருநாடுமுதல்

தூநிலக்கிவிடும்

பாணையே

நீடுஉலகீர்

நீர்போய் வணங்கும்

அநியதீவையெல்லாவற்றையும்

பறவைக்கூட்டங்களுக்கே கொடுத்த

து

“என் துக்கத்தை

எம்பெருமானுக்கு

சொல்லுங்கள்” என்று

நித்யவைகுண்டம் முதலான இடங்
களில்

தூதாக இச்சித்தனுப்பின

ஆழ்வாரையே

பெரிய உலகத்தீர்களை!

நீங்கள் போய்வணங்குங்கள். (௫௮)

அவ. — ஐம்பக்தெட்டாம்பாட்டு, (பொன்னுலகு) இதில் -
ஆர்த்தபாவஸ்யத்தாலே தூதுவிட்ட பாகரத்தை யறுவதித்தரு
ளிச்செய்கிறார். அகெந்நனெயென்னில் ; * உண்ணுஞ்சோற்றில்
ஆற்றாமையோடே “ திருமாலானவைத்தமாரிதி திருக்கண்ணும்
செவவாயுங்கண்டதுபவிக்கவேணும் ” என்று தவராபரவஸராய்ப்
புரப்பட்டு, முட்டப்போகமாட்டாமல் “ எந்நனே புகுங்கொல் ”
என்றதுவே பவித்துத்தளர்ந்து விழுந்து நோவுபடுகிற தசையை
அவனெழுந்தருளியிருக்கிற பரமபதா திகளிலே போய்விவியுங்கோ
ளென்று பரிவாரவர்த்திசளான க (வ) டகரைத் தாமர்த்திக்
கெ ப்ரகாரத்தை தூதப்ரேஷணவ்யாஜத்தாலே யருளிச்செய்கிற*
பொன்னுலகாளிரிஸர்த்தத்தை * பொன்னுலகாலே யருளிச்செய்
கிறாரென்கை.

வ்யா. — (பொன்னுலகுமியெல்லாம் புள்ளினங்கட்கேவழ
ங்கி) முதற்பாட்டை முடியக்கடாக்ஷித்தருளிச்செய்தபடி. (பொன்
னுலகுமியெல்லாம்) (க) “ மஹிமோகாந ” - கச்சலோகாந் ”
என்னும்படி, நித்யவிபூதி, ஜீவாவிபூதி எல்லாவற்றையும். (புள்ளி
னங்கட்கேவழங்கி) பக்ஷபாதமுடைய பக்ஷிஸமுஹங்களுக்கே தம்
முடைய ரக்ஷணர்த்தமாகவுபகரித்து. (உ) * வணசடகோபஞகை

(க) ரா-ஆ-க-அ-௩௦.

(உ) தி-வாங்-உ-ச-கக.

திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதி ஓ.அ-பா, வ்யாக்யாநம். ௧௪௩

யாலே மோகூரதி புருஷார்த்தங்களை வழங்கவல்லராயிருக்கை, (வழங்கியென்னிடரை மாலுக்கியம்புமென) உபயவிபூதியையு முப ஹாரமாத்ரமாக வுபகரித்து, பிரிவாலுண்டான என்னுடைய பரிவை ஸர்வேஸ்வரனுக்கறிவியுங்கோளென்று. என்னிடரை - என் துக்கத்தை.

அதாவது - “என்னிலைமை” என்றும் “மெய்யமர்காதல்” என்றும், “பாசறவிவந்தி” என்றும், “பேர்த்துமற்றோர்களை கண்ணையாட்டியேன் நானொன்றிலேன்” என்றும், “இன்ன வாயிவன் காண்மின்” என்றும் சொன்னவியையென்கை, (என்னிடரைமாலுக்கியம்புமென) அதாவது - “என்னலங்கொண்ட பிரான்னைக்கென்னிலைமையுரைத்து” என்றும், “மெய்யமர்காதல் சொல்லி” என்றும் “யாமிதுவோதக்கவாரென்ன வேண்டும்” என்றும், “எங்குச்சென்றுகிலுங் கண்டிது வோதக்கவாரென்மினே” என்றும், “கற்பிபாலபத்தமாற்றஞ்சொல்லிச் சென்மின்கள்” என்றும், “மதுகுதற்கென் மாற்றஞ்சொல்லி” என்றும், “மாசுபுரீலச் சுடர் முடிவானவர்கோனைக் கண்டேசுநுதும்மைபல்லால் மறு நோக்கிலென்று சொல்” என்றும், “விண்ணவர்கோனைக்கண்டு வார்த்தைகள்கொண்டருளியுரையீர்” என்றும், “மந்திரத்தொன்றுணர்த்தி யுரையீர்” என்று மருளிச்செய்தவைபென்கை.

(மன்னுதிருநாடு முதற்றாதுநல்கவிடும்) திருநாடுமுதலாவது - (௧) “மூன்றும்நூதுக்கு விஷயம் பரத்வத்வயம்” என்கையாலே-திருநாடும் நெஞ்சநாடும்விஷயம். “மாமதுவார்தண்டுழாய் முடிவானவர்கோனைக்கண்டு” என்றும், “மாசுபுரீலச்சுடர் முடிவானவர்கோனைக்கண்டு” என்றும், “கார்த்திரன்மா முகில்போல்கண்ணன் விண்ணவர்கோனைக்கண்டு” என்றும், “எங்குச்சென்றுகிலுங்கண்டு” என்றும்-பரத்வார்த்தாய்மிதவ விஷயநூத ப்ரேஷணமாயிருக்குமித்திருவாய்மொழி. தூதுநல்கி விதிவையாவது - விருப்பத்தோடேவிடுகை. “தன்மன்னுளீள்கழல்மேல் தண்டிழாய் நமக்கன்றிருக்கான்” என்று ஐகரஸ்யம் பற்றுகாகவிடுகையென்றபடி.

(௧) ஆசார்யஹ்ரு.

கச்ச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ரூக-பா, வ்யாக்யாநம்.

மு.—நீராகிக்கேட்டவர்களுஞ்சுழியமாலுஞ்சு

மேரார்விசும்பிலிருப்பரிதா—ஆராத

காதலுடன் கூப்டிட்டகாரிமாறன் சொல்லே

யோதிடவேய்யமுலகு.

(ருக)

(மன்னுதிருநாடுமுதல் தூதநர்க்கிலும் மாறனையே) நித்ய
மான திருநாடுமுதலான ஸ்தலங்களிலே ஆதரத்தோடே தூதுவிடு
மாழ்வாரையே. (நீடுலகேர்போய் வணங்குநீர்) ப்ரவாஹருபேண
நித்யமான ஜகத்திலே வர்த்திக்கிறவர்களே! நீங்கள் தூதுவிகையா
கிற வருத்தமின்றிக்கே நீங்களே நடந்துசென்றுபோய் ஸேவியுங்
கோள். திருநாடுபோலே நெடுகியிராதே; திருநாட்டில் திருநகரி
கிட்டற்றாயிறே யிருப்பது. நீங்கள் புருஷகாரநிரபேக்ஷமாக வாழ்
வரையாய்ரயியுங்கோள்.

(ருஅ)

பதவுரை.

கேட்டவர்கள் நெஞ்சு

நீர்ஆகி அழிய

மாலுக்கும்

ஏரார்விசும்பில்இருப்புஅரிதா-அழகுமிக்கிருந்துள்ளபரமபதத்தில்

இருக்கை அரிதாம் படியாகவும்

ஆராதகாதலுடன்

கூப்டிட்ட

காரிமாறன்சொல்லே

ஓதிடவே

உலகுஉய்யும்

தணியாத அன்புடனே

அழைத்த

ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூகத்தியை

அப்யஸிக்கவே

உலகம் உஜ்ஜீவிக்கும்.

(ருக)

அவ.—ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு (நீராகி) இதில் - கேட்டா
ரடைய நீராம் படி கூப்டிட்ட பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கி
றார். அசெந்நனையென்னில்; தம் ஆர்த்தத்வநிகேட்டு க(வ)டகர்
கால்நடைதந்துபோக மட்டாமல் தரைப்பட்டுக்கிடக்கிறபடியைக்
கண்டு, “அறிவினிகளானவிவர்களீடுபட்டபடி கண்டால் ஸர்வஜ்
ஞன் கேட்டால் பொறுக்கமாட்டாமல் சடக்கென வந்துமுகங்
காட்டும்” என்றறுதியிட்டு, திருநாட்டி ருப்புமடி கலங்கும்படிமுழு

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சுஃபா, வ்யாக்யாநம் கசடு

மூ.—உலகுய்யமால் நின்றவுபர்வேங்கடத்தே
அலர்மகளைமுன்னிட்ட வன்—மலரடியே
வன்சரணய்ச்சேர்ந்த மகிழ்மாறன்ருளினையே
உன்சரணய் நெஞ்சமேயுள், (சுஃ)

மிடறுசெய்து கூப்பிடுகிற * நீராய் நிலனாயிலர்த்தத்தை 'நீராகிக்
கேட்டவர்கள் நெஞ்சழிய' என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிற
பெண்கை.

வ்யா.—(நீராகிக்கேட்டவர்கள்) கேட்டவர்கள் நீராய் நெஞ்
சழியும்படியாகவும், அசேதங்கனோடு சைதன்யலேசுமுடையா
ரோடு பரமசேதனனோடு வாசியற, கேட்டாரெல்லாரும் நீர்ப்பண்ட
மாய் நெஞ்சழியும்படி, பாவைகளோடு பகஷிகளோடு ரக்ஷக
னோடு வாசியறவெல்லாரும் த்ரவத்ரவ்யமாய் ஹ்ருதயஸைதில்யம்
பிறக்கும்படி.

(பாலுச்சுருமேரார் விசும்பிவிருப்பரிதா) ஸர்வேஸ்வரனுக்
கும் * அந்தாமமான பரமபதத்திலிருப்புப் பொருந்தாத
படியாகவும்; விண்மீதிருப்பரிதாம்படி. (ஆராதகாதலுடன் கூப்
பிட்ட) (க) 'கெரூஸுதீர் ராஜரூபே' - க்ரோஸுந்திம் ராமராமே
தி' என்னும்படி ஸுமியாதவபி(வி)சிவேஸுத்தலுனக்ரோஸம்பண்
ணின, அதாவது—'வாராய்' 'நடவாய்' 'ஒருநிள் காணவாராய்'
'ஒளிப்பாயோ' 'அருளாயே' 'இன்னங்கெடுப்பாயோ' 'தளர்
வேனோ' 'திரிவேனோ' 'குறுகாதோ' 'சிறுகாலத்தையுறுமோவந்
தோ' என்றூர்த்தியோடே கூப்பிட்டவையென்கை. (ஆராதகாத
லுடன் கூப்பிட்டகாரிமாறன்சொல்லை) அத்தயபி(வி)சிவேஸுத்தாலே
ஆர்த்தியைதர்ஸிப்பித்த அபி(வி)ஜாதரான வாய்வார் திவ்யஸூத்ரிக்
தியை, (ஒதிடவேயுய்யமுலகு)இத்தையப்பயஸிக்கவே ஜகத்து உஜ்ஜீ
விக்கும், ஜகத்திலுண்டான சேதநருஜ்ஜீவிப்பர்களென்றபடி. (ருக)

பதவுரை.

உலகு உய்ய
மால்நின்ற

லோகம்உஜ்ஜீவிக்க
ஸர்வேஸ்வரன் எழுந்தருளியிருக்
கிற

(க) ரா-ஆ-இஉ-ஃஃ.

கச்சு திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூற-பா, வ்யாக்யாநம்

உயர்வேங்கடத்தே

அலர்மகளைமுன்னிட்டு

அவன்தன்

மலர்அடியே

வன்சரணய்சேர்ந்த

மசிழ்மாறன்

தர்வினையே

நெஞ்சமே

உன்சரணய்

உள்

உயர்ந்த திருமலையில்

பெரியபிராட்டியாரைப் புருஷகார

மாக முன்னிட்டு

அந்தஸர்வேஸ்வரனுடைய

திருவடித்தாமரைகளையே

உறுதியான உபாயமாகப்பற்றின

வகுளாபரணருடைய

திருவடிகளையே

மனமே!

உனக்கு உபாயமாக

நினைப்பாயாக.

(கூற)

அவ.-அதுபதாம்பாட்டு, (உலகுய்யமால் நின்ற) இதில் - திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே சரணம்புக்க பாசுரத்தை யதுபதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனே யென்னில், கீழ்-ஆர்த்தி பாரவஸ்யத்தாலே கூப்பிடுகிற விவர்ப்ராப்யாந்தரமான வைஸ்வரய கைவல்யங்களைக் காற்கடைக்கொண்டு ஸ்ரீயபேதி திருவடிகளில்பண் ணுமடியமையே பரமப்ராப்யமென்ற மதியிட்டு, அந்தப்ராப்யத் தைப் பெறுகைக்காக, தேஸகாலாதி விப்ரக்ருஷ்டங்களான ஸ்தல மகளை விட்டு * காளமும் வானரமும் வேடுமானார்க்கு முகங் கொடுத்துக்கொண்டு ஸௌலப்பஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற திரு வேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே, (க) ‘வஹராதூ-ஸப்ரா தூ’ இத்தயாதிப்படியே பிராட்டியை முன்னிட்டு, ஸரணயகுண பூர்த்தியையும் ஸரணவரணோத்யுக்தரான தம்வெறுமையையு மதுஸந்தித்துக்கொண்டு பூர்ணப்ரபத்தி பண்ணுகிற *உலகுமுண்ட பெருவாயரிலர்த்தத்தை “உலகுய்யமால்நின்ற” இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (உலகுய்யமால் நின்றவுயர் வேங்கடத்தே) (உ). ‘சென்னியோங்குதண்டிருவேங்கட முடையா யுலகுதன்னை வாழ் நின்றமம்’ என்று சொல்லுகிறபடியே, லோகமாகவுஜ்ஜீனித்து வாழும்படி ஸர்கேஸ்வரன் நின்றருளின திருமலையிலே. “திலதமுல பூக்காயநின்ற திருவேங்கடத்தெம்பெருமானே” என்றதிலேநோக்கு.

(க) ரா-அ-கூ-உ

(உ) பெரி-தி-தி-ச-கூ

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூ-பா, வ்யாக்யாநம், கசன

(அலர்மகளைமுன்னிட்டு) “திருமாமகள் கேள்வா” என்றும், “அலர் மேல் மங்கையுறைமார்பா” என்றும் பெரியபிராட்டியாரைப்புகுஷ் காரமாகமுன்னிட்டு.

(அவன்றன் மலரடியே) * திருவேங்கடத்தானுவவன் * பூவார்கழல்களான * நாண்மலராமடித்தாமரையையே, அகா வது- “குலதொலடியேனுனபாதம்” என்றும், “ஆறுவன்பிலடியே னுன்னடிகேர் வண்ணம்” என்றும், “அண்ணலே யுன்னடிகேர்” என்றும் “பூவார்கழல்களுருளினையேன் பெருந்துமாறு” என்றும், “திணரார் சார்ங்கத்துனபாதம் சேர்வதடியேன்” என்றும், “எந் நாளுன்னடிகளடியேன் மேவுவதே” என்றும், “உனபாதங்காண்” என்றும், “நோலாதாற்றேனுனபாதம்” என்றும், “அத்தோவடியே னுனபாதமகலகில்லேன்” என்றும், “உன்னடிக்கீழ்மர்ந்து புருத் தேனே” என்று அடியேதொடங்கியடியைத் தொடர்ந்தபடி.

(அவன்றன் மலரடியே வன்சரணய்ச்சேர்ந்த) திருவேங்கடத் தானுவவன்றன்மலரடியே, இத்தால் - “நிகரில் புகழாய்” என்று தொடங்கியதுஸந்திக்கிற வாத்ஸல்யாதிகளும் ஸூசிதம். (அவன் றன் மலரடியேவன்சரணய்ச்சேர்ந்தமகிழ்மாறன்) “திருவேங்கட த்தானே புகலொன்றில்லாவடியே னுன்னடிக்கீழ்மர்ந்துபுகுந்தேனே” என்றுதம் வெறுமையை முன்னிட்டு அவன்றிருவடிகளை நிர பேடுகூடாபாயமாகஸ்வீகரித்த ஆழ்வாருடையதிருவடிகளை உனக்கு உபாயமாகஸ்வீகரி. “அகலகில்லேனென்று - பூர்வவாய்யமது வந்தித்தார்” என்றும்படி ஸக்ரமமாக ஸரணவரணம் பண்ணுகையாலே, சாத்தின திருமகிழ்மாலையும் ஸம்ருத்த(ஐ)மாயிற்று. ஸரண் யன் * தண்டுழாய் விரைநாறுகண்ணியனுப்போலே, ஸரணாதத ரானவிரும் மகிழ்மாறனானார். அதுஸேஷித்வத்தேயாதகம். இதுஸேஷித்வத்தேயாதகம், அவர்பூந்துழாயானடியை யடைந்தாப் போலே, இவரும் “மகிழ்மாறன்றாணையேயுன் சரணம் நெஞ்சமே யுள்” என்கிறார்; நெஞ்சே, வகுளாபி(னி)ராமமான திருவடிகளை யுனக்கு உபாயமாகஅத்யவனித்துப்போரு என்கிறார். (க)

கசஅ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சுக-பா, வ்யாக்யாநம்,

பூ, — உண்ணிலா வைவருடனிருத்தியிவ்வுலகி

லெண்ணிலா மாயனெனை நலிய — வெண்ணுகின்ற

னென்றுநினைந்தோலமிட்டவின்புகழ் சேர்மாறனென

குன்றிவிடுமெபவக்கங்குல்.

(சுக)

பதவுரை.

இவ்வுலகில்

உள்கிலாவு

ஐவருடன் இருத்தி

எண் இலாமாயன்

எனை நலிய

எண்ணுகின்றான்

என்றுநினைந்து

ஒலமிட்ட

இன்புகழ்சேர்

மாறன் என

பவக்கங்குல்

குன்றிவிடும்

இந்தலோகத்தில்

உள்ளே இருக்கின்ற

பஞ்சேந்தரியங்களாகிற பகைவ

ருடன் இருக்கச்செய்து

அளவற்ற ஆஸ்சர்யகுண சேஷ்டி

தங்கலையுடைய ஸர்வேஸ்வரன்

‘என்னை வருத்துவதற்கு

நினைக்கின்றான்’

என்றெண்ணி

முறையிட்ட

இனிய கீர்த்திபொருந்திய

ஆழ்வார் என்று அநுஸந்திக்கவே

ஸம்ஸாரமாகிறகாளராத்ரியானது

நசித்துப்போம்.

(சுக)

அ. வ. — அறுபத்தோரம்பாட்டு. (உண்ணிலாவைவர்)

இதில்-இந்தரியபயாக்கோஸத்தை யருளிச்செய்த ஸூக்தியை யநு
வதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெங்ஙனே யென்னில் ; * உலக
முண்டபெருவாயனிலே-திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளிலே
ஆர்த்திபரவஸராய்ப்பூர்ணப்ரபந்தி பண்ணினவர், ‘தொடங்கின
கார்யம் தலைக்கட்டினால்லது கார்யம் செய்யோம்’ என்றிருக்கும்
நிங்குஸவதந்த்ரண விஸ்வரன் பழையபடியே தம்மைஸம்ஸார
த்திலே வைக்கக்கண்டு, ஸம்ஸாரமாகிற சிதைக்கூடத்திலே புண்ய
பாபங்களாகிற விருலெங்கையிட்டு இந்த்ரியங்களாகிற ப(ஐ)டர்
‘கையிலே’-கண்பாராமல் நலியுங்கோள்’ என்றுகாட்டிக்கொடுத்து,
நம்மெலிவுகண்டு சிரித்துக்கொண்டு திருநாட்டிலேதானும் நிய

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சுத-பா, வ். பாக்யாநம். கச்சு

ஸூரிகளுமாக விருக்கிறுனென்றதுஸந்தித்து, தம்முடைய வார்த்தையதிரயத்தையும் ரகஷத்தோபயோகியானவன் குணங்களையும் அவன் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லாநின்றனொண்டு, கேட்டார் க்ருத்தரிப்பரிதாம்படி கூப்பிடுகிற * உண்ணிலாவிய விவர்த்தத்தை “உண்ணிலாவைவர்” இத்யாதிபாலே யருவிச்செய்கிறுரென்னை.

வ்யா. — (இவ்வுலகில் - உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி) *இருந்தருமாஞ்ஞாலமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆந்தரஸத்திருக்கனாய்வர்த்திக்கிறவைந்த இந்தரியங்களுடே கூடவிருக்கப்பண்ணி, “ஐம் புலனிலை மண்ணுனென்னைப்பெற்றுவென்செய்யா மற்று நீயும் விட்டால்” என்றதைப்பின் சென்றபடி. (எண்ணிலாமாயன் - இவ்வுலகில் - உண்ணிலாவைவருடனிருத்தி - எனேநலிபவெண்ணுகின்றான்) அஸங்க்யாதமானவாஸ்சர்ய ஸக்தியுத்தன ஸர்வேஸ்வரன், தமோபிபூ(ஹி)தமன விவ்விபூதியிலே, அஹமர்க்த்தமான வாத்தாவை அறிவழியப்பண்ணுமதான வைந்துநீர்ந்தியங்கருமாத்மாது(வ)பந்தியென்னலாம்படி பொருந்தியிட்டுக்ரும்படியாக்விதுர்ப்பலனுனவென்னை, அவற்றைக்கொண்டு விஷயங்கயிலே தள்ளிபா(வாயி)திக்கைக்குக் கார்யவிசாரம் பண்ணுகின்றான்.

அதாவது- “உண்ணிலாவியவைவரால் குமைதிற்றியென்னை யுன் பாதபங்கயம் நண்ணிலாவகையேநலிவானின்ன மெண்ணுகின்ற யெண்ணிலாப்பெருமாயனே” என்றும், “ஐரைந்திவைபெய்திராப்பகல் மோதுவித்திட்டு” என்றும், “ஐவரால் வினையேனை மோதுவித்து” என்றும், “ஐரைவரைக்காட்டி” என்றும், “ஐவரை நேர்மருங்குடைத்தாவடைத்து” என்றும், “ஐரைவர்பாவரையும் மயக்கநீவைத்த” என்றும் “சுமடுதந்தாய்” என்றும் - அவனிப்படி ஐவரைக்கொண்டு மசய்வித்தானென்று அவன்மேலே பழியிட்டபடியென்னை, (எண்ணிலாமாயனெனை நலியவெண்ணுகின்றனென்று நினைந்து) ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஸக்தியாயிருக்கிற வீஸ்வரன், அஜ்ஞனாயுத்தனாய் ஸரணம்புகுந்தவென்னை, நலிந்தது பேராாமலின்னம் நலியவெண்ணுகின்றனென்றெண்ணி. “நலிவானின்னமெண்ணுகின்ற யெண்ணிலாப்பெருமாயனே” என்றத்தைக்காட்டுகிறது.

௩௫௦ திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதி சுசு-பா, வ்யாக்யாநம்.

(நலியநெண்ணுகின்றனென்று நினைந்தோலமிட்ட) பரமத
(அ)யாவானவன் நீர்த(அ)யரைப்போலே த(அ)யிப்பிக்கயதநம்
பண்ணுகின்றனென்றெண்ணியோலமிட்ட, “எண்ணிலாப்பெருமா
யேன” “கார்முகில்வண்ணனே” “சோதிநீண்முடியாய்,” “வினை
யேன் வினைதீரமுந்தே” “விண்ணுளார் பெருமானேயோ” “பத்தி
யினுள்ளாய் பரமீசனே” “கொடியேன் பருகின்னமுதே” “என்னம்
மாவென்கண்ணை,” “முன்பரவைகடைந்தமுதற்கொண்டமூர்த்தி
யோ” என்றிப்படி-இந்திரியப(ஊ)யத்தாலே, ரகஷிதவாதி குணங்க
ளுக்கு வாசகமான வவந்திருநாமங்களைச்சொல்லி; (க) “ஸாவாஜி
மாராவணவராயகாத்ரா - ஸாகாமருகாராவண ஸாயகார்த்தா”
என்றும், (உ) “ஹாராஜிவக்யவதுதஜீவ-ஹாவொவாபுண-
ஹு-பு-தி-ஸா-நவகூ - ஹாராமஸத்யவ்ரத தீர்க்கபாஹோஹா
பூர்ண சந்திர ப்ரதிமநவக்த்ர” என்றும், ஸாகாமருகங்களைப்போ
லே இவரும் *கண்வாளிக்குடைந்தடைந்தும், (ங) “ஜீவீவினொஹ
ஸிவாவதுதா - ம்ருகேவிம்ஹஸிவாவ்ருதா” என்னும்படி ம்ருகஸா
பாக்ஷியானவள் சாஷ்வதிகளமத்யம் அவுஹ்யமாய் அவர்துளிர்ந்த
முகத்திலே விழிக்கவாசைப்பட்டிக் கூப்பிட்டாப்போலவும் கூப்பிட
டபடி.

(இன்புகழ்சேர்) நடடையனீந்திரிய சிங்கரராய் ததலாப(ஊ)த்
தாலே கூப்பிட. இவர் இந்திரியபயாக்ரோஸம்பண்ணுகையாயிற்
று-இவர்க்கு இன்புகழ் சேர்ந்தது. (ச) “கோஜாத்ராவஹவிந
புஸவூ” - காமாத்மதாகல்வபிநப்ரஸஸ்தா” என்னக்கடலுதிதே.
(ரு) “பாதமகல்கில்லாத தம்மையகற்றுமவற்றின் நடுவேயிருத்தக்
கண்டு, நலிவான் ‘சுமதிதந்தாய்’ “ஓ” என்று - ஸாதநபலமான
ஆக்ரோஸத்தோடே பழியிட்டு” என்றிறே அழகியமணவாளப்
பெருமாள் நாயனருமருளிச்செய்தது. (இன்புகழ்சேர்மாறனென)
கேட்கைக்கினிதாய் ப்லாகயமான யஸஸ்ஸையுடைய வாழ்வா
ரென்றதுஸந்திக்க. (குன்றிவிடுபே பவக்கங்குல்) இவ்வுத்தியாத்
ரத்தாலே ஸம்ஸாரமாகுகளராத்ரிநசித்தனும். இதுநிஸ்யம்.
குன்றுதல் - குறைதல். ஆழ்வாரைப்போலே “அமுதங்கொண்ட
மூர்த்தியோ” என்று கூப்பிடுகையின்றிக்கே, அவர்திருநாமத்தைச்
சொல்லவே, * விடியாவெந்நகான ஸம்ஸாரத்துக்கு விடிவு
பிறக்கும். (சுக)

(க) ரா-யு-ருக-சுரு. (உ) ரா-ஸு-உஅ-கக. (ங) ரா- (ச) (ரு) ஆ-ஹ்ரு-

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூஉ-பா, வ்யாக்யாரம். சுருக

மூ.—கங்குல்பகலரதி கைவிஞ்சிமோகமுற

வங்கதனைக்கண்டோ ரங்கரைப்பார்த்து—இவ்விவர்பா

வென்செய நீரென்னுகின்ற தென்னுகிலேசேர்மாற

எஞ்சொலுந் நெஞ்சுவெள்ளையாம். (கூஉ)

பதவுரை.

கங்குல் பகல்

இரவிலும் பகலிலும்

அரதிகைவிஞ்சி

ஆற்றுமை அதிகமாகி

மோகம்உற

மோஹமடைய.

அங்கு அதனைக்கண்டு

அவ்விடத்தில் அந்த அவஸ்தையை

கூகண்டு

ஓர் அரங்கரைப்பார்த்து

ஸ்ரீரங்கநாதனைநோக்கி

இங்கு இவள்பால்

“இவ்விடத்தில் இவள்விஷயத்தில்

என்செயநீர் என்னுகின்றது

யாதெய்யநீர் கினைத்திருக்கிறீர்”

என்னும் நிலேசேர்

என்று தாய் வினவுப்படியான நிலை.

மையை அடைந்த

பாறன்

ஆழ்வாருடைய

அஞ்சொல்உற

ஸ்ரீ ஸூகந்தியை அநுஸந்திக்க

நெஞ்சு வெள்ளையாம்

மனஸு பரிஸுத்தமாம். (கூஉ)

அவ.—அறுபத்திரண்டாம்பாட்டு. (கங்குல்பகல்) இதில் - அரதியாயலற்றினபடியைப் பேசினபாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார். அதாவது - * உண்ணிலாவிலார்த்தராய்க் கூப்பிடுகிற தம்மைப்பரிஹரிக்கும்விரகுசித்தித்துக்கொண்டு கண்வளர்த்தருளுகிற பெரியபெருமாள் கினைவையறிந்து அவர்பரிஹரிக்குமளவு மாறியிருக்க வேண்டியிருக்க, அவர் தம்மை யுபேக்ஷித்தாராகக் கொண்டு கலக்கமோஹித்து இவர்கிடக்க ; பார்ஸ்வஸ்த்தரானபரிவர் பெரியபெருமானுடைய அபரணய ஸரணயத்வாதி குணங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, இவர்திறத்தில் நீர் கினைத்திருக்கிறதென்னென்று கேட்கிறபடியை, பெரியபெருமானோடே கலந்துபிரந்தா னொருபிராட்டி யாற்றாமையாலே யழுவது தொழுவது விழுவது தெழுவதலற்றுவதாய்ப்படுகிறது ; வரதியைத் திருத்தாயார், அவர்

(க) ரா-ஸ-ந-உ-அ, (உ) ரா-ஸ-உ-க-ந-ஏ, (ங) தி-மெர-உ-ஏ-க,

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி, சுஉ-பா, வ்யாக்யானம். கருந.

பேரையுடையராய்த்தெளிந்திருந் துதெரிவிக்கும் தலையையடைந்த வாழ்வாருடைய, (அஞ்சொலு) அழகிதான் வித்திருவாய்மொழி யை யாதர்த்த நுஸந்திக்க. (நெஞ்சுவெள்ளையாம்) உபாயந்தர விஷயமான மனோமாலிந்யம் நின்றூத்தமாய், ததேகோபாயத்வ: நு ஸந்தரத்தாலே மரம்மூத்திநிதும்.

§ (கங்குல் பகலாதிநிந்யாதி, வெள்ளையாம்) உபாயந்தர விஷயமாக, ஓரங்கரைப்பார்த்து - ஒருகிறவாங்கரைப்பார்த்து. அதிவது - * உலகமுண்டபெருவாயனிலே, “அக ஸிஸிலேன்” என்று - பூர்ணப்ரபத்திபண்ணினவிடத்திலும் பரித்த தில்லையென்று, * உண்ணிலாவியிலே, “அப்பனை என்னை யாள்வானே” என்று - சிற்றவிடத்திலேநிற்கவொட்டாமல் கூப் பிட, * திருவேங்கடத்தென்னுணையென்னப்பன், (க) “அரங்க நகர்மேயவப்பனாய், (உ) “மந்திபாய்” இத்தயாதிப்படியே, * பைத்தபாம்பணையானவன் * அரங்கந்தரவினணையானாய் “பைகொள்பாம்பணையாயிவன் திடத்தருளாய்,” “இவந்திறத்தென் னிந்தித்தாய்” என்று கேட்கும்படி * உறங்குவான்போல்போரு செய்து * யோகநித்திரை சிந்தைசெய்து இவர் ரகூணசிந்தைபண் ணிக்கொண்டாறலைக்கக்கிடக்கிறவவரைப் பார்த்தென்றபடி.

“தொடங்கினகார்யம் தலைக்கட்டுத்தனையும் பற்றாதுபோலே யிருந்ததுஇவனாற்றாமை; இதுக்கென்செய்வோம்” என்று அவராராயப்புக்கார். அங்கு “அலர்மேல் மங்கையுறைமார்பா” என்ற தத்தை - இங்கு “என்றிருமகன் சேர்மார்பனை” என்றார்; “வண்ணமருள்கொளணிநெகவண்ண” என்றத்தை - “முகில்வண் ணன்” என்றார்; “அடிக்கீழமர்ந்து புதுத்தேனை” என்றத்தை “அடியையடைந்தருள் குடியுயர்ந்தவன்” என்றார், (ங) “துளங்கு நீண்முடி” என்றுதொடங்கி (ச) “ஆழிவண்ணநின்னடி யிணைய டைந்தேன்” என்றிறே ஐக்யமாகவருளிச்செய்தது. (ரு) * நெ ன்ணியோங்கு தண்டிநுவேங்கடமுடையானேயிறே * பொன்னி குழ் திருவரங்கனாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. இவர் ரகூண சிந்தைக்குப் பாய்க்கானதேஸம்பாற்கடல் அரங்கம்போலே. (சுஉ)

(க) அமல சு. (உ) அமல-ந. (ங) தி-மொ-ரு-அ-க.

(ச) தி-மொ-ரு-அ-க. (ரு) பெரி-தி-இ-ச-க.

† உலகத்திலகத்திலே, § குண்டலிதம் க்வாசிக்கம்.

கஞ்சு திருவாய்மொழி நூற்றந்தர்தி, சுரு-பா, வ்யர்க்யாமம்

மு.---வெள்ளியநாமங்கேட்டு விட்டகன்றபின்மோகம்
தெள்ளியமால் தென்றிருப்பேர்சென்றுபுக-உள்ளமங்கே
பற்றிநின்ற தன்மைபுருட்சடகோபற்கு
அற்றவர்கள் தாமழியார். (சுரு)

பதவுரை.

வெள்ளியநாமம்	போக்யமான பகவந்நாமங்களை
கேட்டு	தாய்சொல்லக்கேட்டு
மோகம்விட்டு அகன்றபின்	மோஹம்விட்டு நீங்கினபின்பு
தெள்ளியமால்	விவேகியானஸ்ரவேஸ்வரன் (எழுந் தருளியிருக்கிற)
தென்றிருப்பேர்	தென்றிருப்பேர்நகரில்
சென்றுபுக	போய்ப் பரவேசிக்க,
உள்ளம் அங்கேபற்றி நின்ற	தமது திருவுள்ளம் அவ்விடத்திலே
தன்மைபகரும்	ஊன்றிநின்ற நமையை அருளிச் செய்த
சடகோபற்கு	ஆழ்வார் விஷயத்தில்
அற்றவர்கள்தாம்	அந்நயார் ஹரானவர்கள்
ஆழியார்	கம்பிரஹ்ருதயர்கள். (சுரு)

அவ.---அறுபத்துமூன்றும்பாட்டு. (வெள்ளியநாமங்கேட்டு)
இதில் - தென்றிருப்பேரிலே அபஹ்ருதசித்தராணபடியைப் பேசு
கிறபாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.

அதெங்ஙனெயன்னில்; கீழ் - தம்தசைதாம்
வாய்விட்டுப்பேசமாட்டாதே மோஹித்துக்கிடந்தவர், பெரியபெரு
மாளுடைய திருநாமப்ரஸங்கமே ஸிஸிரோபசாரமாக அத்தாலே
யாய்வஸ்தராயுணர்ந்து, தத்வைலக்ஷண்யா நுஸந்தாந்தாலே
அபஹ்ருதசித்தராய், பெரியபெருமாளெழுந்தருளியிருக்கிறதென்
திருப்பேரிலே போவதாகப்பதறிப்புறப்பட. 'இப்படிப்பதறுகைநம்
ஸ்வரூபத்துக்குச்சேராது, அவர்தாமே வரக்கண்டுகம் ஸேஷத்தத்
தை நோக்கிக்கொண்டு பாடாற்றியிருக்கவேண்டாவோ'? என்று
பரிசு: வந்திருக்கின்றிவ்விக்க, 'ஸர்வதானான் அங்கேபோய்ச்சேருகை
தவிதேன்' என்று தமதுணியை அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறபடி

† (பா) பகர்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. கூட-பா. வ்யாக்யாநம். ௧௫௫

யை அந்யாபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்கிற “ வெள்ளைச்சுரிசங்கி
லர்த்தத்தை “ வெள்ளியநாமம் ” இத்தியதிபாலே யருளிச்செய்
கிறாரென்கை.

வ்யா.—(வெள்ளியநாமங்கேட்டு - மோகம் - விட்டதன்றி) பாவநத்வபோக்யத்வதா(யா)ரகத்வாதி குணங்களைபுடைய, முகில்
வண்ணரான பெரியபெருமானுடைய திருநாமங்களைப் பாட்டுத்
தோறும் திருத்தாயார் சொல்லக்கேட்டு, கீழில் மோஹமானது
விட்டுப்போனபின்பு, (தெள்ளியமால் தென்றிருப்பேர் சென்றுபுக)
ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்திலே விவேகஜ்ஞனை ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்
கிறதென்றிருப்பேரிலே, “தென் திருப்பேரையிற்சேர்வன்நானே ”
என்றும் “ திருப்பேரையிற்சேர்வன்சென்றே ” என்றும் சென்று
புருவதாகவொருப்பட, இவ்வதிப்ரவ்ருத்தியைத் தாய்மாரும்
தோழிமாரும் தடஸ்தராயுள்ளாருங்கண்டு, “இப்படி ஸாஹஸத்தி
லே யொருப்புகையுத்தமன்று” என்றுநிஷேதிக்க, (உள்ளமங்கே
பற்றி நின்றதன்மை பகரும்) திருவுள்ளம் தம்மையொழியவும்
*முந்நூற்றொஞ்சாய் வீற்றிருந்த விவ்விஷயத்திலே மறுபாடுருவ
ஆன்மிகநிர்வஸவபாவத்தைநிஷேதிப்பார்க்கருளிச்செய்யுமாழ்வார்.

அதாவது—“நானக்கருங்குழல் தோழிமீர்காளன்னையர் காளய
ற்சேரியீர்காள் நானித்தனி நெஞ்சங்காக்கமாட்டேன்” என்று
தொடங்கி “கண்ணன் செங்கனிவாயின் திறத்ததுவே” என்றும்,
“செங்கனிவாயின் திறத்ததாயும்” என்றுதொடங்கி “நங்கள் பிரா
ணுக்கென்னெஞ்சந்தோழிநாணும் நிறையும்தந்ததுவே” என்றும்,
“இழந்தவெம்மாணம் திறத்துப்போன வென்னெஞ்சினாரும்ங்கே
யொழிந்தார் ” என்றுதொடங்கி “ அன்னையர்காளன்னையென்
முனிந்தே ” என்றும், “ கண்ணபிராணுக்கென் பெண்மைதேநற்
தேன்-காலம்பெறவென்னைக் காட்டுமினே” என்றும், “காலம்பெற
வென்னைக்காட்டுமின்கள்” “என்றும், “பேரையிற்கே புக்கென்
னெஞ்சம் நாடிப்பேர்த்து வரவெங்கும் காணமாட்டேன் - என்
னெஞ்சங்கண்டதுவே கண்டேனே ” என்றும் “நெஞ்ச நிறையு
மெனக்கிங்கில்லை” என்றும், “நிகரில் முகில்வண்ணன் நேமிபானென்
னெஞ்சங் கவர்ந்தெனையூழியானே” என்றுமிப்படித் தாமங்கே பத்த

கருகூ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சுசு-பா, வ்யாக்யாநம்,

மு. — ஆழிவண்ணன் தன் விசயமானவை முற்றுகாட்டி

வாழிதனாலென்று மகிழ்ந்துநிற்க — ஊழிலவை

தன்னையின்னுபோற்கண்டு தானுரைத்தமாதன் சொல்

பன்னுவரே நல்லது கற்பார்.

(சுசு)

பா (ஸுபுலா)வராணபடியை யருளிச்செய்தவையென்கை. (க) “சு
வ்யாபேஷா உதவூஷிந” - அஸ்யாதேவ்யாமநஸ்தஸ்மிந்” என்னக்
கடவதிதே.

அன்றிக்கே, “வெள்ளியநாமங்கேட்டுவிட்டகன்றபின் மோ
கம் - தெள்ளியமால் தென்திருப்பேர்சென்று புருந்துள்ள மங்கே
பற்றிநின்றதன்மை பகரும்” என்று ஏகவாக்யமர்க யோஜிக்கவு
மாம். (உள்ளமங்கே பற்றிநின்றதன்மைபகரும் சடகோபற்கு -
அற்றவர்கள் தாமாழியார்) இத்திருவாய்மொழிமுதலாக தந்திருவுள்
ளம் திருப்பேரிலிருப்பிலே அபஹ்ருதமானபடியை யருளிச்செய்த
வாழ்வார் விஷயத்திலே, (உ) “தேவுமற்றறியேன்” என்றவர்கள்.
(தாம்) இப்படியான பெருமையை யுடையதாங்கள். (ஆழியார்)
“அவரடிமைத்திறத்தாழியார்” என்னுமவர்களிலும் இவர்களே (ந)
* சுமாயஹவஹிஸிநஸு - அகாதபகவத்பக்தி விந்ருவான
நாகமுனிகளைப்போலே (ச) * மிகவேதியர் வேதத்தினுட்பொ
ருளைபறியவல்லரான அகாத(ய)ஜ்ஞாந ப்ரேமங்களை யுடையார்.

பதவுரை.

ஆழிவண்ணன்

தன் விசயமானவை முற்றும்

காட்டி

இதனால் வாழ் என்று

மகிழ்ந்து நிற்க

ஊழிலவை தன்னை

கடல்வண்ணனை எம்பெருமான்

தன் விஜயபரம்பரைகளை முழுதுங்

காட்டி

இதனால் வாழ்ந்துபோமென்று

(ஆழ்வாரைநோக்கி அருளிச்

செய்து)

ஸந்தோஷித்திருக்க,

பழையனவாய்க்கழிந்த அபதாநங்

களை

(க) பா-ஸு-கரு-ருஉ. (உ) கண்ணி-உ. (ந) ஸ்தோ-ர. (ச) கண்ணி-க.

திருவாய்மொழி நூற்றந்திரி, சுச-பா, வ்யா க்பரநம், கடுள

இன்று போல்கண்டு

இன்று நடந்தவைபோல் ஸாக்ஷாத்

கனிந்து

தான் உரைத்த

தாம் அதுபரித்ததற்கும் போக்கு

விடாக அருளிச்செய்த

மாறன்சொல்

ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீ ஸங்கீத்யை

பன்னுவரே

அதுவந்திப்பவர்களே

நல்லதுகற்பார்

விலக்ஷணஸந்தங்களை அப்யஸிப்ப

வர்களாவர்.

(சுச)

அவ.—அமுபத்துநாலாம்பாட்டு. (ஆழிவண்ணன்) இதில் - விஜயபரம்பரைகளைப்பேசியபடியை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அநெந்நுணை யென்னில்; “மண்டிணிநூலமுமெழுகடலும் நீர் விசும்புங்கழியப்பெரிநால்” என்று பக்த்யதிரயத்தாலே அவனார் மானவிவர் தளர்த்தியை மாற்றிக் தரிப்பிக்கைக்கு “பேயெயில் குழ்கடல் தென்னிலங்கை தெற்றிநால்” என்று பிழைத்துமான வந்தார சரிதமாயுள்ள, த்ரைவிக்ரமணத்தொடங்கி ஸேவாத்த நோத்தரணபரம்பரையான விஜயபரம்பரையைப் படிக்கும்பத்தாக வவன் காட்டிக்கொடுக்க, அத்நை யதுபனித்து ஹர்ஷ்டராகிய *ஆழியெழச்சங்கிலர்த்தத்தை - “ஆழிவண்ணன்” இத்யாதிமாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(ஆழிவண்ணன் தன்னிசயமானவை முற்றுங்காட்டி வாழிதனவென்று மகிழ்ந்துநிற்க) அதாவது - கீழ் (க) “ஆழிநீர் வண்ணனையச்சுதனை” என்று - ஸ்ரமஹரமானவடிவை யுடையவர் வேஸ்வரன், தன் விஜயபரம்பரைகளான ஸக்ஷேசஷ்டிதங்கையும் இவர்க்கு விஷயமாம்படி காட்டி, ஏவம்விதமான விவற்றலே ஹரு ஷ்டராய் வரமுமென்றுசொல்லி, அவ்வாகாரங்களைக்காட்டிக்கொ டுகிற்க.

(க) “விராஜிவருத்தவெகுத்தூததுக்ஷிவசுரிதது - கிர கிர்வருத்தமப்யேதத்பரத்யக்ஷிவிவதர்ஸிதய” என்னுமாம்படியே “ஆழி யெழ” என்றுதொடங்கி “அப்பனாழியெழவுலகஞ்சொண்டவாமே” என்று-த்ரைவிக்ரமணத்தையும்; “ஆறுமலைக்கெதிர்த்தோடுமொலி” என்றுதொடங்கி “அப்பன் சாறுபடவமுதங்கொண்டநான்மே”

(சு) ரா-பா-ச-ஷ.

கடு அ திருவாய்மொழி நூல் ஸ்தோத்ரம், சூசு.பா, வ்யாக்யானம்.

என்று - அம்ருதமதகவைசித்திரிபாயும் ; “நான்றிலவேழம்ண
னு” என்றுதொடங்கி “அப்பனுன்றியிடத்தேற்றிற் கொண்ட
நாளே” என்று - ஆழம்புத்த(ஐ)ரண ஸத்தியையும் ; “நாளுமெழ” என்று
தொடங்கி “அப்பனுன்றியேழவுலகமுண்டலுணை” என்று - ஐதந்திக(ம)
ரணத்தையும் ; “ஐனுடைமல்லர் ததர்ந்தவொலி” என்றுதொட.
ங்கி “அப்பன் காணுடைப்பாரதங்கையறைபோழ்தே” என்று -
பாரதவமாரப்புத்தவத்தையும் ; “போழ்துமெலிந்தபுன்செக்கரில்”
என்றுதொடங்கி “அப்பனுந்துயர் செய்தசுரரைக்கொல்லுமாதே”
என்று - ஹிரண்யவிகாரண க்ரமத்தையும் ; “மாறுச்சுரத்திரைக்
கும் சாங்கன்” என்றுதொடங்கி “அப்பன் நீறுபடவிலங்கை செற்ற
தேரே” என்று - ராவணவிராகரணத்தையும் ; “நேர்சரிந்தான்”
என்றுதொடங்கி “அப்பன் நேர்சரிவாணன் திண்டோள் கொண்ட
வந்தே” என்று - பாணபஹுவநச்சேதநசேஷ்டிகத்தையும் ;
“அன்று மண்ணீரெரிகால்” என்றுதொடங்கி “அப்பன்னு
முதலுலகம் செய்ததுமே” என்று ஜகத்ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டியையும் ;
“மேய்சிறை தீழ்புக” என்றுதொடங்கி “அப்பன் திமழைகாத்துக்
குன்றமெடுத்தானே” என்று - கோவர்த்தநோத்த(ஐ)ரணஸாமர்த்
யத்தையுங் கண்டதுபவித்து ; “குன்றமெடுத்தபிரானடியாரொடு
மொன்றிநின்றசடகோபன்” என்றுமகிழ்ந்துகால் த(ய)ரித்து நின்
றாயிற்று.

(க) “நடாஜிவபுஷ்விசுஸாநெத - நந்தாமிபய்யந்பிதர்
ஸநே” என்னக்கடவதிமே. (ஊழிலவைதன்னை) பழையதாய்க்
கழிந்தவந்தவபதாரங்களை. (இன்மபோல்கண்டு) ப்ரத்யக்ஷமாக
இன்றுபோலே யதுபவித்து. (தானுரைத்தமாதன்சொல்) தாமதுப
வத்துக்குப் போக்குவிட்டருளிச்செய்த வாழ்வார் திவ்யஸூக்தி
யை. (பன்னுவரே நல்லதுகற்பார்) ஆராய்ந்ததுஸந்திக்குமவர்க
ளே. தங்கள் ப்ரியவிரிதங்களுக்குறுப்பாக விவக்ஷண ஸப்தங்களை
யப்பவிப்பராவர், தீதங்கள் ப்ரியவிரிதங்களுக்குறுப்பாக ஆழ்வார்
திரு. திகளை சரணமென்றறிந்ததுஸந்திக்குமவர்களே, எல்லா
நெய்க்கு ஸந்தித்தவர்களென்றதாயிற்று. (சூசு)

(சு) 28-அ-42-கடு.

இது “மாறந்தான் பன்னுவரே” என்றபாடத்தைப்பற்ற.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சுரு-பா: வ்யாக்யாரம். ௧௫௩.

சூ. - கற்றோர் கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம்

பற்றாவிபவகுணப்பண்புகளை—உற்றுணர்ந்து

மண்ணிலுள்ளோர் தம்மிழ்வை வாய்முறைத்தமிழன்சொல்

பண்ணிவினிதான தமிழ்ப்பா.

(சுரு)

பதவுரை.

கற்றோர்

ஸகலஸாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களை யுங்

சற்றவர்களான தஸாதவஸு-

தேவானிகள்

கருதும்

ஆதரிக்கிற

விசயங்களுக்கு எல்லாம்

விஜயங்களுக்கெல்லாம்

பற்று ஆம்

ஆஸ்ரயமாகிய

விபவகுணப்பண்புகளை

விபவங்கதாரகுண ஸ்வபாவங்களை

உற்று உணர்ந்து

ஆராய்த்தறிந்து

மண்ணில் உள்ளோர்தம் இழவை பூமியிலுள்ளவர்கள் பகவதருப

வத்தை இழக்கும்படியை

வாய்ந்து உரைத்த

பொருந்தி அருளிச்செய்த

மாறன்சொல்

ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியானது

பண்ணில் இனிதான

பண்ணிசையில் பாம்போக்யமான

தமிழ்ப்பா

தராவிடப் பற்றமஸம்ஹிதை. (சுரு)

அவ. — (கற்றோர் கருதும்) இதில் - “விஜயங்களுக்கடியின விபவங்களை யிழப்பதே” என்று வெறுத்தபடியை யதுவதித்தரு ளிச்சொய்க்ருர். அதாவது - கீழ்ச்சொன்ன விஜயப்ரம்பறைக்கடி யான விபவகுணங்களை யதுஸந்தித்து “படுக்கைக்கீழ்க்கன (யம்) வ் கிடக்கக்கால்லீங்கிச்சாவாரைப்போலே, இம்மஹாநதியுண்டா யிருக்கவிவர்களித்தையிழந்து அநர்த்தப்படுவதே” என்றஸம்ஸாரி களிழவுக்குவெறுக்கிற * கற்பாரிராமபிரானிலர்த்தத்தை “கற்றோர் கருதும்” இத்யாதியாலே யருளிச்செய்க்குறென்கை.

வ்யா.—(கற்றோர் கருதும் விசயங்களுக்கெல்லாம் பற்றும் விபவகுணப்பண்புகளை யுற்றுணர்ந்து) அதாவது ஸகலஸாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களைக்கற்ற சக்ரவர்த்தி, ஸ்ரீவஸுதேவா, ஸ்ரீஜாம்பவான்,

கூடு திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கூடு-பா, வ்யாக்யானம்.

மஹாராஜர் திருவடிகளையுள்ள வவதார விஜயஹர் விஜயானவர்
கள் ஆதரிக்கும் விஜயங்களுக்கெல்லா மாந்தரமாயுள்ள வவதாரமா
ன விபவகுணஸ்வபவங்களை ; அவதாரத்தோறும் தத்துகுணமாக
குணங்களும் பேதித்திறை யிருப்பது ; அவைதானாய்ந்த ரக்ஷணத்
துக்குப் பரபாவையே ; அவற்றின் ஸ்வபாவத்தை யுற்றுணர்ந்து
அவற்றின்படியை மேலெழுவனர்க்கே ஆந்தரங்கமாக வாராய்ந்து.
அதாவது - (க) “ராமோ ராமோ ராமஃ ஐகி - ராமோ ராமோ
ராமஃ” என்றும், “சுத்பாரி ராம பி ராணைய ஸ்லால் மற்று
ங் சுதம்பரோ” என்றும் நடந்தமை கேட்டும் - நாட்டிற்
பிறந்தவர் தாமனற்காளன்றியாவரோ” என்றும், “தன்மை
யறிவாராய்ந்தும் - கேட்பார்கள் கேசவன்கீர்த்தியல்லால்
மற்றுக்கே” ரோ” என்றும், “தோற்றியகுழல்கள்கிந்தித்து -
தன்மையறிபவர் தாமவற்காளன்றியாவரோ” என்றும், “கேழற்
றியு வருவாதிற்றுக் கேட்டுமுணர்ந்தவர் - குழல்கள் கிந்திக்கில்
மாயர்குழலனறிச் சூழ்வரோ” என்றும், “கேட்டங்கை வாமந
னாய்ச் செய்தகூத்துக்கள் கண்டும் - கேட்டுமுணர்ந்தவர் ! கேசவற்
களன்றியாவரோ” என்றும், “கொண்டங்குத்தன் னெடுங்கொண்
டுடன் சென்றதுணர்ந்தும் - கண்டுத்தெரிந்தும் சுற்றார் கண்ணற்
களன்றியாவரோ” என்றும், “இரணியனாகத்தவ மல்லலியுருவாய்
ச்செய்த மாயமறித்தும் செல்வனார்த்தவர் செல்வன் மனசீரன்றிக்
கற்பரோ” என்றும், “நடந்த நல்வார்த்தை யறித்தும் - மாயவற்
களன்றியாவரோ” என்றும், “அவன் செய்யும் சேமத்தை யெண்
ணித்தெரிவுற்று - மாயவற்காளன்றியாவரோ” என்று மிப்படிப்பத்
தும்பத்தாக வாராய்ந்தென்கை. (மண்ணிலுள்ளோர் தம்மிறை)
“அவன் குணவிப்படி-யா யிருக்கவித்தை யிழப்பதே” என்று பூமியி
லுண்டானவர்கள் பகவத்குணத்துவரா உலாபத்தை. (வாய்ந்துரைத்த
மாறன் சொல்) ஸுலபராய்க்கட்டி நின்று ஆந்தரங்கமாக வருளிச்
செய்தவர்களுவர் திவ்யஸூக்தியானது. (பண்ணிலினிதான தமிழ்
ப்பா) நடந்த கத்தோடேகூடி, த்ராவிடமப்பதருபமான சந்தஸ்ஸு.
இப்படி காதத்தோடேகூடின விதுவுமொரு சந்தஸ்ஸே யென்றிடு
பாடாயிருக்கிறது.

(கூடு)

(க) ரா-யு-கூ-கூ-கூ,

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி சுசு-பா, வ்யாக்யாநம். ககக

மூ.—பாமருவுவேதம் பசர்மால்குணங்களுடன்

ஆமழகுவேண்டப்பாடா மவற்றைத்—தூமனத்தால்

நண்ணிபவனைக்காண நன்குருகிக்கூப்பிட்ட

வண்ணலை நண்ணுரேழையர்.

(சுசு)

பதவுரை.

பாமருவுவேதம் பசர்

சந்தஸ்ஸு-க்களோடு கூடின வேதங்

களால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற

மால்குணங்களுடன்

பவ்யமான கல்யாணகுணங்களோ

டேகூடி

ஆம் அழகு வேண்டப்பாடாம்

நன்றான அழகு மேன்மையாகிற

அவற்றை

அவற்றை

தூமனத்தால் நண்ணி

பரிஸுத்தாந்தஃ காரணஸாக்ஷாத்

காரத்தாலேகிட்டி அநுபவித்து

அவனைக்காண

மேற்சொன்ன குணவிஸிஷ்டனை

வனை ப்ரத்யக்ஷமாகக்கிட்டி அநு

பவிக்க இச்சித்து

நன்கு உருகி

நன்றாயுருகி

கூப்பிட்ட

ஓ என்று கூவின

அண்ணலை

ஸ்வாமியான ஆழ்வாரை

நண்ணார்

ஆஸ்ரயிபாதவர்கள்

ஏழையர்

ஏழைகளாவர்.

(சுசு)

அவ.—அநுபத்தாரும்பாட்டு. (பாமருவு) இதில்-எம்பெருமானுடைய குணங்களைச் சொல்லிக்கூப்பிட்ட பாசரத்தை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில் ; * சுற்பாரில் - நிரவதிகபோக்யங்களான கல்யாண குணங்களையுடைய வெம்பெருமானுடைய ப்ராப்யத்வம் ப்ராபக்யத்வம் விரோதிசிவர்த்தகத்வமாகிற விவ்வோஸ்வபாவங்களை யநுஸந்தித்து, “இப்படிக்குணதிகனவனை யநுபவிக்கவேணும்” என்றாசைப்பட்டிக் கிடையாமையாலே, அம்புபட்டாரைப்பேரலே கிடந்ததுழைக்கின்றபாமருவுவுலகிலர்த்தத்தை “பாமருவுவேதம்” இப்பாதிபாலே யநுனிச்செய்கிறாரென்கை.

‡ (பா) மேம்பட்ட.

† (பா) தழைக்கின்ற.

வ்யா. (பாமநுவு வேதம் பசர்மால் குணங்களுடனாமழகுவேண்
டப்பாடாமவற்றை) ச(உ)ந்தஸ்ஸுக்களோடேகூடின வேதப்பதி
பாத்யமான குணங்களோடேகூடி நன்னுனவழகு மேன்மையாகிற
வவற்றை; (தூமனத்தால்நண்ணி)(க)“உமலாது விஸு-ஹே-மந
ஸாதுவிஸு-த்தேந” என்று மாநஸஸாக்ஷாத்கிரத்தாலே கிட்டியது
பளித்தது. (அவனைக்காண) சீமுக்த குணவிஸிஷ்டனானவனைப்
த்யக்ஷாதுபவம் பண்ணவேணுமென்று இச்சித்து. (நன்குருசிக்கப்
பிட்ட) நன்றாகவுருகி, அந்தப்பேரமானகூலமான வுருகுதலோடே
கூப்பிட்ட.

(அண்ணலை நண்ணுரேழையர்) ஸீ அதாவது - வேதம்
பசர்மால் குணங்களாவது (உ) “ஸவ-ஹே-காரே-ஸர்வாந்
காமாந்” என்கிற கல்யாண குணங்கள்; அவைதான் ப்ராப்யங்க
ளாயும் ப்ராபகங்களாயு மிருக்குமிதே. மேகூதஸையில் ப்ராப்
யமாய் முமுக்ஷுதஸையி லதுபவிப்பார்க்கு அவதாராதிகளில்
ப்ராப்திக்கு ப்ராபகத்வமாகிற வுப(ஊ)யாகாரத்தையு முடைத்தா
யிருக்கும்; ஆகையாலே “பாமநுமூவுலகும்படைத்த பற்பாபா
வோ” என்றுதொடங்கி “தாமரைக்கையாவோ வுன்னையென்று
கொல் சேர்வதுவே” என்றும், “என்கொல் சேர்வதந்தோ”
என்றுதொடங்கி “நின்றிருப்பாதத்தையான்” என்றும் - ப்ராப்யத்
வத்தையும்; “காத்கவெங்குத்தாவோ” என்றுதொடங்கி “உன்னை
பெற்றுத்தலைப்பெய்வனே” என்றும், “எங்குத்தலைப்பெய்வன்
நான்” என்றுதொடங்கி “என்னுடைக்கோவலனே” என்றும்,
“என்னுடைக்கோவலன்” என்றுதொடங்கி “என்னுடையாருயிரா
ரென்றுனை கொல்வந்தெய்துவரே” என்றும், “வந்தெய்துமாறறி
பேன்” என்றுதொடங்கி “என்றிருமாற்பனை” என்றும், “என்
றிருமாற்பன்மனை” என்றுதொடங்கி “விசும்பாளியைக்காணே
னே” என்றும், இப்படியஞ்சபாட்டாலே - அவனுடைய ப்ராப
கத்வத்தையும்: “ஆளியைக்காண்பரியாய்” என்றுதொடங்கி “அ
டர்த்தானையு காண்டுங்கொலோ” என்றும், “காண்டுங்கொலோ
நெஞ்சம்” என்றுதொடங்கி “அமரரியேற்றினையே” என்றும், இவ்
வையெல்லாம் - விரோதி நிவரணஸீலத்தையும்; ஏற்றரும்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சுசு-பா, வ்யாக்யாநம், கௌந

வைகுந்தத்தை யருளும்மமக்காயர் குலத்திற் றிளம்பிள்ளை” என்று
மே, கைப்பரதத்வத்தையும்.

இப்படியான (க) ‘வஹ்வொந்யவகஞ்ஞாணமண்ணா: - பஹ
வோந்ருபகல்யாணகுணா’ என்கிற விக்ருணங்கனோடே நன்றான
வழிகையும். அதாவது - ‘பற்பராபாவோ’ என்று - (உ) * கொப்
புழிலெழுதமலப்பூவழிகையும், ‘பற்பராதரிவோ, தாமரைக் கண்ணா
வோ, தாமரைக்கையாவோ,’ - ‘செய்யநின்றிருப்பாதம்’ என்று -
திவ்யாவயவஸௌந்தர்யத்தையும், ‘காத்தவெங்குத்தாவோ’ என்
று-ஸமுதாயஸோபையையும், ‘பூத்தன்குழாய் முடியாய்’ என்று
ஒப்பனையழிகையும், ‘என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே’ என்றும்
‘செஞ்சுடர்ச்சோதிகள் பூத்தொருமாணிக்கம் சேர்வதுபேரல்’
என்றும் - வடிவழிகையும், ‘என்றிருமார்பனையே’ என்று - ஸ்ரி
யப்பதியாகையால் வந்தசேர்த்தி யழிகையும், அத்தோடே வேண்
டப்பாட்டையும், அதாவது - ‘மூவுலகும்படைத்த’ என்று -
ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வமும், ‘மூவுலகும்படைத்த’ என்று - ஸ்ருஷ்ட
மான ஜகத்தைத்தன் காலின் கீழேயாம்படி- யெல்லையுந்நுமீட்டும்,
அதுக்குமேலே ‘தாமரைக்கண்ணாவோ’ என்று - புண்டரீகா
க்ஷத்வத்தால் வந்தமேன்மையையும், ‘அரன் நான் முகனைத்தும்
செய்யநின்றிருப்பாதம்’ என்று ஸர்வஸ்மா த்பரத்வத்தையும், ‘என்
மலைமகள் கூடன்றன்னையென்றுமென்னுமகளை யகம்பால் கொண்
ட நான் முகனைநின்ற சசிபதியை’ என்று-அவர்களுக்கு அந்தராத்மத்
யானிர்வாஹகனுன படியையும் இவற்றாலே பவித்தவேண்டப்பாதி
துவையென்கை.

(தூமனத்தால் நண்ணித்தியாதி) கீழ்க்கண்களான விவற்றை
(ங) ‘தூமனத்தனாய்’ என்கிற பரிசுஷுத்தமான ஜ்ஞாந விஷய
மாம்படி யறுபவித்து, எவம்விதனுனவனை, பரத்பகூஸாக்ஷாத்கார
த்தாலே யறுபவிக்கவிச்சித்து, பக்திபாரவஸ்யத்தாலே த்ரவீபூத
ராய்க்கூப்பிட்ட ‘பற்பராபாவோ’ - ‘காத்தவெங்குத்தாவோ’ - ‘விசும்
பாளியைக்காரணேனா’ என்றிப்படி விஷாதா(உ)தியயத்தாலே
கூப்பிட்ட, (அண்ணலை நண்ணுரேசையர்) இதரவிஷயத்திலே சபல
ராய் ததலாபத்திலே கூப்பிடுகிற ஸம்ஸாரிகள்ருவே, பகவத்காப

(க) ரா-அ-உ-உசு. (உ) ரா-தி-ககக-உ. (ங) தி-வாய்-உ-ஏ-அ.

- சமுதாய உயர்வு அறநாடு, சுஎ-பா வ்யாக்யானம்.

ஏழையர் கள்நஞ்சை யின்குவிக்குமாவழகு

சூழ்வந்துதோன்றித்துயர் விளைக்க - ஆழுமனம்

தான்னுடனையவ்வழகைத்தானுரைத்த மாறன்பால்

மன்னுமவர் தீவினையோம் மாய்ந்து. (சுஎ)

(ஊ)தலை கூப்பிடுகிற ஸர்வாத்மஸேஷியான வாழ்வாரையார் யியார்கள். அதுக்கூட இதரவிஷயசாபல்யமிதே. “இப்படி ஸுலபராயப் பராபதஸேஷியான வாழ்வாரை லபியாதே இதரவிஷயசபலராவதே” என்றுவெறுக்கிறார். (சுசு)

பதவுரை.

ஏழையர்கள்

சுபலரான ஸம்ஸாரிகளுடைய

நெஞ்சு

மநஸை

இன்குவிக்கும்

உருக்குகின்ற

மால் அழகு

எம்பெருமானுடைய அழகானது

சூழ்வந்து தோன்றி

எங்குஞ்சூழ்ந்து காணப்பட்டு

துயர்விளைக்க

வருத்தத்தை உண்டாக்க,

ஆழும் மனம் தன் னுடனே

அத்துன்பக்கடலில் ஆழ்ந்த மனத்

தோடே

அவ்வழகை

அந்த ஸௌந்தர்யத்தை

தாம் உரைத்த

தாமே அதுபவித்தருளிச்செய்த

மாறன்பால்

ஆழ்வார் விஷயத்தில்

மன்னுமவர்

பொருந்தியிருப்போருடைய

தீவினை

பாவமானது

மாய்ந்துபோம்

நசித்துப்போம்.

(சுஎ)

அவ - அதுபத்தேழாம்பாட்டு(ஏழையர்கள்நெஞ்சை) இதில் -

அவனுடைய வுத்தமாக்கத்தல்வழகு ஒருமுகமாய் நவிகிறபடியைப் பேசுகிற ஸ்ரீராமையனுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனையென்பதில்; “மல்குலேச்சுடர்சழைப்ப” என்றுகீழ் ப்ரஸுதுதமான வெம் பெருமானுடையவழகு திருவுள்ளத்திலே பூற்றிருந்து, அத்நையே யிலடவிடாமல் (ஊ)பாவித்து(ஊ)பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே அவ்வழகு ப்ரத்பகஷ ஸமாநாகாரமாய்த்தோற்றி, தனித்தனியும் திரளவு மொருமுகஞ்செய்துநலிய, தாம் நலிவுபட்டுச் செல்லுகிறபடியை,

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி, சுஎ-பா, வ்யாக்யாநம், கக்ஞ

உருவுவெளிப்பாட்டாலே நோவுபடுகிறுனொருபிரட்டி, பாசாந் தாலே யருளிச்செய்கிற * ஏழையராஷ்யலர் தத்தத்தை “ஏசு, ... கள்” இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறுமென்கை.

வ்யா.-(ஏழையர்கள் நெஞ்சையின்குவிக்கும் மாஸ்தரு)ச(உ)ப லைகளான வபலைஞாடைய மநஸ்ஸைத் தா(உ)னிப்பிக்கும் ஸர்வேஸ் வரனுடைய * ஸம்பயமாந முகாம்புஜத்தில் நயநவெளந்த்யம். (சூழவந்து தோன்றித்துயர்விளைக்க) எங்கும்சூழ்ந்த ஸம்சூத்நிஷ யமாய் பாத(வ்யா)கமாயிறே துக்கத்தைவிளைப்பது. ஆதாவது(க)- ‘வ்யுகேஷ்யுகேஷவிபஸ்யூதி - பாஸஹஸூதிவாஹக்ய - வ்ருகேஷ வ்ருகேஷவிபஸ்யாமி-பாசஹஸ்தமிவாந்தகம்” என்றும்படி, ‘ஏழை யராவி புண்ணுமிணைக்கூற்றங்கொலோ வறியேன்” என்கிறமுதற் பாட்டை யடியொத்தினபடி.

(ஆமுமனந்தன்னுடனே பவ்வழகைத்தானுரைத்த) “வெண் ணையுண்டான் திரு மூக்கென தாவியுள்ளேமாட்டியவல் விளக்கின் சுடராய் நிற்கும்” என்றும், “நீலநெடுமுகில்போல் திருமேனி யம்மான் தொண்டைவாயேலுந்திசையுள்ளெல்லாம் வந்துதோன்றும்” என்றும், “கண்ணபெருமான் புருவமவையேயென்னுயிர் மேலன வாயடுகின்றன வென்றுநின்றே” என்றும், “குன்றமெடுத்தபிரான் முறுவலென தாவிபடும்” என்றும், “பைவிடப்பாம்பணையான் திருக் குண்டலக்காதுகளே கைவிடலொன்று மின்றியடுகின்றன” என்றும், “பெருமான் தன்றிரு துதலேகோள் மன்னியாவிபடும்” என்றும், இப்படித் தனித்தனியும்; “கோளிழைத்தாமரையும்” இத் யாதிப்படியே ஒருமுகமாகவும்; அனுகுமேலே, (உ) “செங்கமலப் பூவில் கேணுண்ணுமவண்டேபோல் பங்கிகள்வந்துன் பவளவாய் மொய்ப்பா” என்றும், (ங) “அராடபயங்க விஷிபூகமக்ய - லலாட பர்யந்த விளம்பிதாலகம்” என்றும்சொல்லுமபடியாய், “நாயன் சூழல்விள்கின்ற பூந்தண்டுழாய் விரைநாறவந்தென்னுயிரைக்கள் கின்றவாறு” என்று மருளிச்செய்தவையென்கை.

இப்படி துக்கமகநமான மநஸ்ஸுடனே, (அவ்வழகைத் தானுரைத்தமாறன்பால் மன்னிமவர் திவினைபோய்யாய்ந்து) நிர

(க) ரா-ஆ-நக-சச, (உ) பெரி.தி-க-உ, (ங) ஸ்தோ-ர

ககக திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூஅ-பா, வ்யாக்யாநம்.

மு — மாயாமல்தன்னைவைத்த வைசித்திரியாலே

தீயாவிசித்திரமாச்சேர்பொருளோ—டப்யாமல்

வாய்ந்துகிற்குமாயன் வளமுரைத்த மாறணைநாம்

ஏய்ந்துரைத்து வாழ்நாளென்று.

(கூஅ)

வதிகபோக்யமான அந்த உத்தமாங்கத்திலே ஸௌந்தர்யத்தை யதுபவித்தருளிச்செய்த வாழ்வார் விஷயத்திலே பொருந்தியிருக் குமவர்களுடைய ப்ரபலப்ரதிபந்தகம் நசித்துநிர்ஸேஷமாகப் போம் தீவினை - துஷ்கர்மம். “மாறன்சொல்மன்னுமவர் தீவினை போம்மாய்ந்து” என்றுபாடமானபோது, ஆழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழியை மநஸ்ஸிலேபொருந்தி யதுஸந்திக்குமவர்கள் ப்ரதிபந்தகம் நிர்ஸேஷமாகப் போமென்றபடி.

(கூஎ)

பதவுரை.

மாயாமல்தன்னைவைத்த

தமது ஸேஷத்வஸ்வரூபம் நஸியோ

மல் தம்மைவைத்த

வைசித்திரியாலே

விசித்ரா கரரதையாலே

தீயாவிசித்திரமா

தீ முதலான பஞ்சபூதங்களும் ஒன்

றின் காரியம் ஒன்றுக்கின்றிக்கே

வெவ்வேறுருவாய்

சேர்பொருளோடு

சேதநவர்க்கங்களும் அப்படியே

வெவ்வேறுருவ மாகையாலே

விசித்ரமாய்ச்சேர்ந்த பதார்த்

தங்களோடே

ஆயாமல்

அவற்றின் தோஷங்களை ஆராயா

மல்

வாய்ந்துகிற்கும்

அவற்றோடு பொருந்திகிற

மாயன்வளம்

ஸர்வேஸ்வரனுடைய விபூதிவிஸ்

தாரத்தை

உரைத்த

அருளிச்செய்த

மாறணை

ஆழ்வாரை

நாம் ஏய்ந்து உரைத்து

நாம்கிட்டி அவர் திருநாமங்களைச்

சொல்லி

வாழும்நாள் என்று

வாழ்ங்காலம் எக்காலமோ? (கூஅ)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சு.அ.பா, வ்யாக்யாநம், ௪௬௭

அவ. — அனுபத்தெட்டாம்பாட்டு. (மாயாமல்) இதில் - எம் பெருமான் காட்டின விசித்ராஜகதா காரதையை யதுபவித்து விஸ்மிதராயருளிச்செய்த திவ்யஸூக்தியை யதுவதித்தருளிச்செய்திருந். அதெவ்வுனையென்னில் * ஏழையாறியில் - உருவுநெய் பெரிப்பாட்டாலே நோவுபடும்படி யாற்றாமை கரைபுரண்டிருக்கச் செய்தேயும், தம்மையறியாதபடிவைத்து நோக்கிக்கொண்டு போருகிற விவ்வாஸ்சர்யத்தைக் கண்டு இவர் விஸ்மிதராக, “இதென்று கண்டோநீர் இப்படி விஸ்மயப்படுகிறது,” என்று அவன் தன்னுடைய வாய்சர்ய ஜகதா காரத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, அத்தையதுபவித்து விஸ்மிதராகிற மாயாவாமன நிலர்த்தத்தை “மாயாமல் தன்னவைத்த” இத்யாதியாலே யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (மாயாமல் தன்னவைத்தவை சித்திரியாலே) அதாவது - ஸரண்யான வுனக்கு அஜ்ஞாநாஸக்திகளாகிற தோஷநின்றிக்கே ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குணங்களுண்டாயிருக்க, ஸரணாகதனுவெனக்கு ஆகஞ்சந்யாநந்யகதித்வங்களும் ஆர்த்தியுமுண்டாகையாலே அதிகாரி மாநத்யமின்றிக்கேயிருக்க வைத்தவிதில் பொருந்தாதவென்னை வைத்து நடத்திக்கொண்டுபோகிறதற்கு ஹேதுவென்? என்று - “பாசங்களிடுக்கி” என்றதொடங்கி “மாயவனே யருளாய்” என்று அவன்நனைக்கேட்க, அவனும் அதுக்கு நிரந்தரமாக “இதென்றிருந்தபடியென்? என்று இவ்வாஸ்சர்யத்திலே இவர்விஸ்மிதராக, அவனவற்றைக் கண்டுவைத்து “இதோராஸ்சர்யமோ” என்று தன் விசித்ராஜகதா காரதையைக்காட்ட, (தியாவிசித்திரமாச்சேர் பொருளோடு) “மாயாவாமனனே” என்றதொடங்கி “இவையென்னவிசித்திரமோ” என்றத்தைப்பின்பென்றருளிச் செய்தபடி.

தியாதியாக பஞ்சபூதங்களுமொன்றின் கார்யமொன்றுக்கின்றிக்கே விவிதா(டா)காரமாய் சேதநவர்க்க(மு)ங்களுமப்படியே விவிதா காரமாகையாலே விசித்ரமாய்ச்சேர்ந்த பதார்த்தங்களோடு, (ஆயாமல் வாய்ந்துநிற்கும் மாயன்) அவற்றின் தோஷங்கனையாமாயாமல் வாய்ந்து நிற்கும்மாயன். “ஓயாமல் வாய்ந்துநிற்கும்” என்றுபாடமாய், நிரந்தரமாகச்சேர்ந்து நிற்குமென்றாகவுமாம்.

கசுஅ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கசு-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ.-என்றனை நீ யிங்குவைத்ததே துக்கெனமாலும்
என்றனுக்கு மென்றமர்க்கு மின்பமதாம்—நன்றுகவி
பாடவெனக்கைம்மாறிலாமை பகர் மாறன்
பட்டனைவார்க் குண்டாமின்பம். (கசு)

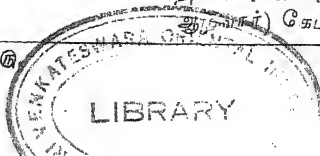
பொருந்திற்குமாஸ்சர்ய ஸக்தியுத்தனான ஸர்வேஸ்வரன். “மாயா” என்றதைப்பேசினபடி. (வளமுரைத்த) விபூதிவிஸ்தாரத்தை யருளிச்செய்த.

அதாவது - (க) ‘வாய்மொழி கவாஜி ௧-௨-௩-௪-௫-௬-௭-௮-௯-௧௦-௧௧-௧௨-௧௩-௧௪-௧௫-௧௬-௧௭-௧௮-௧௯-௨௦-௨௧-௨௨-௨௩-௨௪-௨௫-௨௬-௨௭-௨௮-௨௯-௩௦-௩௧-௩௨-௩௩-௩௪-௩௫-௩௬-௩௭-௩௮-௩௯-௪௦-௪௧-௪௨-௪௩-௪௪-௪௫-௪௬-௪௭-௪௮-௪௯-௫௦-௫௧-௫௨-௫௩-௫௪-௫௫-௫௬-௫௭-௫௮-௫௯-௬௦-௬௧-௬௨-௬௩-௬௪-௬௫-௬௬-௬௭-௬௮-௬௯-௭௦-௭௧-௭௨-௭௩-௭௪-௭௫-௭௬-௭௭-௭௮-௭௯-௮௦-௮௧-௮௨-௮௩-௮௪-௮௫-௮௬-௮௭-௮௮-௮௯-௯௦-௯௧-௯௨-௯௩-௯௪-௯௫-௯௬-௯௭-௯௮-௯௯-௧௦௦’ எனும்படி, “அங்கண்மலர்த்தண்டுழாய் முடியச்சுதனே யருளாய் - பின்னும் வெக்கண் வெங்கூற்றமுமா மிவைநென்னவிசித்திரமே” என்றும், “சித்திரத்தோர்வலவா - வித்தகத்தால் நிற்றிரீ” என்றும், “கள்ளவிழ்தாமரைக் கண்கண்ணனே - உள்ளப்பல் யோசுசெய்தி” என்றும், “பாசங்கள் நீக்கியென்னை - இவையென்னமயக்குக்களே” என்றும், “மயக்காலாமனனே - இவையென்னதயரங்களே” என்றும், “துயரங்கள் செய்யுங்கண்ணு - இவையென்ன சுண்டாயங்களே” என்றும், “என்னசுண்டாயங்களா லென்றனை நின்றிட்டாய் - இவையென்னவியற்கைகளே” என்றும், “என்னவியற்கைகளால் நின்றிட்டாய் - உலப்பில்லை நுணுக்கங்களே” என்றும், “இல்லைநுணுக்கங்களே - அச்சுதனே - அதுவே புனக்காம்வண்ணமே” என்றுமிப்படி அவன் விசித்தர விபூதிவிஸ்தாரயுக்தனா யிருக்கிறபடியை யருளிச்செய்தவையென்கை. (மாயன் வளமுரைத்தமாரனை) இப்படி விசித்தரஜகதாக்காரனானவன் ஸம்பத்தை யதுபவித்தருளிச்செய்த வாழ்வாரை. (நாமேயந்துரைத்து வாழுகளென்று) நாம்கிட்டி அவர் திருநாமங்களைச்சொல்லி வாழ்க்காமாகவற்றோ? அன்றுமொருநாளாகவற்றோவென்றபடி-கசுஅ

பதவுரை.

என்றனை ‘ஸம்ஸாரத்திற்பொருந்தாதஎன்னை
நீ இங்குவைத்தது நீ இவ்விபூதியில் வைத்தது
எதுக்குஎன எதற்காக?’ என்று(எம்பெருமானை
ஆருளாடி) கேட்க,

(க) ரா-ஆ-க-ரு

மாலும்	எம்பெருமானும்
என்றனக்கும்	“எனக்கும்
என்தமார்க்கும்	என் அடியார்க்கும்
இன்பமதா	போக்யமாக
நன்று கவிபாட என	நல்லகவிகளைப்பாடும் பொருட்டு”
	என்று விடையருள,
கைமாறுஇலாமை	எம்பெருமான் செய்த உபகாரத்
	திற்குப் பரத்யுபகாரம் தம்மிடத்தி
	வில்லாமையை
பகர்	அருளிச் செய்த
மாறன்பாடு	ஆழ்வார்பக்கவில்
அணைவார்க்கு	கிட்டிமவர்க்கு
இன்பம் உண்டாம்	ஆரத்தமுண்டாகும். (கூக)

அவ, — அறுபத்தொன்பதாம் பாட்டு. (என்றனை நீ) இதில் - அவன் திருவாய்மொழிபாடிவித்கபடியை யறுபத்தித்து ஈடுபடுகிற பாசுரத்தை யறுவதித் தருளிச் செய்கிறார். எங்ஙனே யென்னில்; “எனக்கு ருசியின்றிக்கே யிருக்க ஸம்ஸாரத்திலே என்னை வைத்த துக்கு ஹேதுவென்?” என்றுகேட்க, “உம்மைக்கொண்டு நமக்கும் நம்முடையார்க்கு மதுபவிக்கலாம்படி விவக்ஷணமான திருவாய் மொழி ப்ரபத்தத்தைப் பாடுவித்துக் கொள்ளவைத்தோங்கா னும்” என்று நேர்கொடுநேரான பரிஹாரத்தை அவன் ரூபிச்செய்ய, “வேதங்கள், வ்யாஸாதிகள், முதலம் புவர்கள், இவர்களுண் டாயிருக்க, அத்தந்த ஹேயனுன வெண்ணைக்கொண்டு, வேதங்க ளாலு மெல்லை காணவொண்ணாத தன்வைபவத்துக்குத் தருத்யாக விலக்ஷணமான திருவாய்மொழியைப் பாடுவித்துக் கொண்ட விம்மேவோபகாரத்திக்கு உபய விபூதியிலும் ஸத்ருஸமாகச் செய் யத் தக்கதொரு ப்ரத்யுபகார மில்லை” என்று தலை சிவத்துப்படு கிற * என்றைக்கு மென்னையிலர்த்தத்தை, “என்றனை நீ” இத்தயாதி யாலே யருளிச்செய்கிறு ரென்கை.

வ்யா—(என்றனை நீ யிங்குவைத்த தே துக்கென) அவன் காட் டினதாகையாலே விசித்ர விபூதியை யறுபவித்து, மீளவும் பூர்வப்

கனம் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சுசு-பா, வ்யாசம்.

கருதமான தம்முடைய ஸங்கையை, “பாசங்கள் நீக்கி யென்னை யுனக்கேயறக் கொண்டிட்டு நீவாசமலர்த்தலுநாய் முடி மாயவனே யருளாய்” என்று கேட்க, (என்றனை நீ) ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாத வென்னை நீ; ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாதாரை யேற விடுகைக்கு ஸர்வஸத்தியுக்குன நீ. (இங்கு) * இருள் தரு மாளுலமான விவ்விபூதியிலே. (வைத்ததேதுக்கென) ப்ரயோஜந ரிபேக்ஷமாயிருக்க, என்ன ப்ரயோஜநத்தைப் பற்றவைத்த தென்ன,

(மாலுமென்றனக்கு மென்றமர்க்கு மின்பமதா நன்றுகனி பாடவென) திருமாலான வெனக்கினிதாகவும், * திருமால டியாரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இனிதாகவும், விலக்ஷணமாய் “கனியமுதம்” என்னும்படியானகினிய கவிசுரைப் பாடவைத்தோ மென்ன; தன்னைக் கவிபாடுகைக்கு, வேதங்களும், அத்தைப் பின் சென்ற வைதிகரான வ்யாஸ வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளான பரமருஷி களும், * செந்தமிழ் பாடுவாராய் (சு) “பெருந்தமிழன் ல்லேன் பெரிது” என்ன ப்ரஸம்ஸிப்பாருமான முதலாழ்வார்களு முண்டா யிருக்க. (கவிபாடவென கைம்மாறில்லாமை) “கவிபாட வைத் தோம்” என்றவந்த வுபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகார மில்லாமையை.

(பதர் மாதன்) அருளிச்செய்த வாழ்வார். அதாவது-“என் றைக்கும் - என் சொல்லி நிற்பதே” “என்சொல்லி நிற்பன் - என் முன் சொல்லும் மூவுருவாமுதல்வனை” “ஆம்முதல்வனிவனென்று - என் வாய் முதலப்பனை பென்று மறப்பதே” “செப்பமே செய்து திரிகின்ற சீர்கண்டு - அப்பனியென்று மறப்பன்” “சீர்கண்டு கொ ண்டு - பார் பாவின் கவிபாடுபரமரே” “இன்கவிபாடும் பரமகவிக ளாய் - சர்க்கரிதான் தன்னைப்பாடுவியாது - வன்கவி பாடுமென் னைது” “நாதனே” “வைகுந்த நாதன் - எந்நான் சிந்தித்தார்வ னே” “ஆர்வனே - சீர்பெறவின்கவி சொன்னதிறத்துக்கே” “திற த்துக்கு-உறப்பலவின் கவி சொன்ன உதவிக்கே” “உதவி கைம்மா றென்னுயிர் - உலுவுமொன்று மில்லை செய்வதற்கு மட்கே” என்றி ப்படி உபகார ஸ்மருத்யதீயபத்தாலே யீடு பட்டருளிச் செய்த வையென்கை.

(ச) உ-திருவ-எசு.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௭௦-பா, வ்யாக்யாநம். களக

மூ-இன்பக்கவி பாடுவித்தே தானே பிந்திரையோடு

அன்புத்துவாழ் திருவாறன் விளையில்—தான் பமறகீ

கண்டடிமை செய்யக் கருதியமரறன் கழலே

திண்டிவிலோர் யாவர்ச்சூந்தேவு.

(၅၀)

(க) “என் சொல்லி எந்நான் பார் விண்ணிர் தூறப்பெதிர்
எதுவுமென்கிறவதிலுபகாரம் நடுயோடே” என்றிதே நூ
யனரு மருளிச்செய்தது. (உ) “உதவி-பொருள்வாயினி னோ
கூறா போகுவா நுஷி-சதுர்வீம்சத்ஸஹஸ்ராணி ஸ்லோக நாமு
க்தவாந்ருஷி” எனும்படி, * பாலோடமுதன்னவான * இங்
வனே சொன்ன வேராயிரமான * உறப்பலவின் கவினைப் பாடு
விகையாலே பிவர்க் கீடுபாடா யிருக்கிறது. (கைம்மாறிலாமை
பகர்மானன் பாடனைவார்க் குண்டாமின்பம்) இப்படிக்குதஜ்ஞரான
வாழ்வார் பரிஸரவர்த்திகளாம்படி கிட்டுவார்க்கு ஆகந்த முண்டாம்.
“எந்நனே சொல்லிலு மின்பம் பயக்குமே” என்கிற நிர்ப்பந்தமும்
வேண்டா, கேவலம் கிட்டவமையும். (கூக)

(சுர சூ)

பதவுரை.

இன்பக்கவிபாடுவித்தோனை

பேரக்யமான திருவாய்மொழியைத்

தம்மைமக்கொண்டு பாடுவித்த

பெருமானே

இந்திரையோடு

பெரியபுராட்டியாரோடு கூட்டி

அன்புற்று வாழ்

மகிழ்ந்து வாழ்கின்ற

திருவாரூர் விளையில்

திருவாறன் விளையென்னுந் திருப்

பதிலில்

துன்பம் அறக்கண்டு

தமது வருத்தம் தீரும்படி கண்ண

அடிமை செய்யக்கூடுதல்

சைங்கிரி உம் பண்ண ஆதையிட்ட

மாறன் சுழலே

அழ்வார் திருவடிகளே

தின்திலோர் யாவர்க்கும்

தருடாத் தவஸாயிகனான அனைவர்

சக்திம்

தேவ்

பரதேவஸையாகும்.

(८०)

(உ) ஆசாயத்தின்படி

(6) 27 LIT-A-6-0

சுவ, — எழுபதாம்பாட்டு. (இன்பக்கவி) இதில் - திருவாய்
மொழி படிபடி மைசெய்யப் பாரித்த திவ்யஸூக்த்யை பதுவதித்
தருவிச் செய்கிறார்

சாத்தனெ யென்னில்; தாம்பாடின திருவாய்மொழி கேட்கைக்
காகப் பெரிபுராட்டியாருடனே பேரோலக்கமாகத் திருவாறன்
வீண்கிலை ஆவன்வந்தெழுந்தருளி யிருக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து
'நாமத்தே சென்று (க) 'திருமாவன கவி' என்றவாயோலைப்
படிபிட்டு வனுமவனுமான சேர்த்தியிலே திருவாய்மொழியை
அவர் கவிபுரு முகந்து திருச்செவி சாத்தும்படி கேட்பித்தடிமை
செய்யப் பெறுவதெப்போதோ?" என்று மகேராதிக்கிற * இன்பம்
பயக்கவி லர்த்தத்தை, 'இன்பக்கவி பாடுவித்தோனே' இய்யாதி
யாலே பாடுவிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(இன்பக்கவி பாடுகின்றதோனை) “இன் கவி பாடியவன்” “இன்கவி யென்றிது,” “என் நாமுதல் வந்து புருந்தால் லின் கவி,” திருந் தூலனின்கவி, “வண்டின்கவி,” “சீர்பெறவின்கவி,” “உறப்பலனின் கவி” “பதவியவன்கவி பாடியவப்பன்” என்று நிரதியாய போக்யமான திருவாய்மொழியை யெண்ணிக்கொண்டு பாடுவித்த உபகாரகனை. (இர்திரையோ டன்புற்று வாழ் திருவாறன் விளையில்) பெரியிராட்டியாரோடே கூட “திருவாய்மொழி கேட்கைக்குப் பாங்கானிடம்” என்றக்யாதரத்தைப் பண்ணிவாழ்ந்து கொடுபோருகிற திருவாறன் விளையில். அன்றிக்கே, இந்திரையோடன்புற் றென்று - பெரியிராட்டியாரிடத்திலே ஸ்நிக்த்த (ஐ)னுயென்றுமாம். இத்தால் - “இன்பம் பயக்க” என்கிற முதற் பாட்டைக் கடாஷித் தருளிச்செய்தபடி. (உ) ராமஸ்ஸ்தாமித்யா வாயாதி - ராமஸ்ஸ்தாமித்யா ஸார்.த்தம்” (ங) * ‘ராஜஸ்தாமித்யா’ வாஷாஜி⁰ வாநாஸாஷ்வாதி | ப்ரஹ்மஸ்தாமித்யாவொகை - ராமஸ்ஸ்தாமித்யாப்யாஸ்யம் புவாவாப்தவாநி ப்ரஹ்மஸ்தாமித்யாவொகை” இதே.

(திருவாரூர் வட்டத்தில் துண்பாடற்றக்கண்டு) * ஏழை
யாராவியல் துக்கமெல்லாம் தீர்க்கண்டு (ஆடினமசெய்யக்கருதியு)
கண்டால் செடியும் கார்யமான கைக்கார்யம் செய்கையிலே மனோ
பலிபிற. ஆகாவது - “அன்புற்றமர்ந்து வலஞ்செய்து” கைதொ

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எக-பா, வ்யாக்யாநம். க௭௩

மூ.-தேவனுறைபதியிற்சேரப்பெறுமையால்

மேவுமடியார் வசனமெய்நிலையும்—யாவையுந்தா

னிலையுஞ்சங்கித்தவை தெளிந்தமாறன் பால்

மானிலத்தீர் நங்கண்மனம்.

(எக)

மூரான்களு மாகுங்கொலோ” “மாகந்த நீர்கொண்டு தூவிவலஞ் செய்து கைதொழிக் கூடுங்கொலோ” “நீடுபொழில் திருவாறன் விளைதொழ வாய்க்குங்கொல் நிச்சலுமே” “வடமதுரைப் பிறந்த வாய்க்கு மணி நிறக்கண்ணபிரான்றன் மலரடிப்போதுகள் - எய் பொழுதும் மனத்திற்கு நினைக்கப்பெற-வாய்க்குங்கொல் நிச்சலுமே” “மதிள் திருவாறன் விளையுலகமனி புசும்பாட” “திருவாறன் விளை யென்னும் நீணகரமதுவே” “வாணனையாயிரந்தோள் துணித்தா ன் சரணன் நி மற்றொன்றிலமே” “திருவாறன் விளையொன்றி வலஞ் செய்ய,” “திருவாறன் விளையதனை மேவிவலஞ்செய்து கைதொழிக் கூடுங்கொ லென்னுமென் சிந்தனைபோ” “திருவாறன் விளையுறை தீர்த்தனுக் கற்றபின் - சிந்தை மற்றொன்றின்று மத்ததல்லாத்தன் மை” என்றிப்படியாயிற்று இவர்க் கவ்விஷயத்தில் கைங்கர்ய மனோ ரதம் நடந்தபடி யென்கை,

‘உபகார ஸ்ம்ருதயோடே தன்சரிதைகளேவி யாகாமல் * இன்பம் பயக்க விருந்த் நிலத்தேவர்குமுனிலே பாட்டுக்கேட்பிப் பதாக காந கோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர்” என்றி றே ஆசார்யஹ்ருதயத்தினு மருளிச்செய்தது. (கண்டடிமை செய் யக் கருதியமாறன் கழிலே திண்டிறலோர்யாவர்க்கும் தேவு) தர்ஸ நாநுபவ கைங்கர்ய மனோரதத்தை யுடையவாழ்வார் திருவடி களே, த்ருடாத்யவஸாய யுக்தராயுள்ளார்க்கெல்லாம் பரதேவனை, ஆழ்வாரும் வேண்டா; நமக்கு உத்தேஸ்ய மாழ்வார் திருவடிகளே யமையும். அன்றிக்கே, மாறன் கழல்சேர்ந்திண்டிறலோருண்டு - த்ருடாத்யவஸாய யுக்தரான மதுரகவி நாதமுநிப்பர்ப்ருஷ்களா யுள்ளவர்கள், மற்றும் அத்யவஸாய† யுக்தராயுள்ளா றெல்லார்க்கும் குலகைவமென்றாகவுமாம்.

(எ௦)

பதவுரை.

மானிலத்தீர்

தேவன் உறைபதியில்

பெரிய உலகத்திலுள்ளவர்களே!

எம்பெருமாள் வாழ்கின்ற திருவா றன்விளையென்ற தேவந்தரத்தில்

† (பா) தூர்ப்பல.

கௌசு திருவாய்மொழி நூற்றந்தரதி எசு-பா, வ்ருக் பாராய்.

சேசப்பெறுமைமால்

சேர்ந்துபடி அடிமைசெய்யப் பெ
றுமைமாலே

மேவும் அடியார் வசன் ஆம்
மெய்கிலையும்

எம்பெருமான் றனை ஆஸ்ரயித்
திருக்கிற அடியார்க்குப் பாதந்
தீரனும் நிலையிலும்

மாவையும் தான் ஆம் நிலையும்

சேதநாசேதநங்கனெல்லாம் 'தான்'
என்கிறசொல்லுக்குள்ளே அடங்
குப்படியான நிலையிலும்

சங்கித்து

அதிரங்குசைபண்ணி

அனவதெளிந்த

அவற்றை உள்ளவாறு தெளிந்த

மாறப்பரல்

ஆழ்வார்விஷயத்தில்

நங்கன்மனம்

எங்கன்மனம் பதிந்திருக்கும். (எசு)

அவ.-எழுபத்தோராமாட்டு (தேவனுறைபதியில்) இதில் -
அவனுடைய குணங்காரிலும் ஸ்வரூபத்திலும் மதிசங்கித்த வதிசங்
கையைப்போக்கினபடியைப்பேசினபாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்
செய்கிறார். "அவனையென்னில்; இவர்மனோரதித்தபோதே அத்
தேசத்திலே புக்குத் திருவாய்மொழி கேட்டபுத்தடிமைசெய்யப் பெ
றுமைமாலேமிகவு மவஸந்தராய், "அவன் ஆஸ்ரிதபாதந்தரன், ஸர்வ
நிர்வாஹகனென்றிருந்தோம், இவையுந்நம்மைத்தோற்றிப்பொய்யா
கிறதோ?" என்று இவர் அவன் குணத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் மதிசங்
கையுண்ண, கீழ்த்தடிமைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்
கொண்ட வுபகாரத்தை எம்மர்ப்பித்து, அவன் தம்மதிசங்கையைப்
போக்க, அச்சையறுஸந்தித்து அதிசங்கைதிருகிற * தேவிமாரி
லர்க்கந்தை "தேவனுறைபதியில்" இத்தபாதியாலே யருளிச் செ
ய்கிறாரென்கை.

வ்யா.- (தேவனுறைபதியில்) கீழே - "தன்மைதேவபிரா
னமியும்" என்னுப்படியான * தேவர்க்குந் தேவனுனவன், திவ்ய
மஹிஷியோடே நித்யவாஸப்பண்ணுகிற திருவாறன் வினையிலே

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எக-பா, வ்யாக்யானம், களநு

புக்குப்பாடி யடிமைசெய்யப் பெறுமையாலே பென்னுதல்; அன்
றுக்கே, “கேதவிமாராவார் திருமகள் பூமியேவ மற்றமாராட்செய்
வார் - அப்பனே காணுமாறருளாய்” “என்றென்றேகலங்கி” என்
று அவஸந்தரார்பென்னுதல். (மேவுமடியார் வசனமெய்க்கியும் பா
வையும் தானு நிலையும் ஸங்கித்து) தன்னையாற்றியித்திருக்கிறததீய
பர தந்தாரும் கிலையிலும், சேதந, Zசேதநங்கனெல்லாம் ‘தான்’ என்
கிற சொல்லுக்குள்ளே யடங்கும்படியான நிலையிலு மதிஸங்கை
பண்ண.

அதாவது - (க) “வ்யாக்யானம் - ஸங்கேதமேவ மய
லாக்கபாதி” - க்யாதிப்பராஜ்ஞா - ஸங்கேதமடக்கய ஸங்க
யாத்” என்னும்படி, “உமருகந்துகந்த வுருவம் நின்றுருவமாகி”
என்று தொடங்கி, “அறிவொன்றும் சங்கிப்பன் வினையேன்”
என்றும், “இறந்ததும் நீயே” என்று தொடங்கி “அறிவொன்றும்
சங்கிப்பன் வினையேன்” என்றும், இப்படி ஸங்கேதத்திலும் குணத்
திலு மதிஸங்கை பண்ணின படியை யடிபொற்றின படியென்
கை. இப்படி யாற்றித பாரதந்தர்யத்திலும் ஸர்வவிவாஹகதவத்
திலும்பிறந்த விஸ்ஸங்கை கிவ்ருத்தமாம்படி பூர்வோபகாரத்தை ஸ
மரிக்கும்படி, “மலரடிப்போதுக ளென்னெஞ்சத்தெப் பொழுது
மிருத்திவணங்கப் பலரடியார் முன்பருளிப்” என்று உபகரித்ததை
ஸ்மருதி விஷயமாம்படி ப்ரகாசிப்பிக்க, அததைத் தள்ளனை யெனக்
“கேதலைத்தலைச் சிறப்பத்தந்த பேருதவி” என்றதுஸந்திந்து ப்ரீத
ராய் தெளிந்தவென்கை.

(தெளிந்த மாறண்பால் மாநிலத்தீர் நங்கள்மனம்) இதர விஷ
யங்களிலே மண்டியிருக்கிற மஹாப்ருதிவியிலுள்ளவர்களே! உங்
களைப்போலின்றிக்கே ஆழ்வார் விஷயத்திலேயாயிருக்கும் நம்
முடைய மரஸ்ஸு. உங்களுக்கு இதரவிஷயத்திலேயாயிருக்கும்,
ஆழ்வார்க்கு பகவத்விஷயத்திலே யாயிருக்கும்; உபய வ்யா
வ்ருத்தரான வெங்களுக்கு ஆழ்வார் விஷயத்திலே யாயிருக்கும்
மரஸ்ஸு.

(எக)

கனக திருவாய்மொழி ஆற்றந்தாதி எஉபா, வ்யாக்யாநம்.

மூ.—நங்கருத்தை நன்றாக நாடிநிற்குமாலறிய
விங்கிவற்றிலாசை யெமக்குளதெ—சங்கையினால்
தன்னுயிரின்மற்றினசை தானொழிந்த மாற்றான்
அங்கிலையையாய்ந்துரைத்தானங்கு. (எஉ)

பதவுரை.

நங்கருத்தை	நம்முடைய ஹ்ருதயத்தை
நன்றாகநாடிநிற்கும்	நன்றாக ஆராய்ந்துபோருகிற
மால்அறிய	எம்பெருமான் அறிய
இங்கு இவற்றில் ஆசை	இவ்விபூதியில் விருப்பம்
எமக்கு உளதென்சங்கையினால்	எமக்குண்டென்னு மதிசங்கையா லே
தன்னுயிரில் மற்றில்	ஆத்மாத்மீயங்களில்
நசைதான் ஒழிந்த	விருப்பமற்ற
மாறன்	ஆழ்வார்
அங்கிலையையாய்ந்து	அந்த ஸ்வபாவத்தை ஆராய்ந்து
அங்கு உரைத்தான்	ஆராய்ந்தறிந்த அவ்வாறே அருளிச் செய்தார். (எஉ)

அவ.—எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு. (நங்கருத்தை) இதில் -
ஆழ்வார் ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்ற * நங்கள்வரிவளையை யது
வதித்தருளிச்செய்கிறார். எவ்வனையென்னில்; கீழ் - அதிசங்கை
தீர்த்தமாற்றாய், ஸ்வாபேக்ஷிதமான பாஹ்ய ஸம்ஸ்வேஷம் பிற
வாமைபாலே கலங்கி அவஸ்தாந்தரபந்நராய், ஸர்வஜ்ஞனான
வவன்றிய நாமறிபாதேயிருக்க, நமக்கு ஸம்ஸாரத்திலே நசையு
ண்டாகவேணும்” என்றுபார்த்து ஆத்மாத்மீயங்களில் தாம் நசை
யற்றபடியை அந்யாபதேஸத்தாலே யருளிச்செய்கிற * நங்கள் வரி
வளையிலர்த்தத்தை, “நங்கருத்தை” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்
கிறாரென்கை.

வ்யா. - (நங்கருத்தை நன்றாகநாடிநிற்கும் மாலறிய) நம்மு
டைய ஹ்ருதயத்தை நன்றாக வாராய்ந்து போரும் மாலறியவென்
னுதல், நம்முடைய ஹ்ருதயத்தை நன்றாக விருப்பி வர்த்தித்துப்
போரும் ஸர்வேஸ்வரனறியவென்னுதல், * உள்ளத்தேயுறை

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எரு-பா, வ்யாக்யாநம் கள்

மூ.-அங்கமரர்பேணவவர் நடுவேவாழ்திருமாற்கு

லுங்கோர் பரிவரிலைபென்றஞ்ச—எங்கும்

பரிவருளரென்னப்பயந்தீர்த்தமாறன்

வரிசுழற்றான் சேர்த்தவர் வாழ்வார்.

(எரு)

யும் மாணீடு; இவர் * கருத்தையுறவீற்றிருந்தானும்; இப்படி ஸர்வஜ்ஞன ஸர்வேஸ்வரனறியும்படி. (இங்கிவற்றிலாசையெம க்குளந்தன் சங்கையினால்) இந்தவிபூதியிலே (ரு.) “பாசங்கள் நீக்கி பெண்ணை” என்னும்படி, பண்டே * ஏறாளிலும், * மாலுக்கு வைத்திலும் கைகழன்ற விவற்றிலாசை; அவற்றை யுபேகித் திருக்கிற நமக்கு நாமறியாமல் தானறிந்ததாகச் சிறிதபேகையுண் டென்று நீனைத்திருக்கிறானென்கிற சங்கையினலே, (தன்னுயிரின் மற்றில்நசை தானொழிந்தமாறன்றான் அந்நிலையையாய்ந்துரைத் தானங்கு) ஆத்மாவிலும்அதுக்கசலான வாத்தியங்கனிலும் நசைய ற்றவாழ்வார், அந்தஸ்வபாவத்தையாராய்ந்தருளிச்செய்தார் அத்த சையிலே.

அதாவது - (க) “ஹந்ராஜிஹஜிஹாஹாபாபாடி - ஹந்யாம்ஹ மிமரம்பாபாம்” என்றுதாயோடுறவறுத்து, (உ) “ராஜ்ஜொஹஹ வராஜிஹ-ராஜ்பஞ் சாஹஞ்சராமஸ்ய” என்றும், (ரு.) “நெஹ்-ரா ஜ்ஜொ - ரைச்சதராஜ்யம்” என்றும் நசையற்று, சித்தரூடத்திலே சென்று * ஸிரஸாயாசித்துப் பாதுகைகளைப் பெற்றாற்போலே இவரும், “வேங்கடவாணனை வேண்டிச்சென்று-சங்கஞ்சரித்தனசா யிழந்தேன்” என்றும், “கோல்வளையொடுமாமை கொள்வான்” “கோல்வளை நெஞ்சத்துடக்கமெல்லாம் பாடற்றொழிய விழந்துவை கல் பல்வளையார் முன்பரிசுழிந்தேன்” “காலம்பலசென்றும் காண்ப தாணையுங்களாடெங்குரிடையில்கையே” “கடையறப்பாசங்கள் விட்டபின்னையன்றி யவனவை காண்கொடானே” “நான்கொடுத் தேனினியென்கொடுக்கேன்” “நின்னிடையேனல்லெனென்றுநீங்கி” “பாதமடைவதன் பாசத்தாலே மற்றவன் பாசங்கள் முற்றவிட்டு” என்றுமிப்படியாயிற்று அந்நிலையையாய்ந்துரைத்தபடி. (எரு)

பதவுரை.

அங்கு

அந்தரித்யவிபூதியிலே

[பண்ண

அமரர்பேண

நித்யஸூரிகள் மங்களாஸாஸநம்

(க) ரா-அ-அ-அ-உஉ. (உ) ரா-அ-அ-உஉ-உஉ. (ரு) ரா-ஸங்கேதபே

கஎஅ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எக.பா, வ்யாக்யாரம்.

அவர்களுவேவாழ்

திருமாற்கு

இங்ங

ஓர்பரிவர் இலென்று அஞ்ச-பரிவுடன் மங்களாபாஸநம் பண்
ணுவார் ஒருவருமில்லை யென்று
பயப்பட

எங்கும்

பரிவர் உளர்என்ன

பயம்தீர்ந்த

மாறன்

வரிகழல்தாள்

சேர்ந்தவர்

வாழ்வார்

எவ்விடத்திலும்

பரிவுள்ளவர்களுக்குக்கொருக்கொன்று

(எம்பெருமான்)கூற,

அதனால் அச்சந்தீரப்பெற்ற

ஆழ்வாருடைய

வரியையுடைய வீரக்கழலோடே

கூடின திருவடிகளை

அடைந்தவர்கள்

உஜ்ஜீவிக்கப்பெறுபவர்கள். (எக)

அவ.-எழுபத்துமூன்றாம்பாட்டு. (அங்கமார்பேண) இதில் -
பரிவரிக்கை பென்று கலங்க,பரிவருளவென்று தேற்றின; பாசரத்தை
யதுவகித்தருளிச்செய்கிறார், - எங்கனையென்னில்; “ஓர் கோல
நீலனென்னெக்குன்றம் வருவதொப்பரன்” என்றுகிழதுவந்தித்தவ
னுடைய திவ்யவித்ரஹ வைலகிண்பத்திலே திருவுள்ளம்சென்று,
“இப்படி ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குக்கொள்கலமான
விவ்வுடிவோடே ப்ரபோஜிநாந்தரபரரான தேவர்கள் கார்யம்செய்
கைக்காக ப்ரதிகூலர் வர்த்திக்கிற விஸ்ஸம்ஸாரத்திலே தனியே
வச்சவதரித்து ஸஞ்சரிபாரின்றுன்; எங்கேயென்னதற்கு வரத்தேடு
கிறத்தா” என்று இவர் வயிறெறிந்து ப்ஹ்யப்பட, “நமக்கு
முழுக்கூழ்க்கரும்முக்குருந்தியருமுண்டு;” நாம்தா ம்கடலைக்குளப்
பட்டோடுகளை காலக்கால்ல பெருமடுக்கராகையாலே நமக்கொரு
புறையகமுடில்லை” என்று அவனருளிச்செய்ய, அச்சந்தீருகிற *
அங்கு பிங்கிலர்த்தத்தை * அங்கமார்பேண வித்யாதியாலே யரு
ளிச்செய்கிறார்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எக-பர், வ்யாக்யாநம் கௌ

வ்யா.- (அங்கமார்பேண) (சு) “ஆங்காரவாரமக” என்னுமா போலே, தேசமது, தேசிகரவர்கள், பரிவிந் மிதுதியந். நித்யவிபூ திபிதில் * பணிபாவமாரான நித்பஸூரிகள் நித்யமங்கனாஸாஸநம் பண்ண, அபவர்கள் நடுவே வாழுகிற ஸ்ரிபீபதிபான ஸ்ரீவேந்தர னுக்கு, அப்படி (உ) * பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்அவாரிங் கொருவருமில்லையென்று பாய்ப்பாட. அதாவது-“அங்குமிங்கும்” என்றுசொடங்கி “அங்கஞ்சேரும் பூமகள் மண்மகளாய்ம கள் சங்குசக்கரக்கையவனென்பர் சரணமே” என்றும், “கனலாழி யரவனத்தின்படையேந்திய விசம்காளாயே - மரணம் தோற்றம் வான்பிணிமூப்பென்றிவைமாய்த்தோம்” என்றும், இச் சேர்த்திக்கு மங்கனாஸாஸநம் பண்ணுதே. ஐஸ்வர்ய காமநம் ஆத் மாதபவ காமருமாபிப்படியந்யபரராய்ப்போருகையாலே, *வானும் னித்யுத்தொன்று பிச்செல்லும் பரிவிராருவருமில்லையென்கிறது.

(பரிவிரியென்றஞ்சு, “உன்கோலம் காரேழில் கானலுற்றமும் கொழியேற்” (சு) “திருவேமணிபார்மேனிபோடென் மணம் சூழவரு வாரே” என்றும், “கருமாமேனியன்பென்காதல்கலக்கவே” என்றும், “ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார்நாம்” என்றும், (க) “யநா ராஜாயவலமண்ணு வெறிசூவிடகாயாஃ-தநுராதாயனகுணம் கநி த்ரபிடகாதர” (சு) “வெஷிதலுயநாஷாணிஉக்கிணைநா ஜமாஃஹ - ப்ருஷ்டதல்தநுஷ்டபாணிர்லக்ஷமணோது ஐகாமஹ” என்றும்படி “உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமந்திருந்தும்மோடொரு பா முழல்வாரோடியானுமுளனென்றே” என்றும், “என்றிறஞ்சொல் லார் செய்வதென்” என்றும், “என்றேயென்னை யுன்னேரார் கெக லத்திருந்தடிக்கீழ் நின்றயாட்செய்ய நீகொண்டருள நீனைப்பது தான்” என்று-மங்கனாஸாஸநுப கைங்கர்யங்கொண்டருள நீனை ப்பிட்டருளுவதென்று அவனைக்கேட்டும், இப்படிக்கலக்கத்தாலே யஞ்சு.

(எங்கும் பரிவருளரென்ன) இங்குமங்குமெங்கும் கமக்குப்பரி வருளரென்ன, அதாவது-“கலக்கமில்லாநற்றவ முனிவர்” என்று தொடங்கி “என்செய்வதுரையீரே” என்று - இப்படி நம்மைப்பரி கைக்கு முமுகூஸ்க்களும் முக்தரும் நித்பருமுண்டு, நாம்தாம் மங்

(சு) ச-திருவ-கௌ

(உ) திருப்பல்லா.

(க) ரா-அ-க-உ-உ

(சு) ரா-க-க-க,

கஅ௦ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எசு-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ.—வாராமலச்சமினி மால் தன்வலியினையும்

சேரார்பரிவருடன் சேர்த்தியையும்—பாருமெனத்

தாலு கந்தமாறன்றாள் சார்நெஞ்சேசாராயேல்

மானிடவரைச் சார்ந்து மாய்.

(எசு)

தரத்தைக்கொண்டு க்ஷீரஸிந்துவைகூடாபி(வி)தமாம்படிகடைந்தம
ஹாபாஹுக்கொன்றுதன் மிடுக்கைக்காட்ட. (பயந்தீர்த்தமாறன்
வரிகழற்றாள் சேர்ந்தவர் வாழ்வார்) ஆழ்வாரைப்போலே பயமும்
பயலிவ்ருத்தியுமின்றிக்கே, ஆழ்வாருடைய, வரியையுடைத்தான
வீரக்கழலோடேகூடின திருவடிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் நிர்ப்ப(ஊ-
வாழப்பெறுவார். ஆழ்வாரிப்பாசுரத்தாலே பயந்தீர்க்கையாலே,
யராய் இவர்களுக்கு வாழ்வேயாயிருக்கும். (எஊ)

பதவுரை.

இனி அச்சம்வாராமல்

(ஆழ்வார்) இனி அஞ்சவேண்டாமல்

மால்

ஸர்வேஸ்வரன்

தன்வலியினையும்

தன்னுடைய பரக்காமாதிகளையும்

சேர் ஆர் பரிவருடன் சேர்த்தி

மேன்மைபொருந்திய ஆன்பரோடு

யையும்

தான் சேர்ந்திருக்கும் படியை
யும்

பாருமென

பாருமென்று காட்ட (க்கண்டு)

தான் உகந்த

தாம் உகந்தருளின

மாறந்தான்

ஆழ்வாருடைய திருவடிகளை

நெஞ்சேசார்

மனமே! ஆஸ்ரயி;

சாராயேல்

ஆந்நனம் ஆஸ்ரயியாதொழிவாயா
கில்

மானிடவரை சார்ந்துமாய்

மதுஷ்யரை ஆஸ்ரயித்து ஸபித்துப்
போ.

(எசு)

அவு.—எழுபத்துநாலாம்பாட்டு. (வாராமலச்சம்) இதில்-
பயம் மறுவலிடாதபடி தன்ஸௌர்யவீர்யாதிகளையும், ஸாபாறுக்
ரஹஸமர்த்தர் ஸஹவாஸத்தையுங் காட்டக்கண்டபடிபேசுவாழ்
வார் பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கறார். எங்ஙனையென்
னில்; இன்னமும் இவர்க்கு கம்பக்கல் பரிவின்கனத்தாலே பயம் மறு

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எசு பா, வ்யாக்யாநம், ௧௮௧

வலிடக்கூடுமென்று விசாரித்து, பாதிகூலர்க்குக் கணிசித் தொண்ணைதபடி அரணுடைத்தான திருச்செங்குன்றூரிலே, ஸ்ருஷ்டி-ஸ்தி-தித்யாதிகளை கிர்வஹிக்கவல்ல ஸத்திமார்களாய், ஸாபாநுகூஹ-ஸமர்த்தரானமூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர் பரிந்தநோக்க, அவர்களும் குழைச்சூக்காம்படி (க) “வீஸா வாநு டிராநவாநு-சுஜ்ய-புரணகாம” ஹநுரஜிஹநு ஹரிமனெஸுரா-பிராசாந் தாநவாந-அங்குலயக்ரேணதாந் ஹர்யாமிச்சந் ஹரிகணேஸ்வர” என்று ஸௌர்யவீர்ய பராக்ரமாதிகுணங்களோடே தானெழுந்தருளி யிருக்கிறதிலேயை ஸர்வேஸ்வரான் காட்டிக்கொடுக்க. அசுதா-லயச்சங்கெட்டு, அவன் வடிவழகிலே நெஞ்சைவைத்ததுபவித் து ஹ்ருஷ்டராகிற * வாரகடாவருவியிலர்த்தத்தை “வாராமலச்சமினி” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.--(வாராமலச்சமினிமாந் தன் வலியுடையும) “வாரகடாவருஹி” என்றுதொடங்கி “சஞ்சனேத்தகர்த்த சர்க்கொள்கின்றயன்” என்னுமளவும்கொன்ன ஸௌர்யவீர்யாதிகள் முகலான தன்ஸக்தியோக (உ)த்தையும். (சீரார்பரிவருடன் சேர்த்தியையும்) அத்தாலே-“அசுரர்வன்கையர் வெங்கூற்றை” என்னும்தன்மிடுக்கையும், “நல்லநான்மறையோர்” என்றும், “மனக்கொள்கீர் மூவாயிரவர்வன்சிவனுமயனும் தானுமொப்பார்வாழ்” என்றும், “அமரந்தசீர் மூவாயிரவர் வேதியர்கள் தம்பதியவனினேவர் வாழ்வமர்ந்தமாயோனை” என்றும்-ஜ்ஞாநாதிகுணபரிபூர்ணராயிருக்கிற மூவாயிரம் ப்ராஹ்மணர் பரியவிருக்கிற விருப்பையும் தர்ஸியுமென்ன, தர்ஸித்து-

“தேதம்பண்புடைசூழ் திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்றாறு” என்றும் “செற்குலைவாழை கழுகுதெங்கணிகூழ் திருச்செங்குன்றூர்த் திருச்சிற்றாறு” என்றும் “நல்லநீண்மாடத் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு” என்றும் “கனக்கொள் திண்மாடத்திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறு” என்றும் “கூரியவிச்சையோடொழுக்கம் நடைப்பலியியற்கைத் திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாறமர்ந்தநாதனே” என்றும், இப்படியாரணையுடைத்தான ஓரிலிருப்பையு மது ஸந்தித்துகிர்ப்ப(ஹ)-யராய், “திருச்செங்குன்றூரில் திருச்சிற்றாற தனுட்கண்டவத்திருவடி” என்றுதொடங்கி “திகழுவென்சின்தை

சுஅஉ திருவாய்மொழி துற்றந்தாதி எடு-பா, வ்யாக்யாநம்.

மு, - மாயன் வடிவழகைக் காணாதவல்லிடா

மாய் அதற விஞ் சிவமுகை, அம் - தூயபுக

முற்ற சடகோபனை காமொன்றி நிற்கும்போதுபகல்

அற்றப்பொழுதான தெவ்லியாம்.

(எரு)

யுள, னே" என்னும்படிவடிவழகிலே நெஞ்சைவைத்ததுபவித்து
ஹ்ருஷ்டராய், "தேனைநன்பாலைச்சுன்னலையமுதை" என்று-அவன்
ரஸ்பதையையும்துபவித்த. (துணுகந்தமாறன்) தென்கோலங்கா
ரெழில் காணலுற்றமும்" என்று - அழகிலேகலங்கினவர், இப்
போது அவ்வழகையதுவிதது ஹ்ருஷ்டரானவாழ்வார், (தாள்சார்
நெஞ்சே) ஆழ்வார் திருவடிகளை உபாஸ்ரயம், கவாஸ்ரமி, நெஞ்சே!
(சாராயேல்) ஆஸ்ரமியா திருப்புகியாகில், (மானிடவரைச்சார்ந்து
மாய்) ப்ரந்ருதிவஸ்யமான மதுஷ்டபரை யாஸ்ரமித்துநயித்துப்
போ, ஆழ்வார் திருவடிகளிலாஸ்ரயணம் உஜ்ஜீவநஹேது, ததித
ராஸ்ரயணம் நாஸஹேது வென்றதரபிற்று.

(எச)

பதவுரை.

மாயன்

ஸர்வேஸ்வரனுடைய

வடிவு அழகை

திவ்யவிசரஹஸைந்தர்யத்தை

காணாத

ஸேஷிக்கப்பெறாமையாலுண்டான

வல்லிடாயாயது

மிக்கவருத்தமானது

அறவிஞ்சி

மிகவும் அதிகரித்து

அழுது அலற்றும்

அழுது அடைவுகெடக்கூப்பிடுகிற

தூயபுகழ்உற்ற

பரிசுத்தமான கீர்த்தியை யுடைய

ரான

சடகோபனை

ஆழ்வாரை

கும் ஒன்றிசிற்கும்போது

நம்மீட்டினின்று அறுபவிஞ்ஞங்கா

லம்

பகல்

பகலாயிருக்கும்;

அற்றப்பொழுதானது

அவ்வதுபவம் விச்சேதித்த காண

மாயது

ஏவ்லி ஆம்

காணாததீரியகயிருக்கும். (எரு)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எடு-பா, வ்யாக்யானம். கஅங்

அவ்,-எழுபத்தஞ்சாம்பாட்டு. (மாயன்வடிவழிக) இதில்-அவ்
னுடையவடிவழிகை யதுபவியாம மெருகவாழ்வார் ஆர்த்தமதிசாய
ஸஞ்ச ஸஞ்சிதஸய யதுவதித் திருவிச்செய்குறர். எந்நிலையென்
னின்;திழ்ப்பான் துத்பான வதுபவம் மாநஸாதுவமா த்ரபாய். ஹ்மய
ஸம்ஸலேஷ யோத்யமல்லாமையாசுமிதவும் நோவுபட்டுவாட்டித் தீ
கதுகிருரைப்போலே பரிதப்த நிவி) த்தசாத்ரராய். அவயவஸோ
பை, ஆபரணஸோபை, ஒப்பணையழகு, இவற்றுக்காய்ரயமானவிக்ர
ஹம், இவற்றினிடைய வைலகணியத்தைப் பலபடியாக வர்ணித்
துக்கொண்டு பெருங்குப்பிடாகக் கூப்பிடுகிற * மாயக்கூத்தனிலர்
த்தத்தை, “மாயன் வடிவழிகை” இப்பாதிதாலே யருளிச்செய்கிறு
ரென்கை.

வ்யா,-(மாயன் வடிவழிக) ஸௌந்தர்ய ஸீலாதிசாலாய்
சர்யமான வவன் விக்ரஹ ஸௌந்தர்யாதிகளை, (க) ‘வஜ்ரஹித்
ஹா: வஜ்ரஹி ஹா: வஜ்ரஹிவஜ்ரஹி - கர்மாபிகப்தா: பர்ஜய
ம் ஹ்மயதயந்த மிஸ்பாது’ என்கும்படி யதுபவிக்க. (க்) னு
தவல்விடாய்) (உ) ‘கணிகழல் சுண்பதென்று கொல் கண்
களே’ என்றும், (ங) ‘மெய்க்கொள்ளக் காணவிரும்புமென் கண்
களே’ என்றும், இப்படிப் பரிசுப்பையுடைய கண்களின்விடாய்தீர
ப்பதாய் பெருமையாலே; பரிதபதாசகக் காணப் பெருமையா
லே மிக்க விடாயையுடையாய். (அதறிஞ்சி) * காண வாராயெ
ன்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்தபசையற்று, “கீழில் விடா
யெல்லாம் குளப்படி” என்கும்படி கடல்போலேஅக அ(னி)யிவ்ரு
த்தமாய், அத்தாலே (அழுதவற்றும்) சிவந்த விடாய்தீரவந்து கல
வாமையாலே பாலரைப்போலே யழுது, அடைவுகெடக்கூப்பிடும்,

அதாவது-“வாசத்தடம்போல் வநுவானேபொருநான் காணவ
ராய்” என்றும், ‘கருமாமாணிக்க நான்நன்மலைபோலசுடர்ச்சேரதி
முடிசேர் சென்னியம்மாணே - இங்கி யொருநான் நீபத்தே கா
ணவாராய்’ என்றும், ‘முடிசேர் சென்னியம்மா’ என்று தொடங்கி
‘பெருமானே யென்றென்றேங்கி யழுக்கால்’ ‘படிசேர் மூரக்
குழைகளும்’ என்றுதொடங்கி “தூரீ: முகில்போல் தோன்றுபே”
என்றும் ‘ஆளக்கூப்பிட்ட டைழத்தக்கால்- தொண்டனெனுள் கழல்

க அச திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதி என-பா, வ்யாக்யாநம்,

மெல்லவந்து நான் கலக்கவேணுமென--நல்லவர்கள்

மன்னுமடித்தனத்தே மாலிருக்க மாறன்கண்டு

இந்நிலையைச் சொன்னாநிநுந்து.

(எசு)

காண்கொருநாள் வந்து தோன்றாயே" என்றும், "முகப்பேகூ விப் பணிகொள்ளாய்" என்றும், "நற்றேர்த்தனிப்பாகாவராயிதுவோ பொருத்தம்" என்றும், "இருஞ்சிறைப்புள்ளதுவே கொடியா வுயர் த்தானே - உன்னை யெங்கே காண்கேனே" என்றும், இப்படி (க) 'கூட்டிசூட்டி' ராஜஸ்யவதிநம் பௌஷ்டரக்ஷணம் - கதாத்தக்ஷ யாயி ராமஸ்ய வதநம் புஷ்கரேக்ஷணம்" என்னும்படி.

(அமுதலற்றுந் தூயபுகழுற்ற) ஸௌந்தரபாதிசுனை யநுபவித் தப்பெருமையாலே யமுதலற்றும் புகழை யுடையராய், இகரவிஷ யாலாபத்தாலேக்கேசிக்கைஅயஸஸ்ஸாய்பகவதலாபத்தாலேக்கே ஸிக்ஷக ஸ்லாகம்பாநாயஸஸ்ஸாயிரேயிருப்பது (தூயபுகழுற்ற சட கேபனை நாமென்றி நிற்கும்போது பகல்) இப்படியானயஸஸ் ஸையுடையரானவாழ்வாரை நாம் அந்நயப்பரயோஜநராய்க் கிட்டி நின்றதபவிக்கும் காலம்பகலாயிருக்கும். * பராங்குராதித்ய ஸந் நிதிநீநே (அற்றபொழுதானது) அவனுடைய வநுபவ விச்சேத காலமானது. (எல்லியம்) ஸம்ஸாரமாகிற காளராதிரியாம். (எரு)

பதவுரை.

எல்லி பகல் நடந்த

இந்தவிடாய் திருகைக்கு

மெல்லவந்து தான்கலக்கவே

ணும் என

நல்லவர்கள் மன்னு

கடித்தானத்தே

மால் இருக்க

மாறன்கண்டு

இருந்து

இந்நிலையைச் சொன்னான்.

இராப்பகல்களாய் வர்த்தி(விட)த்து

இந்த வருத்தம் நீங்குகைக்காக

பையவந்துதான் அநுபவிக்கவேணு

மென்று நினைத்து

நற்புகழ் வேதியர்கள் நிலைபெற்று

திருக்கடித்தானத்திலே [வாழ்கிற

ஸர்வேஸ்வரன் எழுந்தருளியிருக்க

(அவ்விருப்பை) ஆழ்வார்ஸேவித்து

நிலைபெற்றிருந்து

இந்த ஸ்வபாவத்தை அருளிச்செய்

தார்,

(எசு)

(க) ரா-அ-கக-அ.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எசு-பா, வ்யாக்யர்நம் ௧௮௫

அவ், — எழுபத்தாரும்பாட்டு, (எல்லிபகல்நடந்த) இவர்விடாய் தீர அடுத்ததணித்தாகவந்திருந்து, பின்புதம்முடனே கலந்தபடி பேசின வாழ்வார் பாசுரத்தை யறுவதித் தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனே பென்னில்; இவருடைய பெருவிடாய் கெடும்படி இவரோடே வந்து கலந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கக் கோலி, அடுத்ததணித்தாகத் திருக்கடித்தானத்திலே வந்திருந்து தம்பக்கவிலே அத்ய (அ) பிநிவிஷ்டனா யிருக்கிறபடியை அவன்காட்டிக் கொடுக்க அத்நை யறுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டராகிற * எல்லியுள் காலையிலர்த்தத்தை “எல்லிபகல்” என்று தொடங்கியருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (எல்லிபகல் நடந்த விர்தவிடாய் திருகைக்கு மெல்ல வந்துதான் கலக்கவேணுமென) ராதிரிந்திவமறுவர்த்தித்த வார்த்தி ஸமிக்கைக்கு, மந்தகதியாய்வந்துபவிக்கவேணுமென்று நினைத்து, முந்தற (க) ‘வாரவாஜாஸுரமேவா - பரத்வாஜாஸுரமங் கத் வா’ என்னுமாபேரலே. (நல்லவர்கள் மன்னுகடித்தானத்தே ‘மாலிருக்க மாறன் கண்டு) “நற்புகழ் வேதியர் நான்மறை நின்றெதிர் கற்பகச்சோலைத் திருக்கடித்தானம்” என்றும் “செல்வர்கள்வாழும் திருக்கடித்தானம்” என்றும் “தேசத்தமரர் திருக்கடித்தானம்” என்றும், அங்குமுறைக்கதுகலரானவர்கள் நித்யவாஸம்பண்ணும்திருக்கடித்தானத்திலே தம்மை விஷயீகரிக்க ஸர்வேஸ்வரன் வந்திருக்க.

அவ்விருப்பைக் கண்டவாழ்வார். (இந்நிலையைச் சொன்னாணிருந்து) அதாவது - “திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச்சித் தையு மொருக்கடுத்துள்ளே யுறையும்பிரான்” என்றும் “உள்ளந் தோறும் தித்திப்பான் திருவமர் மார்வன் திருக்கடித்தானத்தை மருவியுறைகின்றமாய்ப்பிரான்” என்றும் “தேசத்தமரர்-வாசப்பொழில் மன்னுகோயில் கொண்டானே” என்றும் “தேசத்தினுல்நெஞ் சுநாடு குடிகொண்டான்” என்றும், “கோயில்கொண்டான்றன் திருக்கடித்தானத்தைக் கோயில் கொண்டானதேனாடு மென்னெஞ்சகம்” என்றும் “என்னெஞ்சும் திருக்கடித்தான நகரும் தனதாயப்பதிபே” என்றும் “அற்புதன் நாராயணனரி வாமனன்நிற்பது - கற்பகச்சோலைத் திருக்கடித்தானம் - மேவிபுருப்ப தென்னெஞ்சகம்” என்றும் இப்படி யிங்குமுறை யிருப்புத்தம்மை விடாய்கெட விஷயீ

(க) ரா-ஸங்கேஷபே,

க ஆக இருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எஎ-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ.—இருந்தவன்றான் வந்திங்கிவரெண்ணெமல்லாம்
 இருந்தவிவர்தந்திறத்தே செய்து—பொருந்தக்
 கலந்தினியனாய் நிற்கக்கண்டசடகோபர்
 கலந்தெறிகட்டுரைத்தார்கண்டு. (எஎ)

கரிகைக்கொன்றும் இஸ்ஸவபாவத்தைப் பொருந்தி யிருந்தருளிச்
 செய்தாரென்கை. அவன் வரவாற்றாலே மாயக்கூத்தினிவ்விடாய்
 தீர்த்துபொருந்தி யிருந்தருளிச் செய்தாரென்கை. (எஎ)

பதவுரை.

இருந்தவன்றான்	திருக்கடிதானத்திலே யிருந்தவர்
	வேஸ்வரனே
இங்கு வந்து	இவ்விடத்தேறவந்து
இவர் எண்ணம் எல்லாந்திருந்த-இவருடைய மனோரதம் முழுதும்	முற்றுப்பெற
இவர்தம் திறத்தேசெய்து	இவரிடத்தே கிருபைசெய்து
பொருந்தக்கலந்து	ஒருநீராய்க்கலந்து
இனியனாய் நிற்கக்கண்ட	இனியனாய் நிற்கும்படி யைவேளி
	த்த
சடகோபர்	ஆழ்வார்
கலந்தெறி	அவன் தம்மோடுவந்துகலந்த ப்ர
	காரத்தை
கண்டு	திருவுள்ளத்தாலேகண்டு
கட்டுரைத்தார்	அருளிச்செய்தார், (எஎ)

அவ.-எழுபத்தேழாம்பாட்டு. (இருந்தவன்) இதில்-இவர்
 கருத்தைத்தான் சைக்கொண்டுஇவருடனே கலந்தபடி பேசினவாழ்
 வார் பாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எவ்வனையென்
 னில்;- இவர், வெள்ளக்கேட்டாலே யழியாதபடிதிருக்கடித்தானத்
 திருப்பைக்காட்டி ஸம்ஸ்லேஷரஸத்தை ஸாத்திப்பித்த வந்தரம்,
 ஸ்வவிஷயத்திலர்த்திவ ப்ரமுகமான விவர் மனோரதத்தையெல்
 லாம்தான்இவர்பக்தவிஸேபண்ணிக்கொண்டுஇவரோடேபூர்ணஸம்
 ஸ்லேஷம்பண்ணி, அந்தஸம்ஸ்லேஷ கீரிதஹர்ஷப்ரகர்ஷித்தாலே

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எள்.பா, வ்யாக்யாரம். ௧௮௭

புதுக்கணித்த திவ்யாவயவங்கனையும், நீலபர்வதம்போலே யொளி
விடுகிற வடிவையுமுடையனாயிருக்கிறபடியை மண்டியநுபவித்து
ஹ்ருஷ்டராய்ச்செல்லுகிற * இருத்தும் விபந்திலுத்தத்தை, “இரு
ந்தவன்தான் வந்து” என்றுதொடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(இருந்தவன் தான்வந்து) திருக்கடித்தானத்திலே
யிருந்ததான், இவரிருந்தவளவும் மெள்ளவந்து. (இவரெண்ணமெ
ல்லாம் திருந்தவிவர் தந்திறத்தே செய்து) இவரெண்ணமாவது -
“என்றன்கருத்தையுற வீற்றிருந்தான்” என்று (௧) “தனக்கேயாக
வெணைக்கொள்ளுமீதே” என்கிற வாழ்வார் திருவுள்ளக்கருத்தைத்
தான் கைக்கொண்டபடியென்கை. (திருந்தவிவர் தந்திறத்தேசெ
ய்து) தனக்காஸ்திரபாரதந்தர்யம் ஸ்வரூபமாயையாலே, நன்றாக
விவர் விஷயத்திலேசெய்து. தன்னைமுற்றாட்டாக வதுபவிக்கும்
படியாக்கிவைத்து. (பொருந்தக்கலந்து) “நாம் நித்யஸூத்ரிகளுக்
கவ்வருகாயிருப்பதோம், இவர் நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கவ்வருகாக
வெண்ணியிருப்பார்” என்றுவாகுவையாமல். “சிறியேனுடைச்சிந்
தையுள்” “தூயசுடர்ச்சேரதி தனதென்னுள் வைத்தான்” என்றும்
படி ஒருநீராகக்கலந்து. (இனியனாயிருக்கக் கண்டசடகோபர்)
“திகழுமணிக் குன்றமொன்றே பொத்துவின்றான்” “கருமாணிக்கக்
குன்றத்துத் தாமரைபோல் திருமார்வுகால் கண்கைசெவ்வாயுந்
தியானே” என்றும், “செவ்வாய்முறுவலோடெனத்துள்ளத் திரு
ந்த வவ்வாயன்றியானறியேன்” என்றும், இப்படியாயிற்றுப் பெறாப்
பேறுபெற்றனாயினியனாயிருந்தபடி யென்கை. (கண்டசடகோபர்)
இப்படி அவனினியனாயிருந்த படியைக் கண்டதுபவித்தவாழ்வார்.

(கலந்தநெறிசட்டுரைத்தார்கண்டு) அவன் தம்முடனேவந்துகல
ந்தபடியைத்திருவுள்ளத்தாலேகண்டருளிச்செய்தார். கலக்கைக்கு
அவன் கருபையையுபாயம், இத்தலையிலுள்ளது அது மதிமாத்ரமே.
கலந்தநெறிகட்டுரைக்கையாவது-(உ) “கிடைநூநுதிவிஷ்ணுனா-
அந்யோந்ய மபிவிஷ்ணுந்தே” என்றும்படி “கண்டுகொண்டு -
இருந்தான்” “தருந்தானநான் தானினியானறியேன்” (ங) “கிறை-
வ்யாஜித்தோவொழைபடி - கிந்துஸ்யாச்சித்தமோஹாயம்” “மருள்
தானீதோ” “மாயமயக்குமயக்கான்” “திகழுந்தன்றிருவருள்செய்
தே” “திகழுந்தன்றிருவருள்செய்து” “வெறிதேயருள் செய்வர்”
என்றருளிச்செய்த விவையென்கை.

௧௮௮ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எ-பா, வ்யாஃயாரம்.

மூ.—கண்ணிறைய வந்துகலந்தமா லிசுக் கலவி
திண்ணிலையாவேணுமெனச் சிந்தித்துத்-தண்ணிதெனு
மாருயிசினேற்றமதுகாட்ட வாய்ந்துரைத்தான்
காரிமாறன்றன்கருத்து. (எஅ)

பதவுரை.

கண்ணிறையவந்து கலந்தமால் கண்கள் நிறையவந்து கலந்த எம்

பெருமான்

இக்கலவி

இந்தக்கலவியானது

திண்ணிலையாவேணும் எனச்சிந்தி த்ருடமாயிருக்க வேணுமென்

த்து

மெண்ண,

தண்ணினுளனும்

சிறியதென்கிற

ஆர் உயிரின்

அருமையாகிய ஆத்மாவின்

ஏற்றமதுகாட்ட

பெருமையைக்காட்டியருள

காரிமாறன்

ஆழ்வார்

ஆய்ந்து

ஆராய்ந்து

தன்கருத்து உரைத்தான்

தமது திருவுள்ளக்கருத்தை

அருளிச்செய்தார். (எஅ)

அவ.—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. (கண்ணிறையவந்து) இதில்

ஆத்மஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தை எம்பெருமான் காட்டக்கண்டு
பேசினவாழ்வார் பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்ங
னேயென்னில்; * இருத்தும் விபந்தில் பெரிய ப்ரீதியோடே
யதுபவிக்கிறவளவில் 'சிறிபேனுடைச்சிந்தையுள்' என்றுநம்
பெருமைக்கெதிர்த்தட்டான தம் சிறுமையை யதுஸந்தித்தார்;
இவரின்னும் * வளவேழுலகு தலையெடுத்து நம்மைவிட்டகல
வுங்கடும், அதுக்கிடமறும்படி, "ஐராளநந்த லக்ஷணமாய் நித்ய
மாய் ஸ்ரீஸ்தநம்போலேயும் ஸ்ரீகௌஸ்தபம்போலேயும் நமக்கு
நித்யபோக்யமாய்க் காணுமீவ்வாத்மவஸ்து இருப்பது" என்றுஆத்ம
ஸ்வரூப வைலக்ஷணயமடியாக வவன் காட்டிக்கொடுக்க, அதை
யதுஸந்தித்து ப்ரீதராகிற * கண்கள் சிவந்திலர்த்தத்தை "கண்ணி
றைய" இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எ-அ-பா, வ்யாக்யானம். ௧௮௯

வ்யா.-(கண்ணிறையவந்து கலந்தமால்) ஐ கண்ணும் வர
யும் துவர்ந்த விவருடைய கண்ணிறையும்படி வந்து ஸம்ஸ்லேஷி
த்த வாஸந்திவ்யாமுத்த (ஐ) னுன ஸர்வேஸ்வரன். (திக்கவவி) *
இருத்தும் வியந்திருவிந்த ஸம்ஸ்லேஷம். (திண்ணிலையவேனுமெ
னச்சிந்தித்து) த்ருடஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாகவேனுமென்றெண்
ணி (தண்ணிதெனுமாருயிரி னேற்றமதுகாட்ட) இவர் 'சிறியே
னுடைச்சிந்தை' என்றதுஸந்தித்துப்போருகிற வாத்மாவினுடைய
பெருமையானதைக் காட்டியருள. (ஆய்ந்துரைத்தான்) ஆத்ம
ஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தை யாராய்ந்தருளிச்செய்தார்.

அதாவது - (க) 'சீராவஸ்ய-தாஸ்ய' (உ)சீராவொழி - தா
ஸோஹம்' என்னும்படி, 'கண்கள்கிவந்து' என்றுதொடங்கி 'அடி
யேனுள்ளான்' என்றும் 'அடியேனுள்ளான்' என்றுதொடங்கி
'உணர்விலும்பொருவனே' என்றும் 'உணர்விலும்பொருவ
னே' என்றுதொடங்கி 'என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன்'
என்று இரண்டரைப்பாட்டாலும் தனக்கு ஸ்ரீகௌஸ்தபம்போலே
ஸேஷமாயிருக்கிற படியையும், 'உணர்வைப்பெறவூர்து' என்
றும், 'தேனும்பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித் தென்னு
னிலுயிரிலுணர்வின் நின்றவொன்றையுணர்ந்தேனே' என்றும்,
'நன்றாய் ஞானம்கடந்தே' என்றும், 'தெருளும் மருளும்மாயத்
தோமே' என்றும் - ஆத்மாவினுடைய பரக்ருதே பரத்வமும்,
ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் போக்யதையும் ஜ்ஞாநாதத்வமும் முத
லாக வருளிச்செய்தவையென்கை.

(அதுகாட்டவாய்ந்துரைத்தான் காரிமாநன் தன்கருத்து) ஆத்ம
ஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தை யெம்பெருமான்காட்ட, அத்தையா
ராய்ந்தருளிச்செய்தாராழ்வார் தன்றிருவுள்ளக்கருத்தாலே யென்
னுதல்; இப்படி ஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தை யாராய்ந்தருளிச்செய்
யும்படியாயிற்று ஆத்மவார், திருவுள்ளக்கருத்தென்னுதல்; அப்போ
து, 'ஆய்ந்துரைத்தகாரிமாநன் தன்கருத்து' என்றாகக்கடவது.

கக௦ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி எக-பா, வ்யாக்யாநம்.

மு.—கருமால் திறத்திலொரு கன்னிகையாமாற
 னொருமாகலவியுரைப்பால்—திரமாக
 வன்னியருக்காகாதவன்றனக்கேயாகுமுயிர்
 இந்நிலையையொருநெடிதா.

(எக)

பதவுரை.

கருமால்திறத்தில்	பூநீ க்ருஷ்ணபகவான் விஷயத்தில்
ஒருகன்னிகையாம் மாறன்	ஒரு கந்யகாவஸ்தையை யடைந்த
	ஆழ்வார்
ஒருமாகலவி உரைப்பால்	அத்விதீயமாய் விலக்ஷணமான ஸம்
	ஸ்லேஷ லக்ஷணங்களைத் தோழி
	பேச்சாலே அருளிச்செய்யப்
	புகுகையாலே
திரம் ஆக	ஸ்திரமாக
உயிர் அந்நியர்க்கு ஆகாது	ப்ராப்தஸேஷிக்கே ஸேஷமாகிற
	ஆத்மஸ்வரூப நிஷ்டை பிறர்க்கு
	ஸேஷமாகாமல்
அவன் தனக்கே ஆகும் இந்நிலையை-அவனுக்கே	ஸேஷமாகுமிந்த
	நிலைமையை
நெடிதா	தீர்க்குமாக
ஒரும்	ஆராயுங்கள்,

(எக)

அவ-எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு (கருமால் திறத்தில்) இதில்-
 ஆத்மாவிலுடைய வந்யஸேஷத்வ நிவ்ருத்தியை யாழ்வாரருளிச்
 செத்தபடியை யறுவதித்திருளிச்செய்கிறார். என்னென்பென்னில்;
 இப்படி விலக்ஷணமான வாத்மஸ்வரூபந்தான் தனக்கு முறித்தன்றி
 க்கே அவனுக்கே அந்யார்ஹ ஸேஷமாயிருக்கும்படியை அந்யாப
 தேசத்தாலே யருளிச்செய்கிற * கருமாணிக்க மலையிலர் தந்ததை
 'கருமால்திறத்தில்' இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா- (கருமால்திறத்திலொரு கன்னிகையாம் மாறன்) நீல
 நிறத்தையுடையனாய், ஆஸ்ரிதவ்யாமுந்தனான ஸர்வேஸ்வரன் விஷ
 யத்தில் அந்யஸேஷத்வமில்லாத கந்யகாவஸ்தையை பஜித்தவாழ்
 வார், "கருமாணிக்கமலை" என்றத்தைக்கடாக்கித்தபடி. (ஒருமா
 கலவியுரைப்பால்) அத்விதீயமால், விலக்ஷணமான ஸம்ஸ்லேஷ
 லக்ஷணங்களைத் தோழிபேச்சாலே யருளிச்செய்யப்பட்டபுகுகையாலே,

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அப் பா, வ்யாக்யாரம், ௧௯௧

மூ;—நெடுமாலழகுதனில் நீள் குணத்திலிடு
படுமாலிலையுடைய பத்தர்க்கடிமைதனில்
எல்லேநிலந்தானாக வெண்ணினுன் மாறனது
கொல்லை நிலமான நிலைகொண்டு, (அ0)

அதாவது—‘திருப்புலியூரருமாயன் பேரன்றிப்பேச்சிலன்’ என்
தும், “திருப்புலியூர் வளமே - புகழும்” என்றும், “அப்பன்றிரு
வருள் மூழ்கினன் - புணையிழைகளணிவுமாயுடையபுகழ்க்கணி
ப்பும் நிணையும் நீர்மையதன்று” என்றும், “திருவருட்கமுகொண்
பழத்துமெல்லிலில் செவ்விதழே - திருவருளாகளும் சேர்ந்தமைக்
கடையாளம் திருந்தவுள்” என்றும், இவற்றாலே ‘கண்ணன்றா
டைந்தாளிம்மடவரல்’ என்றும், “படவரவணையான்றன் நாமமல்
லால் பாவாளிவள்” என்றும், ‘திருப்புலியூர்புகழன்றிமற்று - பர
வாளிவள்’ என்றும் “திருப்புலியூர் நின்றமாயப்பிரான்றிருவருளா
மிவளநேர் பட்டதே - அன்றிமற்றோருபாய மென்னிவளந்தண்டு
ழாய்கமழ்தல்” என்றும், இப்படிக்கல்விக்குறிகளைக்கூறப் புகுகை
யாலேயென்கை.

(திரமாதவன்னியருக்காகாது) (க) ‘கடந்தா
தொவயாஸூரிலு-ஜைதுகலுவித’ - கடந்தாமோபதாஸ்யாரி
புஜமர்யஸ்யகஸ்யகித்’ என்னப்படியே கிச்சயமாக அந்நருக்கு ஸே
ஷமாகலாகாது, ப்ராப்தசேஷியானவனுக்கே சேஷமாகிற வாத்த்ம
ஸ்வரூபத்தின் நிஷட்டையை. (ஒருநெடிதா) ஆராய்ந்துபேரருங்
கோள் தீக்கரமாகவென்னுதல்; தீக்கரமாகவிசாரியென்றுதன்றிரு
வுள்ளத்தைக குறித்தருளிச்செய்கிறாதல். (எக)

பதவுரை.

நெடுமால் அழகுதனில்	ஸர்வேஸ்வரனுடையவடிவழகிலும்
நீள் குணத்தில்	பெரிய ஸௌஹார்த்த குணத்திலு
	ம்
ஈடுபடும்	ஈடுபடுகின்ற
மானிலையுடைய	பெரிய ஸ்வபாவத்தையுடைய

பத்தர்க்கு அடிமைதனில் பாகவதர்களின் திறத்தில் அடிமை
யாமளவுமன்றிக்கே (அவ்வடி-
மைக்கு)
எல்லையிலம்தான் ஆக எல்லையிலம்தாமாக நினைத்தருளி
எண்ணினான் னார்; (அவ்யாரென்னில்),
மாதன் ஆழ்வார், (ஏனெனில்);
அது கொல்லையிலம் ஆனநிலை அந்த பாகவதசேஷத்வம் எல்லை
கொண்டு கடந்த உத்தமபுருஷார்த்தம்
என்கிற நிஷ்டையினால், (அஃ)

அவ;—(நெடுமாலழகுதனில்) இதில், அந்நயார்ஹசேஷத்வ
த்துக் கொல்லை, பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமா யிருக்குமென் றுழ்
வாரருளிச் செய்த பாகவதத்தை யதுவதித் தருளிச்செய்கிறார், அ
தெங்ஙனையென்னில், கீழ் ஆத்மாவுக்குச்சொன்னபகவதநயார் ஹ
சேஷத்வத்தான் நிலைநிற்பது, பாகவத சேஷத்வ பர்யந்தமானுலெ
ன்னுமிடத்தை யதுவந்தித்து “அவனுடையஸௌந்தர்ய சீலாதிரு
ண சேஷத்திங்கனிலே தோற்றடிமை புக்கிருக்கும் பாகவதர்களு
க்குச் சேஷமா யிருக்குமிருப்பே பெனக்கு புருஷார்த்தம்; ஐஸ்வர்
யகைவல்ய பகவல்லாபங்களாகிற புருஷார்த்தங்கள்நான் பற்றின
பாகவத சேஷத்வமாகிற பரம புருஷார்த்தத்துக்குத் தனித்தனி
யும் திரளவும் ஒப்பாகமாட்டாது; ஆனபின்பு எனக்கு மண்ணுடை
யார்க்குமிப்புருஷார்த்தம் காலதத்வ முள்ளதனையும்நித்யவித்த லு
மாய்ச் செல்லவேணும்,” என்று பரிதிபிரகர்ஷத்தாலே ப்ரார்த்தித்
துத் தலைக்கட்டுகிற * நெடுமாற்கடிமையிலார்த்தத்தை “நெடுமாலழ
குதனில்” இப்பாதிபாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—நெடுமாலழகு தனில் நீள் குணத்திலீடுபடுமா நிலை
யுடையபத்தர்) அதாவது, புயல்மேகம்போல் திருமேனியம்மான்
புணையும் கழலடிக்கீழ்ச்சயமே யடிமை தலைநின்றார் திருத்தாள் என்
றும், “அவனடியார் சிறுமாமகிசராயெண்ணை யாண்டாரிங்கேதிரிய-
செந்தாமரைக்கண்டிருக்குறான் நறுமாவிரைநாண்மலரடக்கீழ்ப்பு
குதல்-உறுமோ” என்றும், “தனிமாப்புக்கழே யெஞ்ஞான்றும்”
என்றுதொடங்கி, தனிமாத்தெய்வத்தளிர்மடக்கீழ்ப்புகுதலின்றி யவ

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி, அக-பா, வ்யாக்யாநம், ககங்.

மு.—கொண்ட பண்டிதான் முதலாக்கூறுமுற்றார்க்கு மத்தால்
அண்டினவரென்றேயவரைவிட்டுத்—தொண்டருடன்
சேர்க்குந்திருமலைச் சேருமென்றார்க்குமிதம்
பார்க்கும் புகழ்மாறன்பணி. (அக)

நாயார் நனிமாக்கலனியின்பமே நானும்வாய்க்கநங்கட்கு” என்
தும், “கோளுமுடையமணியிலேபாற்கிடந்தான் தமர்கள் கூட்டமே
நானும் வாய்க்கநங்கட்கு” என்றும், “தமர்கள் கூட்டவல்லினை”
என்றதொடங்கி “கோதிலடியார் தமர்களுதமர்கள் தமர்கள் தமர்களா
ம்சதிரேவாய்க்கதமியேற்கு” என்றும், “நீக்கமில்லவடியார் தம்மடி
யாரடியாரெங்கோக்களவர்க்கே குடிகளாய்ச்செல்லும்நல்லகோட்
பாடி - வாய்க்கதமியேற்கு” என்றும், இப்படி உத்தங்கதத்வமான
வடிவழகிலும், “தனிமாப்புகழே” என்கிறதீர்க்க(வ்ய)கௌளஹார்த
(க-உ)குணத்திலும் ஈடுபட்டிருக்கும்;

(பத்தாடிமைதனிலெல்லேநிலம் தானாக வெண்ணி
னான் மாறன்) பக்தர்கள் திறத்திலடிமையாமளவு மன்றிக்கே
அவ்வடிமையில் ஸீமாபூமிதாமம்படி யநுஸந்தித்தாராழ்வார்
(அதுகொல்லேநிலமான நிலைசொண்டு) அந்தபாகவதோஷத்வம்
வீமாதிலங்கியான உத்தமபுருஷர்த்தமென்கிற ஷீஷஸ்தபைக்கொ
ண்டு, எல்லேநிலம் தானாக வெண்ணினான். (க) “ஸதூ-வெவ்நாதிது
ஸதூ-ஹ-ஸத்ருக்கோநித்யஸத்ருக்கம்” என்கிறபடியே. “வியன்
புருஷஸுபெறினும்” என்கிறவைஸ்வரயம் ஆத்மப்ராப்தியளவா
யிட்டுக்கும்; “தானேதானேயானாலும்” என்கிற வாத்தம்ப்ராப்தி
நெந்திரமரைக்கண்திருக்குறளான மாவிரைநாண்மலரடிக்கீழ்புகு
தல்” என்கிறபகவத்ப்ராப்தியளவாயிருக்கும்; இந்தபகவத்ப்ராப்தி
பகவத்ப்ராப்தி வர்பேசுமாயிருக்கும்; இந்தப்புருஷர்த்தத்துக்கு
மேலெல்லேநிலை; ஆகையிதே “முழுதுமுறுமோ” என்றது. (அடு)

பாவுரை.

ஆர்க்கும்

எத்தனை அறிவில்லாதவர்கள் விஷ

யத்திலும்

இதர்பார்க்கும்

ஹிதத்தையே செய்யப்பார்க்கிற.

(க ரா-அ க-க.

கூகச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அக-பா, வ்யாக்யாரம்

புகழ்	கீர்த்தியையுடைய
மாறன்	ஆழ்வார்,
பண்டு	முற்காலத்தில்
கொண்டபெண்டிர்தான் முத	கொண்டமனைவி முதலாகச்சொல்
லாக்கூறும்	லப்படுகிற
உற்றார்	பந்துவர்க்கமெல்லாம்
கன்மத்தால் அண்டினவர்கள் -	கர்மோபாதிகமாக அடைந்தவர்க
றே	ளென்றே
அவரைவிட்டு	அந்தஒளபாதிபந்துக்களைவிட்டு
தொண்டருடன் சேர்க்கும்	தன்னை ஆஸ்ரயித்தவர்களைத் தன
திருமலை	க்கு வேரவ்யூதரானவர்களோ
	டேசேர்க்கும் ஸ்ரியபதியை
சேரும் என்றான்	ஆஸ்ரியியுங்களென்றருளிச் செய்
	தார், (அக)

அவ-என்பத்தோராய்ம்பாட்டு. (கொண்ட பெண்டிர்தான்முதலா)இதில்ஓளபாதி(யி)பந்துக்களைவிட்டுநிருபாதிபந்துவைப்பற்றச்சொல்லுகிற வாழ்வார் பாசுரந்தையதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்;தன்னைப்பற்றினுரைத்தனக்கபி(வி)மதரானபாகவதர்கள் திருவடிகளிலேசேர்த்துரக்ஷிக்கும்ஸ்ரீவேஸ்வரனேப்ராப்யமும்ப்ராபகமும்ஸ்ரீவனிதபந்துவும்;அல்லாதாரடங்கலும்ஒளபாதிபந்துக்கள்;ஆனபின்பு,அவனையொழிந்த ஒளபாதிபந்துக்களைவிட்டு, (க) “ஹராகாஹத-ஹவஸ்ய-ஹுவிதா வஃரராவவ-ஹராதாபர்த்தாச பந்துர்ப்ச பிதாசமமராகவஃ” என்னும்படி நிருபாதிபந்துவனிதபந்துவுமுன ஸ்ரீவேஸ்வரனுக்கடிமைபுக்குஉஜ்ஜீவிதநப்பொருங்கொன்னுப்பீதிப்ரகர்ஷத்தாலேபிறரைக்குறித்துஉபதேசிக்கிறகொண்டபெண்டிரிலர்த்தத்தை “கொண்டபெண்டிர்தான் முதலா” இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறுரென்கை.

வ்யா- (கொண்டபெண்டிர்தான் முதலாக்கூறுமுற்றார்) கையில் தந்தையழியமாறிக்கொண்டஸ்ரீகள்; கொண்டவென்று-அதின் ஒளபாதிபந்துவம் தோற்றுகிறது; தானென்று-கொண்டபெண்டிரில்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அக-பா, வ்யாக்யாரம். ககடு

ப்ராதாந்யம் தோற்றுறெது. இப் புகழ்ப்புத்ராதியாகச்சொல்லப் படுகிற பந்துவர்க்கமெல்லாம், “சுருமுற்றார்” என்றுபாடமானபோது ஆகத்துகமாக வந்துகூடினவர்களைன்றுகிறது, (கன்மததாலண்டினவரென்றே யவரைவிட்டு) கன்மனபாதிசமாக வடைந்தவர்களைன்றே ஓளபாதிக பந்துக்களானவர்களைவிட்டு, “கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார்” என்றுதொடங்கியருளிச்செய்ததையதுவதித்தருளிச்செய்தபடி, (தொண்டருடன்சேர்க்குந்திருமலைச்சேருமென்றான்) தன்னையாஸ்ரயித்தவர்களைத்தனக்கு சேஷபூதரானவர்களோடே சேர்க்கும் ஸ்ரீபதிபையாஸ்ரயியுங்கோ னென்றார், (ஆர்க்குமிதம்பார்க்கும் புசுழ்மாறன்பண்டு) எத்தனையறிவில்லாதவர்கள் விஷயத்திலுமறிதத்தைத்தம்முடைய தீர்க்கதர்ஸிக்குத்தாலே தர்ஸிக்கும் யஸஸ்ஸையுடையரான வாழ்வார் முற்காலத்திலே, இப்படி ஆக்தமணித தர்ஸியான விவருமொருவரே யென்றபடி.

ஆர்க்குமிதம்பார்க்கையாவது-“கொண்டபெண்டிர்” என்றுதொடங்கி ‘தொண்டரோமாய்யல்லலிலில்லை கண்டிர் துணை’ என்றும், “துணையும் சார்வுமாகுவார்போல்” என்றுதொடங்கி “புணையென்றுயப்போகிலல்லலிலில்லை கண்டிர் பொருள்” என்றும், “பொருள்கையுண்டாய்” என்றுதொடங்கி “அருள்கொள்ளாய்யல்லலிலில்லை கண்டிரரணை” என்றும், “அரணமாவர்” என்றுதொடங்கி, “சாரணென்றுயப்போகிலல்லலிலில்லை கண்டிர் சாரணை” என்றும், “சாரணம்” என்றுதொடங்கி “எதிர்கொள்ளாய்யல்லலிலில்லை கண்டின்பமே” என்றும் “இல்லையண்டின்பம்” என்றுதொடங்கி “சொல்லியுயப்போகிலல்லலால்மற்றொன்றில்லைசருக்கை” என்றும்,

“மற்றொன்றில்லை சருங்கச்சொன்னேனும்” என்றுதொடங்கி “வடமதுரைப்பிறந்தான் குற்றமில்சீர்கற்றுநைவகல் வாழ்தல் கண்டிர்குணமே” என்றும், “வாழ்தல் கண்டிர்குணமிது” என்றுதொடங்கி “ஃழ்துணையாப்போமிதனில் யாதுநில்லைமிக்கதே” என்றும், “யாதுநில்லை மிக்கதனில்” என்றுதொடங்கி “தாதுசேர்தோட்கண்ணனல்லலிலில்லை கண்டிர்சாரணை” என்றும் “கண்ணனல்லால்” என்றுதொடங்கி “அவனன்றிமற்றில்லை” என்றும், இப்படி பஹுமுகமாக ஸர்வர்க்கும் ஸர்வவறிதங்கையுமுபதித்திருளிற

ககக திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி அஉ-பா, வ்யாக்யாரம்,

மு, — பண்டையுறவானபரணைப் புளிங்குடிக்கே

கண்டெனக்கெல்லா வுறவின் காரியமும் — தண்டற நீ

செய்தருளென்றே யிரந்தசீர் மாறன்றாணையே

உய்துணையென்றுள்ளமேயார்.

(அஉ)

தென்கை. (க) “இம்மடவுலகர்கண்டதோடுபட்டஅபார்தவார நூகா
போகமா ஸுகாநுபாயப்ரதிஸம்பந்தியைக்காட்டி” என்றிறே
ஆசார்யம்நுதயத்திலே நாயனாருமருளிக்கொய்தது.

பதவுரை.

பண்டை உறவான பரணை

அநாதிவித்த வம்பந்தத்தையுடை

யான எம்பெருமானை

புளிங்குடிக்கே கண்டு

திருப்புளிங்குடியிலே ஸேவித்து

எனக்கு

அடியேனுக்கு

எல்லா உறவின் காரியமும்

ஸர்வவித பந்துத்வ கார்யத்தையும்

தண்டு அறநீ செய்தருள் என்று தடையின்றி நீ செய்தருள் வேணும்

மென்று

இரந்த

பிரார்த்தித்த

சீர் மாறன்

ஸ்ரீ ஸடகோபநுடைய

தான் இணையே

இரண்மீ திருவடிகளே

உய்துணை என்று

நமக்கு உஜ்ஜீவந ஸஹாயமென்று

உள்ளமே

நெஞ்சே

ஓர்

அதுஸந்தி.

(அஉ.)

அவ, — எண்பத்திரண்டாம் பாட்டு (பண்டையுறவான பரணை).
இதின் “பந்தக்ருத்யமெல்லாஞ்செய்யவேணும்” என்றுபேசினவாழ்
வார்பாசுரத்தையதுவதித்தருளிச் செய்கறார்; எங்ஙனையெண்ணின்;
“இப்படி திருபாதிக பந்துவானஸர்வேஸ்வரனுக்குஸர்வவித பந்து
க்ருத்யமும்செய்யவேணும்” என்று திருப்புளிங்குடியிலே போய்ப்
புக்கு, அங்கேபிராட்டியோடேகூடப்பள்ளிகொண்டருளுகிற * காய்
சினவேந்தைக் குறித்து, “திருப்பவளத்தைத்திறந்துஒருஇன்சொல்
லுச்சொல்லே வேணும்; திருக்கண்களையலர விழித்துக்குளிர நோக்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அஉ.பா, வ்யாக்யானம். ககன்

கியருளவேணும். திருவடிகளைத் தலைக்கலங்காரமாக வைத்திருந்
வேணும், பிராட்டியும் தேவருமாக தீவ்ய வமிழ்நாவுந்திலே யெ
ழுந்தருளி யிருக்கவேணும், அன்முகப்பே ராங்கள் ஸவம்பரமந்ரு
த்தம் பண்ணும்படி யுலாவியருளவேணும்” என்றும்போலே, ஒரு
கோடி வெள்ளங்களை அவர் ஸந்திதியிலே யசலறிபாதபடி ப்ரர்த்
திக்கிற* பண்டை நாளிலர்ததத்தை ‘பண்டையுறவான்’ இத்தயாதி
யாலே யருளிச் செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.,—(பண்டையுறவனே பரணே) (க) “உலகுக்கோர் முந்
தைத்தாய் தந்தையே முழுவேழுலகுமுண்டாய்” (உ) “தாயி நக்
கும் வண்ணமே யும்மைத்தன் வயிற்றிருத்தி யுய்யச் சாண்டான்”
என்னும்படி, (ங) “என்டிசையும் கீழும் மேலும் முற்றவுமுண்டபி
ரான்” என்று அநாதிஸித்த (ஐ) மானஸம்பந்தத்தையுடையஸ்ர்வஸ்
மாத்தரணே. அன்றிக்கே, (ச) *கண்கள் சிவந்துதடங்கி நடந்துவரு
கிற திருமக்தர் ப்ரதிபாத்யமான நவவித ஸம்பந்த யுக்தனான ஸர்
வஸ் மாத்தரணே பென்றாகவுமே. (புரிங்குடிக்கே கண்டு) ‘திருப்
புளிங்குடிக்கிடந்தானே” என்னும்படி திருப்புளிங்குடி யிலேகண்டு.
(ரு) “என் மனக்கே” என்னுமாபோலே, ‘புரிங்குடிக்கே’ என்றி
ருக்கிறது.

(எனக்கெல்லா உறவின் காரியமும்) ‘குடிசுவழிவந்
தாட்செய்யுந்தொண்டர்” என்றும் ‘வழிவருகின்ற வடியர்” என்
றும் “தொல்லடிமை வழிவருந் தொண்டர்” என்றும் சொல்லும்ப
டியான வெனக்கு (க) “ஹித ஸ்ரிஷ்யஸ்யோவஸ்ய” - ப்ராதுஸ்
ஸிஷ்யஸ்யதாஸ்ய” என்னும்படி ஸர்வவித பந்துவகார்யமும்.
-(தண்டற நீசெய்தருளென்றே யிரந்த) விளம்பயின்றிக்கே பென்னு
தல்; பரப்ரேரிதனாயன்றிக்கே பென்னுதல்; இவற்றிலென்னுமிடை
விடாமல் தவையற தேவர் நடத்தியருள யேனுமென்றத்தி(யி-6)
தத்வென்னுதல்.

அ த ர வ து - “சோகுவாய் திறந்துன் தாமரைக்கண்க
ளால் நோக்காய் “நின் பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” ‘நீயெழு
ந்துன் தாமரை மங்கையும் நீயுமிடங்கொள் மூவுலகுந்தொழி விருந்
தருளாய்” ‘கனிவாய் சிவப்பகீகாணவாராய் “நின் திருக்கண்டாம
ரை தயங்க நின்றருளாய்” ‘காய்சினப் பறவையூர்ந்து-காய்சின

(க) தி-வாய்-ரு-எ-எ. (உ) தி-மொ-கக-க-க. (ங) தி-வாய்-க-க-க.

(ச) தி-வாய்-அ-அ. (ரு) தி-வாய்-உ-க-ச (க) ரா-அ-க-க-க-உ.

ககஅ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, அநு-பா வ்யாக்யாநம்.

மூ.—ஓராரீர்வேண்டினவையுள்ள தெல்லாஞ்செய்கின்றேன்
நாராயணன்னரோ நானென்று—பேருறவைக்
காட்டவவன் சீலத்திற் கால்தாழ்ந்தமாறனருள்
மாட்டிவிடும் நம்மனத்துமை. (அந)

வாழி சகசுவாள் ஊல்தண்டேந்தி யெய்மிடர் கடிவானே” “இம்மட
வுலகர் காண நீ யொருநாளிருந்திடா யெங்கள் கண்முகப்பே”
“இருந்திடாய் வீற்றிடங்கொண்டே” “வடிவினையிலாமலர்மகள்
மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி யைக் கொடுவினையேனும்
பிடிக்க நீயொருநாள் கூவுதல் வருதல் செய்யாயே” என்று இப்படி
ஆத்ம தர்ஸந பலாஹபவ பரம்பரையைக்கூவுதல் வருதலென்று
முடுகவிட்டபடி யென்கை. இப்படிச்செய்தருளவேனுமென் றர்த்
தித்த. (சீர்மரதன்) சைங்கரிய வஸ்பபத்தை யுடையவரென்னுதல்;
பக்த்யாதி குணங்கூறையுடையவ ரென்னுதல்; ஏவம்விதரான வாழ்
வார் திருவடிகளை. (உய்த்துணையென்றுள்ளனேமேயோர்) நாஸத்தை
விளைக்குந் துணைபாலன்றிக்க, உஜ்ஜீவநத்தைப் பண்ணுந் து
ணையென்று மநஸ்ஸை அதுஸந்தித்துப் போருவென்கிறார். (அஉ)

பதவுரை.

நீர்	(ஆழ்வீர்!) நீர்
ஓரா	ஆராய்ந்து
வேண்டினவைஉள்ளது எல்- லாம்	அபேககித்தவை யெல்லாவற்றை யும்
செய்கின்றேன்	நான் முடித்துத்தருகின்றேன்;
நான் நாராயணன் அன்றோ	நான் ஸர்வஸக்தனான நாராயண னன்றோ வென்று
என்று	தனது பெரிதான ஸர்வவிதபந்துத் வத்கையுங்காட்ட,
பேர் உறவைக்காட்ட	அவ்வெம்பெருமானுடைய ஸீலகு ணத்திலே
அவன் சீலத்தில்	ஆழங்காற்பட்ட
கால்தாழ்ந்த	ஆழ்வாருடைய க்ருபையானது
மற்றன் அருள்	நமசி நெஞ்சிலுள்ள
நம்மனத்து	அஜ்ஞாநத்தை (அந)
மை	காணச்செய்துவிடும் (நீக்கிவிடும்).
மாட்டிவிடும்	

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அட-பா, வ்யாக்யாநம். ௧௧௯

அவ.—என்பத்துமுள்ளுப்பாட்டு. (ஓராநீர்) இதில்-பலே குணத்திலே யாழங்காற்பட்டு, ஆழ்வார் பேசினபாசுரத்தை யறுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; “உம்முடைய பேற்றுக்குநீர் ப்ரார்த்திக்கவேணுமோ, நாமே ப்ரார்த்தித்துச் செய்யும்படியன்றோ, நமக்குண்டான நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ரக்தஸ்பர்ஸம்; ஆனபின்பு, நாமேஉம்முடைய ஸர்வபேக்ஷிதங் களையும் செய்யக்கடவோம்” என்று அவனருளிச்செய்ய, “தன்பெரு மைபாராதே என் சிறுமைபாராதே யிப்படி யருளிச்செய்வதே? இதெருஸீலமிருக்கும்படியே” என்று, அவனுடையசிலகுணத்திலே வித்த(ஐ)ராகிரி ஒராயிரத்திலுர்த்தத்தை “ஓராநீர்வேண்டினவை” இத்யாதிபாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(ஓராநீர்வேண்டினவை யுள்ளதெல்லாஞ்செய்கின்றேன்) ஓரா-ஓர்ந்து; “அதுவேணும்இதுவேணும்” என்றாய்ந்து, நீர்த்தி த்தவையுள்ளதெல்லாமென்னுதல்; அன்றிக்கே, நீர்த்தித்தவற்றை பெல்லாம், “இன்னதுஉபகரிக்கவேணும், இன்னதுஉபகரிக்கவேணும்” என்றுநாம் நிரூபித்தென்னுதல்; இப்படி, ஓர்ந்துக்ருத்யமாயுள்ள தெல்லாம் நாமேயர்த்திகளாய்ச் செய்கிறோம். அதுக்குடலாக (நாராயணன்னரோநானென்று பேருறவைக்காட்ட) (க)†, “நாரொ நாநாராயணஸ்ரீநாமீ-நாமோநாராயணஸ்ரீமாந்” என்னும்படி-ஸர் வவிதபந்துத்வமும் நடத்தும்படிக்கு நான் நாராயணஸப்த வாச்ய னன்னரோவென்று, அத்தாலேபெரிதானதன்ஸர்வவிதபந்துத்வத்தையும்காட்ட; அதனை “ஓராயிரமாயுலகேழ்விக்கும் பேராயிரங்கொ ண்டுதோர் பிடுடையன் நாராயணன் நங்கன்பிரானவனே” என்று அறுநுந்தித்து.

(அவன்சீலத்தில்கால்தாழ்ந்தமாறனருள்)அதாவது-“அவனேமற்றெ ல்லாமுமறிந்தனமே” என்றும், “அரிவயவணங்கி யறிந்தனர்நோய் களறுக்கும்மருந்தே” என்றுவெறுத்தும், “விண்ணுலகத்தருந்தேவ னைச்சோரேல் கண்டாய்மனமே” என்றும், “இனமேதுமிலானை யடைவதுமே” என்றும், “என்மனமுடைவது மவற்கேயொருங் காகவே” என்றும், “ஆகஞ்சேர்நரசிங்கமதாகி” என்றும், “நின்ற வேங்கடம் நீணிலத்துள்ளது” என்றும், “தொழுது-எழுதுமென்

உஃ0 திருவா஢்மொழி தூற்றந்தாதி அச-பா, வ்யாக்யா஢ம்.

மு, —மையார்கண்மா மார்பில் மன்னுந்திருமாலே

கையாழி சங்குடனே காணவெண்ணி—மெய்யான

காதுலுடன் கூப்பிட்டுக் கண்டுகந்த மாறன்பேர்

ஓதவுய்யுமே யின் னுயிர்.

(அச)

னுமிதுமிகை” என்றும், “தாளதாமரையான்” என்றுதொடங்கி

“நாளுமென் புகழ்கோவுனசீலமே” என்றும், “சீலமெல்லையிலான்”

என்றும் இப்படி குணவானென்னும்படியான சீலகுணத்திலே

யாழங்காற்பட்டருளிச்செய்த வாழ்வாருளுண்டு - க்ருபை; அது

(மாட்டிவிடும் நம்மனத்துமை) நம்முடைய வஜ்ஞாநத்தை நிஸ்டேஸ

ஷமாகப்போக்கும். (உ) “அம்மானாழிப்பிரானவ நெவ்விடத்தான்

யானார்” என்று பிற்காலிக்கிற கலக்கத்தை, சீலகுணப்ரகாசகத்வத்

தாலே ஸேஷியாதபடிநசிப்பிக்கும்; ஸாமான்யமான வஜ்ஞாநமாக

வுமாம்.

(அங)

பதவுரை.

மையார் கண்மா

மையணிந்தகண்களையுடைய பெரி

யபிராட்டியார்

மார்பில் மன்னும்

திருமார்பிலே நித்யவாஸம்பண்ணப்

பெற்ற

திருமாலே

ஸ்ரியஃபதியை

கை ஆழிசங்குடனே

திருக்கைநிறைந்த திருவாழி திருச்

சங்குகளுடனே

காண எண்ணி

வேலிக்கக்கருதி

மெய்யான

உண்மையான

காதுலுடன்

அபிரிவேஸத்தோடு

கூப்பிட்டு

கூவி

கண்டு

அவ்வாறே ஸேவித்து

உகந்த

மகிழ்ச்சியடைந்த

மாறன்பேர்

ஆழ்வாருடைய திருநாமங்களை

ஓத

அதுஸந்திக்கவே

இன் உயிர்

விலக்ஷணமான ஆத்மவஸ்து

உய்யும்

உஜ்ஜீவிக்கும்.

(அச)

(ச) தி-வாய் டி-க-எ.

அவ;—என்பது துநாலாம்பாட்டு. (மையார்கண்மா) இதில்-
விக்கண்ணலிக்ரஹ யுக்தனுனவனைக் காண வாசைப்பட்டுக் கூப்பிடு
கிறபாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார்; என்னளை யென்னிச்;
கீழ்- “ஸ்ரீலாதிசுனயம், அதுக்கூற்றுவாயான பிராட்டியோடே நித்ய
ஸம்புக்தனயம், இரண்டிடத்திலும்திருபெறய) தரித்தவாழ்வார்களை
யுடையனுன வெம்பிருமாளை யதுவதிக்கவேணும்” என்று தாமும்
சுர்முடைய காரணக்ரா (௨௨) மங்களுமாகவிடாய்ந்துக் கூப்பிட,
தூணிகேள்தோற்றிச் சிறுக்கணுக்குடவிறுப்போலே மாநஸமாகத்
தோற்றித்தன் குணங்களை யதுவதிப்பிக்க, அத்தை யதுவதித்து
ஹ்ருஷ்டரா கிற * மையார்கருங்கண்ணியிலர்த்தத்தை, “மையார்
கண்மாமார்பிலமன்னும்” என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிற
பென்கை.

வ்யா, — (மையார்கண்மா மார்பில் மன்னுந்திருமலை) (க)
* அஸிதேகக்ஷணபாஸ லக்ஷ்மி, வக்ஷஸ்தலத்திலே நித்யவாஸம் பண்
னுப்படியாய், அத்தாலே ஸ்ரியபெதியான ஸர்வோஸ்வரணை. (கை
யாழி சுங்குடனே காணவெண்ணி) அச்சேர்த்தியைக் காத்து உட
டவல்ல வாழ்வார்களோடே யதுவதிக்கவெண்ணி. இத்தால் -
“மையார்கருங்கண்ணி” என்று துடங்கி “உன்னைக் காணக்கரு
துமென் கண்ணே” என்ற முகற்பாட்டைக்கடாக்கித்தருளிச் செ
ய்கபடி. (உ) “வெவெஹீம் லக்ஷணம் ராஜெநெவெஞ்ஞாநிதி
வெவெஹி - யைதேஹீம் லக்ஷணம் ராமமநேக்ரை ரகிமிஷைநி”
(ங) “சுவஹீஷுவ த்ஷணம் லக்ஷணம் ராமமநேக்ரை ரகிமிஷைநி”
சதிஷ்டந்தம் சதர்ஸததுந்ரஜிதம்” என்னும்படியாயிற் றபேக்ஷி
த்தது.

(மெய்யான காதலுடன் கூப்பிட்டுக் கண்டுகந்த) யகாவத்
தான ப்ரேமத்தோடே கூப்பிட்டு, அப்படியே கண்டு ஹ்ருஷ்ட
ரான; அதாவது - “கண்ணையுன்னைக் காணக்கருதி” என்று துட
ங்கி “நண்ணுகொழியே நென்று நானழைப்பன்” என்றும், “உக்ந
தேயுன்னை யுள்ளுமென்னுள்ளது” என்று துடங்கி “நாசுங்கம
தாயவுருவே” என்றும், “தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய கண்ண
னைக் கண்டுகொண்டேன்” என்றும், “கண்டுகொண்டி” என்று

(க) ரா-ஸு-கக-௫. (உ) ரா-ஆ-க-கச. (ங) ரா-க-கக-௨௫.

௨௦௨ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அநு-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ;—இன்னுயிர்மால் தோற்றினதிகென் நெஞ்சிலென்றுகண்ணு
லன்றவனைக்காணவெண்ணியாண்பெண்ணுய்ப்பின்னையவன்
றன்னேநினைவிப்பவற்றால் தான் தளர்ந்தமாதெரு
ளுன்னுமவர்க்குள்ளமுருகுந். (அரு)

துடங்கி' அண்டத்தமர்ப்பெருமானடிபேனே' என்று, 'உலகமளந்
தவடியானையடைந்தடியே னுய்ந்தவாமே' என்றும் இவற்றாலே
அவற்றை வெளியிட்டாரென்கை. (மாறன் பேரோதவ்யயுதேம பி
ன்னுயிர்) இப்படி பகவத்விஷய பக்தியையுடைய வாழ்வார் திரு
நாமத்தை யநுஸந்திக்கவே யுஜ்ஜீவிக்கும், விலகிணமான வாத்த்ம
வஸ்து. (அசு)

பதவுரை.

இன் உயிர்மால் எனக்கு தா(யா)ரகணை ஸர்வேஸ்
வரன்

இங்கு தோற்றினது இத்தஸையில் ப்ரத்யக்ஷமானது
என்றெஞ்சில் என்று என்மநஸ்ஸிலென்று

அன்று அவனை கண்ணுல்காண } அன்று அவனைக்கண்ணுல் கண்
எண்ணி } ட நுபவிக்கவிருமபி

ஆண் பெண் ஆய் ஆண் தன்மைகுலைந்து பெண் தன்
மையை அடைந்து

பின்னை அவன்தன்னை நினைவிட; மேலும் அவனை ஸ்மரிப்பிடுக்கிற மேக
பவற்றால் ஸமூஹம் முதலானவற்றால்

தான் தளர்ந்த தான் தளர்ச்சியடைந்த

மாறன் அருள் ஆழ்வாருடைய க்ருபையை

உன்னுமவர்க்கு அநுஸந்திப்பவர்களுக்கு

உள்ளம் உருகும் மனமுருகாநிற்கும். (அரு)

அவ. —எண்பத்தைந்தாம்பாட்டு. (இன்னுயிர்மால்) இதில்,
ஸ்மாரகபதார்த்தங்களாலே நோவுபட்ட ஆழ்வார் பாசுரத்தை
அதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; சிழம்பிறந்த
வதுபவம் மாநஸாதுபவமாகையாலே, அவனை பாஹ்யசரணங்
களாலே அநுபவிக்கவேண்டுமென்றாசைப்பட்டு, அப்போதே அது
கிடையாமையாலே ஸிதிலசித்தராய், அவன்குணசேஷத்தாதிக்கு

க்கு ஸ்மாரகமான ஸௌனிகபதார்த்தங்களைக்கண்டு, அவ்வழியாலே ஸ்மர்யமாணமான அவன் குணசேஷிபுதாதினை அநுஸந்தித்து, அங்னை யதாமநோரதமநுபவிக்கப்பெறுமல், இப்படி, ஸ்மாரக பதார்த்தத்தாலே தாம்நிபட்டுச்செல்லுகிறபடியை அந்யாபதேஸத் தாலே யநுளிச்செய்கிற * இன்னுநிரச்சேவலிலர்த்தத்தை “இன் னுயிராமல்” இத்யாதிபாலே அநுளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (இன்னுயிரிமால் தோற்றினதிங்கென்னெஞ்சிலென்
து) கிழித் திருவாய்மொழியிலே, (க) ‘நரசிங்கமதாயவுருவே ...
“உகந்தேயுந்நையுள்நுமென் னுள்ளத்து” என்றும், (உ) “தேவர்கட்
கெல்லாம் கருவாகிய கண்ணனைக்கண்டுக்கொண்டேனே” என்றும்;
(ங) “நண்கொண்டென் கண்ணினையாரக்களித்து” என்று மரு
ளிச்செய்தவை, மாநஸஸ்கூரக்காரமாத்நமாய் ப்ரத்யக்ஷஸாக்ஷாத்
காரமல்லாமையாலே, இத்தசையிலெனக்கு தா(யா) ரகண ஸர்
வேஸ்வரன் † ஸாக்ஷாத்கரித்தது மாநஸஜ்ஞாந விஷயமென்று.
(சண்ணலன்றையனைக்காலா வெண்ணியாண்டெண்ணப்) சக்தார்
விஷயமாக வவ்னை தர்ஸிம்கவெண்ணி, அதுலபி(லி)யாமையாலே
பும்ஸ்த்வம் குலைத்து ஸ்த்ரீத்வாபத்தியைப்(து)ஜித்த, பின்னையவன்
தன்னை நினைவிப்பவற்றால் இப்படி ஸ்த்ரீத்வாபத்தியை பஜித்தவந்
தரம், அவனைப்ரணயகத்தக (உகூத) ஸ்வரத்தாலும் ரூபவத்தையா
லும் ஸம்ர்ப்பிக்கு மவற்றாலே, (ச) ‘விக்ருஜ்ஜ்வி-ஹஜ்ஜெ-
வ்-ஹஜ்ஜெ-பிர்-சித்தங்கமம்’ என்னும்படியான பக்திஸமுதயங்களா
லும், மேகவழமுடங்களாலும்;

(தான், தளர்ந்த) நு, “தாநெய்வாரணியா நி-தாந்யேவாரமணீ யாநி” என்னும்படி அளவற்றபொய், மிகவும்பாரவஸ்யத்தைபடைந்த அளவது-“இங்கெத்தனை என்னுயிர் நோவமிழற்றேல்மின் குயிற் பேடைகாள்” “இத்தனைவேண்டுவதன்றந்தோ வன்றில்பேடைகாள்” “எவஞ்சொல்லிற்றுந் தும்மேற்குக்கூக்குரல் கேட்டுமே” “மேற் கிளைக்கொள்ளோல்மின் நீ நஞ்சேவலும் கோழிகாள்- ஐக்கையுமாவி யுமந்நாநின் முழலுமே” “அந்தரகின்ற முல்கின்ற யானுடைப்புலவ காள் நந்திரக்தேதுமிடையிலே குழறேல்மினே” என்றும், “நன்

1. ஸாக்ஷா த்கரித் துலு - பரத்யக்த மாக்ஷினாபம்.

(க) தி-வாய்-நூ த-வ.

(உ) தி-வாய் க-ச-அ.

(12) தி-வாய்-சு-சு சு₂

(ச) 14 இ-ம்-காசு.

(உ) பா-இ-உ-சூக்.

உரசு திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அசு-பா, வ்யாக்யானம்.

மூ.—உருகுமாலென்னஞ்ச முன்செய்கல்கொண்ணி
பெருகுமால் வேட்கையெனப்பேசி—மருவுகின்ற
வின்னாப்புடனவன் சீரேயந்தரைத்தமாறன்சொல்
லென்னாச்சொல்லாதிருப்பதெங்கு. (அசு)

கொண்ணிரான்வளர்த்த சிறுகிளிப்பைகளே இங்கூல் நீமிழறநேல்-
ரின் பசுஞ்சாமரித்தகனன் கூட்டுண்டுநீங்கினான்” “கண்ணன்மாயன்
போல் கோட்டியவிலல்லாடுமின்னுமேகக்குழாங்கன்கான் - காட்
டேன்மீர்நும்முருவென்னுமிர்க்கனாகலனே” “குயிற்பைதல்கான்
கண்ணன் நாமமே குழலிக்கொன்றிர்” “பண்புடைவண்டொடு
தும்பிகளர் பண்மிதற்றேன்மீன், புண்புறவேல்கொடுகுத்தா
லொக்கும் தும்மின்குறல்” “காரைக்குழாங்கன்கான் பாலிநென்
னினி” என்றிப்படி, ருபதர்ஸநத்தாலும் நாமநகரீத்தநத்தாலும்
பாண்யகஜிதத்தாலும் மிகவும்தளர்ந்து ஜீவநாதருஷ்டத்திலும்
நலையற்றபடியென்கை.

இப்படிமிகவும் பாரவாய்த்தையடைந்த. (மாறனருள்) (க)
“அருள்கண்டிரிவடிகனில்மிக்கதே” என்னும் படியான ஆழ்வார்
க்ருபையை அநுஸந்திக்குமவர்களுக்கு மநஸு நீரியருகும்.
“இதொருக்ருபாதிக்கயமிருந்தபடியே” என்று ஹ்ருதயம் த்ரவீ
பூதமாம். “மாறனுநாயுன்லுமவர்க்கு” என்று பாடமானபோது,
ஆழ்வார் திவ்யஸூக்தியை அநுஸந்திக்கப்புகுக்கால் “இதிவமொரு
ஸ்ரீஸூக்தியே” என்றமநஸு த்ரவீபூதமாம். “இவையொன்ப
தோடொன்றுக்கும் மூவுலகுமுருகுமே” என்றத்தைப்பின் சென்ற
படியென்றாகவுமாம். (அரு)

பதவுரை.

உன்செயல்கள் எண்ணி “உன்னுடைய சரிக்ரங்களைவினைத்து
என்நெஞ்சம் உருகும் என்மனம் உருகாநின்றது;
வேட்கைபெருகும் எனப்பேசி-அதற்குநீமலே ஆசையும் விஞ்சி
வாராகின்றது” என்றருளிச்
செய்து

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அக-பா, வகாக்கயாரம். ௨௦ கு

மருவுகின்ற இன்னுப்புடன் (கீழ்ஸ்மாரகபதார்த்தத்தாலே நோ
வுபட்டு) அதுவருத்தமான அந்த
வெறுப்போடே

அவன்சீர் ஏபந்து உரைத்த அவனுடைய ப்ரணயிக்வுகுணத்
தைத் திருவுள்ளத்திற் பொருந்த
அருளிச்செய்த

மாறன்சொல் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸ்துத்திகளை
என்றா என்னுடைய நாக்ரு

சொல்லாது இருப்பது என்கு அதுஸந்தியாமலிருப்பது அவ்வாறு?

அவ.—என்பத்தாரும்பாட்டு. (உருகுமாலென்னெஞ்சம்)
இதில் ஆழ்வாருடைய அப்ரீதிகர்ப்ப(ஊ)குணதுஸந்தாரவித்த
(ஐ)ராம் ஸ்துத்தியை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். அதெந்நுனே
யென்னில், ஸ்மாரகபதார்த்தங்களைக்கண்டு நோவுபட்டுச்செல்லா
நிற்கச்செய்தே (க) * இருத்தும் வியந்தில் தலைமாமாறுகக்கலந்த
கலவி ஸ்மருதிவிஷயமாய்த் (ஃ)ரிக்க, அத்தாலே பூர்வஸம்ஸலேஷ
ப்ரகாரத்தை யதுஸந்தித்து ப்ரீதராய்ச்செல்லுகிற * உருகுமால்
நெஞ்சத்திலர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் “உருகுமாலென்னெஞ்
சம்” இப்பாதிதாலே யென்கை.

வ்யா.—(உருகுமாலென்னெஞ்சமுன் செயல்களெண்ணி)(உ)
‘ஹித்யாந்யாஸிஸெவஜநவ்ய)மணவத்யா - ஹ்ருதயார்யாமம்
தேவ ஜஸ்யகுணவத்தயா’ என்னும்படி, * உன்னுடையதாழ்ந்த
செயல்களையதுஸந்தித்து என்னுடையமநஸ்ஸானது த்ரவத்ரவ்யம்
போலே உருகாரின்றது; (பெருகுமால் வேட்கையெனப்பேசு) அது
க்குமேலே அபி (ஈ)சிவேமும் மிக்குவாராரினை நதென்றருளிச்
செய்து. (மருவுகின்ற வின்னுப்புடன்) கீழ் ஸ்மாரகபதார்த்தத்
தாலே நோவுபட்டு அந்தஅதுவருத்தமான வெறுப்போடே. (அ
வன்சீரேய்ந்துரைத்த மாறன்சொல்) அவனுடைய (க)* இருத்தும்
வியந்தில் (ஃ) “அறிவேன்மற்றான்” இப்பாதிதாலே அருளிச்
செய்த ப்ரணயிக்வுகுணங்களைத் திருவுள்ளத்திலே பொருந்தவரு
ளிச்செய்து.

உஞ் திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அள-பா, வ்யாக்யானம்.

மு — எங்காத லுக்கடிமாலேய்ந்தவடிவழிகென்

றங்கா துபற்றா சாவாங்கவன்பா — லெங்குமுள்ள

புள்ளினத்தைத் தூதா கப்போகவிடுமாறன் தான்

உள்ளினர்க்குத் தீங்கையறுக்கும்.

(அ௭)

அதாவது - * உருகுமால் நெஞ்சமுயிர்ப்பாட்டாய், அத்தைப் பின்சென்று “நினைதொழும்” என்றுதொடங்கி “நினைகிலேன் நா னுனக்காட்செய்யும் நீர்மையே,” “நீர்மையால் - கார்முனில்வண் ணன்றன் கள்வமறிகிலேன்,” “அறிகிலேன் - கிறியவென்னுருயி ருண்ட திருவருளே” “திருவருள் செய்பவன்பேரால் - கருவளர் மேலிருங்கண்ணன் கள்வங்களே” “என்கண்ணன் கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும் - என்கண்ணனென்றவன் காட்கரையேத்துமே,” “என்னுருயிர்கே! ஞண்டே - காட்கரையேத்துமதனுட் கண்ணு வென்னும்,” “கோளுண்டானன்றி - ஆளன்றேறப்பட்ட தென்னு ருயிர்ப்பட்டதே,” “தெய்வவாரிக்கு - இங்கெனதுயிர்ப்பட்டது - அங் காருயிர்ப்பட்டது,” “வாரிக்கொண்டு - பருகினான், கரோக்குங் காட்கரை யப்பங்கடியனே,” என்றிப்படி, அவன் தாழநின்றபரி மாறின சீலாதிருணங்கனிலே சிநிலாந்தகேரணராயருளிச்செய்த னுகுத்தியைன்கை.

இப்படி ஈடுபாட்டையுடையரா யருளிச்செய்த இச்சொல்லை (என்னுச்சொல்லாதிருப்பதெங்கு) என்னுடையநாவானது எவ் விடத்துச்சொல்லாதிருப்பது? எல்லாவிடத்திலும், (க) * நாவி னுலநவிறு - குருகூர்நம்பி பாவினின்னிசைபாடித் திரிவென்னு தல்; அன்றியே “என்னுச்சொல்லாதிருப்பது எங்கு” என்று பாட மாய், இசுலர்ஸஜ்ஞானவென்னுமே சொல்லப்படா திருப்பதெத் தசையிலேயெங்குமே யென்றாகவுமாம்; எல்லாதசையிலு மதுஸ்ந தியா திருக்கவொண்ணாதென்றபடி.

(அ௮)

பதவுரை.

எம் காதலுக்கு அடி

எமது அன்புக்குக்காரணம்

மால் ஏய்ந்த வடிவழகு என்று—ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபாநு

பந்தியாய் அதுரூபமான விக்ர

ஹ ஸௌந்தர்யமென்று

(க) கண்ணி-உ.

அங்கு ஆதுபற்றாச ஆ அக்களையில் அந்தவிக்கரஹ னெள
ந்தர்யமே ஆலம்பமாக
ஆங்கு அவன்பால் அவ்விடத்தில் அவன் விஷயமாக
எங்கும் உள்ளபுள்ளினத்தை எவ்விடத்திலுமுள்ள பறவைக்
கூட்டத்தை

தூதாகப் போகவிடும் தூதாக அனுப்பின
மாறன் தாள் ஆழ்வாருடைய திருவடிகள்
உள்ளினர்க்கு தம்மை அநுஸந்தித்தவர்களுடைய
திங்கை அலுக்கும் திங்களை ஒழித்திடும். (அள.)

அவ. — எண்பத்தேழாம்பாட்டு (எங்காதலுக்கடி) இதில், வடிவழகுபற்றாசாகத் தூதுவிட்டருளின வாழ்வார் திவ்யஸூக்தியை யநுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; அப்ரீதி கர்ப்ப(ஊ)குணாநுஸந்தாந மாத்ரமாய்ச்சென்றவிடத்தில், பா(ஊ) க்யவைகல்யத்தாலே குணாநுபவத்தால்வந்த ப்ரீதிகீழ்ப்பட்டு, அப்ரீத்யம்ஸாமே தலையெடுத்து அவனுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே அபஹ்ருதசித்தராய், “அவ்வழைக்கண்ணிலே கண்டநுபவிக்க வேணும்” என்று கண்ணற்கண்டபகஷிகளைத் தூதுவிடுகிற * எங் கானலிலர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் “எங்காதலுக்கடி” இத்த்யாதி யாலேயென்கை.

வ்யா. — (எங்காதலுக்கடி) என்னுடையப்ரேமத்துக்குஹது, (மாலேயந்தவடிவழகென்று) ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபாநு பந்தி(வாஸி)யா யநுரூபமான விக்ரஹஸௌந்தர்யமென்று. (அங் காதுபற்றாசா ஆங்கவன்பால்) அத்தகையில் அவன் ஸௌந்தர்யமே, பற்றாசாக—ஆலம்பநமாக, அவ்விடத்தில் அவன் விஷயமாக— திருமுழிக்களத்துறையு மவன் விஷயமாக. (எங்குமுள்ள புள்ளி னத்தைத் தூதாகப்போகவிடும் மாறன்) (க) “யாங்கவீநாஸஹ ஸுராணி - யாங்கபீநாஸஹஸ்ராணி” என்னும்படி ஸர்வதிக்கு க்களிலுமுண்டான பகஷிஸமுஹத்தை, தம்முடைய ப்ராணரக்ஷ ணர்த்தமாக தூதப்ரேஷணம்பண்ணுமாழ்வார்.

அதாவது— “செங்காலமடநாராய்” என்று துடங்கி “எங்குடக் கூத்தர்க்கென் தூதராய்” என்றும், “அமர்காதற்குருகினங்கான்”

உருஷி திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, அஅ-பா, வ்யாக்யாரம்.

மூ. — அறுக்குமிடரென்றவன்பாலாங்குவிட்டதுதர்
மறித்துவரப்பற்றாமனத்தா — லறப்பதறி
செய்திருநா வாயிற்செல்லநினைநதான்மாறன்
மையலின்று செய்வதறிபாமல். (அஅ)

என்று துடங்கி “தரோடங்குலைவாரர்க்குத் தக்கிலமேகேளிரே” என்றும், “தக்கிலமேகேளிர்கள்” என்று துடங்கி “நொக்கினங்காள் குநகினங்காள் - செக்கமலத்தலர்போலும் கண்கைகால் செங்கணியாய் அக்கமலத்திலேபோலும் திருமேனி யடிகளுக்கு” என்றும், “திருமேனியடிகளுக்கு” என்று துடங்கி, “மாதரைத்தம் மார்ப்பகத்தேவைத்தார்க்கு” என்றும், “திருமுழிக்களத்துறையும் பங்கயக்சுட்சுடர் பவளவாயணக்கண்டு” என்றும், “புனக்கொள்கயாமேனிப் பூந்துழாய் முடியார்க்கு” என்றும், “பூந்துழாய் முடியார்க்கு” என்று துடங்கி “சாரத்தம்மைக்கொண்டசுல்தல் தசுவன் நென் னுரையீர்” என்றும், “என்னகமேனியொழியாமே திருமுழிக்களத்தார்க்கு” என்றும், இப்படி “பூந்துழாய் முடியார்க்கு” என்னுமளவும்வடிவமுது பற்றாசாகப்பலபகஷிகளைத் துதுவிட்டாரென்கை.

(க) “நம்பினையுச்சிறந்த செல்வமும் படைத்தபரப்பும் தமரோட்டைவாஸமும் மறப்பித்தகூடா தீக்ஷா ஸாரஸ்யஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும் வ்யூஹவிபவ பரத்வத்வயார்ச்சைகள் தூதுநாலுக்குமவிஷயம்” என்றிறே ஆசார்பஹ்ருதயத்திலே நாயனாரு மருளிச் செய்தது. (உ) “சுவராயஸஹகூஜ விலொஸஸு வலெஹவாதீ வனகாஸுரஜுவொநாஜாதீ வடகாநீ யாவதெஜாநி - அபராதஸஹத்வாச்ச விபோஸ்ஸம்பந்தவைபவாத் ஐகரஸ்யாச்சஸௌந்தர்யாத் கடகாந்யாசதேமுநி” என்றிறே வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளஜீயரு மருளிச்செய்தது. (மாறன்றாளுள்ளினர்க்குத் தீங்கையறுக்கும) ஆழ்வார்திருவடிகளானது, தன்னை மநஸ்ஸாலே யதுஸந்தித்தவர்களுக்கு ப்ரதிபந்தகங்களைத் தானே சே(வெஜி)தித்துப்பொகடும்; * துயாறுசுடரடிபோலே. (அஎ)

பதவுரை.

இடர் அறுக்கும் என்று

மமது துக்கங்களைப் போக்கியருள்
வனென்று

(க) ஆசாரபஹ்ருதயம்,

(உ) பன்னீராயிரப்படி.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாசி அ.அ-பா வ்யாக்யானம் உட்க

அவன்பால் ஆங்குவிட்டதூதர் அவ்வெம்பெருமானிடத்தில் அனு
ப்பியதூதர்

மறித்து வரப்பற்றாமனத்தால் மீண்டுவருமனவும் ஆலையத்தைப்
பொறுக்கமாட்டாததிருவுள்ளத்
தாலே

அறப்பதறி

மிகவும் விரைந்து

சாயலினால்

அறிவு கலக்கத்தினால்

‡ செய்வு அறிபாமல்

செய்யவேண்டியது இன்னதென்
றறியாமல்

மாறன்

ஆழ்வார்

செய்யதிருநாவாயில்

விலகலுண்டான திருநாவாயிலே

செல்லசிறைந்தான்

எழுந்தருள உத்தியோகித்தார் (அ.அ.)

அவ. — எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு. (அறுக்குமிடர்) தூதர் வரு
மனவும் பற்றாமல் 'திருநாவாயிலே போய்ப்புகவேணும்.' என்று
மேநாரதிக்கிற வாழ்வார்பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார்.
எவ்வனையென்னில்; இப்படிவிட்டதூதர் அத்தலைப்பட்டு அவனு
க்கு ஸ்வதசையபறிவித்து மீண்டுவருவதற்குமுன்னே, பரப்ப
த்வராதியுபத்தாலே, 'அவனெழுந்தருளியிருக்கிற திருநாவாயிலே
போய்ப்புகு அவ்வோலக்கத்திலே அக்குள்ளவர்களுடே கூட
ஸபத்தீகனாவனைக்கண்டதுபவித்து அடிமைசெய்யப்பெறுவதெப்
போதே?' என்று மேநாரதிக்கிற* அறுக்கும் வினையிலுத்தத்தை
'அறுக்குமிடர்' என்று துடங்கி யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (அறுக்குமிடரென்றவன் பாலாக்குவிட்டதூதர் மறி
த்து வரப்பற்றாமனத்தாலறப்பதறி) (அறுக்குமிடரென்று) நம்மு
டைய துக்கத்தைப்போக்கியருளுமென்று. (அவன்பாலாங்கு
விட்டதூதர்) திருமூழிக்கனத்துறைவார் விஷயமாக அவ்விடத்தலே
விட்டதூதர். (மறித்துவரப்பற்றாமனத்தால்) திருமீ மீண்டு
வந்துமறுமாற்றம் சொல்லப்பற்றாத திருவுள்ளத்தாலே, (அறப்ப
தறி) மிகவும் கவறித்து; (க) 'ஐஃவேரயியாஜுஷிநாஃ ॥ १० ॥ १० ॥'

(ச) பாஸு-ந.உ-கை.

(‡ 'செய்வதறியாமல்' என்றபாடம் மேனையின்பத்திற்கு
மாறுபாடாம்.)

உக௦ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அக-பா, வ்யாக்யாநம்,

மூ.—மல்லடிமைசெய்யுநாள் மால்தன்னைக்கேட்கவவன்
சொல்லுமனவும் பற்றுத்தொன்னலத்தால்—செல்கின்ற
வாற்றுமைபேசி மலமார்ந்தமாறனருள்
மாற்றுதப்போரு பென்றன்மால். (அக)

நாடேவந்தே வுந்தே - இத்தம்பருபாச்சமேநாதம் ஸாநிரம்மாமம்
புநஃ புநஃ” என்று, திருவடியைத் தூதுபொகவிட்டவநந்தரம்
பிராட்டி பதறினுப்போலே. (செய்ய திருநாவாயிற்செல்ல நினைந்
தான்மாறன்) அப்கிபதிருநாவாயிலேயெழுந்தருளும்படி யெண்
ணிஞ்ஞாழ்வார்.

அதாவது—“வெறித்தண்மலர்ச்சோலைகள் சூழ்த்திருநாவாய் குறுக்
கும்வகையுண்டுமொலோடொடியேற்கே” என்றும், “திருநாவாயடி
யேனனுப்பெறுநாள் யவைமொலோ” என்றும், “திருநாரணன்
சேர்திருநாவாயவையுட் புகலாவதோர் நாளறியேனே” என்றும்,
“திருநாவாய் வாளைய்தடங்கண் மடப்பிண்ணைமறாளா - நாளேலறி
யேன்” என்றும், “விண்ணுளன் விரும்பியுறையும் திருநாவாய்கண்
ணைக்களிக்கின்றதிங்கென்றுகொல்கண்டே” என்றும், “திருநாவாய்
கொண்டேயுறைகின்ற வெங்கோவலர்கோவே - கண்டேகளிக்கின்ற
திங்கென்றுகொல்கண்கள்” என்றும், “நாவாயுறைகின்றவென்
நாரணன்மீ ஆவாவடியானிவனென்றருளாயே” என்றும், “தென்
திருநாவாயென்தேவே - அருளாதொழிவாய்” என்றும், “திருநா
வாய் யாவரனுதப்பெறுவாரினியந்தோ” என்றும், “திருநாவாய்
வந்தேயுறைகின்றவெம்மாடணிவண்ண-அந்தோவனுப்பெறுநாள்”
என்றும், இப்படித்வராதியுயததை ப்ரகாசிப்பித்தாரென்கை. அது
எத்தாலேயென்னில்; (மையலினால் செய்வதறியாமல்) மௌந்தர்
யத்தாலே அறிவுகலங்கி, அத்தாலேப்ராப்தாப்தாப்தவிவேகமின்
றிக்கே, விட்டதூதர் வருவதற்குமுன்னேத்வரித்தார்; இவர் ப்ரேம
ஸ்வபாவமிருந்தபடியேயென்றுவித்த(ஐ)ராயருளிச்செய்கிறார். அது

பதவுரை.

மல்அடிமைசெய்யும் நாள் பூர்ணமான கைங்கர்யம் செய்கிற
காலம் (எப்போதென்று)
மால்தன்னைக்கேட்க ஸர்வேஸ்வரனை நோக்கிக்கேட்க,

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அக-பா, வ்யாக்யாரம். ௨௧௧

அவன் சொல்லுமளவும்பற்று அவன் அறுதியிட்டுச் சொல்லு
மளவும் பொறுத்திருக்கமாட்

டாத

தொல்லலத்தால் ஸ்வாபாவிதமான பக்தியாலே
செல்கின்ற ஆற்றுமைபேசி தமக்கு நிகழ்கின்ற ஆற்றுமையை
அலமார்த்தமாறன் அருளிச்செய்து அலமார்ப்பை
அடைந்த ஆழ்வாருடைய

அருள் க்ருபையானது
மாற்று ஆக அஜ்ஞாதத்திற்கு எதிர்த்தட்டாக
என்றன்மால் போகும் என்னுடைய அஜ்ஞாரும் நிவர்த்திக்
கும். (அக)

அவ.—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (மல்லடிமைசெய்யும்
நாள்) இதில், ஒருஸந்த்யையிலுண்டான ஆழ்வாரபி(வி)ஸந்தியை
யறுவது தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனேமென்னில்; (க) * அறுக்கும்
வினையில் பெரியத்வரையோடே மனோரதித்தவர், த்வராறுகுண
மாக ப்ராப்யபூமியிலேபுக்கு அவனையறுபவிக்கப் பெறுவதற்கு
முன்னே தத்ப்ராப்திஸூசகமான வடையாளங்களைக்கண்டு நேரவு
பட்டுச்செல்லுகிறபடியை, பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப்போனக்ருஷ்
ணன் மீண்டுநவதற்குமுன்னே அவன் வரவுக்கடைபாளமான
மல்லிகைகமழ்தென்றல் முதலானவந்துக்களைச்சுண்டு திருவாய்ப்
பாடி யிலிடைப்பெண்கள் அந்தக்ருஷ்ணவீரவந்தாலே ஸந்த்யாஸ
மயத்திலே நேரவுபட்டுச்செல்லுகிறதுறையேலே வைத்தருளிச்
செய்கிற * மல்லிகைகமழ்தென்றலிலர்த்தத்தை 'மல்லடிமை' இத்
யாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(மல்லடிமைசெய்யும்நாள் மால்நனைக்கேட்க) மல்லடி
மை-ஸ்மருத்த(ஐ)மானவடிமை; பரிபூர்ணமானகைங்கர்யம்; அது
செய்யும் காலமெப்போதென்று ஸர்வேஸ்வரனைக்கேட்க, (உ) 'நாளே
லறியேனெனக்குள்ளை' என்று கேட்க (அவன் சொல்லுமளவும்
பற்றுத்தொன்னலத்தால்) அவன் (ங) * மாலேநண்ணியிலே (ச)
'மரணமானால்' என்று - நாள் அவதி(யி)பிட்டருளிச் செய்யுந்
தனையும்பற்றாத ஸ்வாபாவிதமான பக்தியாலே. (செல்கின்ற

(க) தி-வாய் அஅ. (உ) அஅ-ச. (ங) கூ0, (ச) கூ0-இ.

உகட திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி அக-பா, வ்யாக்யாநம்.

வாற்றுகை பேசியவமார்ந்தமாறன்) சமக்குநடந்துசெல்லுகிற (உ) தரியாமையையருளிச்செய்து அலமாப்பையடைந்த ஆழ்வார்.

அதாவது - “மல்விசைகமழ்தென்றல்” “புலம்புறுமணிதென்றல்” “தாமரைக்கண்ணும் கனிவாயும்” “வாடைதண்வடை” “ஆபுருமாலே” “அவனுடையருள் பெறும்போதரிதால்” “ஆருயிரளவன்றிக்கூர் தண்வாடை” “புதுமணமுகந்துகொண்டெறியுமாலோபொங்கிளவாடை” “ஊதுமத்திக்குழற்கே யுய்யேன்நான்” “மாலையும்வந்தது மாயன்வாரான்” என்று இலையடிபாக பாத (வாய)கபதார்த்தங்களாயுள்ள வெல்லாவற்றாலும்நெடந்து, பிராட்டி, சமக்ரீவதர்ஸநாதந்தாம் மாருதிதர்ஸநாத்தூர்வம் மத்தேயராவணப்ரேரிதரான ராக்ஷஸீவஸமாபந்நையாய் ஜீவிதத்தில நசையற்றுப்போலே, “யாமுடையருயிர் காக்குமாறென்” என்கிறார்.

அதாவது - “புகலிடமறிகிலம் தமியமாலோ” என்றும் “இனியிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்” என்றும் “பாவி யேன்மனத்தே நின்றிருமாலோ” என்றும் “ஆகியின் பரமல்லவகைகளாலோ” என்றும் “யாமுடையருயிர் காக்குமாறென்” என்றும் “எவமினிப்புகுமிடமெவம் செய்கேனோ” என்றும் “ஆடுக்கென் சொல்லுகென்னைமீர்கா ளாருயிரளவன்றிக்கூர் தண்வாடை” என்றும் “ஆய்ச்சிபர்க்கே யுதுமத்திக்குழற்கே யுய்யேன்நான்” என்றும் “யாதுமொன்றறிகிலம்மவம்” என்றும் “என்சொல்லியுய்வனிங்கவனைவிட்டே” என்றும், “அவனைவிட்ட கன்றுயிராற்றகில்லா” என்றும், இப்படி ஆற்றாமையையருளிச்செய்து முன்னடி தோற்றாமலமர்ந்து நிலந்துழர்வின வாழ்வாரென்கை.

இப்படி யான (மாறனருள்மாற்றுகப் போகுமென்றன்மால்) அதாவது - “அவனியுண்டுமிழந்தவன் மேலுரைத்த வாயிரத்துள்ளிவை பத்துங்கொண்டு அவனியுளலற்றி நின்றயமின்தொண்டர்” என்று உபக்ரமித்தவாழ்வாரருள் - அஃஞ்ஞாந்தக்குப் பரதிபுலுடமாக, என்னுடைய வஃஞ்ஞாநம் நில்ருத்தமாம். (க) “பண்டைவல்வினை பாற்றியருளினுன்” என்னக்கடவழிநே. * ஆபுருமாலேக்கு அவனுடையருள் பெறும்போதரிதாயிற்று; இங்கு “என்றன்மால்-மாறனருள் மாற்றுகப்போகும்” என்று நிச்சிதமாயிற்று. (அக)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூற-பா, வ்யாச்யாசம். ௨௧௩

மூ.—மாலுமது வாஞ்சைமுற்றும் மன்னுமுடம்பின் முடிவில்
சாலநண்ணிச்செய்வன்னத்த னுக்கத் து—மேலவனைச்
சீரார் கணபுரத்தே சேருமெனும் சீர்மாறன்
தாராரானே நந்தமக்குத்தான்.

(கூ)

பதவுரை.

மால்	ஸர்வேஸ்வரன்
உமதுவாஞ்சை முற்றும்	‘உம்முடைய அபேக்ஷிதங்க ளெல்லா வற்றையும்
மன்னும் உடம்பின் முடிவில்	ஆத்மாவோடே பொருந்தியிருக்கிற ஸரீரத்தின் முடிவிலே
சால நண்ணிச் செய்வன்ன	மிகவும் பொருந்தித் தலைக்கட்டித் தருகிறேன்” என்ன;
தான் உகந்து	தாம் மனமகிழ்ந்து
மேல் அவனை	‘அப்பரமபுருஷனை
சீர்ஆர் கணபுரத்தே சேரும்	திருக்கண்ணபுரத்திற்சென்று ஆ ஸ்ரயியுங்கள் என்றருளிச்செய்த
எனும்	ஜ்ஞாநாதிகுணங்களையுடைய ஆழ் நந்தமக்கு
சீர்மாறன்	[வார்
நந்தமக்கு	தம்திருவடிகளைப் பரஸாதித்தரு ளாரோ?
தாள்தாரானே	(கூ)

அவ.—தொண்ணூறும்பாட்டு.(மாலுமது) இதில், ஆழ்வார்க்கு
நாளவதி(யி)பிறக்க, அத்தாலே அவர் பரே, தேசம் பண்ணின
பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார் எங்ஙனே யென்னில்;
(க) ‘நாளேலறிபேன்” என்றுகேட்டவர்க்கு, ‘உம்முடையத்வரா
துகுணமாக உம்முடைய ஸரீராவஸி. நத்திலே உம்மைப்பரமபத
த்திலே கொடுபோயடிமைகொள்ளக்கடவோம்” என்றுநாளிட்டுக்
கொடுக்க, அத்தாலே ஹ்ருஷ்டராய், அந்தஹர்ஷப்ரகர்ஷித்தாலே
‘திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிறவவன்றிருவடிகளிலே புஷ்பாத்யுப
கரணங்களைப் பணிமாறிபக்தியுபப் பண்ணுங்கோள், அதுக்குமாட்
டாதார் ப்ரபத்தியைப் பண்ணுங்கோள், அதுக்குமாட்டாதார்

(க) தி.வாய்-அ.அ.ச.

உசச திருவாய்மொழி நூற்றிந்தாதி கூடு-பா, வ்யாக்யாரம்.

இக்கப்பத்தப்பாட்டையும் பிரிதிபூர்வகமாகப்பாடி அவன்றிருவடி களிலே வணங்குகோள்" என்று ஸர்வரையும் ததஸமாஸ்யணத் திலே (த்யி)காராதுகுணமூட்டுகிற * மலைண்ணியிலர்த்தக் கை "மாஹுமதுவாஞ்சைமுற்றும்" இத்யாதியாலே யருளிச்செய் கியுரென்கை.

வ்யா.-(மாஹுமதுவாஞ்சை முற்றும் மன்னுமுடம்பின் முடிவில் காலண்ணியிச்செய்வனென) ஆஸ்ரிதவ்யாமுத்த(ஹி)னா ஸர்வேஸ் வரன், உம்முதைய விபேக்ஷிதங்களெல்லாம் ஆத்மாவோடே பொ ருந்தியிருக்கிறஸரீரத்தினுடைய வியோகாநந்தரத்திலே திருக்கண் ணபுரத்திலே மிகவும் கிட்டிச்செய்வனென்றென்னுதல்; அன்றிக் கே, உம்மைக்கிட்டி மிகவும் செய்வனென்னுதல்; அங்கு னுமன்றிக் கே, அந்தக்கார்யத்திலே மிகவுமுற்றென்னுதல்; இப்படிச் செய்வ னென்று * கண்ணபுரமொன்றுடைகானருளிச்செய்ய (தா னுகத்து) அவனைக்கொண்டு நாளவதியிட்டுக்கொண்டதாம் ஹ்ருஷ்டராய்.

(மேலவனைச்சீரார் கணபுரத்தே சேருமெனும் சீர்மாறன்) நாளவதியிட்டுக்கொடுத்ததுக்கு மேலாகத்திருக்கண்ணபுரத்திலே வந்து அப்பாஸந்நாயிருக்கிறவனை மேலவனெயன்று - மேலான வனெயென்றுமாம். பரதாழ்வானுக்கு (க); "வடுநென-உத-உ-உ- ஸெவவெஷ்ட-பூர்ணேச தூர்த்தஸேவர்ஷே" என்று நாளவதியிட்டுக் கொடுத்து, அவதி(யி)பார்த்துக்கொண்டு நின்றபுப்போலே நின்ற படி-(சீரார் கணபுரத்தே சேருமெனும் சீர்மாறன்) ஐஸ்வர்யாதிகளும் பீலாதிருணங்களும் புறவெள்ள மிடும்படியான திருக்கண்ணபுரத் தில் நிலையிலே, (சேருமெனும் சீர்மாறன்) ஆஸ்ரயியுங்கோளென்று, அனைவரையும் குறித்தருளிச்செய்யும் ஜ்ஞாநப்ரேமாத்ரி குணங்களை யுடைய வாழ்வார்.

அதாவது-"திருக்கண்ணபுரத்தாலின் மேலாலமர்ந்தானடியினை களை - காலையால் கமலமலரிட்டு - மலைண்ணிக் தொழுதெழு மிலே" என்றும் "திருக்கண்ணபுரமுள்ளி - கள்ளவீழும் மலரிட்டு- நாளும் தொழுதெழுமினோகொண்டர்" என்றும், "திருக்கண்ண புரத்தண்டவாணனமரர் பெருமானே - கொண்டர் துந்தம் துயர்

போக - விண்டுவாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்” என்றும், “வானை யுந்துமதின்கூழ் திருக்கண்ணபுரம் தானயந்தபெருரான் - மடப் பின்னைதன்கேள்வனைத் தேனை வாடாமலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்” என்றும், “திருக்கண்ணபுரந்தரணிபாளன் - சரணமாதும் தனதர ளடைந்தார்க்கெல்லாம்” என்றும், “திருக்கண்ணபுரத்தின்பன் - தனதாள்டைந்தார்க்கெல்லாம்-அன்பனாகும்” என்றும், “செய்யில் வானையுடனும் திருக்கண்ணபுரத்தையன் ஆகத்தனைப்பார்க்கணரி யனை” என்றும், “மணிபொலையந்த மதின்கூழ் திருக்கண்ணபுரம் பணிமின்” என்றும், “வேதநாவரவிரும்பும் திருக்கண்ணபுரத்தாதி யானை யடைந்தார்க்கெல்லவிலையே” என்றும், “அல்லிமாதாமரும் திருமார்பினன் - கல்லிலையந்தமதின்கூழ்திருக்கண்ணபுரஞ் சொ ல்ல நாளும்துயர்பாடுசாராவே” என்றும், “பாடுசாராவனை பற்றறவேண்டுவிர் - இப்பத்தும் பாடியாடிப்பணியினவன்றாள் களையே” என்றும் இப்படி ஸர்வர்க்கும் ஸர்வாதிகாரமாய்ப்படி ஸமாஸ்யனாதை யருளிச்செய்தாரென்கை.

(க) ‘மற்றொன்று’ ‘கண்ணெல்லால்’ என்கிற * வைகல் வாழ்தலான வித்தோபாயம்; அதில் துர்ப்பலபுத்திகளுக்கூ, மாலை நண்ணி - காலைமாலை விண்டு தேனைமலரிட்டு * அன்பராம் ஸாங்கபக்தி; அதில்அஸக்தர்க்கு - தாளடையும் ப்ரபத்தி; அதில் அஸக்தர்க்கு-உச்சாரணமாத்ரம்; ஸர்வோபாயஸூத்ரர்க்கு, இப் பத்தும் பாடியிடும் தெண்டன்” என்று கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராறுகுணம் நெறியெல்லாமுரைக்கிறார்” என்றிறே ஆசார் யஹ்ருதயத்திலே நாயனாருமருளிச்செய்தது;

ஏவம்விதவைபவபுக்தரான, (சீர்பாறன்தாரானை நந்தமக் குத்தாள்) இப்படி உபதேசிக்கைக்குடலான ஜ்ஞாநப்ரேமாதிகளை யுடையவாழ்வார், நம்முடைய ஸ்வரூபாறுகுணமாகத் திருவடிக ளை உபாயோபேயமாக வுபகரித்தருளாரோ? (நந்தமக்கு) தம்மு டைய திருவடிகளிலே பிறந்துமுற்றுண்டுபெற்று (உ) ‘முயல்கின் றேனுன்றன் மொய்கழற்கன்பையே” என்றாதிர்த்துப்போருகிற நமக்கு. ஆகையால் ஆழ்வார் திருவடிகள் நித்யப்ரார்த்தய மென்றபடி. (கூ)

உகக திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூக-பா, வ்யாக்யாநம்

மூ.—தாளடைந்தோர் தங்கட்குத் தானே வழித் துணையாம்
காளமேகத்தைக் கதிபாக்கி—மீளுதலா
மேசமிலாவிண்ணுலகிலேக வெண்ணுமாற்றெனக்
கேதமுளசெல்லாங்கெழும். (கூக)

பதவுரை.

தான் அடைந்தோர் தங்கட்கு தன்திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்
றினவர்களுக்கு
தானே வழித் துணையாம் தானே மார்க்கப்பந் துவாகிற
காளமேகத்தை நிலமேகம்போன்ற எம்பெருமானே
கதிபாக்கி வழிக்குக் கூடாது கக்கொண்டு
மீளுதலாம் ஏதம் இலா புராவ்ருத்தி தோஷமற்ற
விண்ணுலகில் பரமபதத்தில்
ஏக எண்ணும் எழுந்தருளவெண்ணின
மாறன் என ஆழ்வார் என் றறுஸந்திக்கவே
கேதம் உள்ளது எல்லாம் கெடும். துக்கமென்று பேர் பெற்றிருப்ப
வையெல்லாம் ஒழியும். (கூக)

அவ.—தொண்ணூற்றோரம்பாட்டு. (தாளடைந்தோர் தங்க
ட்கு) இதில், நாளிடப்பெற்று வழித் துணையோடே போகவொருப்
படுகிற வாழ்வார் பாசுரத்தை யதுவதித்தருளிச் செய்கிறார். எங்
றனையென்னில்; “ஸ்ரீராவஸரத்திலேபேறு” என்று ஸர்வேஸ்வ
ரன் நாளிட்டுக்கொடுக்கையாலே போக்கிலே யொருப்பட்டு, நெ
டுங்காலம்முகம் பழகினசரீரத்தைவிட்டு, ஹ்ருதயகுஹையில் நின்
றும் வழிகண்டு, மூர்த்தநயநாடியாலே ஸிரோகபாலத்தை பே(ஹி)
தித்துக்கொண்டு, அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்தேறப்
போயிடத்தில், கேட்டபோதே துளங்கவேண்டும்படியான யாமய
மார்க்கத்திலே பட்டவினைப்பெல்லாமாறும்படி தன்கடாக்ஷாம்ருத
வ்ருஷ்டிகளாலே குளிரவழியவார்த்து, யமபடநுடைய ஸ்ரவண
கடுகமான கடுஞ்சொற்களைக் கேட்டவுள்வதுப்பாறும்படி,
* செவிககினிய செஞ்சொற்களாலே செந்தவியிடுதும், உக்ரமான
யமசர்ஸரத்தால்வந்த வெக்காயமாறும்படி தன்னுடைய ஸௌந்
தர்யாம்ருதத்தைநிரந்தரம் வர்ஷித்துக்கொண்டு, வழியி லுண்டான

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூசு-பா, வ்யாக்யானம். உகௌ

விடையுமகளையும் திவ்யாயுதங்களாலே யிருக்கண்டமாகவிட்டு, (க) “தயாபிபாஜாஜிதி - நயாமி யிற் படியே பெரியதிருவட திருத்தேசாளிலே வைத்துக்கொண்டு, ஆவ் வலிக் கைக்காட்டாமல் தானேகொண்டுபோய், திருநாட்டிலேவிடுகைக்கு வேடன், வேடுவிச்சி, பகழி, குரங்கு, பிஸாசம், சராசரம் முதலா னரை வருத்தமயக்கொண்டுபோய் வைகுந்தத்தேற்றி யருளின காளமேகமான (உ) * அரங்கத் துறையு மின் துணைவனை பொழிய வேறொருவரு மில்லையென்று காளமேகத்தை வழித்தணையாகப் பற்றுகிற * தாளதாமரையிலர்த்தத்தை “தாளடைந்தோர் தங்கட் கு” என்று துடங்கி யருளிச்செய்கிறுரென்கை,

வ்யா—(தாளடைந்தோர் தங்கட்குத்தானே வழித்தணையாம் காளமேகத்தைக்கதியாக்கி)(ங) “சரணமாகும் தாளடைந்தோர் க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தங்கொடுக்கும் பிரான்” என்று- தன்திருவடிகளை யுபாயமாகவடைந்தவர்களுக்குத் தானேமார்க்க பந்துவரம் ; ஆதிவாஹிகர்கையிலும் காட்டிக்கொட்டாதே, (ச) “துன்னு குழல்கருநிறத்தென் துணையே” என்கிறபடியே ‘சுரி குழற்கமலக்கட்கனிவாய்க் காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றில்ம் கதியே” என்றகாளமேகமானதானே * நயா மியிற் படியே நடத்தும். “ தாளடைந்தோர் ” என்கிறவிதில் தாமுமத்தர்ப்பூ (ஊ-௮)தரிநே;

(காளமேகத்தைக்கதியாக்கி)ஸாம்ஸாரிகதாபமெல்லாமாறும்படி- ஸௌந்தர்யாம்ருதவர்ஷியான காளமேகத்தை வழிக்குரகூசமான கதியாக்கி. அதாவது - “அவனடிநிழற்றடமன்றிபாமே” என்றும் “அண்டமுவுலகளந்தவன்” என்றும், “கூத்தன் கோவலன்-திருமே- சுரரத்தன் தாமரையடியன்றிமற்றிலமரணே” என்றும், “தயா தன் பெற்றமரதகமணித்தடம்” என்றும்; “மணித்தடத்தடிமலர்க் கண்கள் பலளச்செவ்வாயணிக்கொள் நாற்றடங்கோள்தெய்வம சுரரையென்றும் துணிக்கும்வல்லரட்டன்” என்றும், “காமநூபங் கொண்டெழுந்தளிப்பான்” என்றும், இப்படியவழிக்குவேண்டும் நிழல்தடங்கள் முதலானவையெல்லாம் தானேயானவென்கை.

(க) வராஹசரமம் (உ) தி-மொ-உள-சு, (ங) ௧௦-௫. (ச) திருநெ-கக-

உகஅ திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதி கூஉ-பா, வ்யாக்யாநம்

மூ.—கெடுமிடர்வைகுந்தத்தைக் கிட்டிநாப்போலே
தடமுடையனர்தபுரந்தன்னில்—படவரவில்
கண்டுபில்மாந்காட்செய்யக் காதலிதநான்மாறனுயர்
விண்டனிவள்ளோர் வியப்பவே. (கூஉ)

(க) 'சுமரதஃ ப்ரயயௌராஜி-அக்ரதஃ ப்ரயயௌராமீ' என்று,
அவர்முன்னேபோக (உ) * மன்னனி ராமன்பின் வைதேவ்யென்
றுரைக்குமன்னநடையவணங்கு - அவர்தோள்நிழலை யண்டை
கொண்டு நடந்தாப்போலே நடக்கப்பாறிக்கொரிதே.

(மீநுதலாமேதமிலாவிண்ணுலகிலேக வெண்ணும்மாறன்)
(ங) "குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்" என்னுப்படி
மீநுதலாகிற தோஷமின்றிக்கே, (ச) "நவபுநாராவத-தெ-
நசபுநராவர்த்ததே" என்றும் (ரு) 'புணைக்கொடுக்கிலும் போக
வொட்டாரே' என்றும் (கூ) "மீளாப்பொருவரியவிண்ணுடு" என்
றும் (எ) "மீட்சியில்லாராடு" என்றும் சொல்லப்படுகிற பரம
வ்யோமஸுப்தவாச்சயமான பரமபதத்திலே, (அ) "மாகவையுந்தம்
காண்பதற்கென் மனமேகமெண்ணும்" என்று எழுந்தருளாமநம்
பண்ணுகிற மேகாஷ்டிஷ்டமியையுடைய மாறனை - ஆழ்வாரென்
றதுவந்திக்க. (கேதமுள்ளதெல்லாம்கெடும்) (க) "மனக்கேதஞ்
சாரா" என்கிறபடியே துக்கமென்றுபேர்பெற்றவையெல்லாம்
நசிக்கும். ப்ராப்யாலாபதுக்கமெல்லாம் நிவ்ருத்தமாம். (கூக)

	பதவுரை.
மாறன்	ஆழ்வார்
உயர்வின்தனில் உள்ளோர்	உயர்ந்த பரமபதத்திலுள்ள நித்ய
வியப்ப	ஸூரிகள் ஆஸ்ரயப்படுமபடி
கெடும் இடர்வைகுந்தத்தை	துக்கரஹிதமான ஸ்ரீவைகுண்டத்
	தை
கிட்டிநாப்போல	அடைந்து அடிமையெய்யப்பெற்
	றாப்போலே
தடம் உடை அனந்தபுரந்தன்	விஸ்தீர்ணமான திருவந்தபுரத்தி
னில்	லே

(க) ரா-ஆ-கக-கஃ. (உ) பெரியதிரும-ருக. (ங) தி-வாய்-ந-க-கூஉ
(ச) சாந்தோ-அ-கரு. (ரு) பெரி-தி-ந-ரு-உ. (கூ) ஜ்ஞாநஸாரம்.
(எ) ப்ரமேயஸாரம் (அ) அந-ஸி. (க) ச திரு-கக.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கூஉ-பா, வ்யாக்யானம். உக்க

படவரவில்	படத்தையுடையே ஸஷஸயநத்தில்
கண் துயில் மாற்கு	திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிற எம்பெ
	மானுக்கு
ஆள்செய்ய	அடிமைசெய்ய
காதலித்தான்	விரும்பினார். (கூஉ)

அவ. - தொண்ணூற்றிரண்டாம் பாட்டு. (கெடுமிடர்வைகுர்த்தத்தை) இதில், பரமபதத்தில் செய்யுமடிமையைத் திருவனந்தபுரத்திலே செய்யப்பாறிக்கிற வாழ்வார் ஸ்ரீஸங்குத்தியை யதுவதத்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; குறைவற்றபரமபதத்திலேபோனால் * வானிளவரசான வைகுர்த்தக்குட்டனுக்குச் செய்யக்கூடவ * வழுவினாவடிமைகளை, நித்யஸங்குரிகளில்தலைவரான ஸ்ரீ ஸேநாபதியாழ்வானெடுத்துக் கைநீட்டும்படி கிரதிஸயபோக்யமான திருவனந்தபுரத்திலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொண்டருளுகிற பரமபராப்பகூதரான ஸ்ரீபத்மநாப்பெருமான் திருவடிகளிலே அதுகூலஜந்களும் தாமுமாய்ப்போயடிமைசெய்யவேணுமென்று மகிநாரதிக்கிப* கெடுமிடரிலர்த்தத்தை "கெடுமிடர்வைகுர்த்தத்தை" இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறான்மை.

வ்யா. - (கெடுமிடர்வைகுர்த்தத்தை) கைங்கரயவித்தியாலே நிவ்ருத்த துக்கராமபடிபண்ணவற்றான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அன்றிக் கை, துக்கரவிதமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தையென்றுதல், (கிட்டினாப்போல்) அத்தைப்ராபித்துஅடிமை 'செய்யப்பெற்றாப்போலே, (தடமுடையனந்தபுரத்தன்னில் படவரவிற்கண்டியில் மாற்காட்செய்யக் காதலித்தான்) (க) 'வனவிபூஸவ்மெவ - ஏபிஸ்சஸகிவை' இத்தயாதியால் பரதாழ்வான் பாரித்தாப்போலே, * தடமுடையனந்தபுரநகரத்தன்னில் * படமுடையரவில் பள்ளிபயின்ற ஸர்வேஸ்வரனுக் கடிமையெய்ய வலேபகித்தார்.

அதாவது - "பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவரே" என்றும், "சாந்தொடுவிளக்கம் தூடம் தாமரைமலர்கள் நல்ல ஆய்ந்துகொண்டேந்த வல்லாரந்தமில் புகழினு" என்றும், "அமராய்க்குத்திரிகின்றார்கட்கு" என்றுபுடங்கி 'நாமும்போய் நணுகவேண்டும்' என்றும், படமுடையரவில் பள்ளிபயின்றவன்

உஉ௮ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூஉ-பா, வ்யாக்யாநம்.

பூ. —வேய்மருதோளிந்திரைகோன் மேவுகின்ற தேசத்தை
தான்மருவாத்தன்மைமினாற்றான்னை —இன்னம் பூ.யிலே
வைக்கும் எனச்சங்கித்து மால் தெளிவிக்கத்தெளிந்த
தக்கபுகழ்மாறனெங்கள் சார்வு. (கூஉ)

பாதங்காணநடமினோ நமர்களுள்ளீர்” என்றும், தாமும் தம்திரு
வுள்ளத்தோடொத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுங்கூட அடிமைசெய்ய
மனோரதித்தபடியென்கை.

(படவரலிந்தண்மையில் மாற்காள்செய்யக் காதலித்தான் மாற
லுயர் விண்டனி லுள்ளோர் வியப்பவே) ஸர்வோத்தரமான பரமா
காஸத்திலுள்ளாராய் * கோயில்கொள் தெய்வங்களான திரு
வடி திருவனந்தரத்தவான் ஸ்ரீநோபதியாழ்வான் துடக்கமானவர்
கள், “நாம் * தெளிவிசம்பு திருநாட்டிலேயிருந்து செய்யுமடி
மையை - இவர், * இருள்தருமாஞாலத்திலே யிருந்துபாரிப்பதே!”
என்று விஸ்மயப்படும்படி, ஸேஷஸாயியாய் ஸ்ரியபதியான ஸர்
வேஸ்வரனுக்கு ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களையும் செய்யவாதரித்தா
ராய்வார், “இவருமொருவரே!” என்று இவர்க்கிடுபாடாயிருக்கி
றது. (கூஉ)

பதவுரை.

வேய்மருதோன்	மூங்கில்போன்ற திண்ணியதோள்
	களையுடைய
இந்திரைகோன்	ஸ்ரியபதியானவன்
மேவுகின்றதேசத்தை	எழுந்தருளி யிருக்குமிடத்தை
தான்மருவாத்தன்மைமினாற்	தான்புகுபபெறாமையால்
தவனை இன்னம் பூமியிலே	தம்மை இன்னமும் இந்தஸம்ஸாரத்
வைக்கும் எனச்சங்கித்து	திலேபே இட்டுவைக்குமோவென்
	று அதிசங்கித்து
மால் தெளிவிக்கத் தெளிந்த	எம்பெருமாஸ்தேற்றத் தேற்ற
தக்கபுகழ்மாறன்	தகுதியான கீர்த்தியையுடைய ஆழ்
	வார்
எங்கள்சார்வு	எமக்குப்புக்ல்.

(கூஉ)

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூடா, வ்யாக்யாநம். உஉக

அவ்—தொண்ணூற்று மூன்றும்பாட்டு. (வேய்மருதோளிக் திரைகோன்) இதில், யதாமதோரதம் பெருமல் ஸம்ஸாரத்திலே ஸர்வேஸ்வரன் வைக்கவெண்ணினாகுலங்கிக்கு, அவன் தொளினித்த படியை யருளிச்செய்கிற பாசுரத்தை யநுவதித் தருளிச்செய்கிறார். எவ்வனையென்னி; தம்மநோரதா நுகுணமாக அப்போதே ஆத்தே சத்திலே போயடிமைசெய்யப் பெருமையாலே கலங்கி, “பழைய படியே நமக்கு ஸம்ஸாரத்திலிருப்பே ஸோஷித நுகுகிறதே!” என்று, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தின் கொடுமை, ஸர்வாஸ்வாதந்த்ரயம் முதலான ஹேதுக்களாலே தமக்குப்பிறந்த வதிரம்மைய, ஒரு படுக்கையிலே கூடவிருக்கச்செய்தே பண்ணுமேய்க்கப்படுகிற ப்ரபா(ஊ)தகாலம்வந்து அக்காலத்துக்கடைத்த குயில்களில் முதலான வற்றிலுடைய பாடலாடல் முதலானவடையாளங்களையும் காண்கையாலே, அவற்றையேகொண்டு “க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப் போனான்” என்றதிரங்கைபண்ணி நோவுபடுகிற விடைப்பெண்கள் பேச்சாலே யருளிச்செய்கிற * வேய்மருதோ ளிணை பிலர்த்தத்தை “வேய்மருதோளிக் திரைகோன்” இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறா ரென்கை.

வ்யா.- (வேய்மருதோளிக் திரைகோன் மேவுகின்றதேசத்தை) (க) “வேய்ப்போலுமெழில் தோளி” என்னும்படி அணைக்கைக்குப் பண்போலே யிருக்கிற தோளையுடைய பெரியபிராட்டியார்க்குவல் லபனாவன், (உ) “படமுடையரவிற்பள்ளி பயின்றவன்” என்று அநந்தஸாயியாய் (ங) “திருமாற்கரவு” என்று இருவருமாய்ச்சேர் த்தியாயிருக்கிற தேசத்தை; (ச) “மாதவாவென்ன” என்றாரிறே. (தான் மருவாத் தன்மையினால்) (ரு) “நாமும போய்நணுகவேண்டும்” என்னுமி(வி)கிவேசுததையுடைய தாம் போய்ப்புகப்பெறுதபடியாலே. (தன்னையின்னம் பூமியிலே வைக்குமெனச்சங்கித்து) (ஈ) “நன்றுமஞ்சவன் நரகம் நானடைதல்” என்றதம்மை இன்னம் ஸ்வாதந்த்ரயாதிகளாலே ஸம்ஸாரத்திலே யிட்டுவைக்குமோவென்று ஸங்கித்துப்போர.

அதாவது - இவர் ரக்ஷணசிந்தை பண்ணிக் கொண்டு வெள்ளமாரத்தயுக்தனாவவனும் “என்கைகழியேல்” என்னும்படி

(க) பெரு-தி-க-ச. (உ) தி-வாய்-கூட-அ. (ங) க-திருவ-ருங்.
(ச) கூட-கடு. (ரு) கூட-சு. (ஈ) எக்-சு.

உஉஉ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கூட-பா வ்யாக்யானம்.

பொருந்திப் பரத்ய நூலுமாநாகாரம்போலே யிவர் கையிலேயிருக்க, அத்தகையிலே ஸ்வரக்ஷணத்தல் ிகைவாங்கியிருக்குமவர்கள் விஷயத்தில்க்ஷணத்திலே அவன் மண்டி, அங்கே விஸ்வலக்ஷிக்கும் காலத்தையும், அவன்சைக்ஷிந்தால் ஸப்தாதிகள் பாத(வாய)கமாகிற படியையும், காலதைர்க்க்யா(மெடிவா) ஸஹதையையும், ஆஸ்ரித ரக்ஷணத்தில் அந்யபரதையாலே அந்தராயங்கள் புகும்படியையும், அவனுக்கறிவிக்கிற ப்ரகாரத்தை;

“வேய்மருதோளிணை” என்றுதுடங்கி “ஆமருன்னிறை மேய்க்கநீபோக்கொரு பகலாபிர முழியாலோ” என்றும் “தகவிலை தகவிலை - இனியுன்னீநீ பிரிவையாமால் வீவநின் பசுநிறைமேய்க் க்கப் போக்கு” என்றும் “வீவநின் பசுநிறைமேய்க்கப்போக் கு - சாவதிவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியாமாய்ப் பிறந்த வித் தொழுத்தையோந்தனிமைதானே” என்றும், “நிந்தொழுத்தனில் பசுக்களையே விரும்பித்தறந்தெம்மைபிட்டவை மேய்க்கப்போதி” என்றும் “பிணியபலிழ்மல்லிகை வாடைநூவப் பெருமதமாலையும் வந்தின்றோ” என்றும், “வெடிப்புநின் பசுநிறைமேய்க்கப்போக் கு” என்றும், “ஆமகிழ்ந்துகந்தவைமேய்க் கின்றுன்னோடசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கோலாங்கே” என்றும், “அசுரர்கள் தலைப் பெய்யில் யவங்கோலாங்கென்றாழ்மென்றாநிரான் பின்போகேல்-நீயுக்கு நல்லவரொடு முழிதராயே” என்றும், “உகக்குநல்லவ ரொடும்” என்றுதுடங்கி “அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொ ள்” என்றும், “அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்கொள் - திவத்தி லும் பசுநிறைமேய்ப்புவத்தி” என்றும், இப்படி பஹுமுகமாக ஸங்கிக்க.

(மால்தெளிவிக்கத்தெளிந்த) அதாவது * (க) அணியா ய்ச்சியர் சிந்தையுக்கு நிகளுரானவனும், (உ) கூய ஹீநா - று-ஹ-உ-ஹீவிஜீவாவஃ-ந்வயாஹீநா - முஹ-வாத்தமபிஜீவாவஃ” என் னும்படி (ங) * அவனைவிட்டகன்றுயிராற்றுகில்லாதே * அவனொ டும் பிரிவதற்கிரங்கும்படியான விவர்கள் ப்ரேமஸ்வபாவதல்வக் கண்டு, “செங்கனிவாயெங்களாயர்கேவு” என்னும்படி (ச) * ஸவி

(க) நா-தி-க-0.

(உ) ரா-அ-ரு-ந-நக,

(ங) கூக-நக.

(ச) வி பு-ரு-க-க-ந-

† அஜ்ஞராயிருக்கிறவர்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கசு-பா, வ்யாக்யாநம். ௨௨௬

மூ.—சார்வாகவேயடியில்தா னுரைத்தபத்திதான்

சேர்பலத்துடனே சேர்ந்ததனைச்—சோராமல்

கண்டுரைத்தமாறன் கழலினையேநாடோறும்

கண்டுதக் குமென் னுடையகண்.

(கசு);

லாஸஸய்தம்பண்ணி, * அணிமிகுதாமரைக்கையாலே (க) ‘அஞ்
சேல்’ என்றாஸ்வஸிப்பித்து ‘உம்முடைய வபேக்ஷித்தத்தன்படியே
செய்கிறோம்’ என்றதிரங்கையைத்தீர்த்தாஸுயிற்று. அதாவது -
பசுரினாமேய்ப்பொழிசை; அத்தைப்பற்ற ‘தாமோதரன்’ என்றார்.
(மால்தெளிவிக்கத்தெளிந்த) க்ருஷ்ணந்தெளிவிக்கத் தெளிந்த
கலங்கினவனைத் தேற்றுமவனிறே. (தக்கபுகழ்மாதனெங்கள் சார்
வு) ஸங்காஹேதுவின்றிக்கே கூடவிருக்கச்செய்தே ஸங்கிக்க
ஸர்வஜ்ஞான ஸர்வேஸ்வரன் ஸமாதாநம்பண்ண ஸமாஹிதராய்,
அத்தாலே தமக்கு ஸத்ருஸமான யஸஸ்யையுடையவாழ்வார்.
அந்யகதிதிளான வெங்களுக்கு அபாஸ்ரயம். (கௌ)

பதவுரை.

அடியில்

சார்வுஆகவே

தான் உரைத்தபத்திதான்

கீழ் * வீதியின்முற்றத்திலே

எல்லார்க்கும் உபாதேயமாகவே

தம்மாலருளிச்செய்யப்பட்ட பக்தி

யானது

சேர் ஆர்பலத்துடனே

ப்ரபத்தியாகிற சிறந்தபலத்துட

சேர்ந்ததனை

சேர்ந்தபடியை

[னே

கண்டு

அறிந்து

சோராமல் உரைத்த

ஒன்றுங்குறையாமல் அருளிச்செ

மாறன்

ஆழ்வாருடைய

[ய்த

கழல் இணையே

திருவடியிணைகளையே

நாள்தோறும்

தினந்தோறும்

என்னுடையகண்

என்கண்கள்

கண்டு உகக்கும்

கண்டுகளிக்கும்.

(கசு)

அவ.—தொண்ணூற்றுநாலாம்பாட்டு. (சார்வாகவேயடியில்)
இதில், அடியிலுபதேஸித்த பக்தி-ஸ்வஸாத்யமான பலத்தோடே

(க) தி-மொ-சு-ரு.

உஉச திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூசு-பா, வ்யாக்யாரம்.

தலைக்கட்டினபடியை யருளிச்செய்த திவ்யனுக்க்தியை அநுவதித் தருவிச்செய்கிறார். என்னையென்னில்; கீழ் காளமேகத்தை வழித் துணையாக (க) * தாளதாமரைபிழைபற்றிப் போக்கிலேயொரு பட்டவராகையாலே * உயர்வறுவுயர்நலத்தில் * ஆயர்வறுமம ரர்கள்குபதியாக வறுதியிட்ட பரத்வமே பரம்பராப்யமாகையாலே, அந்தப்ராப்யவேஷத்தையும் ப்ராப்யபலமான கைங்கர்யத்தையும் (உ) * கெடுமிடரிலே யநுஸந்தித்து, அந்தப்ராப்யவேஷத்தைப் பெறுகைக்குபாயமாக (ங) * வீடுமின் முற்றத்திலும் (ச) * பத்துடையடியவரிலும் தொடங்கின பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச்சொல்லி, தமக்கு உபாயமாக முதற்றிரு வாய்மொழியிலே சொன்ன ப்ராபத்தியையும் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிற * சார்வேதவநெறியிலர்த்தத்தை, “சார்வாகவேயடியில்” இத்தியாயாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(சார்வாகவேயடியில் தானுரைத்தபத்திதான்) (ங) * வீடுமின் முற்றத்திலும் (ச) * பத்துடையடியவரிலும் பரோப தேசருபேண எல்லார்க்கு மபாய்ரயமாகவருளிச்செய்த ப்ராபத்தியோடு விகல்பிக்கலாம்படியான பக்தியானது தான். (ரு) “ஸாணு-ஸரண்ய” என்றத்தை, (க) “வவ-வொகஸாணுய - ஸர்வலோகஸரண்யாய” என்றும், (எ) “வொ-யொஸாணாந்ரேஷீநிவ வாத - பாதயோஸ் ஸரணாந்ரேஷீநிபபாத” என்றும் ஸாக்ஷாத் பலத்தோடே தலைக்கட்டினுப்போலே.

இவரும், (அ) “உம்முயிர் வீடுடையானிடவீடுசெய்மினே” என்றும், (க) “எல்லையிலந்நலம்புல்கு பற்றற்றே” என்றும், (க0) “உள்ள முரை செய லுள்ள விம்முன்றையு முள்ளிக்கெடுத்திறையுள்ளிலொடுங்கே” என்றும், (கக) “பத்துடையடியவர்க் கெளரிய வன்” என்றும், (கஉ) “அம்பகவன் வணக்குடைத்தவநெறிவழி நின்னு” என்றும் (கங) “நன்றென நலம் செய்வது” என்றும் இப்படி யருளிச்செய்த ப(ஊ)க்திமார்க்கமானது ஸாத்யமானபலத்

(க) தி-வாய்-கக. (உ) கூ0. (ங) உ. (ச) ங. (ரு) ரா-ஸ0.

(க) ரா-யு-கக-கரு. (எ) ரா-யு-கக. (அ) தி-வாய்-உ-க. (க) உ-ச.

(க0) உ-அ. (கக) ங-உ. (கஉ) ங-ரு. (கங) ங-எ.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கூரு-பா, வ்யாக்யானம், ௨௨௫

மூ.—கண்ணனடியிணைநீர் காதலுறுவார்செயலை

திண்ணமுலவேசுருங்கச் செட்டியே—மண்ணவர்க்குத்
தானுபதேசிக்கை தலைக்கட்டினுன்மாறன்

ஆனபுகழ்சேர்தன்னுள்.

(கூரு)

சேரடே பொருந்தினபடியை, “சாரவேதவநெறிக்குத்தாமோத
தன்னுங்கள்” என்றும், “அருளினன் துயரனு சுடரடி தொழு
தெழு” (க) “வண்புகழ்நாரணன் திணைமுல்சேர்” (உ) “நானும்
நம்பிநுவுடையடிகள் தம் நலங்கமுல்வணங்கி” என்றும் அடியே
தொடர்க்கியருளிச்செய்துபோருகிறப்பரத்தி ஸ்வஸாத்ய(யு)த்தோ
டேபொருந்தினபடியை.

“பண்டேபரமன் பணித்தபணிவகையே - கண்டேன் சமல
மலர்ப்பாதம் காண்டலுமே விண்டேயொழிந்த வினையுயினவெல்
லாம்” என்றாமருளிச்செய்து, மற்றும் பக்கப்படுத்திக்குடித்தமான
வற்றையும் “காரமேகவண்ணன் கவலநயனத்தன்” என்றும் “திரு
மெய்யுறைகின்ற செங்கண்மால்” என்றும் “மடப்பிள்ளைகள்கள்
வன்றாள் கண்டுகொண்டு” என்றும் “தலைமேல்புனைந்தேன்” என்
றும் “நச்சப்படுமநமக்கு” என்றும் “வரையெடுத்தான்பாதங்கள்
வாழியென்னெஞ்சேமறவாது வாழ்கண்டாய்” என்றாமருளிச்
செய்தாரிறே.

ஏவம்விதமானவர்த்த(௫௨)ங்களை. (சேராரால் கண்டுரைத்த
மாறன்) இவ்வர்த்தமானது வயர்த்தமேநமுனிப்பாகாமே இஸ்
ஸூக்ஷ்மார்த்தத்தை தர்ஸித்தருளிச்செய்தவாழ்வார். (கூருவினை
பேராதோறும் கண்டுக்கருமென்னுடையகண்) இப்படி ஸூக்ஷ்
மார்த்ததர்ஸியானவாழ்வார் சேர்த்தியழகையுடைய திருவடிகளை
யே, கண்டுக்கரும - ஸேவித்துஹருஷ்டமாம்; (ங) “பொருஷ்டி -
மே-தருஷ்டி” என்னும்படியானவென்கண்கள், * தாமோதரன்
தாளினுடைய ஸ்தாநத்திலே இவர்க்கு ஈமரன் தாளாயிற்று. (கூசு)

பதவுரை.

கண்ணன் அடியிணைநீர்

எம்பெருமான் திருவடிகளில்

காதலுறுவார் செயலை

பந்தியுடையவர்களின் கருதயத்தை

(க) தி-வாய்-க-உ-௪௦ (உ) தி-வாய்-க-ங-அ. (ங) ரா-அ-சூ-௩௦-

உஉசு திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கூடு-பா, வ்யாக்யானம்.

திண்ணம்உற	த்ருடமாக அதிலே ஊன் னும்படி.
மாறன்	ஆழ்வார்
§ ஆனபுகழ்சேர்தன்அருள்	சிறந்த கீர்த்தியோடேசேர்ந்த தம
	துக்ருபையினிலே;
சுருங்கச்செப்பி	சுருக்கமாக அருளிச்செய்து
மண்ணவர்க்கு	பூமியிலுள்ள ஸர்வாத்மாக்களுக்
	கும்
தான் உபதேசிக்கை தலைக்	தாம் உபதேசிக்குந் தொழிலைப்
கட்டினான்	பூர்த்திசெய்தருளினார். (கூடு)

அவ. — தொண்ணுற்றைந்தாம்பாட்டு. (கண்ணனடியிணையில்) இதில், பக்திமான்கள் பரிமாற்றத்தைச்சுருங்க வருளிச்செய்தபடியை யதுவதித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; ஈஸ்வரன் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொடுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடியைக் கண்டு, ‘இவர்களுக்கிதொன்று குறைப்பட்டுக்கிடக்கவொண்ணு’ என்றுபார்த்து, தம்முடையபரமக்ருபையாலே, ஸர்வேஸ்வரனைப் பற்றுகையாலும், இவர்களுக்கு வஸூக்ரஹமாகவேணுமென்று பரிசுரப்பரப்பறச் சுருக்கத்திலே பக்திமான்கள் பரிமாற்றமிருக்கும்படியை ஸம்ஸாரிகளுக்குப்பதேசித்து, பரோபதேசத்தை நிக(ம) மிக்கிற * கண்ணன் கழலிணையிலர்த்தத்தை * கண்ணனடியிணையாலே வருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா. — (கண்ணனடியிணையில்) க்ருஷ்ணன் றிருவடிகளில், (காதலுறுவாரசெயலை) பக்தியுத்தராயிருப்பார் க்ருத்யத்தை. (கண்ணமுறவே) த்ருடமாகவதிலேயுன் னும்படி. (சுருங்கச்செப்பியே) ஸங்க்ரஹமாகவருளிச்செய்து, (ஏ) ஈற்றகை, (மண்ணவர்க்கு) பூமியிலுண்டான ஸர்வாத்மாக்களுக்கும், (தானுபதேசிக்கை தலைக்கட்டினான்மாறன்) பிராட்டி (க) “விஜிதஃ-விஜிதஃ” இத்த்யாதி யாலேபரோபதேசத்தை முடித்தாப்போலே, கீழுபதேசித்துக் கொடுபோந்த பரோபதேசத்தைப் பரிஸமாப்திபண்ணி வருளினார் பெருமதிப்பரானவாழ்வார். (ஆனபுகழ்சேர்தன்னருள்) ஸ்லாக்யமான யஸஸஸோடே கூடினதம்முடைய பரமக்ருபையாலே.

(க) ௪௪-ஊ உக-உரு-

§ ‘ஆனபுகழ்சேர்தனகுளால்’ என்றும் பாடம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கூகா-பா, வ்யாக்யாநம். ௨௨௭

மூ — அருளாலடியிலெடுத்தமாலன்பா

விருளார்ந்த தம்முடம்பையிச்சித்து—இருவிசம்பி

வித்துடன் கொண்டேக விவரிசைவுபார்த்தேயிருந்த

சுத்திகொல்லுமாறன் ஸஞ்சொல்.

(கூகா)

பரோபதேசத்தைத் தலைக் கட்டியருளினார். (ஆனபுகழ்)

* உலகத்தார் புகழும்புகழ். (தன்னருள்) * அருள் கொண்டாடும்படியானவருள்.

கண்ணனடியிணையில் காதலுறுவார் செயலைச் சுருங்கச் செப்புகையாவது - “கண்ணன்கழவினைநண்ணும் மனமுடையீர் எண்ணுந்திருநாமம் திண்ணம்நாரணமே” என்றும், “நாரணனெம் மான்” என்றும், “கோள்வாயரவணையான்றான்வாய் மலரிட்டுநாள் வாய்நாடிரே” என்றும், “நாடீர்நாடோறும் வாடாமலர்கொண்டு பாடாவன்நாமம்” என்றும், “மேயான்வேங்கடம் காயாமலர்வண்ணன் பேயார்முலையுண்டவாயான் மாதவனே” “மாதவனென்றென்றோதவல்லீரேல்” என்றும், “பேராரோதுவாராராராராரே” என்றும், “சுனைநன்மலரிட்டு நினைமின்செடியானே” என்றும், இப்படி (க) * என்பெருக்கில் எண்ணுந்திருநாமத்தின் ஸப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி “மாதவன்” என்றாவதவமாக்கி கரணதரய ப்ரயோஜன வ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலைசெய்து கொடுத்தபடி பென்கை.

(கூரு)

பதவுரை.

அருளால்

நிர்ஹேதுகக்ருபையாலே

அடியில்எடுத்த

(அஜ்ஞாநவர்த்தகமான ஸம்ஸார

த்தினின்றும்) அடியிலே எடுத்த

தருளின

மால்

ஸர்வேஸ்வரன்

அன்பால்

பரமபுரீதியாலே

இருள்ஆர்த்தம் உடம்பைஇச்

அஜ்ஞாநப்ரகரமான தம்முடைய

சித்து

தேஹத்தை அபேக்ஷித்து

இருவிசம்பில்

பரமபதத்தில்

(க) ஆசார்யஹரு-ச-

உஉஅ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, கூசு-பர், வ்யாக்யாநம்.

இத்தடன்கொண்டு ஏக (ஆழ்வாரை) இந்த ஸரீரத்தோடே
கொண்டுபோக

இவர் இசைவுபார்த்து இருந்த-இவ்வழ்வாருடைய அநுமதியைப்
எதிர்பார்த்திருந்த

சுத்தி அவனுடைய ஸூத்தியை

மாறன் செம்சொல் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்தியானது

சொல்லும் தெரிவிக்கும். (கூசு)

அவ. — நெருண்ணாற்றாரும்பாட்டு. (அருளால்) இதில், பரம
பதத்தில் கொடுப்பாகையிலே த்வரிக்குமிடத்திலும் வித(யி)பரதந்
த்ரனாய்ச் செய்கிறபடியைப் பேசினபாசுரத்தை யநுவதித்தருளிச்
செய்கிறார்; - எவ்வளவென்னில்; இப்படிப்பேரோபதேசம் தலைக்கட்
டினபின்பு தம்மைஅவன் திருநாட்டிலே கொடுபோகத்வரிக்கிறபடி
யையும் கொடுபோமிடத்தில் தாம்நியமித்தபடி கொடுபோகவேணு
மென்று தமக்கவன் பரதந்த்ரனாய் நித்திறபடியையும், தாம்பெற்ற
பேற்றின் கனத்தையும், தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்குச்சொல்லி
யினியராய்ப்பேசுகிற * அருள்பெறுவாரிலர்த்தத்தை அநுவதித்
தருளிக்கொள்கிறார் “அருளாலடியில்” என்று துடங்கியென்கை.

வ்யா. — (அருளாலடியிலெடுத்தமால்) (க) ‘கூரணகஜைவரெ
வ்யாபிதம்’ உபதேசம் - கரணகளைபரைக்கடயிதும் தய
மாநமங்களை என்றும் “ஆந்நாளநீதந்தவாக்கை” என்றும் அடியி
லே யெடுத்தபடியாதல். அன்றிக்கே, “மயர்வறம்திரலமருளினன்”
என்று கேவலவிரிவுதக க்ருபையாலே அஜ்ஞாநாவஹமான்
ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் அடியிலேயெடுத்த ஸர்வேஸ்வரனென்ற
தல்; அதுவுமன்றிக்கே, “மாலருளால் மன்னுகுருகூர்ச்சடகோபன்”
என்னும்படி அடியொத்தானு ஸந்தானத்தாலே யகன்றுமுடியாதபடி
எடுத்தவிவன்றாகவுமாம், (அன்பாவிருளார்த்ததம்முடம்பையிச்சித்
து) * அந்தாமத்தன்பு செய்யுமன்பாலே, * இருள்தருமாஞா
லத்தில் ஐம்மபாகையாலே, இருளார்த்த தம்முடம்பையிச்சித்து -
அஜ்ஞாநபாசுரமானதம் கேஹத்தைவாஞ்சித்து; அன்றிக்கே, (இரு
ளார்ந்த தம்முடம்பையிச்சித்து) ராகாந்தனாய், “நெய்யுண்மருந்
தோ மாயோனே” என்று இவன் திருவாய்ப்பாடியில் வெண்ணெய்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. கூள-பா, வ்யாக்யாநம் ௨.௨௯

மூ.—செஞ்சொற்பரன் தனது சீரானுபேனிகளில்

வஞ்சித்துச் செய்கின்றவா ளு ஸசதனிகளா — யிஞ்சுதலைக்

கண்டவனைக்காற்கட்டிக் கைகவிழிசித் துக்கொண்ட

திண்டிறல்மாறன்நந்திரு.

(கூள)

யையா தரித்தாப்போல் ள்ஞாபரிமளம் விஞ்சின, சரமஸரீரமாகையாலே இவர்திருமேனியை அவனாதரிக்கப்படுக்கான் எனன்றாகவுமாம் (இருவிசம்பில்) பெரியவானிலே.

(இத்துடன் கொண்டேக) இவர் “அஜ்ஞாநாவஹம்” என்றநாதரிக் கிற விஸ்ஸரீரத்துடனேகொடுபோக. (இவரிசைவுபார்த்தேயிருந்த சுத்திசொல்லும்மாறன் செஞ்சொல்) விதியி) பரதந்த்ரனாய், (க) “ஸரெஸு-ஸுஜ்ஜ-ஹாஸ்யா - ஸரைஸ்துஸக்ருலா ம்க்ருத்வா” இயாதிப்படியே பிராட்டி திருவுள்ளக்கருத்தைப்பின்பிச்செய்து செய்தாப்போலே, இவர்தமதிபார்த்தேயிருந்தவவனுடையஸூத்தியைச் சொல்லுமாழ்வாருடைய ஸ்ராவ்யமான ஸப்தங்கள்.

அதாவது - “என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து” என்றும் “கிலே பேராணென்னெஞ்சத்தெப்பொழுதும்” என்றும், “எந்நன்றி செய்தேனுவென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே” என்றும், “இகழ்வின்றி யென்னெஞ்சத் தெப்பொழுதுப்பிரியானே” என்றும், இப்படி இவர்திருவுள்ளத்தைவிரும்பி, “அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடிய னேற்காழியானருள் தருவானமைகின்றனது நமதுவிதிவகையே” என்றும், “இன்று விண்ணுலகம், தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே” என்றும், இவர் தம் தேஹத்தை யொழியக்கொடுபோக வேணுமென்றபடியே பரதந்த்ரனாய் சிந்தகுணஸூத்தியைப் பேசினபடியென்கை. * விதிவகையே நடத்துமவனே உபதேஸ ஸத்பாத்ரமென்றபாத்ரஸூத்தியிறே. இசைவுபார்த்தேயிருந்தசுத்தியென்று - அவ்வருத்தாந்தத்தைப் பேசினபடியென்றுமாம். (கூள)

பதவுரை.

செஞ்சொல்பரன்

செஞ்சொல்மறைப்பொருளாகி

நின்றபுரமபுருஷன்,

தனது

தம்முடைய

—1— ஸ்ரீராமாயணம் தூதர்ந்தாதி, கௌ-பா, வ்யாக்யாநம்.

சீர் ஆரும்மேனிகளில் ஜ்ஞாநாதிஞ்ஞ பரிபூர்ணமானதிரு
மேனியிலே
வஞ்சித் தூஞ்செய்கின்ற வாஞ் வஞ்சனைபாகச் செய்கிற விருப்பத்
சைகனின் விஞ்சுதலைக்கண்டு தன்மிதிதியைக்கண்டு
அவனைக்கால்கட்டி அம்ன் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொ
ண்டு
கைவிடுவித்துக்கொண்ட (ஆவண்மாயவலையினுள் தாம்அகப்
படாதபடி) தம்மைவிடுவித்துக்
கொண்ட
தின்திறல்மாதன் த்ருடமான ஸக்தியையுடைய ஆத்
மார்

நம்திரு நம்முடைய ஸம்பத்தாயிராநின்றார்.

அவ்வொண்ணுற்றழாம்பாட்டு (செஞ்சொல்பான்) இதில், அவன், நேஹசபலனாயாதரிக்க, இவர் “விஜோதியான ஸரீரத்தை விடும்” என்று விடுவித்துக்கொண்டமை பேசினபாகரத்தை யதுவ த்த்துளிச்செய்கிறார்வந்நெயென்னில்; தம்மோடேவந்துகலந்து தமக்குப்பரதந்த்ரனயத் தம்திருமேனியிலே அடியபி(வி)நிவிஷ்ட னாய்த்திருமேனியோடே தம்மைத்திருநாட்டிலே கொடுபோக வேணுமென்று அவன் தம்திருமேனியிலே மிகவும் பண்ணுகிற சாபலத்தைக்கண்டு, “கம்பக்கலாதராதியாயத்தாலேயன்றே இவன் நம்முடம்பையாதரிக்கிறது” என்றுபார்த்து, “இதில் தோஷமறி யாமல் ராகாத(மாய)னாருக்கிற விவனுக்கு இதின் தோஷத்தை யுணர்த்தவே இத்தைத்தவிரும்” என்று கினைத்து, இதின் தோஷங் களை அவனுக்கறிவிக்க, அபிமதவிஷயத்தி லழுக்கு உகப்பாறைப் போலே அதுதானே அவனுக்குமேல்விழுகைக்குடலாக, “எனக் கிது மிகவுமநிமதமாயிருக்கும், ஆனபின்பு இத்தைக்கழிக்க வேணும்” என்று இவர் அவன் திருவடிகளிலே தலையமடுத்துச் சரணம்புக, இவர்களிடையிலே பர்க்குமவனாகையாலே “இவர்க்கநி மதமாகில் வருந்தியும்இம்தைக்கழித்துக்கொடுக்கக்கடவேராம்” என்றுதலைதுலுக்க, “தமசொலவைப் பரிபாஸிப்பதே! இவொரு ஸீரமிகுந்தபடியே!” என்று தலைதுலுக்குகிற * செஞ்சொற்கவியி

திருவாய்மொழி நூற்றொகை, கௌ-பா, வ்யாக்யாநம், உ.க.க.

லர்த்தத்தை “செஞ்சொல்பான்” இய்யாதியாலே யநுசிச்செய்கிருரென்கை.

வ்யா.--(செஞ்சொல்பான்) (க) “செஞ்சொல்லறைப்பொருளாகின்ற தேவர்கள்நாயகன்” என்கிறபடியே - செவ்வியசொல்லானவித்திருவாய்மொழியால் பற்றி - திக்ப்படுகிற ஸர்வஸ்மாந் பரான ஸர்வேஸ்வரன். இத்தான் * செவ்வினில செஞ்சொல்லிறே. (சீராரும்மேனிதனில்) (உ) * தனிச்சிறையில் விளப்பிற்று அஸ்நாதையியிருந்த பிராட்டிவடிவைக்காண வாகைப்பட்டாப்போலே, * பிறவியஞ்சிறையிலே ஐஞ்ஞநடக்தயாதிகள் விஞ்சியிருக்கிற விக்ரஹத்திலே.

(வஞ்சித்துச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனின் விஞ்சுதலைக்கண்டு) அதாவது - “வஞ்சக்கள்வனுகையாலே -வஞ்சமுயிருமவைபுண்டிதானேயாகிறைந்தான்” என்றும், “என்னைமுற்றுமுயிருண்டே” என்றும், “என்னைமுற்றுமுயிருண்டென் மாலவாக்கையிதனுட்புக்கு” என்றும், “என்கொலம்என்றிருவதற்கள் - நன்கென்னுடலம்கைவிடான்” என்றும், “திருமானுஞ்சோலைமலையே” என்று துடங்கி “ஒருமாரொடியும் பிரிபான்” என்றும், இம்மூன்றுவீரத்திருமேனியை மேல்விழுந்து அத்யாதம் பண்ணுகிறபடியாக்கண்டு; “உடலுமுயிரும் மங்கல்வாட்டு” என்றும், “பொருக்கைம்புலனும்” என்றுதுடங்கி “மானுங்காரமனங்கள் - மஞ்சலொட்டு” என்றும், இதின் தோஷதர்ஸநபூர்வமாக அவனைக்காற்கட்டித்தம்காற்கட்டைவிடுத்துக்கொண்டபடியென்கை.

†(கைவிடுவித்துக்கொள்ளுவது - அவன் காலேக்கட்டிக்கை விடுவித்துக்கொண்டாரென்றபடி.) (கைவிடுவித்துக்கொண்ட திண்டிறல்மாறன்) ஸர்வஸ்வரன், “சோகந்தோடேகொடுபோகவேணும்” என்று கரகரஹணம்பண்ண, ஜீவர, (உ)சரணகரஹணம்பண்ணி விடுவித்துக்கொண்ட தருமரான ஸக்தியையுடைய ஆழ்வார், (நந்திரு) (க) “வடிவிலவரகுககரஹ” - ஸம்பச்சஸாத்திகஜநஸ்ய” என்னும்படி ஆழ்வாரானமாரன் நம்முடையஸம்பத்து. (கௌ)

(க) பெரி-தி-சச-எ (உ) தி-வாய்-உ-அ-டு (ங)- ஸடகோபாஷ்டகம்

† குண்டலிதம் அநிகம்

உருவ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூஅ-பா, வ்யாக்யாநம்.

மூ. — திருமால்தம்பால் விருப்பஞ்செய்கின்றோர்கண்டு
அருமாயத்தன்கல்கிப்பானென் — பெருமால்
இன்றென்பாற்செய்வானென்னென்னவிடரும் முநின்றான்
தன்னுபுகழ்மாநனைத்தான் சூழ்ந்து. (கூஅ)

பதவுரை.

திருமால்	ஸ்ரீமஃபதியானவன்
தம்பால்	தம்விஷயத்தில்
விருப்பம்செய்கின்றோர்கண்டு — அப்பா தாரு	செய்யும்படியைக் கண்டு
அன்று அருமாயத்து அகல்	“எம்பெருமானே! அன்று அநாதி
விப்பானென்	காலம் ப்ரக்ருதியிலே இட்டு வைத்து அகற்றிவிடுவானென் ?
இன்று	இப்பொழுது
என்பால்	என்னிடத்தில்
நீ பெருமால் செய்வான் என்	மிக்க வ்யாமோஹத்தைச்செய்வானென் ?”
என்ன	என்றுகேட்க,
தன்னுபுகழ்	மிக்கபுகழையுடைய
மாறன்	ஆழ்வாரை
தான் சூழ்ந்து	தான் வளைந்து
இடரும் முநின்றான்	(அவர் கேட்டகேள்விக்கு விடை சொல்லமாட்டாமல்) விம்மல் தும்மலாய்நின்றான். (கூஅ)

அவ. — தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு. (திருமால்தம்பால் விருப்பம்) இதில், இப்போதாதிக்கிறதேவர் அநாத்யநாதரேஹது சொல்லுமென்று மடிபிடித்துக்கேட்க; அவன் அதுக்கொன்றும் சொல்லாமல் விருத்தானபடியை யருளிச்செய்கிறவாழ்வார் ப்ரீஸ்திபை யருவதித்தருளிச்செய்கிறார்; எங்ஙனையென்னில்; மூதலிலே அத்வேஷத்தைப்பிறப்பித்தது, ஆதி (உ) முக்யத்தைபுண்டாக்கி ஆஸ்ரயணருகியைவினைத்து, தானே டுபாயமாய், தன் திருவடிகளில் ப்ரேமத்தையும் பரமபக்திபர்யந்தமாக முற்றுவித்து, தன்னுலல் சது செல்லாதபடிபண்ணி; நாய்சொன்னபடியே செய்வானாகச்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி கூஅ-பா, வ்யாக்யாரம். உருங்.

சமைந்தி நம்மை இவ்விப்படித்தலையாலே கமவாநின்ற தந்த மோ
தென்று அவனைக்கேட்க; அவன் திருத்தொழில்நெய்தல்லைநீட்டி
நிற்க; “நிர்ஹேதுகமாகாதே!” என்று பந்தா. உ. தமர. உ. தமர. உ.
கரித்தபடியையும், அங்கிகாரஹேதுவானவயங்குருந்திருணங்கணபு
மதுஸந்தித்து, “இதெகாருநிர்ஹேதுகவிஷயீகார மிருந்தபடியே”
என்று வித்த(ஐ)ராகித * திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலர்த்தத்தொது
“திருமால், தம்பால்” இத்தயாதியாலே யருளிச்செய்கிறாரென்கை.

வ்யா.—(திருமால், தம்பால் விருப்பம்செய்கின்ற நேர்கண்டு);
(க) “சுயிகுஃபா வாஸா ஐநெநு தவ வசுநாநா” - அந்நம
புரவாஸாச்சமயேதவசுநாநாத்” என்று பபடி ஸ்ரீயம்பதிபாண
வவன் தம்முடையவிஷயத்திலே அத்தா தரம்பண்ணுகிறபடியெனக்
கண்டு; அதாவது - “திருமால்வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்
தான்” என்றும், “இன்று வந்துபேரெனென்றென்றெஞ்சு நிறை
யப்புகுந்தான்” என்றும், “திருப்பேரானடிச்சேர்வதெனச் செனிதா
யினவானே” என்றும், “தெனிதா கியசேணவிகம்பு தருவானே”
என்றும், “வானே தருவா நெனக்கா பென்னே னெட்டாட்டி
யூனெய்குமம்பையிதனுப்புகுந்து இன்றுநானே தமொற்றனைகள்
தவிர்த்தான்” என்றும், “இன்றுவந்திருப்பேனென்றென்னெஞ்சு
நிறையப்புகுந்தான்” என்றும், “உண்டுகவித்தேற்கு” என்று
துடங்கி “கண்டுகளிப்பக்கண்ணுள் நின்றகலான்” என்றும் “கருத்
தின் கட்பெரியன்” என்றும், “திண்ணமென் மனத்துப்புகுந்தான்
செறித்தன்றே” என்றும், இப்படிமேன்மேலனவத்யாதாததைப்பண்
ணின்படியென்கை. ஏவம்விதநிர்ஹேதுக வ்யாமோஹத்தைநர்
ஸித்து. (அருமாயத்தன்றகல்விப்பானென் பெருமால்நீ கொற்றன்
பால் செய்வானென்னென்ன) அன்றநாதிகாலம் தூர்த்தப்பான
ப்ரக்ருதியிலேயிட்டிவைத்து அகற்றிவிடுவானென்? இன்று நிர்ஹே
துகமாக நிரவதிகவ்யாமோஹத்தை, ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வபாபிபாப்
நிரஸ்தஸமஸ்த ஹேயஞான நீ, அஜ்ஞனாய் அபகாஞான ஹேயஸம்
ஸர்க்கார்ஹனாயிருக்கிற வென்விஷயத்திலிப்படிச் செய்தபடியான
னென்றுகேட்க. “இன்றெண்ணெப பொருளாக்கிற தண்ணெய்க்குதான்
வைத்தான்! அன்றெண்ணெப்புறம் போகப்பண்ணர்த்தமே” செய்
வான்! குன்றென்னத்திகழ் மாடங்கள்சூழ்திருப்பேரான மனன்
நெனக்கருள்செய்ய வுணர்த்தலுற்றேன்” என்றத்தைக்கடாசுஷித்
தருளிச்செய்தபடி.

கூடா திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி கூக-பா, வ்யாச்சாரம்.

மூ.—சூழ்த்துவின்றமாவ்விசுட்டில் தொல்லைவழிகாட்ட
ஆழ்த்துசனைமுற்றம்மதுபவித்து—வாழ்த்தங்
கடியருடனே யிருந்தவாற்றை யுரைசெய்தான்
புடிமகிழ்ச்சீஞானமுனி. (கூக)

இப்படி அநாத்யகாரகேஹகசொல்லென்று மடியைப்பிடித்
துக்கேட்க, அவனும் சிலவேறு தபரம்பலாகளை இவருக்காத்துக்கு
ப்ரத்யுத்தரமாகச் சொல்லிக்கொடுப்பார, இவர்தங்காவியுடை
மைபலே அவனைசுருத்தரனும்படிபண்ண (என்னவிடருற்றுநின்
றான்) இப்படி இவரருளிச்செய்ய, மேல்பாக்கடி காணாமல் தரை
யைக்கீறிக்கவிழ்த்துவிட்டு ஸ்தபத்தினுய் நின்றான். இடராவது
அதி(யி)கோக்ச்சொல்லமாட்டாத வாசுவம். (துர்னுபுகழ்மாற
னைத்தான்சூழ்த்து) “இது நிர்வேஹதுகமாதிக” என்றுஅவன்
விஷயிகாரத்திலே விக்குதராய் அத்தாலே வத்தலம்நுக்க (ஃ)
மானபஸஸனையுடைய வாழ்வாரை, அந்தபஸஸனையாபதியாகக்
தானும்சூழ்த்து - இடருற்றுநின்றான்!, “ஸர்வஜ்ஞஹம் நிருத்தர
னாயநிப்பேத” என்று இவர்க்கிப்பாடாயிருக்கிறது. (கூஅ)

பதவுரை.

முடிமகிழ்ச்சீஞானமுனி	தந்திருமுடியிலே வகுளமாலே சே
	ர்ந்தானமுனிவராகிய ஆழ்வார்
சூழ்த்துவின்றமால்	தம்மைச் சூழ்த்துநின்ற எம்பெரு
	மான்
விசும்பில்	பரமபதத்தில்
தொல்லை வழிகாட்ட	பூர்வமார்த்தமான அர்ச்சிராதிமார்
	க்கத்தைக்காட்ட
ஆழ்த்து அகனைமுற்றும் அனு-அங்குள்ள	இன்பக்கடலில் அழுந்தி
பவித்து	அதனைமுழுதும்பவித்து
அங்கு வாழ்த்து	அவ்விடத்தே வரஸம்பண்ணி
அடியருடனே இருந்தஆற்றை-அந்த கருடவீஷ்வக்கலேகாதிகளா	
	ன அடியருடன் ஆந்த நிர்ப்
	பராயிருந்தபடியை
உரைசெய்தான்	அருளிச்செய்தார். (கூக)

அவ —தொண்ணூற்றொன்பதாம்பாட்டு, (சூழ்த்துநின்ற)
இசுல், அர்ச்சிராதிமார்க்கஸத்தையடையக்காட்ட வதுபவித்
தருளிச்செய்த பாசுரத்தையதுவதித் தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனே
யென்னில்; இவனா அமர்த்தநிலமான பரமபதத்திலே கொடு

திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதி கூக-பா, வ்யாக்யாநம். உரு

போய்வைத்து, இவரும் தானுமாகவதுபவிப்பதாக ஸர்வேஸ்வரன் விசாரித்து, இவர்க்கர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும், ஆங்குள்ளார்பண்ணும் ஸக்காரசிஷஷங்கையும், பரமபதப்ராப்தியையும், அங்குள்ளார் வந்தெதிர்கொண்டு ஸக்கரிக்கும் கட்டளைகளையும், தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளையும், இவர்க்குக்கண்டதுபவிக்கலாம்படி பரஜ்ஞாதசுவைப் பிறப்பிச்சுக்காட்டிக்கொடுக்க, இவரும், கட்டடங்கவவற்றைக்கண்டதுபவித்து தாம் பெற்றபேற்றை அப்பாபதேஸத்தாலே யருளிக்கொடுக்கிற சூழ்ச்சிப்பணிமுதிலேன்ற தத்தை “சூழ்த்துகின்றமால்” இத்யாதியாலே யருளிக்கொடுக்கிற ரென்கை.

வ்யா — (சூழ்த்துகின்றமால்விசம்பில் தொல்லைவழிகாட்ட) சூழ் இவரைச்சூழ்த்துகொண்டு நிருத்தரணமின்ற ஸர்வேஸ்வரன், (க) ‘வணடி ஸாஹ்யுதே - ஏஷாஸாத்ருஸ்பதே’ இத்யாதிப்படியே பரமாகாஸத்தில் (உ) ‘ஜமதஸூ’ - ‘கெதே - ஜகதஸ்ஸாஸ்யதே மதே’ என்று பூர்வமார்க்கமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தைக் காட்ட, அமந்தரஜ்ஞாதஸ்வகோஷம்போலே ஏறப்பெறுகிற வெழுச்சியைஸைசிப்பிக்கிறமேகஸமுதாபே(ஊ)ரீதேகாஹஸங்கா (ஜா)ஸீஸதுதிகோலாஹஸம் செலிப்படும்படியையும், (ங) “சுஹோ ரவியிங்குஹோ காரயாஜாஸவெஸுநே - அலங்காரவிதம்ந்ருத்ஸ்வநாம் காரயாமாஸவேஸ்வநே” என்கிறபடியே அங்குள்ள ஆதிவாஹிஸத்தாக்கரக்ரமத்தையும், மேலந்தயஸூரிகள் பாத்யுக்க(ஜி)தராயஸத்தரிக்கும்க்ரமத்தையும், த்வயமாபஸ்ஸஸ்தக்காரக்ரமத்தையும், ஸர்வேஸ்வரனும் பெரியபிராட்டியாரு மாதரிக்கும்படியையும், த்வயஸூரிபரிஷத்திலேயிருந்து ஆந்தநிரப்பரரா யதுபவிக்கும்படியையும், ‘தொல்லைவழிகாட்ட’ என்றவதிலேயிவ்வளவு மதுவர்த்தித்தபடி.

(ஆழ்ந்ததனைமுற்று மதுபவித்து) அதிலேயாமுங்காற்பட்டு, அவன் காட்டினதெல்லாவற்றையும் கட்டடங்கவதுபவித்து. அதாவது - ‘சூழ்ச்சிப்பணிமுதில் தூரியமுழக்கின ஆழ்கடலலை திரைகையெடுத்தாடின’ என்றும், ‘நாரணனைமறைக்கண்டு கன்னன்சீர்முதில் பூரணபொற்குடம் பூரித்ததுயர்விண்ணில்’ என்றும், ‘தொழுதருளகர்கள்’ என்றுதுடங்கி ‘வழியிது வைகுந்தர்க்கென்றுவந்ததினே’ என்றும், ‘எதிரெதிரிமைவார்’ என்றுதுடங்கி ‘மதுவிரிதுழாய்முடிமாதவன்மமார்க்கே’ என்றும்

(க) பா-பு-

(உ) க-ஆ-நக.

(ங) பா-பு-

௨௩௬ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி ௪௦௦-ஆ, வ்யாக்யாநம்.

மூ, — முனிமாறன் முன்புரைசெய் முற்றின்பம் நீங்கித்
தனியாகின்று தளர்ந்து — நனிபாம்
பரமபத்தியால்நெந்து பங்கயத்தாள்கோளை
யொருமைபுற்றுச் சேர்ந்தாணுயர்ந்து. (௪௦௦)
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி முற்றிற்று.
பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

“மாமணிமண்டிரேனுவாதலில் வானவர்” என்று துடங்கி “வேத
சர்வாயவர் வேள்வியுன்மடுத்தே” என்றும். “வேள்வியுன்மடுத்த
லும்” என்று துடங்கி “வாமொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர்
மகிழ்ந்தே” என்றும், “மடந்தையர் வாழ்த்தலும்” என்று துடங்கி
“குடந்தையன் கோவலன் குடியடியார்க்கே” என்றும், “குடி
யடியார்” என்று துடங்கி “வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்
புகலே” என்றும், “வைகுந்தம்புகுதலும்” என்று துடங்கி “வை
குந்தம் புகுவதுமண்ணவர் விதியே!” என்றும், “விதிவகை” என்று
துடங்கி “மதிமுகமடந்தையரேந்தினர்வந்தே” என்றும், “வந்தவ
ரெதிர்கொள்ள மாமணிமட்டபத்தந்தமில் பேரின்பத்தடியரோ
டிருந்தமை” என்றும், இப்படி முழுதுமறுபவித்தபடியென்க.

(அது பார்த்த வாழ்ந்து) இவ்வதுபவத்தையடைவே யதுப
வித்து க்ருதபர்த்தாய். (அங்கடியருடனே யிருந்தவாற்றையுரை
செய்தான்) பரமபத்திலே ஆந்தமயமான திருமாமணிமண்ட
பத்திலே அந்தக்கருடவிஷ்வக்ஸேந ப்ரமுகராயுள்ளவடியாரோடே
ஆந்தநிர்ப்பரராயிருந்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்தார். (முடி
மகிழ்ச்சோடு அமுனி) * முடியுடைவானவரோடே கூடுகையாலே
முடியையுடையராய் ப்ரபந்தம்தலைக்கட்டுகையாலே ஆழ்வாரும்
அளகபந்தத்திலே வகுளபந்தத்தையுடையராய்த் தலைக்கட்டினபடி
டை யருளிச்செய்கிறார். அவன் * மதுவிரிதுழாய் முடிமாதவன்,
துவர் முடிமகிழ்ச்சோடு அமுனி; பரஜ்ஞாந்தையுடைய பராங்
குரமுனிபானவர். (அடியருடனேயிருந்த வார்த்தையுரைசெய்
நான்) * குந்திசுமாமணிமுகித்துடங்கி “அடியரோடிருந்தமை”
என்னுமையுருளிச்செய்தார், எல்லாரும் விஸ்வஸித்து உஜ்ஜீவித்
தைக்கம். (௪௦௧)

பதவுரை.

முனி
மாறன்

மநஸீலரான
ஆழ்வார்

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி சுரு.பா, வயாய்மொழி, உரு.

முன்பு உரைசெய்

முன்புதாம் பேறுபெற்றதாய்
எரிச்செய்த

முற்றின்பம் நீங்கி

இன்பம் முழுதும் நீங்கி

தனி ஆகிநின்றதுதளர்ந்து

தனிமையாய் நின்றவருந்தி

நனிஆம் பரமபத்தியால்

அதிகமாகவிளைந்தபரமபத்தியினால்

ரைந்து

பரிபக்வராய்

பங்கயத்தாள்கோணை

ஸ்ரீயகோணை

ஒருமையுற்று உயர்ந்து சேர்ந்

திருவுள்ளத்தாலே ஒருமைப்பட்டு

தான்

அத்தாலே நித்யஸூகிரகுருடை

ய உயர்வையுடையராய் பரத்

யகூலாகூலத்தாரமாய்ப்படி கிட

டி இருவருமான சேர்த்திடிலே

அடிமை செய்யப்பெற்றார். (சுரு)

அவ. — நூறும்பாட்டு. (முனிமாறன்) இதில், பரமபத்தியாலே பரப்ராப்தியானபடியைப் பேசின பாசுரத்தை யதூதரித்தருளிச்செய்கிறார். எங்ஙனையென்னில்; கீழ் * சூழ்விசும்பணி முகிலிலே - பரமபதத்திலே புக்கு நிரதியாரந்த யுக்தராய் நித்யஸூகிரகள் திரளிலே யிருக்கிறாராகத் தம்மையனுஸந்தித்தவிதுஜ்ஞாநாநுஸந்தாரமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ஸ்லேஷ்யோக்யமஸாரமையாலே, மேருஸிகரத்திலே ஸங்கோத்தரமாக விருந்தவன் பேராழமான பாதாளத்திலே தலைகீழாகத்தள்ளுண்டு விழுந்துநோவுபடுமாபோலே, * அநந்தக்லேஸ பா (ஹ) ஐகமானஸம்ஸாரத்திலேதாமிருக்கிறபடியைக்கண்டு, ஈஸ்வரனுக்குப்பண்டுபோலே யொருகுணவிஷ்காராதிகளால் பரிஹரிக்க வொண்ணாதபடி ஆற்றுமை தலையெடுத்து, ஒருதுத ப்ரேஷணதிகளாலே யிட்டு நீட்டுகையுமின்றிக்கே, தாமே அவன்முகத்தைப்பார்த்து, தம்மாலிதுபரிஹரித்துக்கொள்ளப்போகா திருக்கிறபடியையும், ஸாதாரந்தரங்களை யதுஷ்டித்தாலும் அவன்கைபார்த்திருக்க வேண்டுகிறபடியையும், சொல்லிக்கொண்டு, பெரியபிராட்டியாராணையிட்டுத்தடுத்தும் வளைத்தும் அவனைப்பெறவேண்டும்படியரமபத்திலையெடுத்துநீர்க் (வாது) ருணருடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட விரங்குபடியாகவும், அவனுக்

† தள்ளுண்டு.

உரு அ திருவாய்மொழி தூற்றந்தாதி ௧00-பா, வ்யாக்யாநம்

குறத்தன்காரியம் செய்தல்லது திருநாட்டில் குடியிருப்பரிதாம்படி யாகவும் பெருமிடறு செய்துகூப்பிட்டுப் பெரியவார்த்தையோடே திருவடிகளிலே ஸாணம்புக;பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே பெரிய பிராட்டியாரோடேகூட விவரபேக்ஷித்தபடியே ஸர்வேஸ்வரன் வந்தனோற்றி, நாகுட்டான பரக்குதி ஸம்பந்தத்தையு மறுத்து, பரமபதி தலைகொடுபோய், நித்யஸஞ்சிகளோடே யொருகொவை யாத்தி, இவ்வகைங்கர்யம் கொண்டருள; அத்தாலே தாம்நிரஸ்த ப்.திபந்த(வெஹ்) +ராய்ப்ரப்தஸமஸ்தமநோரதரானபடியைச்சொல் வித்தலைக்கட்டுபெ * முனியேநான் முகனிலர்த்தத்தை ‘முனிமாறன்’ இத்தபதியாலே யருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறாரென்கை.

வ்யா. — (முனிமாறன்) ஸர்வேஸ்வரன், ‘முனியே’ என் னும் படி ஸ(சு)ரவஸ்தமானஸம்ஹருதிஸமயத்திலுஸர்வசேதநரக்ஷணத்தி லே * த்ராயநாந்தஸ்த(ஹ்)னயிருக்குமாபோலே, இவரும், நித்யஸம் ஸாரிகளாய்ஸம்ஸரித்துஅசித்த்ராயரான ஆத்மாக்கள்விஷயத்திலும் ரக்ஷணசிக்தை பண்ணிப்போருகையாலே - முனியென்கிறது; அன் றிக்கே, பரவந்தவிஷயத்திலே * எண்ணுதனகனெண்ணும் நன் முனிவென்கே ஊட்டி அன்றிக்கே, பரக்குதத்துக்குச்சேர ஸர்வேஸ் வரன் விஷயத்திலே பரமபதி பர்யந்தமாக நிரந்தர சிந்தாயுத்தராயிருக்கு மவ்வெண்ணுதல்; இப்படிமநஸரீராயிருக்கிறவாழ்வார்,

(முன்புபுனசெய்முற்றின்பம் நீங்கி) அதாவது- “களிதாகிய சிந்தைய னுபத்திகளிக்கின்றேன்” என்றும், “விருப்பேபெற்றமுத முண்டுசளித்தேனே” என்றும், “உண்டுகளித்தேற்கும்பெரன் குறைமேலைத்தொண்டு களித்தந்தி தொழுஞ்சொல்லுப்பெற்றேன்” என்றும், (உ. “கண்ணுள் நின்றகலான்” என்றும், “உற்றே னுகந்து பணிசெய்துபாதம் பெற்றேன்” என்றும், “வந்தவ ரெதிர்கொள்ள ம;மணிமண்டபத் தந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடி ரூந்தமை” என்றும், இப்படி முன்புபெற்றைப்பெற்றதாக வரு ணிச்செய்த ஸமஸ்தாநந்தமும் நிரஸ்தமாய்ப்போய், அதெல் லாம் மாநஸாநுபவ மாத்ரமாய், ப்ரத்பக்ஷஸா க்ஷாத்தகாரத்திலே அபேபைஷ்யுடையபாய். அதனை அப்போதே பெறாமல் மீளவு மஜ் ஞாநாவஹமாய்ஸமஸ்தாநந்திலே னிருக்கக்கண்டு, பூர்வத்திலாநந்த மூ மபூர்வமாய்ப்படி கழிந்ததென்கை.

திருவாய்மொழி நூற்றத்தாதி, ௧௦௦-பா, வ்யாப்யாநம். உதக

(தனியாகி நின்றுதளர்ந்து) * அத்தமில் பிரசித்தமுதயரான்
ஸஞ்ஜிஸங்கங்களுடனோயிருந்ததாம்ஸங்கங்கற்பாம்புலுதயஸ்மீனா
ரத்தில்தனிமையே சேவித்து, பிராட்டி, சீருநிலைபாக்கையிலே ராஸ
ணத்தகரான பெருமனே, (சு) “பரதனும் தம்பி சக்தருக்கலு
மில்லாமெனினெனெதிலியும்” என்றுமொடி சேர் கிராமியிசுக்கதுபவி
த்து, பின்புபிரிந்து, (உ) “காஞ்சா பெரு விஜயெனெனெனெனென
வெவகநூவிவ்வாவலீதா - காஞ்சாமத்தையா - காஞ்சாமிந்நுஷ்
டா பாஸேவக்யாவிவ்வாவலீதா” என்றுமொடி தம்பிபெருமனே
பிட்டாப்போலே, “தனியேனாநிரே ” என்று தனியாகிநின்று
தளர்ந்து - மிகவுமலஸாத(சு)கந்தையுடையராய்த்தலைபட்டு

அதாவது - "சுரிவாயந்தாமரைக்கட்குநூலு னிச்செய்கமே-மாயன் செய்யேவெண்ணை" என்றும், "மாயஞ்செய்ய்பெற்றி" என்பது - "திருவாணை நின்னுணை கண்டாய்-கூனிக்கொள்ளாந்து கங்கை" என்றும், "ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்புகின்னலாலுயிரின் நினைநான்" என்றும், "உம்பரத்தண்பாமேயோ -எண்ணப்பெரத்தெய்யோ" என்றும், "எனக்காராவமுநானுயே" என்றும், "எனக்காராவமுதாயெனதாவினய பின்னுயிரை மனக்காரமை மன்னியுண்டாபினியுண்டொழியாய்" என்றும், "கோலமலர்ப்பாலைக்கன்பாகிய வென்னன்பேயோ-உண்ணப்பெற்றினிப்போக" என்றும், "பெற்றினிப்போக்குவனோவுன்னை" என்றும், "பெற்றினியுண்ணையெனைநாள்வந்திகூடுவென்றான்" என்றும், "பெற்றி ஆற்றாமையாலே அவஸந்தராய்க்கூப்பிட்டென்கை. (நனியாம் பரமபத்தியல் நைத்து) "அகனிப்பெரிய" என்னும்படி தகவதரபத்தியிலும் பெரிதாய், * முடிந்த அவாவான பரமபத்தியாலே பங்கவராய். நனி - பெருமை. அன்றிக்கே, "பரமபத்தியாலே" என்றுபாடமாய், முடிந்த அவாவாகிறவமுதவெள்ளமான ஆரத்தனாகரத்திலே மக்கராயலைத்தென்றுமாம். (பங்கயத்தாள்கோணை) அரதப் பரமபத்திக்கு விஷயமான ஸ்ரியப்பதியை. "கோலமலர்ப்பாலைக்கன்பாகிய வென்னன்பேயோ- (உண்ணப்பெற்றினிப்போக்குவனோ" என்றருளிச் செய்தவனை. உத்தரவாக்யத்தில் கைங்கர்ப பாதிமம் பந்தியான ஸ்ரியப்பதியை) (ஒருமையுற்று) (ந) "வீதிநுத்தி" (ச) விண்ணுலகத்தருவானய்வினாகின்றான்" என்றும் (க) "கோலமலர்ப்பாலைக்காரயென்னோடொட்டி" என்றும் த்வரிக்கிற மர்வஸம் சிறிநுவுள்ளத்தோடே சேரும்படி இவர் திருவுள்ளமும் த்வரத்தல ஒருதலைத்தென்னுதல்; அன்றிக்கே, பரபத்தி பாஞ்ஞாந பரமபத்தியுக்

† குண்டலிதம் க்வாசித்தம். (க) தி-மொஉ-ந-ள. (ங) ரா-ஸு உ-அ-உ.
(ஊ) க-நு-கர. (ச) கசு-ந.

உச௦ திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, சு௦௦-பா வ்யாக்யானம்.

தாய்ப்பேற்றுக்குநீர்வரித்து அவர்வாலேகூப்பிட்டுப்போந்தவிவர்
 திருவுள்ளமுட் (க) “ஊழைவரிஷ்ஷஜெ-முதிதபரிஷ்ஷவஜே”
 என்னும்படி “என்னவொருமூழ்த்தாயே” என்று இவரபிரிவினாரும்
 திரைமரலேஷிக்கையாலே கவரவற்றுவிடுபெற்ற பரகாரத்தையா
 கவுமாம். (பங்கயத்தான் கோணைபொருளெயற்று-உயர்ந்து-சேர்ந்
 தான்) அதாவது - (உ) “கோலத்திருமாமகனோடுநீனைக்கூடாதே
 சாலப்பலநாள்டியேனின்னம் தனவேனே” என்கிறவிழவுதீர, ஸ்ரி
 யோபதியான ஸர்வேஸ்வரனை ஒருதலைத்தபரமபக்தியுக்கராய், அத்
 தால்நித்யஸஞ்சிரசஞ்சார (ஆ) பத்தை இங்கேபுடையராய்ப்பரத்யகூ
 ஸாக்ஷாக்காரமாமப்புகிட்டி, இருவருமானசேர்த்தநிலை, (கஉ) “அ
 முமைசெய்வார் திருநிலுகே” என்னும்படி அமுமைசெய்யப்பெற்
 றார். அவனும், (க) “சுஷீலாசரோரொபுஜி-ஊழைவரிஷ்ஷஜெ-
 அங்கேபரதமாரோப்யமுதிதபரிஷ்ஷவஜே” என்று இவரைப்பெ
 ற்று ஸ்ருஷ்டனை; இவரும், அத்தலையில் முகோல்லாஸத்தைப்
 பெற்றதுபணித்து ஸ்ருஷ்டரானார்; அதையாயிற்று “ஒருமையும்
 முச்சேர்ந்தான்” என்கிறது. இத்தால்-“அவர்வற்று விடுபெற்ற
 குருகூர்ச்சுடகோபன்” என்றத்தை நினைக்கிறது.

“ஸாக்ஷாக்கரித்த பாயப்பாப்திக்குத் தலைமையாய் வந்து
 தான்னைப்பூண்டுபோகாமதடுத்திருவாணையிட்டுக்கூசும்செய்
 யாதுவந்தபிழைபற்றுக் கொம்பற்றகதிகேடுபேரவிட்ட பெரும்
 பழிபுறம்புபோனால் வருமிழவு உண்டிட்ட முற்றீம்பு அன்புளார்
 ந்த அடிபுகை உயிருறுவுமுள்ளவுறுதக்கைகளாலே பெருவாணை
 யகலவாக்கினபேரவாஞ்சுப்படியம்படி கடல்போன்ற வாதாத்
 தேடேகுழன்று தாபகளை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார்” என்
 றிறே ஆசாரிய ஸ்ருத்யத்திலே நாயனருமருளிச்செய்தது. “கண்டு
 களிப்பவளவும்-பாஜ்ஞாந (உஊ) கர்ப்பபரபக்தி, இருந்தமையென்ற
 து-பூர்ணபாஜ்ஞாநம், முடிந்தஅவாவென்றது-பரமபக்தி. இவை
 ஜ்ஞாநதர்ஸந ப்ராப்த்யவஸ்தைகள்” என்றும் இந்தப்பரபக்த்யாதி
 பேதத்தையு மருளிச்செய்தார். “எவம் விதமான பரமபக்தியா
 லே பரிபக்ஷராய் பலத்தோடே சேர்ந்தார்” என்கிற திருவாய்
 மொழியினர்த்தத்தை இப்பரந்தத்திலிப்பாட்டாலே ஸோகரித்தரு
 ளினாராயிற்று. (சு௦௦)

பின்னிலோகம் ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

பின்னிலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த திருவாய்மொழி
 நூற்றந்தாதி வ்யாக்யானம், முற்றிற்று.

